

xin chào
Trung Tá Tiên Sinh

Mạc Oanh

Mạc Oanh
tangthucac.com

Mục lục

- Chương 1: Quy Tắc Ng ầm
- Chương 2: Quyến Rũ
- Chương 3: Rốt Cuộc Cô Là Ai?
- Chương 4: Làm Bạn Gái Của Tôi
- Chương 5: Mẹ Ôn
- Chương 6: Anh Ấy Là Bạn Trai Tôi
- Chương 7: Con Dâu Gặp Cha Mẹ Ch ồng
- Chương 8: Chị Em Nhà Họ Lục
- Chương 9: Bạn Cũ
- Chương 10: Không Có Chỗ Trốn
- Chương 11: Làm Bạn Gái Tôi
- Chương 12: Nếu Không Thì Bỏ Lại Đây Nhé?
- Chương 13: Đưa Cô Về Nhà
- Chương 14: Lynda Nổi Giận
- Chương 15: Thành Việt
- Chương 16: Bà Xã
- Chương 17: Gọi Điện
- Chương 18: Đến Đoàn Phim
- Chương 19: Quân Giải Phóng Còn Biết Giờ Trò Lưu Manh
- Chương 20: Vợ Là Để Cưng Chi ều
- Chương 21: Biệt Thự
- Chương 22: Đi ều Tra Chính Trị
- Chương 23: Buồi Tối Ở Lại
- Chương 24: C ầu Hôn
- Chương 25: Sự Bá Đạo Của Anh
- Chương 26: Phong Độ Đàn Ông
- Chương 27: Tôi Không Cho Phép!
- Chương 28: Em Là Của Anh!
- Chương 29: Đóng Thố
- Chương 30: Ba Lục Mẹ Lục Tới
- Chương 31: Đi R ồi Về Quay Lại
- Chương 32: Tặng Hoa Cùng Bánh Ngọt
- Chương 33: Gặp Lại Thành Việt
- Chương 34: Quá Muộn Về
- Chương 35: Khốn Nạn
- Chương 36: Nhóc Con, Chúng Ta Đi Đăng Kí Thôi
- Chương 37: Đau Lưng
- Chương 38: Đăng Ký Kết Hôn
- Chương 39: Nhấn Cưới
- Chương 40: Tình Cờ Gặp Bỏ Buồi Tiệc
- Chương 41: Bá Đạo Như Anh
- Chương 42: Thăm Dò Lục Viện
- Chương 43: Nhà Hàng Riêng

Chương 44: Người Phụ Nữ Kia
Chương 45: Tình Yêu Của Lục Viện
Chương 46: Nghĩ Một Đường Nói Một Nẻo
Chương 47: Ôn Hoàn, Anh Rất Nhớ Em
Chương 48: Nhấn Đầu?
Chương 49: Anh Làm Gì Thế?
Chương 50: Lần Đầu Tiên
Chương 51: Động Phòng Trễ
Chương 52: Em Là Của Anh
Chương 53: Em Muốn Biết?
Chương 54: Gặp Lại Bạn Xưa
Chương 55: Thân Thể Bị Phơi Bày
Chương 56: Cùng Danh Trở Về Nhà Họ Lục
Chương 57: Đạo Chơi Trên Bờ Biển
Chương 58: Chu Kỳ
Chương 59: Sau Đây Gọi Là Ông Xã
Chương 60: Thân Thể Bị Phơi Bày Ra Ngoài Ánh Sáng
Chương 61: Cùng Anh Đến Thành Phố B
Chương 62: Thật Hay Giả?
Chương 63: Phu Nhân Nhà Họ Thành
Chương 64: Em Yêu Anh
Chương 65: Mỗi Tình Đầu Của Lục Viện
Chương 66: Gặp Lại
Chương 67: Nghi Ngờ
Chương 68: Cắt Đứt Quan Hệ
Chương 69: Kích Động
Chương 70: Trở Tay Không Kịp
Chương 71: Kết Cục
Chương 72: Kết Cục (Tiếp)
Chương 73: Kết Cục (Phần Cuối)
Chương 74: Ngoại Truyện

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 1: Quy Tắc Ngăn

Đèn flash tanh tách tanh tách vang lên, Ôn Hoàn chỉ cảm thấy các thớ thịt trên mặt mình mỗi nhừ, cô sắp rơi nước mắt rồi, nhưng cô lại không thể chuyển động, chỉ có thể tiếp tục duy trì dáng vẻ tươi cười, sau đó hướng về từng ống kính trước mặt bày ra đủ loại tư thế khác nhau.

"Ôn tiểu thư, bộ phim mới của cô qua một thời gian ngắn nữa là công chiếu, đối với phòng vé có kỳ vọng gì không?"

Ôn Hoàn vẫn duy trì nụ cười như cũ, nói: "Tôi đối với bộ phim này rất có lòng tin, tin tưởng sẽ có thành tích tốt."

"Ôn tiểu thư, có người tung tin nói đạo diễn Trương đối với cô đặc biệt quan tâm, xin hỏi hai người trong lúc đó có phải có quan hệ đặc biệt nào hay không?"

"Đạo diễn Trương là một đạo diễn rất tốt, đối với tất cả các diễn viên đều rất quan tâm, không chỉ với riêng mình tôi." Trên mặt vì trong một thời gian dài vẫn giữ nguyên nụ cười như trước nên gần như các thớ thịt trên gương mặt đều bị đông cứng, trở nên có chút không giống là của mình nữa.

"Ôn tiểu thư, trước đây có người chụp được ảnh cô và giám đốc bên phía nhà đầu tư bộ phim 'Không bao giờ quên' cùng nhau vào khách sạn, có người phỏng đoán nói sợ dĩ cô lấy được vai nữ chính trong 'Không bao giờ quên' hoàn toàn là nhờ dựa vào quy tắc ngăn, vấn đề này cô có muốn nói gì không?"

"Đúng vậy, Ôn tiểu thư giải thích một chút đi, có đúng như các báo đã đưa tin, cô thật ra là bởi vì theo ông lớn lên giường mới được các vai diễn này?"

"Ôn tiểu thư, nói chút gì đi."

...

Trong nhất thời tất cả các phóng viên đều nhao nhao lên, đổi thành người bình thường đối mặt với những vấn đề như vậy chắc chắn là muốn trở mặt, nhưng Ôn Hoàn vẫn duy trì nụ cười như cũ, cho dù tức giận nữa cũng sẽ không biểu hiện lên trên mặt. Bởi vì cô là ngôi sao, là nhân vật của công chúng, cô muốn giữ gìn hình tượng!

Cô giữ nguyên khuôn mặt tươi cười nói: "Những thứ này đều là chuyện không thể nào, chắc là có vài người cố ý muốn bôi nhọ tôi."

Nghe cô nói như vậy phóng viên tra hỏi gay gắt: "Cô nói có vài người là chỉ Lâm Ngải Vi sao, trước có tin nói hai người các cô vì tranh giành vai diễn lần này mà huyên náo rất không thoải mái."

Ôn Hoàn bu ồm cười liếc mắt nhìn phóng viên nói: "Mọi người chớ nói lung tung, tôi cùng chị Ngải Vi quan hệ rất tốt."

"Nhưng có người nhìn thấy cô và Lâm Ngải Vi hai người ở studio đánh nhau một trận."

"Được rồi, thật xin lỗi các vị, Ôn Hoàn muốn đi vào, sau này hỏi lại sau, sau này hỏi lại sau." Người đại diện Lynda ở phía sau thức thời đứng dậy, kéo Ôn Hoàn đi vào trong hội trường.

Vào phòng khách hội trường, đi ở bên cạnh Lynda có chút hưng phấn thì thào: "Xem ra các trang đầu ngày mai không thiếu tin rồi."

Ôn Hoàn đã thu lại nụ cười trên mặt, không nhìn chị ta, chỉ nói: "Em không thích scandal như vậy."

Lynda nhìn cô một cái: "Có scandal mới có hào quang, bây giờ muốn dễ dàng nổi tiếng không có những scandal hỗ trợ ai biết em là ai."

Ôn Hoàn mấp máy môi nhưng không lên tiếng. Cô không thích mỗi ngày bị quay như vậy, bị phóng viên truy hỏi hôm qua cùng nhà sản xuất này ngủ, hôm nay cùng diễn viên kia đánh nhau. Cô cũng không thích rõ ràng trong lòng rất phẫn nộ nhưng vẫn phải tươi cười trả lời tất cả các câu hỏi của bọn họ. Cô thậm chí hoàn toàn không thích cuộc sống như bây giờ, cô không thích làm diễn viên, làm ngôi sao, nhìn như vẻ vang đẹp đẽ lắm sau lưng lại có bao nhiêu kinh khủng khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, thế nhưng có mấy người có năng lực bởi vì có phải muốn là được đâu.

Hôm nay là dạ tiệc lấy danh nghĩa quyên tiền từ thiện, dưới sự hướng dẫn của Lynda, Ôn Hoàn cùng mấy ông tổng chào hỏi xong có chút mệt mỏi liền ng ồi xuống ghế sofa. Nhìn ly rượu, Ôn Hoàn dựa lưng vào ghế, cô không thích tiệc rượu như này, nói cách khác cô vốn không thích những nơi đông người, cho dù trước đây trong nhà thỉnh thoảng tổ chức cô cũng luôn lười xuất hiện.

Khẽ nhắm mắt lại, thật là có chút mệt mỏi, tối qua phải họp báo đến rạng sáng mới được ngủ, sáng sớm chưa đến 5 giờ đã bị chị Lynda gọi điện đánh thức, có vài thứ cần phải công bố tiếp, một ngày qua đi thật là mệt mỏi.

Cứ như vậy, chớp mắt chưa được một phút đồng hồ, đột nhiên cảm giác được sofa mềm nhũn, có người ở bên cạnh cô ng ồi xuống, dần sức mở mắt chỉ thấy một người đàn ông tai to mặt lớn còn l ưỡi bụng bia đang cười híp mắt nhìn cô.

Ng ồi thẳng người, Ôn Hoàn sau một giây lại giờ ra nụ cười hoàn mỹ không chút sợ hãi nào: "Ông chủ Vương."

"Ôn tiểu thư sao lại ng ồi một mình ở đây?" Ông chủ Vương vừa nói xong đã xê dịch đến chỗ bên cạnh Ôn Hoàn, ông chủ Vương này không phải là ai khác, chính là vừa r ồi trước khi vào đây Ôn Hoàn bị đám phóng viên kia bao vây, bọn họ nói giám đốc bên phía nhà đầu tư kia!

Ôn Hoàn cười cười, nói: "Không có, mới vừa hơi mệt chút, đang chuẩn bị đứng dậy đây." Nói xong trực tiếp đứng lên, không để lộ dấu vết đem

khoảng cách hai người tách ra.

Không giống như bên ngoài nói, cô lấy được vai diễn là bởi vì cô dựa vào bộ ngực và dựa vào quy tắc ngầm cùng nhà sản xuất lên giường. Cô không hề ngủ cùng người đàn ông này, đừng nói là ngủ trên giường, để cho cô nhìn người đàn ông này vài lần cô sẽ cảm thấy ghê tởm buồn nôn. Ban đầu vai diễn bây giờ của cô đúng là của Lâm Ngải Vi, mà vai của Lâm Ngải Vi ban đầu đạo diễn cũng định cho cô. Còn về phần sau này tại sao lại đổi vai của cô và Lâm Ngải Vi cho nhau cô cũng không rõ lắm. Chị Lynda cũng không nói cho cô biết vai này rốt cuộc là làm sao giành được, nhưng tuyệt đối cô và quy tắc ngầm không có một chút liên quan nào.

Ông chủ Vương kia cũng đứng dậy, vốn cũng không cao mà dáng người lại tròn đứng cạnh Ôn Hoàn cao một mét bảy lại còn mang giày cao gót 7 cm, liền thấp hẳn hơn nửa cái đầu, trông cùng một cái thùng nước không có khác biệt.

"Ôn tiểu thư chờ sau khi tiệc rượu kết thúc có thời gian không nề mặt cùng nhau ăn một bữa cơm, thế nào?" Nói xong mập mờ nháy mắt với Ôn Hoàn.

Nhịn xuống kích động muốn ới ra, Ôn Hoàn cười từ chối nói: "Có thể cùng ông chủ Vương ăn là vinh hạnh của tôi, chỉ có đi đâu sau khi tiệc rượu kết thúc tôi còn có một công bố phải đưa ra, sợ rằng không có thời gian."

"Phải không, nhưng vừa rồi người đại diện Lynda của cô nói cô có thời gian mà." Ông chủ Vương không vui nhú mày một cái.

Ôn Hoàn cũng cau mày lại, cô không nghĩ tới Lynda lại đồng ý thay cô. Đúng lúc này, Lynda đi về phía bọn họ.

Thấy cô ta qua đây, ông chủ Vương kia ngay lập tức chất vấn: "Lynda, chuyện là thế nào, không phải cô nói buổi tối Ôn tiểu thư không có việc gì sao, sao giờ Ôn tiểu thư nói còn có họp báo?"

Nghe vậy, Lynda liếc nhìn Ôn Hoàn, ngay lập tức phản ứng kịp, vừa cười vừa nói: "Là tôi chưa kịp nói với Ôn Hoàn." Vừa nói vừa quay đầu

sang nhìn Ôn Hoàn nói: "Buổi họp báo tối nay vừa rồi bên phía đài truyền hình gọi điện thoại cho chị nói hoãn lại, công bố kia cũng không cần đưa ra nữa, ông chủ Vương muốn cùng em ăn một bữa cơm, nói một chút chuyện về bộ phim tiếp theo."

Ôn Hoàn cần quai túi nắm tay thật chặt, sắc mặt cũng không lộ ra bất kỳ tâm tình gì, chỉ quay đầu nói với ông chủ Vương: "Là vinh hạnh của tôi."

Thấy cô đồng ý, tâm tình ông chủ Vương rất tốt, tiến lên đưa tay ra kéo tay Ôn Hoàn lại bị Ôn Hoàn khéo léo tránh được, liếc nhìn Lynda và ông chủ Vương nói: "Xin lỗi, tôi đi toilet." Nói xong trực tiếp xoay người đi ra cửa.

Quay đầu trong nháy mắt nụ cười trên mặt cũng theo đó phai đi, trong lòng cười nhạt, ăn cơm ư, thật chỉ đơn giản là ăn cơm thôi sao?

"Lynda thay cô đồng ý bữa tiệc?" Giọng nói nhàn nhạt lạnh lùng vang lên ở bên tai, quay đầu lại, Lâm Ngải Vi không biết đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào, đang cười mà như không cười nhìn cô.

Ôn Hoàn nhìn mắt cô ta, không muốn đấu võ mồm cùng cô ta, cô bây giờ chỉ muốn suy nghĩ thật kỹ về bữa tiệc tối nay làm thế nào đuổi được cái tên đàn ông kiêu căng buồm nồm nào chứa đầy phân kia, xoay người muốn rời đi.

"Nói cho cô biết, cái lão già kia ở trên giường rất biến thái." Lâm Ngải Vi nói xong, nửa ôm nửa cần ly sâm banh bên người rời đi.

Ôn Hoàn lại nhìn vào mắt cô ta, lúc này mới xoay người bỏ đi.

Đợi đến lúc Ôn Hoàn từ trong toilet trở lại, ông chủ Vương bên cạnh Lynda đã rời khỏi, Lynda thấy cô vội vàng kéo cô qua nhỏ giọng nói ở bên tai: "Sửa sang một chút đi, ông chủ Vương đã đặt phòng ở bên cạnh khách sạn Marriot, bây giờ chị đưa em qua đó."

"Em không muốn đi." Ôn Hoàn giật lại tay, xoay người sang chỗ khác.

"Em nói cái gì đó." Lynda có chút tức giận nói: "Địa vị của ông chủ Vương ở trong cái giới này em còn không rõ sao, nếu như đắc tội với ông ta, vậy sau này em cũng đừng mong lẫn lộn ở trong giới này nữa."

"Chị không rõ ý của ông ta sao, thật chỉ đơn giản là ăn cơm thôi sao?"

"Cho dù biết rõ ông ta có mưu đồ khác em cũng phải đi!" Lynda thái độ rất mạnh mẽ cứng rắn, một chút thương lượng cũng không có.

"Em nói rồi, em có thể phối hợp với chị tất cả bao gồm diễn xuất lẫn hoạt động thương nghiệp, nhưng em không bao giờ bán mình." Đây là điểm mấu chốt của cô!

Thấy cô như vậy, Lynda cũng biết khó mà nói cứng được, chỉ có thể mềm giọng nói: "Được rồi được rồi, cơm này em vẫn phải ăn, sẽ không xảy ra chuyện gì, chờ em qua đó chị lập tức gọi cho bà Vương, em cũng biết bà Vương kia nổi tiếng là hồ cái mà."

Nghe vậy, Ôn Hoàn nhìn vào mắt chị ta: "Thực sự?"

Lynda khẳng định nói: "Đương nhiên, chị có thể để cho em bị tổn thất sao?!"

Nếu như chị ta đã nói như vậy, Ôn Hoàn không còn lý do gì để từ chối, chỉ có thể gật đầu theo chị ta đi ra ngoài. Đến đó ông chủ Vương đã ở đấy, thấy các cô đi tới, mặt đầy thịt mỡ tươi cười nhìn các cô. Lynda cười nói vài câu xã giao xong thì tìm cơ rời đi. Ôn Hoàn tự nói với mình gắng sức không nhìn ông ta, trong lòng đếm thời gian chờ bà Vương sư tử Hà Đông kia đến đây gầm gào.

Thấy cô cúi đầu về mặt thận trọng, ông chủ Vương cười nói: "Ôn tiểu thư khát nước à, trước uống ngụm nước chanh đi, tôi mới vừa bảo nhân viên phục vụ ép đấy."

Ôn Hoàn cũng không phải quá khát, chẳng qua vừa rồi ở yến tiệc có uống nhiều rượu đỏ, để tản đi mùi rượu trên người, không nghĩ nhiều bưng nước chanh nhấp một ngụm.

Hai người nói một lát, vị trí ng ẩ của ông chủ Vương kia càng lúc càng gần sát bên người Ôn Hoàn, Ôn Hoàn chỉ cảm thấy đi ầu hòa trong phòng mở có chút cao, cả người bắt ầu có phần khô nóng. Ngay lúc ông chủ Vương chuẩn bị thò tay nắm lấy tay của Ôn Hoàn kéo qua, cửa phòng bị người khác mạnh mẽ đẩy ra.

"Vương Đại Phúc, ông muốn làm gì!"

Lynda quả nhiên nói được thì làm được, đẩy cửa vào không phải ai khác chính là hủ cái nhà họ Vương! Ông chủ Vương kia thấy thế bị dọa sợ rút nhanh tay về đứng dậy.

"Vương Đại Phúc, ông là tên khốn kiếp, ông thật to gan dám mang h ồ ly tinh tới đây." Nói xong xông vào c ần túi ném vào mặt của ông chủ Vương.

E sợ chuyện bị làm lớn lên, ông chủ Vương vội vàng ôm vợ đẩy đi ra ngoài, miệng không ngừng nói về nhà giải quyết về nhà giải quyết.

"Tên khốn kiếp, bà đây không để yên cho ông!" Bà Vương vừa đi vừa quát.

Ông chủ Vương đâu còn dám mạnh miệng phản bác, chỉ là trước khi rời đi không nhin được hướng về phía Ôn Hoàn đang ng ẩ nhìn thêm mấy lần. Ôn Hoàn không biết sao mình lại như vậy, cả người không có một chút sức lực, trong lòng dường như có một đống lửa, cả người như muốn bị thiêu cháy.

Chống thân thể đứng dậy đi ra ngoài, choáng váng đi, cũng không biết đi tới đâu, chỉ cảm thấy mình đụng phải cái gì đó, mà vật kia giống như khối băng vừa vụn có thể giải trừ đống lửa trong lòng cô. Hao hết sức lực nâng mắt lên, chỉ cảm thấy trong t ần mắt mình xuất hiện một bóng dáng mơ mơ h ồ h ồ, có chút lắc lư lơ lửng.

Bây giờ Ôn Hoàn không có chút ý thức nào, chỉ có thể thuận theo dục vọng trong lòng mình đi tới gần phía trước, tay gắt gao vúi chặt.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 2: Quyển Rũ

Lục Thần chẳng qua là vì chịu không nổi không khí ngột ngạt của buổi hẹn mặt mà tìm cách đi vệ sinh trốn ra ngoài hít thở, hoàn toàn không nghĩ tới mình mới từ trong phòng đi ra, một cô gái lại cứ như vậy vừa lúc đụng vào trong ngực anh, hơn nữa còn giở trò sờ soạng!

Đem cô gái trong ngực đẩy ra, Lục Thần lạnh mặt nghiêm túc nói: "Tiểu thư, xin tự trọng!"

Chỉ có đi ầu tay anh vừa mới buông ra, Ôn Hoàn lại cả người mềm nhũn không xương càng thêm dựa vào anh, vươn tay ôm thật chặt anh, trong miệng còn nỉ non nói: "Đừng, đi..."

Lúc này Lục Thần mới phát hiện mặt cô gái trong ngực mình khác thường, dường như ửng hồng quá mức, hơn nữa cả người nhiệt độ cũng rất cao. Song còn không chờ anh kịp phản ứng, đột nhiên vọt tới một đám phóng viên hướng bọn họ chụp ảnh một hồi, ánh đèn loang loáng chớp lên làm anh có chút quá mắt. Lục Thần hoàn toàn không hiểu được tình hình, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

"Ôn tiểu thư, xin hỏi cô cùng người đàn ông này là quan hệ như thế nào?" Có người cầm bút ghi âm lại gần hỏi.

Ôn Hoàn hiện giờ đang ở nơi nào làm gì còn trả lời được với nói được nữa, chỉ có thể dựa vào lòng Lục Thần, tay ôm thật chặt hông của anh, may mà mặt cô quay vào bên trong mới không làm cho những phóng viên kia chụp được sự khác thường.

"Vị tiên sinh này, anh có phải là bạn trai của Ôn tiểu thư không?" Thấy Ôn Hoàn không trả lời, những phóng viên kia liền chìa mũi nhọn vào Lục Thần.

Lục Thần lúc này mới phản ứng được những phóng viên này e là vì người con gái trong ngực mình mà đến, chỉ có đi đâu cô gái này không phải uống say đoán chừng cũng là bị người hạ độc. Cho dù là loại tình huống nào cũng đều là nan giải, mà xui xẻo nhất chính là trùng hợp đụng phải anh như vậy!

Shit! Trong đầu âm thầm khẽ lên tiếng nguyền rủa, đem cô gái che chở vào trong ngực Lục Thần đẩy đoàn người kia ra đi về phía thang máy. Mà đám truyền thông tinh quái kia đâu chịu buông tha cơ hội tốt như vậy, đương nhiên liền muốn đi qua lại bị bảo vệ khách sạn chạy tới ngăn lại.

Trên tầng vừa là quán rượu vừa là phòng trọ, Lục Thần không để ý nhiều, dọc đường đi chỉ thầm nghĩ xem có ai mở cửa phòng để bọn họ tránh một chút. Mà Ôn Hoàn trong ngực giống như bị phát tác thuốc, ôm eo anh tay lại không ngừng vuốt ve, thậm chí kéo quần áo của anh ra thò vào bên trong tìm kiếm.

"Chết tiệt." Lục Thần khẽ nguyền rủa, trầm giọng điệu nói với Ôn Hoàn trong ngực: "Cô an phận một chút cho tôi!"

Nhưng bây giờ thần trí Ôn Hoàn đâu còn ở đây nữa, gần như là số không với số âm, tay vẫn ở chỗ cũ đi lại loạn lên trên người anh, được tính trong cơ thể phát tác làm cho cô cau mày lắm bầm nói khó chịu.

Lục Thần chưa kịp tìm được gian phòng thì ý nghĩ đã có chút muốn nổi tung, ngay lúc đó phía trước đột nhiên cửa một gian phòng bị mở ra, nhân viên vệ sinh khách sạn cần chổi và thùng nước từ trong phòng đẩy ra, thấy thế Lục Thần ôm lấy người sắp bước nhanh chóng đi về phía căn phòng kia. Đứng trước cửa phòng bị đóng liền trực tiếp đẩy ra đi vào, trước khi đóng cửa đối với vẻ mặt kinh ngạc mù mịt của nhân viên vệ sinh nói: "Đây là phòng của chúng tôi."

Nói xong rần... một tiếng liền đem cửa chốt lại.

Nhân viên vệ sinh xách thùng nước và chổi nhìn chằm chằm cửa phòng bị đóng lại một lúc lâu mới phản ứng được nói thầm: "Cô gái này, cô gái này không phải là ngôi sao lớn Ôn Hoàn kia sao?!"

Trong phòng Lục Thần nhìn cô gái nằm trên giường vẻ mặt khó chịu liên tục lôi kéo quần áo mình, anh nên vứt cô ở đây một mình sau đó trực tiếp xoay người rời đi, hoặc là gọi cảnh sát để cho họ đến can dự vào chuyện này. Cuối cùng Lục Thần có chút bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, không xoay người rời đi như vậy, cũng không lấy điện thoại trong phòng gọi cảnh sát.

Dựa theo kinh nghiệm và khả năng quan sát nhiều năm làm lính của anh, anh đoán cô gái này có thân phận không đơn giản, ít nhất cũng không phải là người bình thường, chuyện như vậy lấy thân phận của cô mà nói đoán chừng không muốn bị làm lớn chuyện.

Không thể báo cảnh sát cũng không thể cứ như vậy vứt bỏ cô lại rồi đi, Lục Thần chỉ có thể nghĩ xem trên người cô nếu như mang theo điện thoại có thể liên lạc với bạn bè của cô hoặc người nhà tới đón. Nghĩ xong liền tiến lại chuẩn bị trước tìm xem trên người cô có mang theo điện thoại hay không, nhưng kéo cô lại mới chú ý tới trên người cô mặc lễ phục dạ hội khoét sâu hình chữ V, nơi đó làm quái gì có cái túi nào cất giữ điện thoại chứ!

Cứ như vậy trong nháy mắt Lục Thần nhìn chằm chằm bộ ngực sữa trắng như tuyết của cô không chớp mắt, phải biết rằng ở đơn vị bộ đội ngày ngò lâu ngày, con gái đối với binh lính mà nói vốn là heo mẹ sánh với Diêu Thuyền! Huống hồ cô gái trước mắt này không phải heo mẹ, hơn nữa đáng dấp còn rất đẹp!

"Shit!" Khẽ nguyền rủa lại quay mặt đi, anh chưa bao giờ cho rằng mình là người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn như vậy!

Lúc này Ôn Hoàn bị tính năng của thuốc kia hành hạ đến không còn lý trí, khó chịu cấn lấy quần áo trên người mình, cô chỉ cảm thấy nóng, cả người giống như lửa đốt, khó chịu nỉ non: "Nóng... Nóng quá..."

Ôn Hoàn quơ tay lung tung, đánh tới bên cạnh Lục Thần, giống như người chết đuối vớ được phao cứu, bò tới bên anh, dứt khoát nhảy cưỡi lên người anh, mặt mang vẻ quyến rũ, thò tay muốn cởi bỏ quần áo trên người anh. Lục Thần cảm giác mình sắp bị cô gái này làm điên rồi,

thân thể căng thẳng mắt gắt gao nhìn cô chăm chăm, anh là một người đàn ông bình thường, một người đàn ông bình thường không có khả năng đối mặt với trêu chọc như vậy còn có thể hoàn toàn thờ ơ!

Hít một hơi thật sâu, cắn răng nhắm mắt lại, mới hạ quyết tâm đưa tay gạt bỏ dây cô ra, chột ngoài miệng mền nhũn, trước anh một bước, Ôn Hoàn nhảy qua cuoir trên người anh trực tiếp cúi người hôn lên môi của anh. Đầu lưỡi mền mại kia trực tiếp cạy mở môi anh đưa vào trong khoang miệng của anh, Lục Thầ chỉ cảm thấy cả người toàn thân như có lửa, ngay cả máu cũng sôi trào.

Kêu rên một tiếng duỗi tay ôm lấy cô trực tiếp xoay người đem cô đặt ở dưới thân, gầ như thô lỗ gặm cắn hôn trả cô. Đang lúc rằng môi quăn quít cắn xé, quần áo của hai người từng cái từng cái rơi ra, tay Ôn Hoàn hướng đến dây lưng anh tìm kiếm, Lục Thầ chột lấy lại tinh thần, thu hầ lý trí, đưa tay đẩy cô ra ngầ dậy.

"Chết tiệt!" Tay nặng nề đánh ở trên giường.

Nằm trên giường nửa thân trần trụi Ôn Hoàn khó chịu nỉ non, không ngừng khua tay. Liếc nhìn cô lại cúi đầu nhìn mình, khẽ ngần rủa nói: "Mẹ kiếp, hôm nay ông đây ra ngoài có phải quên xem lịch hoàng đạo không!"

Phun một câu, gãi đầu, Lục Thầ xoay người tay ôm lấy Ôn Hoàn trên giường bay thẳng đến phòng tắm đi vào.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 3: Rốt Cuộc Cô Là Ai?

Ôn Hoàn bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ rọi vào tỉnh giấc, đầu nhức như bị người dùng kim đâm vào. Đưa tay che lại cái trán, mắt dần dần thích ứng tia sáng trong phòng.

Đợi thích ứng với độ sáng trong phòng, Ôn Hoàn lúc này mới từ từ mở mắt ra, theo bản năng đưa tay muốn túm đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường, sờ soạng nửa ngày lại không mò thấy gì cả.

Đột nhiên dừng lại, lúc này mới chú ý tới căn phòng này hình như không phải của cô. Dồn sức từ trên giường ngồi dậy, chần theo thân thể của cô chảy xuống, cúi đầu nhìn chỉ thấy trên người mình bây giờ đang mặc áo choàng tắm. Có chút bất an cúi đầu kéo ra áo tắm nhìn vào bên trong, bên trong rỗng tuếch!

Thoáng cái từ dưới đáy lòng lan tràn ra hoảng loạn và sợ hãi từ trước tới nay chưa từng có, tay nắm thật chặt áo choàng tắm, có loại kích động không khỏi muốn khóc. Cô không biết tối qua xảy ra chuyện gì, cô chỉ nhớ rõ hôm qua cô cùng ông chủ Vương kia dùng bữa, sau đó uống ly nước chanh, chỉ cảm thấy mình rất khó chịu, về sau cô cái gì cũng không nhớ được...

Cô tiến vào cái giới này điểm mấu chốt là không phải bản mình, lại không nghĩ rằng cuối cùng vẫn rơi vào kết cục như vậy.

"A!....." vui mặt chôn ở trong chăn, Ôn Hoàn ảo não kêu lên, tay không ngừng đập xuống giường, cô thật cảm hận!

"Này, cô tên là gì?" Một tiếng nói trầm thấp ở trong phòng vang lên.

Lục Thầ n trầ n tru ờ ng phầ n trê n từ trong phòng tắm đi ra, trên cổ vẫn còn quần loại khăn lông trắng dùng một lầ n chỉ có ở khách sạn. Nghe tiếng Ôn Hoàn chột ngắ ng đầ u lên, có chút bất ngờ cùng cô ở trong phòng không phải ông chủ Vương kia mà là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ!

"Anh là ai?!" Trợn mắt nhìn anh, Ôn Hoàn chấ t vấ n, một tay nắm thật chặt l ờ ng ngực của mình, một tay nắm thật chặt chắ n trên giường.

"Lục Thầ n." Lục Thầ n giậ t mình nói ngắn gọn.

Ôn Hoàn rất chắ c chắ n người đàn ông này mình vốn không quen biết, mà cái tên này mình cũng chưa từng nghe chị Lynda nhắc tới!

Ngón tay nắm chặt chắ n bông, mắt oán hận nhìn anh, ánh mắt sắc nhọn gầ n như có thể đem anh đâm thủng, hỏi: "Quầ n áo trên người tôi là anh cởi?"

Lục Thầ n liế c nhìn bốn phía, hỏi ngược lại: "Nếu không trong phòng còn có người khác sao?"

Nghe vậy, Ôn Hoàn một mạch kéo chắ n ra xuống giường đi thẳng tới chỗ anh, đứng vững trước mặt anh. Lục Thầ n nhìn cô, có chút không hiểu cô muốn làm gì. Mà đang lúc Lục Thầ n còn chưa hiểu cô muốn làm gì, Ôn Hoàn giơ tay lên, một cái tát hung hắ ng rơi ở trên mặt anh.

"Chấ t!....."

Lục Thầ n hoàn toàn không có đầ p hòng, một cái tát rắ n chắ c, đau đứ n cũng cứng rắ n, thoắ ng cái liề n nổi giậ n, xoay đầ u trườ ng mắt nhìn cô gái trước mặt: "Mẹ kiếp! Cô đang làm gì!"

Ôn Hoàn tức giậ n că m hận, giơ tay lên lại muốn cho anh thêm một cái bạt tay nữa, lầ n này bị anh bắt lại cổ tay: "Cô điên rồ ỉ sao?!"

Tay không nhúc nhích đượ c Ôn Hoàn đành phải dùng tới chân, vừa đá anh vừa khóc nói: "Anh tên lưu manh này, anh là đầ u lưu manh đắ ng chết..."

Lục Thần tóm một cái đem tay cô lật ngược về phía sau lưng cô, úp người cô đè lại trên bức tường, nói: "Cô đủ rồi, tôi không đánh phụ nữ, đừng ép tôi động thủ!"

Bị anh áp ở trên tường như vậy Ôn Hoàn hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể lớn tiếng mắng: "Anh đồ lưu manh đáng chết này, khốn kiếp, tên cặn bã! Anh đây là cường gian, tôi phải báo cảnh sát, tôi muốn tố cáo anh!"

Lục Thần lần này rốt cuộc nghe rõ, nói: "Cô cho rằng tôi cường gian cô?!"

"Không phải anh thì còn ai, anh đồ lưu manh này, khốn kiếp, tên cặn bã!" Ôn Hoàn giùng giảng, muốn tránh thoát khỏi sự kìm hãm của anh.

Lục Thần áp chặt cô, gần như có chút thô bạo ở bên tai cô nói: "Con mẹ nó tối qua tôi cùng cô trút nước lạnh cả đêm, nếu như tôi muốn cường gian cô, ông đây cần gì phải tưới nước lạnh cùng cô!" Nói xong một tay đẩy cô ngã xuống giường.

Ôn Hoàn sửng sốt, cũng không đoán hoài tới tới cổ tay mình bị tay anh túm đau, nhìn anh hỏi: "Anh, anh, anh nói anh không hề đối với tôi..."

Lục Thần tức giận nhìn mắt cô, cơn tức vẫn tràn đầy như cũ nói: "Nếu như cô nghĩ, bây giờ tôi không ngại thỏa mãn cô!" Nói xong đưa tay xoa xoa mặt bị cô quăng một cái tát, nhìn cô gái này một thân gầy còm nhỏ nhỏ không ngờ sức lực lại khỏe như vậy.

Nghe vậy Ôn Hoàn vội vàng nắm chặt áo choàng tẩm trên người mình, nhìn anh một chút lại xoay người xốc chăn trên giường lên nhìn một chút, lúc này mới yên tâm lại, quay đầu nhìn, thấy mặt anh bị mình đánh đỏ, trong lòng không khỏi vì mình vừa rồi lỗ mãng mà có chút hổ thẹn ngại ngùng: "Xin, xin lỗi."

Lục Thần nhìn mắt cô, không nói chuyện, khom lưng nhặt lên quần áo trên đất trèo thẳng lên đầu. Biết là một trận hiều lần, biết chuyện mình lo lắng nhất cũng không xảy ra, Ôn Hoàn cả người thở phào nhẹ nhõm, tìm

điện thoại di động định gọi cho Lynda tới, lúc này mới phát hiện điện thoại mình mang theo vốn không có bên người, vừa lật chăn trên giường vừa hỏi: "Điện thoại di động của tôi đâu?"

"Nếu như tôi tìm được điện thoại của cô, tôi cũng không phải ở lại với cô một đêm." Nói tới điện thoại, Lục Thần sờ sờ túi áo, giờ mới phát hiện điện thoại của mình lại không ở trên người. Chăm chú suy nghĩ một lúc mới nhớ tới tối qua thời điểm gấp mặt điện thoại để trên bàn, lúc đi ra cũng không cần theo. Nhắc tới tối hôm qua, vì chuyện này mà buổi gặp mặt của anh mới diễn ra được một nửa, ông bà nhà anh sắp xếp anh cùng cô giáo dạy tiểu học gặp mặt nhét vào trong phòng! Phiền não gãi đầu, trở về thế này thế nào cũng bị mấy ông bà nhà anh nói tới hồng đầu.

Ôn Hoàn dùng điện thoại trong phòng gọi cho Lynda, điện thoại mới kết nối đầu dây bên kia Lynda gần như là sư tử Hà Đông lớn tiếng rống hỏi: "Rốt cuộc em đang ở đâu? Sao không nhận điện thoại của chị, em có biết chị gọi cho em bao nhiêu cuộc không? Còn nữa, sáng sớm hôm nay báo chí viết tất cả đều là chuyện tối qua em cùng một người đàn ông vào khách sạn thuê phòng, rốt cuộc em đang làm cái gì? Tổng giám đốc công ty muốn chị cho bọn họ một câu trả lời, em bảo chị nói như thế nào?!"

Ôn Hoàn đưa tay ấn xuống huyết thái dương, đầu đau lợi hại, chỉ nói: "Em còn đang ở khách sạn, tối qua em bị tên Vương Đại Phú kia bỏ thuốc."

"Cái gì! Tên khốn kiếp kia!" ! Lynda ở đầu dây bên kia mắng: "Bây giờ cửa khách sạn gần như tất cả đều là phóng viên chờ em đi ra, đoán chừng em vừa ra đó bọn họ mỗi người một câu phỏng chừng nước bọt có thể làm cho em chết đuối."

Ôn Hoàn nhú nhú mày, nói: "Chị nghĩ cách đưa em ra đi, hôm nay em muốn đi thăm mẹ em."

Bên kia điện thoại Lynda trầm mặc một chút, nói: "Bây giờ mọi người đều biết em và người đàn ông kia thuê phòng, nếu không để cho người đàn ông kia phối hợp diễn một khúc?"

Nghe vậy, Ôn Hoàn liếc nhìn Lục Thần đang mang gì ấy.

Lynda tiếp tục nói: "Chờ các em đi ra, chị sẽ nhắm chuẩn thời cơ đi tới, đừng lo lắng, không có việc gì."

Ôn Hoàn gật đầu nhẹ giọng đồng ý, bây giờ đoán chừng cũng chỉ có thể như vậy.

Thấy cô cúp điện thoại, Lục Thần đứng dậy nói: "Cô không có chuyện gì vậy tôi đi trước đây." Anh còn phải suy nghĩ thật kỹ làm sao giải thích với ông bà nhà anh.

"Bên ngoài bây giờ rất nhiều phóng viên, chuyện bên ngoài đã đăng lên báo, bây giờ anh đi ra chắc chắn có một đám người vây quanh anh, anh muốn đi cũng không được." Ôn Hoàn khách quan nói.

Lục Thần dừng lại, nhìn cô hỏi: "Rốt cuộc cô là ai?"

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 4: Làm Bạn Gái Của Tôi

"Anh không biết tôi?" Ôn Hoàn nhìn anh, thật là có chút bất ngờ anh vậy mà không biết mình.

Lục Thần nhìn cô hỏi: "Tôi cần phải biết cô sao?"

Ôn Hoàn sửng sốt một chút, lắc đầu, nở nụ cười nói: "Xem ra tôi cũng không thành công như chị Lynda nói."

Lục Thần nhú nhú mày, có chút nghe không hiểu ý của cô.

Dường như nhìn thấy nghi ngờ của anh, Ôn Hoàn chủ động giải thích: "Tôi là Ôn Hoàn, là diễn viên, từng đóng vài bộ phim, tối hôm qua bởi vì bị chụp ảnh tôi với anh thuê phòng trong khách sạn, cho nên bây giờ ngoài cửa khách sạn có rất nhiều phóng viên canh chừng chờ chúng ta đi ra, tình huống sau đó anh có thể tưởng tượng được."

Mày nhú chặt hơn chút, hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?" Anh cũng không thể cùng cô mắc kẹt ở chỗ này cả đời được, ngày kia anh còn phải quay về đơn vị sắp xếp việc diễn tập tháng sau.

"Giả làm bạn trai của tôi, đợi lát nữa đi ra ngoài chỉ cần mỉm cười là được rồi, mặc kệ bọn họ hỏi cái gì hay nói cái gì đều giao cho tôi trả lời." Ôn Hoàn thương lượng, thay vì để cho bọn họ viết cô cùng một người đàn ông xa lạ thuê phòng, còn không bằng tóm người đàn ông này làm lá chắn, sau này giảm bớt những đê-tai nhằm chán lại trút xuống đầu cô.

"Nói cách khác tôi với cô cùng đi ra ngoài sẽ bị chụp hình đăng lên TV, lên báo?" Lục Thần nhìn cô hỏi, chân mày cau lại như nút thắt.

Ôn Hoàn gật đầu nói: "Theo như lý thuyết thông thường đúng là như vậy."

"Không được!" Nếu để cho ông già nhà anh thấy, đến lúc đó anh đâu còn giải thích rõ ràng được, còn nữa nếu để cho mấy con nghé trong đơn vị biết càng không biết muốn trêu chọc anh thế nào!

"Anh không phối hợp với tôi nói là bạn trai tôi, đợi chính anh ra ngoài những người đó cũng vẫn sẽ hỏi, anh làm theo đúng như buổi họp báo lên truyền hình, với lại sau này những phóng viên kia muốn viết như thế nào, không phải chúng ta có thể khống chế được sao." Cô nói những đi đầu này đều là sự thật, không có phần nào lừa gạt anh, cô ở trong cái giới này vài năm đối với những chuyện này đã sớm thấy mãi thành quen. Những phóng viên kia vốn chính là tiểu thuyết gia, khả năng vẽ chuyện người này so với người kia còn cao hơn, trí tưởng tượng càng làm cho cô cảm thấy bọn họ chỉ làm một con chó săn tin thật quá ủy khuất bọn họ.

Vớ được một tấm hình có thể đem đen nói thành trắng, có thể đem chết nói thành sống, thế nhưng có mấy người đã từng tìm tòi nghiên cứu chân tướng và chưa xót phía sau tấm hình kia.

"Mẹ kiếp khỉ thật!" Lục Thần cúi kính chửi một tiếng, cào tóc rồi ngẩng đầu nhíu mày nhìn Ôn Hoàn nói: "Tôi không có thói quen lừa gạt, giả vờ gì đó tôi không biết."

Ôn Hoàn không hiểu ý của anh hỏi: "Cho nên?"

"Đừng giả vờ, cô trực tiếp làm bạn gái của tôi, chờ chút cùng tôi về nhà một chuyến." Anh đã nghĩ qua, thay vì để cho ông bà trong nhà mỗi lần quay về đầu thúc giục anh đi gặp mặt, còn không bằng trực tiếp tìm một người vừa mắt, giảm bớt phiền phức.

"Anh nói cái gì?" Ôn Hoàn thật nghi ngờ cô có phải nghe nhầm hay không!

Lục Thần tuy là không hề cảm thấy cô ngỗnh ngãng đến mức nghe không hiểu ý anh nói, song anh vẫn hào phóng nói lại một lần nữa: "Tôi nói

để cho cô làm bạn gái thật của tôi, chờ chút nữa sau khi rời khỏi đây liền đi với tôi đến nhà gặp ba mẹ tôi."

"Anh bây giờ là đang nói đùa tôi sao?" Ôn Hoàn nghi ngờ hỏi anh.

"Cô cảm thấy tôi giống như đang nói đùa?" Gương mặt Lục Thần nghiêm túc, cương nghị lộ ra vẻ quang minh chính đại.

"Tôi..." Ôn Hoàn cảm thấy có loại cảm giác nghĩ muốn điên, anh nói căn bản chính là chuyện cười, nhưng vấn đề là vẻ mặt nghiêm túc của anh kia giống như đang làm báo cáo luận án, nhìn không có một chút dấu vết đùa giỡn nào.

"Cô thế nào?"

"Tôi mới không thèm làm bạn gái anh." Ôn Hoàn có chút then quá hóa giận quay đầu đi.

Cau mày có vẻ không vui hỏi: "Vì sao?"

Ôn Hoàn xoay người, có chút kích động nói: "Tôi hoàn toàn không biết anh!" Thực sự là chẳng biết tại sao, anh làm như đang quay TV sao, lần đầu tiên gặp mặt đã làm bạn gái anh!

Nghe vậy, Lục Thần nói "Tôi là Lục Thần, cô tên là Ôn Hoàn."

"Anh!..." Ôn Hoàn nheo mắt, thật là bị anh làm cho tức giận, tức giận đến mức một câu cũng không nói được.

Khóe miệng Lục Thần cong cong, cảm thấy nhìn bộ dạng cô then quá hóa giận như vậy rất có thú vị.

"Biết tên coi như là biết sao, tôi cũng không biết anh làm cái gì, người ở đâu, bao nhiêu tuổi!"

"Lục Thần, 31 tuổi, người Giang Thành, nghề nghiệp quân nhân."

"Quân nhân, giải phóng quân không phải nên thay dân chúng giải quyết vấn đề sao?" Ôn Hoàn chắt vấn.

"Giải phóng quân cũng phải tìm bạn gái."

Ôn Hoàn thật là bị đánh bại, tức giận tay cầm áo choàng tắm đầu run lẩy bẩy, cô đem mất to trừng anh hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể xoay người nhặt quần áo rơi trên mặt đất đi vào phòng tắm, không vui nói: "Lười phải nói với anh."

Rầu!.....

Lục Thần nhìn cánh cửa phòng tắm nặng nề đóng sầm lại, khóe miệng không nhịn được cười lớn hơn chút. Cuối cùng Ôn Hoàn vẫn là thỏa hiệp, bởi vì cô không có nhiều thời gian cùng anh hao tổn ở chỗ này, cô muốn nhanh chóng đi thăm mẹ.

Đương nhiên nói đồng ý làm bạn gái anh cũng chỉ là tạm thời, để cho anh trước phối hợp với cô đi ra ngoài rồi hãy nói tới màn có nhận hay không đó chính là chuyện đến lúc đó.

Đi ra trước thang máy, Ôn Hoàn đổi lại nụ cười chiêu bài kia, kéo tay Lục Thần đi tới đại sảnh khách sạn.

Lục Thần nhìn mắt cô, cau mày hỏi: "Cô học được cách trở mặt của Tứ Xuyên à?" Mặt thay đổi so với lật sách còn nhanh hơn.

Ôn Hoàn chỉ trừng mắt anh, song rất nhanh thì thu hồi ánh mắt, cũng không nói chuyện. Quả nhiên như chị Lynda nói ở trong điện thoại, ngoài cửa có một đám phóng viên sẵn tin thấy hai người Ôn Hoàn từ trong đi ra, tất cả nhốn nháo chen lên, microphone, camera, người người quần áo gần giống như chợ bán thức ăn truyền thống.

Lục Thần theo bản năng vươn tay đem cô che chở vào trong ngực, mà bảo vệ khách sạn cũng ở phía sau chạy tới, cố gắng hết trách nhiệm đem đám người ngăn cản giữ vững khoảng cách nhất định với Ôn Hoàn, mà Ôn

Hoàn đang bị Lục Thần che chở vào trong ngực e then hệt như một cô gái bé nhỏ hạnh phúc.

"Ôn tiểu thư, người đàn ông bên cạnh cô đây có quan hệ thế nào với cô?" Đám phóng viên truy vấn thông tin nắm chắc thời điểm hỏi, đây có thể liên quan đến trang đầu ngày mai của bọn họ.

Một người đặt câu hỏi, một người khác lập tức theo kịp: "Đúng vậy, nói một chút đi, hai người quan hệ thế nào?"

Ôn Hoàn vẫn duy trì mỉm cười như cũ, từ trong lòng Lục Thần rời khỏi, giờ tay lên ý bảo bọn họ yên lặng, sau đó một lần nữa nắm tay Lục Thần nói: "Anh ấy là bạn trai tôi, chúng tôi là quan hệ bạn trai bạn gái."

"Hai người gặp gỡ bao lâu rồi, vị tiên sinh này là người trong giới sao?" Trong đám người có người đặt câu hỏi.

Ôn Hoàn cười cười, nhìn lại người đặt câu hỏi nói: "Chúng tôi gặp gỡ được một thời gian rồi, tình cảm ổn định, bạn trai tôi không phải người trong giới cho nên xin mọi người buôn tha cho anh ấy, cũng đừng viết loạn lên."

"Đêm qua hai người có phải đến khách sạn thuê phòng tình cảm mãnh liệt triền miên hay không?" Luôn có người thích đem vấn đề hỏi trắng ra như vậy.

Đứng bên cạnh Lục Thần có chút không vui nhú mày, nhìn lại người vừa hỏi, vừa muốn mở miệng người bên cạnh nhanh hơn anh một bước đã mở miệng nói: "Bình thường giữa bạn trai bạn gái gặp gỡ cùng nhau đến khách sạn qua đêm cũng không có gì kỳ quái chứ? Tôi nghĩ tất cả mọi người cũng đã từng có đi, phải không?"

Một đám người bị lời của cô đùa giỡn, chỉ có đi đâu cũng không định đến đây buông tha bọn họ, tiếp tục hỏi: "Vậy Ôn tiểu thư trước đây cùng đạo diễn Trương kia thật chỉ là quan hệ hợp tác đơn giản sao?"

"Đương nhiên chỉ là quan hệ hợp tác, mọi người cũng chớ nói lung tung, bạn trai tôi hiểu lầm sẽ không tốt." Nói xong quay đầu nhìn vào mắt Lục Thần bên cạnh, cong chân mày hướng anh cười, vẻ mặt kia nhìn thật là gương mặt hạnh phúc.

Lục Thần nhìn cô cười cong chân mày, nhất thời có chút cảm giác tựa như bị thôi miên.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 5: Mẹ Ôn

Sau khi hai người Ôn Hoàn bị chặn ở cửa tra hỏi mấy đề Lynda mới tới che chắn Ôn Hoàn mang hai người đi, mặt khác điện thoại di động của Ôn Hoàn tối qua rơi trong phòng khách sạn đã được giám đốc của khách sạn ngay tại thời điểm trước khi bọn họ rời đi giao trả lại cho Ôn Hoàn.

Sau khi lên xe chị Lynda liếc nhìn Lục Thần, hỏi Ôn Hoàn: "Tối hôm qua em đã cùng người đàn ông này ở đó cả đêm?"

Ôn Hoàn chỉ gật đầu thay câu trả lời, cần điện thoại mở ra mới nhìn thấy mấy cuộc gọi từ bên kia trại an dưỡng gọi tới. Lo lắng mẹ ở đó xảy ra chuyện gì, không kịp nghĩ nhiều liền gọi thẳng qua đó.

Lynda nhìn Lục Thần nghĩ thầm việc đã đến nước này, chị cũng không thể để cho người đàn ông này y lại vào Ôn Hoàn, định nếu như có thể dùng tiền tống cổ được cậu ta đi vậy thì giảm bớt phiền phức sau này rồi.

Nghĩ vậy liền mở miệng nói với Lục Thần: "Này, ra giá đi, đem chuyện tối qua quên hết làm cho cái gì cũng chưa từng xảy ra."

Nghe vậy, Lục Thần nhíu nhíu mày, ngược mắt nhìn Lynda hỏi: "Cô có ý gì?"

Thấy cậu ta không phối hợp, sắc mặt của Lynda thoáng cái thì trầm xuống, nhìn cậu ta nói: "Sao vậy, cậu còn muốn mượn chuyện này dựa vào Ôn Hoàn phải không?" Biểu cảm kia là gương mặt hèn mọn và khinh thường.

Lục Thần rất cuộc nghe rõ, cười lạnh nói: "Cô suy nghĩ quá nhiều." Thực sự là khôi hài, đây là lần đầu tiên anh nghe được có người nói anh muốn dựa vào ai đó.

"Vậy thì tốt." Nghe cậu ta nói như vậy lúc này Lynda mới yên tâm lại, nhưng vẫn cẩn thận nói: "Để giảm bớt phiền phức về sau, cậu vẫn nên đưa ra cái giá, cam đoan sau này không đi nói lung tung." Nói rồi với tay lấy túi xách đặt ở bên cạnh, lấy ra tờ chi phiếu và bút dự định bất cứ khi nào cậu ta vừa hết giá là cô đi đến chữ số lên: "Nói đi, cho một con số, tôi rất dễ nói chuyện chỉ cần cậu đừng quá đáng, tôi..."

Lục Thần không đợi chị ta nói xong, trực tiếp ngắt lời của chị ta: "Không cần, tôi không cần."

Lynda nhướn mày nhìn vào mắt cậu ta nói: "Vẫn nên ra giá đi, cậu yên tâm tôi cũng yên tâm."

Lục Thần chán ghét chau mày, quay đầu liếc nhìn Ôn Hoàn đang gọi điện thoại nói: "Ôn Hoàn đã đồng ý làm bạn gái tôi."

"Kít....."

Xe bị khẩn cấp phanh lại, Lynda theo quán tính ngã về phía đằng trước, đầu nặng nề đập phải lưng ghế trước mặt. Lục Thần nhanh nhay đưa tay tóm vào tay vịn phía trước, một tay khác theo quán tính với sang ôm Ôn Hoàn vào trong lòng.

"A....!" Lynda bị đập đau đớn kêu thành tiếng, vừa giơ tay vỗ về cái trán vừa mắng: "Tiểu Trương, cậu lái xe thế nào vậy!"

Tài xế Tiểu Trương nhìn xuyên qua kính chiếu hậu tới Lynda phía sau nói: "Chị... chị Lynda, anh... anh ta vừa nói Ôn Hoàn đồng ý làm bạn gái anh ta?!" Giọng nói kia vốn là đang chất vấn về độ tin cậy những lời vừa rồi của Lục Thần.

Lynda cũng không để ý mắng chửi Tiểu Trương mà xoay đầu vội vàng hỏi Ôn Hoàn: "Ôn Hoàn, cậu ta nói có thật không?" Một đêm này có phần quá nhanh đi!

Ôn Hoàn cũng không nghe chị hỏi cái gì, chỉ phát ra một tiếng trả lời: "Thật sự." Sau đó đẩy Lynda ra vội vàng tới trước mặt Tiểu Trương nói:

"Tiểu Trương, mau lái xe đến viện đi đầu dưỡng, nhanh lên!" Cô vừa r ồi điện thoại cho phía viện đi đầu dưỡng mới biết được, sáng sớm hôm nay lúc y tá vào phòng bệnh, mẹ đã không có ở trong phòng, trên giường vẫn để một tờ báo buổi sáng ngày hôm nay. Viện đi đầu dưỡng phát động tất cả mọi người đi tìm nhưng đến bây giờ vẫn không tìm thấy người.

Lynda từ nét mặt vội vã của cô dường như cũng nhìn ra được khác thường hỏi: "Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

"Mẹ em, tìm không thấy mẹ em." Ôn Hoàn nắm tay chị, vẻ mặt nôn nóng g ần như muốn khóc.

"Sao có thể như vậy." Lynda cũng sốt ruột, chị biết rất rõ tình hình của mẹ Ôn, bởi vì trước đây đến viện đi đầu dưỡng giúp mẹ Ôn lo liệu thủ tục nằm viện và thương lượng cùng bác sĩ tất cả mọi việc đều là do chị sắp xếp.

"Người bên viện đi đầu dưỡng nói trên giường của mẹ có đặt tờ báo của ngày hôm nay." Ôn Hoàn không biết mình nên vui vẻ hay nên khổ sở, nếu như mẹ thật sự là bởi vì nhìn tờ báo có hình cô mà tự mình đứng lên rời khỏi, vậy chứng minh bà có khả năng nhớ lại cô. Nhưng bây giờ không tìm được người cô lo lắng nếu như xảy ra chuyện gì vậy phải làm sao!

Lynda vỗ vỗ tay của cô, chỉ có thể dỗ dành nói: "Đừng lo lắng, không có việc gì." Nói r ồi quay đầu giục Tiểu Trương: "Lái nhanh lên một chút."

Lục Th ần ng ồi ở bên cạnh nhìn Ôn Hoàn, chân mày sít sao khóa chặt. Thời điểm mọi người đến viện đi đầu dưỡng bọn họ vẫn chưa tìm được mẹ Ôn, tất cả lại chỉ có thể chia nhau ra đi tìm.

Ôn Hoàn tìm dọc theo vườn hoa bệnh viện, mỗi một bụi hoa một hòn non bộ đều không buông tha, chỉ là tìm quá gấp mà không chú ý đến dưới chân bị một khối nhô ra trên sân cỏ móc phải, cả người mất thăng bằng hướng phía trước mặt ngã xuống, may là vẫn theo phía sau cô Lục Th ần nhanh nhẹn di chuyển tới chìa tay kéo cô lại, lúc này mới làm cho cô không bị khối đất nhỏ kia làm trượt chân.

Cau mày hỏi: "Không sao chứ?"

Ôn Hoàn chỉ lắc đầu, đẩy anh ra tiếp tục tìm kiếm.

Cuối cùng ở bên kia khóm cây mây đằng sau bệnh viện phát hiện ra mẹ Ôn ng ồi trên ghế đá. Nhìn thấy mẹ, Ôn Hoàn kích động đến phát khóc, tiến lên vòng tay ôm mẹ thật chặt: "Mẹ, sao mẹ lại đi loạn vậy, tất cả mọi người đang tìm mẹ đấy!"

Bị cô ôm, mẹ Ôn lấy tay đẩy cô ra, nhìn cô với vẻ mặt đ ề phòng hỏi: "Cô, cô là ai?!"

Nhìn thấy mẹ như vậy, Ôn Hoàn biết bà vẫn không nhận ra mình, mặc dù có chút chán nản nhưng mặt nhi ều lần thất vọng sớm đã tê liệt, xóa đi giọt lệ trên mặt bày ra nụ cười nói: "Mẹ, con là Tiểu Hoàn, mẹ còn nhớ con không?"

"Tiểu Hoàn..." Mẹ Ôn th ần thì nhắc lại ở trong miệng: "Tiểu Hoàn... Tiểu Hoàn..."

Ôn Hoàn nhìn mẹ, đưa tay vuốt ngay ngắn sợi tóc bị gió thổi loạn của mẹ, cô không trông chờ mẹ có thể nhớ ra cô là con gái của bà nữa, cô chỉ cần mẹ thật tốt là được rồi.

"Tiểu Hoàn!" Mẹ Ôn đột nhiên như là nghĩ đến cái gì, giọng nói thoáng cái cao lên: "Con là Tiểu Hoàn!"

Ôn Hoàn sửng sốt, cho là bà thực sự nhớ ra gì đó, nhớ ra mình, vội vàng nói: "Vâng, con là Tiểu Hoàn, mẹ, mẹ nhớ ra con rồi sao? Mẹ nhớ ra..."

"Bộp!....."

Không đợi Ôn Hoàn nói xong, mẹ Ôn đột nhiên giơ tay lên hung hăng tát một cái vào trên mặt của Ôn Hoàn!

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 6: Anh Ấy Là Bạn Trai Tôi

Ôn Hoàn che mặt sững sờ nhìn mẹ, có phần không phản ứng kịp. Mà cũng giống như Ôn Hoàn không phản ứng kịp còn có Lục Thần đứng ở bên cạnh, hoàn toàn không biết bây giờ đang là tình huống gì.

"Con theo người ta chạy đi mượn phòng?" Mẹ Ôn chỉ vào Ôn Hoàn có phần kích động nói.

"Mẹ, con....." Ôn Hoàn há mồm đang muốn giải thích lại bị mẹ Ôn cắt đứt.

"Con làm như vậy không thấy có lỗi với A Việt à?" Mẹ Ôn trừng mắt nhìn cô, biểu cảm kia chứng minh lúc này bà có bao nhiêu phần nộ.

"Mẹ." Ôn Hoàn tiến lên cầm tay mẹ Ôn, nhìn bà nói: "Mẹ, mẹ không nhớ sao? Con và Thành Việt đã chia tay."

"Chia tay?" Nghe vậy mẹ Ôn nghi ngờ cau mày hỏi: "Vì sao?"

Nhìn mẹ, Ôn Hoàn hơi khó chịu nhưng vẫn kiên nhẫn nói: "Mẹ, chúng ta đã không ở thành phố A, mẹ còn nhớ không?"

"Không ở thành phố A?" mẹ Ôn nhỏ giọng nói thàn, tâm tình so với lúc trước đã hẫng phục ổn định rất nhiều, nhìn xung quanh hỏi: "Vậy đây là nơi nào?"

Khóe miệng Ôn Hoàn giật giật, cố gắng để cho mặt mình hiện ra nụ cười, kéo bờ vai của mẹ cùng cô ngồi xuống ghế đá, nói: "Nơi này là Giang Thành, mẹ ngã bệnh, bây giờ chúng ta đang ở bệnh viện."

Nghe vậy mẹ Ôn càng nghi ngờ nhìn Ôn Hoàn hỏi: "Mẹ ngã bệnh?"

Ôn Hoàn gật đầu: "Vâng." Vì ền mắt khế đỏ, trên mặt vẫn như cũ mang theo nụ cười quật cường không để cho nước mắt trong hốc mắt rơi xuống.

"Sao mẹ lại không biết..." Mẹ Ôn khế nỉ non.

Ôn Hoàn giơ tay vén những sợi tóc rơi trên trán mẹ, nói: "Không sao, chắc chắn từ từ sẽ khá hơn."

Mẹ Ôn trầm mặc một lát, đột nhiên như là nghĩ đến cái gì, ngược mắt nhìn Ôn Hoàn hỏi: "Tiểu Hoàn, ba con đâu?" Nói rồi xoay đầu tìm kiếm khắp nơi.

Ôn Hoàn khó chịu không biết trả lời như thế nào, liếc sang chỗ khác không dám nhìn bà.

Mẹ Ôn không tìm được ba Ôn, trái lại thấy được Lục Thầ từ lúc bắt đầu vẫn đứng ở đó, bình tĩnh nhìn cậu ta cau mày hỏi: "Cậu là ai?"

Lúc này Ôn Hoàn mới nhớ tới Lục Thầ cùng theo tới đây, vừa định mở miệng giải thích lại không nghĩ bị Lục Thầ đoạt trước.

Lục Thầ đi lên phía trước, vẻ mặt cương nghị rõ ràng không hề mang theo nụ cười, nói: "Bác gái, xin chào, cháu là Lục Thầ, là bạn trai của Ôn Hoàn."

"Bạn trai của Tiểu Hoàn?" Mẹ Ôn nói thầ, quay đầu nhìn Ôn Hoàn hỏi: "Tiểu Hoàn, là thật sao?"

Sau khi Ôn Hoàn ngây ngẩn mới nhớ lúc đầu bác bỏ nói không phải, đột nhiên mẹ Ôn lại nhớ ra cái gì đó, kích động vỗ tay xuống đùi, chỉ vào Lục Thầ nói: "Tôi nhớ ra rồi, cậu chính là cái người đàn ông trên báo cùng Tiểu Hoàn đi khách sạn thuê phòng!"

Lục Thầ cũng không trốn tránh, gật đầu thừa nhận nói: "Đúng vậy, chính là cháu."

Nghe vậy mẹ Ôn đột nhiên đứng phắt dậy trừng mắt nhìn Lục Thần:
"Tại sao cậu có thể mang con gái của tôi đi mượn phòng hả?"

Lục Thần bị hỏi thoáng cái có phần không trả lời được, đưa tay có chút không hứng thú sờ sờ mũi.

Thấy cậu ta như vậy, mẹ Ôn còn nói thêm: "Cậu, cậu nghĩ không chịu trách nhiệm?"

"À..." Lục Thần có phần theo không kịp suy nghĩ toát ra từ bà, trong lúc nhất thời còn thật không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể nói: "Cháu, cháu chịu trách nhiệm."

"Cho nên cậu muốn kết hôn với Tiểu Hoàn nhà chúng ta?" Mẹ Ôn nhìn cậu ta, ánh mắt giống như đứa trẻ đơn thuần bình thường.

"Đúng vậy, cháu sẽ cưới Ôn Hoàn." Lục Thần đáp ứng, nếu Ôn Hoàn là bạn gái của anh, vậy sau này anh dĩ nhiên là muốn kết hôn cùng cô, có lẽ lần này anh quay về đơn vị có thể làm báo cáo yêu đương cùng lúc với báo cáo kết hôn.

Thấy cậu ta nói như vậy, mẹ Ôn giống như là yên tâm, gật đầu nhỏ giọng nói thầm: "Vậy là được rồi, vậy là được rồi..."

Ôn Hoàn nhìn hai người trước mặt muốn giải thích, có thể nhìn thấy nụ cười hiếm thấy trên mặt mẹ, lời đến khoe miệng thoáng cái thì thu lại. Cô đã bao lâu không thấy được mẹ nở nụ cười tỉnh táo như thế, mặc dù biết giờ phút này mẹ cho dù so với người bình thường đã chậm trễ nhiều năm, nhưng so với năm năm nay thời điểm ai tới thăm mẹ cũng không nhớ thì đã tốt hơn nhiều lắm.

Trong phòng bệnh, nhìn mẹ ngủ, Ôn Hoàn giúp mẹ đắp kín chăn, sau đó mới từ trong phòng lui ra ngoài.

Lynda ở cửa thấy cô đi ra, quan tâm hỏi: "Mẹ Ôn thế nào, không có việc gì chứ?"

Ôn Hoàn gật đầu, chỉ nói: "Em đi tìm bác sĩ Lâm."

Bác sĩ Lâm là bác sĩ trưởng ở viện đi đầu dưỡng, mấy năm nay bệnh tình của mẹ Ôn vẫn luôn là do bác sĩ Lâm phụ trách đi đầu trị.

"Bác sĩ Lâm, bệnh tình mẹ cháu thế nào rồi?" Ôn Hoàn hỏi.

Bác sĩ Lâm liếc nhìn Ôn Hoàn lắc đầu, khẽ than nói: "Vẫn không có tiến triển gì, có đôi khi có thể nhận được người, thế nhưng lúc tỉnh dậy ai cũng không nhận ra."

"Vừa rồi bà ấy nhận được cháu, nhưng trí nhớ của bà giống như dừng lại ở quá khứ, còn hỏi cháu những chuyện đã qua." Cho rằng cô vẫn cùng Thành Việt ở chung một chỗ, cho rằng ba còn sống, nhớ đến Ôn Hoàn có chút khó chịu quay đầu đi, khẽ ngược đầu nhìn trần nhà, cố gắng không để cho nước mắt trong vành mi chảy xuống.

"Từ từ sẽ được, mẹ cháu là nghĩ đến chuyện tình của ba cháu bị đả kích quá lớn, chờ bà ấy chính thức có thể bỏ xuống, có thể đối mặt, bệnh tình kia của bà ấy cũng sẽ khỏe lại." Bác sĩ Lâm chỉ có thể an ủi như vậy.

Ôn Hoàn cười khổ, nói: "Đã năm năm." Lâu như vậy còn chưa bỏ xuống được, thực sự vẫn còn hy vọng sao?

Từ phòng làm việc của bác sĩ Lâm trở lại phòng bệnh, Lục Thần và chị Lynda vẫn như cũ đứng ở cửa phòng bệnh, chẳng qua là hai người nhìn qua tình hình có vẻ không đúng lắm, xung quanh hai người giống như có thể rõ ràng ngửi được mùi vị thuốc nổ.

Lynda thấy cô trở về, chặn ngang kéo Ôn Hoàn qua hỏi: "Em thực sự đồng ý làm bạn gái cậu ta?"

Ôn Hoàn nhìn Lynda, cô biết vì sao chị ấy kích động như vậy, nhất định sẽ nói là vì lợi ích sự nghiệp của cô, nhất định sẽ nói nếu như bây giờ cô nói chuyện yêu đương sẽ mất đi bao nhiêu danh tiếng, sẽ tổn thất bao nhiêu cơ hội. Thế nhưng cô thật sự chịu đủ những scandal liên miên rồi, ngày hôm nay cùng nam ngôi sao này truyền ra tin tức, ngày mai cùng nam đạo diễn

kia bị chụp đủ loại ảnh, mỗi ngày phải nói với truyền thông vô số lần những câu trả lời đã được trù tính trước. Thực sự là đủ rồi, nếu như cô thừa nhận nói người đàn ông này là bạn trai của cô có thể giúp cô ngăn cản tất cả phiền muộn rơi vào, có lẽ cũng không phải là chuyện gì xấu.

Ít nhất cô có thể khẳng định nhân phẩm của người đàn ông này không xấu, không thì tối qua đã không cùng cô dội nước lạnh.

Nghĩ như vậy, Ôn Hoàn nhìn Lynda gật đầu khẳng định nói: "Đúng vậy, anh ấy là bạn trai của em."

P/S: Tối nay post hai chương làm quà trước tết ^^ mình xin khất đến sau tết sẽ lì xì lại cho mọi người nhiều hơn ^^ từ ngày mai không post được nữa rồi vì sắp đến tết rồi, phải dọn dẹp nhà cửa, đi mua sắm nữa, huhu, mình ghét tết thế ko biết, lại bị già đi rồi.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 7: Con Dâu Gặp Cha Mẹ Chồng

"Đúng vậy, anh ấy là bạn trai của em."

Nghe vậy Lynda trừng mắt nhìn cô, ánh mắt kia tựa như ngọn lửa bùng cháy, vươn tay nắm lấy vai Ôn Hoàn chất vấn: "Em nói cái gì, lúc trước em đã đồng ý với chị trong 10 năm không nói chuyện yêu đương! Em có biết nếu như nói chuyện yêu nhau ra sẽ tổn thất bao nhiêu cơ hội diễn xuất, bao nhiêu quảng cáo không?!"

Những lời này Ôn Hoàn sớm đã nghe chán r ồi, thậm chí có chút phản cảm, nếu không phải là vì mẹ bị bệnh, nếu không phải vì cô và mẹ muốn t iền tại, cô vốn cũng không làm diễn viên. Qua lại trước mặt nhiều người như vậy, đừng nói những cơ hội diễn xuất đó, đừng nói có bao nhiêu quảng cáo, đây vốn là những chuyện cô không muốn làm nhất bây giờ, chẳng qua là cuộc sống bắt buộc, cô không còn cách nào khác.

Liếc mắt lướt qua không nhìn tới chị ta, Ôn Hoàn chỉ nói: "Chuyện tình cảm không phải là đi đâu chúng ta có thể không chế."

Lynda khinh thường, có chút tức giận nói: "Đừng nói tình cảm với chị, em cùng người đàn ông này mới ngủ một đêm, lấy đâu ra cái tình cảm chó má gì!"

Ôn Hoàn không vui nhịu mày, quay đầu nhìn chị nói: "Có một số việc không thể dựa vào thời gian ngắn hay dài, mà là cảm giác."

"Cho nên em nói em đối với người đàn ông này có cảm giác phải không?" Vừa nói chuyện, Lynda vừa chỉ tay vào Lục Thần đứng ở bên cạnh.

"Đúng vậy." Ôn Hoàn gật đầu, giống như cố ý khiêu khích với Lynda, xoay người về phía Lục Thần, chìa tay trực tiếp khoác vào tay anh nói: "Em chính là đối với anh ấy có cảm giác!"

"Em..." Lynda thực sự có phần bức tức, tức đến nỗi cả người phát run, trừng mắt nhìn Ôn Hoàn một lúc lâu, cuối cùng nóng giận mắng một câu: "Chị thấy em thật sự điên rồ!" Nói xong lườm Lục Thần tiếp đó đạp mạnh đôi cao gót gần 10 cm dùng dùng nỗi giận bước đi.

Lục Thần liếc nhìn người đứng bên cạnh mình, không nói gì nhưng ánh mắt mang theo chút tìm tòi nghiên cứu.

Ôn Hoàn buông anh ra, hơi có chút mất tự nhiên, xoay người không nhìn anh chỉ nói: "Xin lỗi."

"Gì cơ?"

Không quay đầu lại, Ôn Hoàn chỉ nói: "Anh đừng để ý mấy lời tôi nói vừa rồi." Cô đúng là túm anh làm lá chắn, nhưng cô thực sự chịu đủ mỗi ngày đều thấy mình trên báo chí với những tin tức khác nhau, chịu đủ rõ ràng rất chán ghét vẫn phải mang khuôn mặt tươi cười giả bộ ngu dốt. Cô chỉ muốn một cuộc sống yên bình, cho dù không có nhiều tiền chỉ đủ cô và mẹ sinh sống là tốt rồi.

Không hề biết tâm tình của cô lúc này, Lục Thần chỉ nhìn bóng lưng của cô hỏi: "Tại sao tôi phải để ý chứ? Cô đúng là bạn gái của tôi mà."

Nghe vậy, Ôn Hoàn vội vàng xoay người lại định giải thích: "Tôi, thực ra..." chẳng qua rõ ràng Lục Thần không có ý cho cô cơ hội giải thích.

Lục Thần ngắt lời cô, chỉ nói: "Buổi chiều theo tôi quay về nhà một chuyến." Nếu đã có bạn gái cũng nên mang về nhà cho ba mẹ và mấy người rảnh rỗi mỗi ngày chỉ biết thảo luận vấn đề hôn nhân của anh nhìn một chút, để cho bọn họ ngừng nghỉ yên lặng đừng mỗi lần quay về đầu là hện mặt, cũng đừng mỗi khi điện thoại đầu truy hỏi chuyện tình cảm!

"Tại sao?" Ôn Hoàn nhìn anh, hoàn toàn không hiểu vì sao chủ đề câu chuyện thoáng cái liền nhảy tới vấn đề này.

Lục Thần nhìn mắt cô, giờ tay xoa xoa đầu cô, nói: "Con dâu cũng phải gặp cha mẹ chồng!"

Ôn Hoàn nhìn anh chằm chằm, miệng khẽ nhếch nhưng một câu cũng không nói ra được. Cuối cùng Ôn Hoàn vẫn phải đi, thực ra cô cũng không ngờ người đàn ông này lại bá đạo một chút cũng không cho phép cô từ chối. Ra khỏi viện đi đầu dưỡng liền lôi kéo tay cô chặn taxi đẩy cô lên xe, cô ngược lại muốn kêu, muốn giãy giụa nhưng nghĩ đến thân phận, trên đường bị người ta nhận ra càng phiền toái hơn, cho nên dù không tình nguyện cũng chỉ có thể theo anh qua đó.

Cuối cùng xe dừng lại trước một tòa biệt thự xa hoa, Ôn Hoàn theo Lục Thần xuống xe, nhìn kiến trúc trước mặt không khỏi quay đầu lại liếc nhìn Lục Thần, nhỏ giọng nói thầm: "Bây giờ đãi ngộ cho quân nhân đầu tốt như vậy sao?..."

Nghe vậy, Lục Thần không thêm để ý nói: "Đây là nhà của ba mẹ tôi, không phải của tôi." Nói rồi kéo tay cô qua đi thẳng đến cổng chính.

Thò tay ấn lên chuông cửa, chờ chỉ chốc lát, cổng chính biệt thự được người mở ra, mở cửa là quản gia nhà họ Lục bác Chung, nhìn thấy Lục Thần đứng ở ngoài cổng không khỏi kêu lên: "Thiếu gia, cậu trở lại rồi!"

Không đợi Lục Thần ngoài cổng mở miệng, trong nhà truyền đến tiếng loảng xoảng khua khoắng của giày cao gót dẫm trên đá cẩm thạch trên mặt sàn, người chưa thấy nhưng tiếng nói đã từ trong nhà truyền ra: "Chú út, tên tiểu tử hồ đồ này còn biết quay về à!"

Đang nói chuyện, nhìn qua thấy một phụ nữ hơn ba mươi tuổi từ trong nhà đi tới trước mặt, người mặc bộ đồ cắt may hoàn mỹ màu đen, tóc dài được vén cao búi thành bó ở phía sau, trên mặt đeo một kính mắt mạ vàng, một bộ dạng nữ tính thành thực, chỉ là lúc này trên mặt rõ ràng mang theo tức giận, nhìn ra được tâm tình không tốt lắm.

Lục Thần không nhìn thẳng vào bộ mặt tức giận của người phụ nữ, về mặt bình tĩnh nói: "Chị tư, sao chị lại đến đây."

"Chị không được đến sao?" Chị tư nhà họ Lục - Lục Tĩnh tức giận bất mãn liếc mắt nhìn em trai của mình nói: "Lần đầu tiên chị nghe nói có người lại ở giữa buổi gặp mặt mới được một nửa trốn thoát, ngay cả điện thoại còn muốn con gái nhà người ta mang về cho. Chú út, bình thường cậu nói tinh thần trách nhiệm chính là thế này sao?!"

Lục Thần mất mặt sờ sờ mũi, việc này cũng là mình đuối lý, anh thật không sao giải thích được.

"Thế nào, không nói được à? Cậu là muốn chọc giận ba mẹ hay là..." Lục Tĩnh vẫn muốn tiếp tục nói lại bị chị năm nhà họ Lục - Lục Viện từ phía sau ra tới ngắt lời.

"Được rồi chị tư." Lục Viện từ trong nhà đi ra, tóc dài cuộn sóng lớn, da thịt trắng mịn cùng vóc dáng yếu điệu mảnh khảnh hoàn toàn không nhìn ra tuổi của chị.

Lục Viện cười nhạt đưa tay kéo nhẹ vai chị mình, dịu dàng nói: "Chú út đã trở về là tốt rồi, chuyện gì chúng ta vẫn là đi vào trước rồi hãy nói, đừng đứng ở cổng chính la to, để cho người ta nhìn vào cuối cùng vẫn là làm mất mặt của nhà họ Lục chúng ta, làm mất mặt ba mẹ, hơn nữa chị như vậy cũng làm Ôn tiểu thư bị dọa sợ đấy." Nói rồi quay về phía Ôn Hoàn nhân nhát cười: "Ôn tiểu thư đừng chê trách." Giọng nói ấm áp mềm mỏng cùng khí chất cả người chị vô cùng phù hợp với nhau, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Ôn Hoàn ngẩn người, có chút lúng túng gật đầu.

"Chị năm." Lục Thần khẽ gọi một tiếng, mắt hướng về phía chị nháy mắt cảm ơn một cái.

Lục Viện giật giật khóe miệng, mở miệng nói: "A Thần, mau dẫn Ôn tiểu thư vào đi." Vừa nói vừa quay đầu hướng bác Chung đứng ở bên cạnh

nói: "Bác Chung, đi lên lầu nói với ba mẹ một tiếng, nói rằng A Thần đã trở về."

"Vâng thưa tiểu thư." Bác Chung gật đầu đồng ý, xoay người đi vào trong nhà.

Lục Tĩnh không nói gì thêm nữa, chỉ trừng mắt nhìn em trai của mình, lại quay đầu liếc nhìn Ôn Hoàn, sau đó đi thẳng vào nhà.

Đợi Lục Tĩnh đi rồi, Lục Thần nhỏ giọng hỏi: "Hôm nay chị tư ăn phải thuốc nổ à? Nóng tính như vậy!"

Lục Viện buồn cười đánh anh, nói: "Nói bậy cái gì đó."

"Vốn là như vậy mà." Nếu không ăn thuốc nổ có thể tóm anh nổ súng tùy tiện như vậy không?

"Em còn nói được à, em cũng quá không có chừng mực, tối hôm qua tại sao có thể cứ thế bỏ lại Diệp tiểu thư rồi đi chứ." Lục Viện có chút không bằng lòng nói: "Nếu em không thích thì trở về nói với bọn chị, bọn chị còn có thể cố ép em sao, em bỏ lại Diệp tiểu thư rồi đi như vậy làm cho mặt mũi mấy chị em nhà ta để đi đâu? Người là do chị tư tìm đến, cho nên tối qua đã chạy thẳng đi tìm chị tư, muốn chị tư cho cô ấy một câu trả lời thỏa đáng, chị tư rất hiếu thắng, bị người ta chắt vấn truy hỏi đến một câu cũng không nói được, không giận em mới lạ."

Lục Thần đuối lý, sờ mũi một cái thay đổi đề tài nói: "Chị, chị và chị tư đều trở về, chị cả, chị hai, chị ba không phải tất cả đều trở về chứ?"

"Em nói xem."

Khóe miệng Lục Thần co quắp không nói gì.

Liếc nhìn nắm tay của Lục Thần và Ôn Hoàn, Lục Viện không nói thêm gì nữa, chỉ cười nhạt nói với Lục Thần: "Được rồi, còn không mau mang Ôn tiểu thư đi vào." Nói rồi liếc nhìn Ôn Hoàn, nhàn nhạt cười khẽ.

Ôn Hoàn chỉ có thể xấu hổ giật giật khóe miệng, không cam lòng cũng chỉ có thể tùy Lục Thần dắt cô đi vào.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 8: Chị Em Nhà Họ Lục

Ôn Hoàn theo Lục Thần đi vào, tổng thể biệt thự nhà họ Lục trang trí theo thiết kế phương tây, trong phòng khách cũng bày biện theo phong cách lễ lễ Châu Âu, khiêm tốn mà xa hoa.

Trong phòng khách, toàn bộ chị em nhà họ Lục đều tề tựu đông đủ, thấy bọn họ bước vào liền ngưng nói chuyện, nghiêng đầu nhìn về phía bọn họ.

Ôn Hoàn có chút xấu hổ, hối hận mình vừa rồi cho dù ở trên đường bị người ta nhận ra cũng không nên cùng anh đến nơi này.

Giống như cố tình không để ý hiện trường hơi có chút không khí ngột ngạt này, Lục Thần nói: "Chị cả, chị hai, chị ba đều ở đây ạ."

Chị cả nhà họ Lục - Lục Mẫn nhanh nhạy đưa mắt nhìn anh lại đưa mắt chuyển tới trên người Ôn Hoàn bên cạnh anh, nói: "Chú út, sao em lại mang một người ngoài về nhà." Giọng nói của chị có ý thù địch rất rõ ràng, đồng thời cũng giải thích thái độ của chị.

Lời của Lục Mẫn làm cho Ôn Hoàn có chút không vui nhú nhú mày, cô không muốn đến đây, tất nhiên đến cũng không phải để cho mình thành đối tượng chế giễu của bọn họ.

"Ôn Hoàn không phải là người ngoài." Lục Thần mở miệng, liếc nhìn Ôn Hoàn đứng bên cạnh, lại nhìn mấy chị ngẩng ở phía trước nói: "Ôn Hoàn là bạn gái của em."

"Ôi, bạn gái." Lục Tĩnh có chút khinh thường cười nhạt hỏi: "Chú út, em có biết Ôn tiểu thư có bao nhiêu bạn trai không?"

Lục Thần nhíu mày, nhìn chăm chăm chị tư: "Lời này của chị tư là có ý gì?"

Lục Tĩnh đứng dậy, nói: "Chị có ý gì Ôn tiểu thư đây rất rõ ràng." Nói rồi đi đến trước mặt của Ôn Hoàn nhìn chăm chăm cô, mở miệng: "Chú út nhà chúng tôi ở trong quân đội thời gian dài, không biết cũng không quan tâm tới chuyện trong giới giải trí, nhưng mấy chị em chúng tôi không giống như vậy, mỗi ngày tin tức đặc sắc của Ôn tiểu thư như vậy tôi muốn không nhìn thấy cũng thật khó khăn."

Ôn Hoàn không có ý định giải thích, cố sức rút tay mình từ trong bàn tay Lục Thần về, chỉ nói: "Xin lỗi, em không muốn tham gia vào chuyện nhà các chị, đến đây cũng không phải em tình nguyện, nếu mọi người không chào đón em như vậy, em nghĩ em vẫn nên đi trước là được rồi." Nói rồi liền xoay người muốn rời đi.

"Chờ một chút." Lục Thần đưa tay một lần nữa nắm cô lại, kéo cô trở về bên cạnh mình.

"Anh buông ra." Ôn Hoàn nhìn anh chăm chăm, cô không có lý do gì uất ức mình ở đây nghe bọn họ chỉ trở mình.

"Không buông!" Lục Thần từ chối, biểu cảm kia bá đạo không cho phép từ chối.

"Anh!..." Ôn Hoàn chán nản, vươn tay muốn tránh thoát nhưng vốn không thể thoát khỏi sức lực của anh.

Thấy hai người bọn họ lôi lôi kéo kéo như vậy, Lục Tĩnh bên cạnh khinh thường cười lạnh: "Thật già mồm cái lão."

Nghe vậy Lục Thần dùng sức nhìn Lục Tĩnh nói: "Chị tư, em nói lại một lần nữa, Ôn Hoàn là bạn gái của em!" Về mặt nghiêm túc kia có chút dọa người.

"Chú út, chị tư em nói không sai, đánh giá của Ôn tiểu thư không tốt lắm." Lục Văn chị hai của nhà họ Lục cũng đứng dậy, khuyên giải Lục

Thần: "Nếu như em muốn tìm bạn gái, bọn chị có thể tìm người giới thiệu cho em, chỉ là Ôn tiểu thư đây thực sự không thích hợp với em."

Lục Thần nhìn vào mắt chị nói: "Chị hai, thích hợp hay không thích hợp ở trong lòng em biết rõ, trước đây các chị cũng giới thiệu cho em không ít, em cũng không thấy người nào thích hợp."

"Đứa nhỏ này, các chị là vì muốn tốt cho em, sao vẫn còn giống như trước cố chấp như vậy chứ." Lục Văn có chút trách cứ nói.

"Ha ha." Vẫn ngồi ở trên ghế sofa xem báo, Lục Nam chị ba nhà họ Lục đột nhiên nở nụ cười, buông tờ báo trong tay xuống, nói: "Chị hai, đây là ngày đầu tiên chị biết chú út nhà chúng ta cố chấp à, trước đây ba bảo em ấy đi học kinh tế, em ấy lại nhất định đi học trường quân đội, dù bệnh tim của ba tái phát em ấy cũng không thỏa hiệp theo ý ba." Nói rồi đứng dậy đi về phía Ôn Hoàn, nhìn Ôn Hoàn vừa cười vừa nói: "Tôi rất thích Ôn tiểu thư diễn phim, qua một thời gian ngắn nữa là công chiếu 'Không bao giờ quên', tôi đã xem hình trong buổi họp báo, rất chờ mong."

Ôn Hoàn ngăn người, song vẫn gật đầu một cái nói: "Cảm ơn."

Lục Mẫn nhìn bọn họ, nhướn mày có chút không vui mở miệng: "Cô ba, bây giờ ý của cô là gì vậy, hay là đồng ý chú út cùng cô gái này?"

Lục Nam quay đầu nói: "Chị cả, có đồng ý hay không chúng ta có can thiệp được không? Nếu như chính chú út thừa nhận, dù chị dùng xe tăng cũng không kéo em ấy trở lại được."

"Vậy cũng không thể để cho cô gái này vào nhà chúng ta, các cô cũng không phải không nhìn thấy, báo chí đầu viết cô ta thành dạng gì, nếu như cô ta trở thành con dâu nhà họ Lục, vậy còn không phải bị cả nước chê cười sao!" Thái độ Lục Mẫn kiên quyết, dù sao muốn hỏi ý kiến của chị, chị tuyệt đối không bao giờ đồng ý.

"Chuyện trong giới giải trí có thể có vài phần thật giả, rất nhiều đi đầu đầu là xào xáo mà ra thôi." Lục Viện bưng trà lên, trên mặt từ đầu tới cuối đầu mang theo nụ cười ấm áp dịu dàng.

Lục Tĩnh nhìn chị một cái, lạnh lạnh nói: "Nếu không có lửa làm sao có khói." Nếu như bản thân tự kiểm điểm tác phong, dù chớ sẵn ở bên cạnh cô ta cũng không thể viết ra được những thứ như vậy.

"Đúng vậy." Chị hai nhà họ Lục tiếp lời: "Những ảnh chụp trên báo này nhìn không giống giả."

Nghe vậy Lục Nam cố ý hỏi ngược lại: "Chị hai, chị nói như vậy, nói cách khác trước kia chuyện anh rể cùng một ngôi sao hạng ba bị đăng báo cũng là thật sao?"

"Lục Nam, em..." Bị động vào chỗ đau, Lục Văn tức giận đến mặt đỏ ửng, ch ờng mình ở bên ngoài làm loạn bị chụp ảnh lên báo, chuyện này làm chị tức giận vài ngày ăn không ngon, nếu không nghĩ đến tình cảm mấy chục năm làm vợ ch ờng, nghĩ đến con cái còn nhỏ tuổi, chị làm sao có thể dễ dàng tha thứ. Nếu không thể ly hôn dĩ nhiên phải làm ra vẻ bên ngoài quyết sống chết nói tất cả tin tức trên báo chí đều là giả.

"Cô ba, em nói chuyện sao càng ngày càng không có chừng mực vậy!" Chị hai Lục Văn có chút trách cứ nhìn chị ta.

"Em chỉ ăn ngay nói thật thôi, các chị mấy người ăn hiếp một cô gái thực sự không thú vị gì cả, huống h ờ em vẫn là mê phim của cô ấy." Nói rồi nháy mắt với Ôn Hoàn. Tính cách Lục Nam khá có xu hướng trung lập, không thể chịu nổi ý đồ bắt nạt ít.

Lục Văn liếc mắt nhìn chị, hừ lạnh một tiếng rồi ng ồi trở lại trên ghế sofa. Lục Mẫn rốt cuộc là chị cả, đã lớn tuổi chút, biết rõ tính cách em gái mình cũng không tiện nói nh ều, giọng nói xoa dịu: "Cũng không phải bọn chị nhằm vào Ôn tiểu thư, chỉ là thân phận của cô ấy đúng là rất khó để tiếp nhận, nhà họ Lục chúng ta cũng không giống những gia đình kia, chúng ta có thể không coi trọng chuyện môn đăng hộ đối, thế nhưng con dâu nhà họ Lục phải trong sạch. Như Ôn tiểu thư đây, cho dù mấy chị em chúng ta có thể thông thoáng tiếp nhận, nhưng ba mẹ cũng không dám chắc có thể chấp nhận được."

"Em hiểu rồi." Ôn Hoàn ở bên cạnh mở miệng nói: "Mấy người các chị đã để ý thân phận của em như vậy, em cũng không phải là loại người không da không mặt, em sẽ không trách cứ các chị, em có thể cùng Lục Thần chia tay." Nói rồi quay đầu nhìn Lục Thần: "Buông tôi ra."

"Tôi không đồng ý." Lục Thần từ chối.

Mặc dù anh không biết trước đây cô bị truyền ra ngoài scandal gì, nhưng dựa vào "scandal" giữa anh và cô, tính chân thật của những scandal này thực sự còn phải đánh một dấu chấm hỏi thật to. Hơn nữa trực giác nói cho anh biết, cô gái này không xấu. Từ cách cô chăm sóc mẹ cô có thể nhìn ra cô là một đứa con gái hiếu thảo, một người hiếu thảo không thể hư hỏng đến mức đó. Huống chi chuyện của anh và cô ồn ào lớn như vậy, anh cũng không muốn quay lại đơn vị còn phải không ngừng giải thích với mọi người. Nếu đã sai rồi hãy để nó tiếp tục sai thêm nữa, dù dao yêu cầu của anh đối với một người vợ cũng không nhiều, nhân phẩm tốt là được rồi.

"Vì sao, anh biết rõ chúng ta vốn cái gì cũng đều không phải!" Ôn Hoàn chưa từng thấy người nào vô lại như vậy, có chút tức giận nhìn anh chăm chăm.

"Nếu tôi đã thừa nhận sẽ không dễ dàng buông tay." Lục Thần bá đạo cầm tay cô không buông ra.

"Chú út, người ta đã không yêu thích gì, em còn..." Lục Tĩnh chưa nói xong, một giọng nói rắn rỏi mạnh mẽ từ trên lầu truyền xuống, ngắt ngang lời chị ta vẫn chưa nói xong.

"Đang ồn ào cái gì vậy?"

Nghe vậy tất cả mọi người đều hướng lên lầu nhìn, chỉ thấy bác Chung cùng vị trưởng bối Lục Lâm Phong và phu nhân Trương Kim Lan nhà họ Lục đang từ trên lầu đi xuống.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 9: Bạn Cũ

"Ba, mẹ." Mấy cô con gái nhà họ Lục ðồng loạt cùng kêu lên.

Toàn thân mẹ Lục mặc kiểu sườn xám Trung Quốc đoan trang khí thế, tóc cũng được chải vuốt sửa sang kỹ lưỡng, rõ ràng là người đã ngoài sáu mươi nhưng được bảo dưỡng nên nhìn cũng không thấy già, chỉ tằm hơn năm mươi thôi. Chỉ có đi ðầu ngược lại ba Lục tóc mai hai bên bạc hết, lộ ra có chút tang thương.

Ôn Hoàn nhìn tới phía bên này phòng khách đến chỗ ba Lục mẹ Lục, luôn cảm thấy có chút quen mắt lại nhất thời không nhớ nổi mình đã từng gặp ở ðâu.

"Mấy người các con đang ồn ào cái gì ðó." Mẹ Lục Trương Kim Lan cau mày có chút không vui hỏi.

"Mẹ, mẹ xem chú út đã mang ai trở về" Lục Tĩnh có chút khinh bỉ liếc nhìn Ôn Hoàn.

Không ðợi Trương Kim Lan mở miệng, Lục Lâm Phong mang theo tức giận có chút trách cứ hướng về phía Lục Thấn nói: "A Thấn, sáng sớm đã có chuyện gì xảy ra trên báo, tối hôm qua không phải con đi gặp mặt sao, mới được một nửa chạy đi còn chưa tính, con xem báo sáng nay đi, ðầu viết lộn xộn cái gì!" Nói rồi cầm tờ báo trên bàn trà ném về phía Lục Thấn.

Thằng con trai chết tiệt này thật là làm ông tức chết, trước đây ðể cho nó học làm ăn buôn bán thì sống chết không chịu, thậm chí vụng trộm không hỏi qua ý kiến của ông đã báo thẳng vào trường quân ðội. Bây giờ đã ba mươi tuổi ðầu, ông không cần nó có thể trở về tiếp nhận sự nghiệp của ông, chỉ yêu cầu nó tìm một cô gái quay về kết hôn, yêu cầu như vậy

rất quá đáng sao? Vậy mà nó ngược lại, đang gặp mặt lại nói đi vệ sinh rồi chồn mất! Thằng ranh này vốn từ bé đã làm ông tức giận rồi!

Lục Thần giờ tay chuẩn xác không sai đón lấy tờ báo ném tới, kéo Ôn Hoàn tới đứng ở trước mặt mình nói: "Ba, đây là Ôn Hoàn, con dâu tương lai của ba, sau này ba đừng vì hôn sự của con lại sắp xếp bất kỳ cuộc gặp mặt nào nữa, con không cần."

"Con, con nói cái gì?" Ba Lục tức giận gân xanh trên trán đầu nổi hết lên, chỉ vào Ôn Hoàn rồi lại nhìn Lục Thần lớn tiếng nói: "Con muốn kết hôn với một ngôi sao hạng ba làm vợ?" Thằng ranh này là muốn ông tức chết sao?!

"Đúng vậy, con sẽ cưới Ôn Hoàn." Nói rồi quay đầu liếc nhìn mọi người nói: "Cho nên các chị sau này đừng tìm những cô gái lung tung kia tới bảo em ăn cơm cùng mấy cô ấy."

Anh mới nói xong, Lục Tĩnh liền có chút không vui chất vấn: "Cái gì mà gọi là những cô gái lung tung, hôm qua Diệp tiểu thư có chỗ nào không tốt, thông thạo lễ nghĩa dịu dàng đoan trang, nghề nghiệp là giáo viên dạy tiểu học, có điểm nào khiến em không hài lòng?!" Ngày hôm qua chị còn đang tăng ca tại văn phòng, đột nhiên một cô gái liền xông vào phòng, nói Lục Thần nếu như đối với cô ấy không hài lòng, không có ý gì thì có thể trực tiếp nói rõ ràng cho cô ấy, không cần thiết phải cố ý giữa đường mượn cớ rời đi. Lúc này chị mới biết tên Lục Thần này lại giữa buổi gặp mặt lén lút chuồn đi, người nhà họ Diệp chất vấn chị, muốn chị cho bọn họ một câu trả lời. Chị lớn như vậy chưa từng bị người ta ngay trước mặt chất vấn như thế, muốn nói cũng không nói được!

"Cô ấy rất tốt, nhưng không phù hợp với em, cô ấy cùng em thảo luận chuyện lắp ráp súng ống công nghệ còn tạm được, thế nhưng cùng em thảo luận văn học thơ ca, xin lỗi, em nghe chỉ muốn ngủ." Lục Thần nhún nhún vai, vẻ mặt không thèm để ý.

"Em, người ta đó là có văn hóa có học thức, em đừng không biết đi đâu!" Lục Tĩnh đen mặt trách cứ.

"Em vốn chính là lưu manh không có học."

"Thằng nhãi kia con muốn tức chết ba à!" Lục Lâm Phong tức giận cả người đều run rẩy: "Ba, ba..." còn đang muốn nói gì lại bị mẹ Lục ở sau lưng gọi lại.

"Ông à." Ánh mắt Trương Kim Lan bình tĩnh nhìn Ôn Hoàn.

Ba Lục còn đang nổi nóng, giọng nói không vui xoay sang nói: "Làm sao, bà xem bà dạy dỗ con trai thế nào!"

Mẹ Lục không để ý đến ông, chỉ vào Ôn Hoàn nói: "Ông xem, con bé, con bé có đúng là Tiểu Hoàn hay không?!"

Nghe vậy ba Lục lúc này mới quay đầu lại chăm chú nhìn Ôn Hoàn đứng bên cạnh Lục Thần, bỗng dừng trợn to mắt, vội vàng đi nhanh tới trước mặt Ôn Hoàn đứng lại: "Tiểu, Tiểu Hoàn?"

Ôn Hoàn không ngờ lại ở chỗ này gặp phải bạn tốt của ba trước đây, cô cho là lúc cô rời đi thành phố A cũng là lúc mọi chuyện đã qua đầu kết thúc...

Khóe miệng giật giật cười gượng, nhẹ giọng kêu: "Bác Lục."

"Cháu thật sự là Tiểu Hoàn?" Ba Lục có chút kích động đưa tay kéo tay cô.

Ôn Hoàn gật đầu, trong mắt bất ngờ cũng hiện lên ánh nước mắt, nhẹ giọng đáp: "Vâng."

Nghe vậy mấy người con gái nhà họ Lục kèm thêm Lục Thần đều ngoảnh nhìn nhau, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mẹ Lục cũng từ phía sau tiến lên nhìn Ôn Hoàn hỏi: "Tiểu Hoàn, mấy năm nay cháu đã đi đâu?"

Ôn Hoàn không trả lời, chỉ nhìn mẹ Lục cười nhẹ: "Bác gái."

"Mẹ, mấy người, mấy người biết nhau?" Lục Tĩnh bên cạnh có chút tò mò hỏi.

Mẹ Lục gật đầu nói: "Ba của con bé cùng ta và ba các con là bạn tốt, chỉ là mấy năm trước..." Mẹ Lục dừng lại, quay đầu liếc nhìn Ôn Hoàn.

Ôn Hoàn liếc sơ qua, có chút lảng tránh, không nhìn bà.

Bà không khí nhất thời có chút xấu hổ, ba Lục mở lời thay đổi chủ đề, nhìn Ôn Hoàn hỏi: "Tiểu Hoàn, mẹ cháu đâu?"

"Mẹ, mẹ cháu..." Ôn Hoàn ngẩng đầu, cố gắng không để nước mắt trong vành mắt chảy xuống.

"Bác Ôn ở viện đi đầu dưỡng." Nói chuyện là Lục Thần.

Nghe vậy mẹ Lục quan tâm hỏi: "Tiểu Hoàn, xảy ra chuyện gì? Mẹ cháu làm sao lại..."

Ôn Hoàn hít sâu, bình ổn lại tâm tình của mình, quay đầu cố gắng mang theo nụ cười nói: "Ba gặp chuyện không may, sau đó mẹ cháu vẫn không thể tiếp nhận được, không bao lâu sau cả người tinh thần đều sụp đổ."

Ba Lục có chút áy náy nói: "Năm đó bác đi công tác trở về mới biết được ba cháu xảy ra chuyện, sau khi quay lại thành phố A cháu và mẹ cháu đã không thấy, chúng ta ở thành phố A tìm mấy ngày vẫn không có tin tức của hai người."

"Tiểu Hoàn, sao trước đây hai người không tới tìm chúng ta vậy?" Mẹ Lục có chút đau lòng nói ra.

Ôn Hoàn cười nhẹ không nói gì, thực ra trước đây lúc ba gặp chuyện không may cô đã tìm rất nhiều những người ba từng dìu dắt giúp đỡ, thế nhưng không ai bằng lòng giúp cô, thậm chí có người ngay cả mặt cũng không gặp cô liền trực tiếp từ chối. Trước đây cô cũng gọi điện thoại cho bác Lục, nhưng người của công ty bọn họ nói ông đi công tác, cô không biết là thật hay giả, cuối cùng chỉ coi ông cũng giống như những người

khác là vì trốn tránh cô mượn cớ như vậy. Không đi tìm ông thêm lần nào nữa, lại không ngờ hôm nay lại gặp ở chỗ này.

Tiếp tục ngẩng đầu nhìn bọn họ, nói: "Bác trai, bác gái, chuyện đã qua cháu không muốn nhắc lại nữa."

Ba Lục mẹ Lục hiểu rõ gật đầu, biết trong lòng cô khó chịu cũng không hỏi thêm cái gì nữa.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 10: Không Có Chỗ Trốn

Bầu không khí thoáng cái trở nên có chút nặng nề, mấy cô con gái nhà họ Lục không nghĩ tới chuyện bỗng chốc lại chuyển biến phát sinh như vậy, trong lúc nhất thời tất cả đều yên lặng, không ai mở miệng nói thêm cái gì.

Lục Thần bên cạnh tiến lên, đánh vỡ bầu không khí có chút nặng nề kia, mở miệng nói: "Mẹ, vậy mọi người bằng lòng Ôn Hoàn làm con dâu nhà chúng ta không?"

Mẹ Lục và ba Lục đồng thời sửng sốt, ngay lập tức phản ứng kịp, tất cả cùng đồng thanh nói: "Bằng lòng!"

"Nếu như là Tiểu Hoàn, chúng ta đương nhiên bằng lòng." Mẹ Lục nhìn Tiểu Hoàn, vừa cười vừa nói.

Ba Lục bên cạnh cũng vui vẻ: "Trước đây bác với mẹ cháu đúng là có ý muốn làm mỗi hai người các con, chẳng qua là lúc đó Tiểu Hoàn tuổi còn nhỏ, muốn đợi vài năm nữa rồi nói. Không ngờ các con bây giờ đã trở thành sự thực."

"Ba mẹ, Ôn..." Thấy thế, Lục Tĩnh muốn tiến lên nói chút gì lại bị Lục Mẫn bên cạnh kéo lại, chuyển tới một ánh mắt, ý bảo cô ta đừng làm miệng.

Ôn Hoàn đứng một bên có chút choáng váng, chuyện phát triển hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo cô dự tính, cô chỉ là muốn mượn Lục Thần để ngăn cản scandal nhảm chán này, chỉ là giả thôi!

"Thực ra cháu..." Ôn Hoàn muốn mở miệng giải thích lại bị mẹ Lục tiếp lời chặn lại lời nói, Trương Kim Lan vội kéo tay Ôn Hoàn, về mặt đây nhân

hậu cười nói: "Tiểu Hoàn, con có thể làm con dâu bác thật là tốt quá."

Thấy bà hiểu lầm, Ôn Hoàn sốt ruột lo nghĩ muốn giải thích: "Bác gái, không, không phải, thực ra cháu cùng Lục Thần, chúng cháu chỉ là..."

Ba Lục vỗ ngực cam đoan với cô: "Tiểu Hoàn, cháu yên tâm, tên A Thần này sau này dám bắt nạt cháu, bác là người đầu tiên không tha cho nó!"

"Con là cái loại người không phong độ bắt nạt bà xã của mình sao?!"
Lục Thần vẻ mặt nghiêm chỉnh nói ra.

Mẹ Lục bu ãn cười liếc nhìn con trai, quay đầu nói với ba Lục: "Ông à, báo chí đã đăng ra, vậy chúng ta không phải cũng nhanh lên làm hôn lễ cho A Thần và Tiểu Hoàn sao?"

Nghe vậy, ba Lục gật đầu, khí phách nói: "Ừ, cái này là chắc chắn, ít nhất phải bố trí bảy tám chục mâm mới được!"

Tình thế hoàn toàn không khống chế được, ba Lục và mẹ Lục thậm chí còn bắt đầu thảo luận chi tiết hôn lễ của hai người, hoàn toàn không thấy bộ dạng sốt ruột của Ôn Hoàn bên cạnh muốn giải thích mà không được.

Ôn Hoàn hoàn toàn không nghĩ tới kết quả lại như vậy, quay đầu lôi kéo Lục Thần đứng bên cạnh, cố ý hạ thấp giọng có chút nóng nảy nói: "Anh, anh mau giải thích rõ đi!"

So với Ôn Hoàn sốt ruột, Lục Thần có vẻ giống như không có việc gì, kỳ quái nhìn cô một cái, nghiêm trang hỏi: "Giải thích cái gì?"

Ôn Hoàn nhìn anh chằm chằm, cô dám khẳng định một trăm phần nghìn người này đang "giả chết"!

Nhìn bộ dạng cô phờ phạc mang trợn mắt, Lục Thần không khỏi bị chọc cười, nghiêng người ở bên tai cô nói: "Bọn họ nói tức giận có thể biến thành già đó."

Ôn Hoàn tức giận giơ tay muốn đánh anh, lại bị anh vững vàng bắt lại nắm trong tay.

Lục Viện đứng ở một bên nhìn hai người bọn họ, tưởng là đôi tình nhân yêu nhau tha thiết đang liếc mắt đưa tình, sợ Ôn Hoàn lúng túng xấu hổ vì có nhiều người ở đây, tiến lên vừa cười vừa nói: "A Thần, sao không mang Ôn tiểu thư đi nhìn xung quanh đi, hay đi phòng em ng ồi một chút cũng được."

"Không, không cần." Ôn Hoàn vội xua tay từ chối, ở đây để cho mọi người hiểu lần đã phiền phức rồi, lại cùng anh lên lầu vào phòng anh ng ồi, vậy không phải thừa nhận mọi chuyện hay sao.

Chỉ có đi đâu cô tuy nghĩ như vậy nhưng lại có người không nghĩ như vậy, Lục Thần bên cạnh kéo thẳng cô lên lầu, vừa đi vừa nói: "Tôi dẫn cô đi nhìn một chút."

"Này, buông ra, tôi không muốn đi với anh." Ôn Hoàn giãy dụa muốn thoát khỏi tay anh, nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi sức lực của anh.

"Đừng lộn xộn, té xuống tôi không cứu cô đâu." Nói rồi thả tay cô ra, trực tiếp ôm cả hông cô, đem cô kéo lại tới gần bên cạnh mình một chút.

Không tránh thoát anh, Ôn Hoàn giận dữ, cố ý đưa tay vòng ra phía sau véo hông anh, nhưng véo nửa ngày người nào đó hoàn toàn không có một chút phản ứng nào, trái lại tay cô véo lại có chút đau nhức, cuối cùng chỉ có thể buông ra, trừng mắt nhìn anh oán trách nói: "Sao anh cứng như vậy, thịt trên người so với tảng đá còn cứng hơn."

Lục Thần buồn bực cười, nói: "Tôi là quân nhân." Về mặt nói chuyện kia lại mang theo tự hào cùng kiêu ngạo.

"Anh là quân nhân mà lại làm chuyện còn đ ồ!" Ôn Hoàn bất mãn nhỏ giọng th ần thì.

Lục Thần chỉ cười, hào phóng không so đo với cô, cũng không mang cô đi nhìn xung quanh mà trực tiếp ôm cô đi vào phòng ngủ của mình.

Phòng của Lục Thần ở tầng ba, bố cục tầng ba rất đơn giản, ngoài một phòng khách nhỏ và thư phòng ra là căn phòng của Lục Thần, không có những phòng dư thừa khác. Tổng thể của tầng ba là đều cùng thống nhất phong cách với cả biệt thự, chỉ có chút không hợp nhau chính là trong phòng khách khắp nơi có thể thấy được bày biện rất nhiều loại mô hình xe hơi và mô hình súng ống, giống như một căn cứ quân sự nhỏ của một người đam mê. Ôn Hoàn nhìn có chút há hốc mồm, nhiều loại mô hình xe quân sự rất đẹp cũng rất tinh xảo.

Lục Thần nhìn mắt cô, thờ ơ nâng khóe miệng, hỏi: "Thế nào, cô cũng cảm thấy hứng thú với những thứ này?"

Ôn Hoàn thu hồi ánh mắt, liếc nhìn anh bĩu môi nói: "Tôi không có." Cô chẳng qua là tức giận nhìn những thứ mới mẻ này.

Lục Thần cũng không tranh luận cô là thật sự thích hay là không có hứng thú, đưa tay kéo tay cô vừa đi vừa nói: "Đi thôi, tôi dẫn cô đi nhìn phòng tôi."

Ôn Hoàn rút tay về vòng ra đằng sau lưng mình, né tránh không cho anh nắm nữa, nói: "Tôi không muốn đi." Mắt bình tĩnh nhìn anh, giống như là đề phòng cái gì, hoặc như là sợ cái gì.

Lục Thần nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, nửa mang theo nụ cười có chút khiêu khích hỏi: "Thế nào, cô sợ?"

Ôn Hoàn chột dạ, kiêu ngạo quay đầu không nhìn tới anh, khẽ hất hàm nói: "Tôi không có." Lòng bàn tay để ở sau lưng có chút mồ hôi ẩm ướt.

Nhìn cô lộ ra ánh mắt căng thẳng, khóe miệng Lục Thần không nhịn được cười rộng ra, tiến lên một chút đem khoảng cách của hai người kéo lại gần hơn. Ôn Hoàn tự cho là mình cùng nhiều nam diễn viên từng chụp hình so với như thế này còn gần gũi hơn, cũng không từng căng thẳng tới mức lòng bàn tay xuất hiện đầy mồ hôi, tim đập nhanh hơn. Nhưng anh

như vậy lại mang đến cho cô cảm giác áp bức mạnh mẽ, cho dù bên ngoài giả bộ bình tĩnh cũng không thay đổi được sự thật cô hiện đang khẩn trương đến mức hô hấp đều tăng lên.

Lục Thần xuất thân là trinh sát doanh trại, đối với Ôn Hoàn lúc này đang khẩn trương đến nỗi hô hấp đều nổi lên biến hóa tất nhiên là không thoát khỏi ánh mắt anh, cố ý nghiêng người dán vào bên tai cô hỏi: "Thế nào, sợ tôi sẽ đối với cô như vậy?"

Ôn Hoàn có chút khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, mạnh mẽ giả bộ bình tĩnh: "Tôi, tôi không có."

"Phải không?" Lục Thần thấp giọng hỏi, càng gần sát vào cô, hơi thở ấm áp phả vào mặt cô.

Ôn Hoàn khẩn trương gần như quên mất hô hấp, xoay người muốn chạy, lúc này mới phát hiện mình vậy mà đã bị anh dồn đến góc tường, phía trước là anh, hai bên trái phải phía sau đều là tường, không hề có chỗ nào để trốn!

Hít một hơi thật sâu, giơ tay lên định đẩy anh ra, đột nhiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó môi bị một vật ấm áp nhẹ nhàng dán lên, ôn nhu gặm cắn.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 11: Làm Bạn Gái Tôi

Ôn Hoàn chấn động toàn thân, giống như là bị dọa, hoàn toàn quên phản ứng quen hoạt động. Vươn tay chậm rãi ôm lấy eo thon của cô, anh biết vóc người của cô có bao nhiêu yêu thích, cũng hoàn toàn biết môi của cô có bao nhiêu mềm mại. Không giống như tối hôm qua với cách thức cướp đoạt thô bạo, lần này anh rất ôn nhu rất cẩn thận.

Nếu như nói tối qua là một người đói bụng lâu ngày thấy thức ăn ngon liền ngấu nghiến như hổ đói, thì giờ phút này Lục Thần chính là sau khi được ăn no nên trở nên nhàn nhã hưởng thụ thức ăn ngon, không vội vàng không nóng nảy.

Gặm cắn cánh môi mềm mại của cô, dùng đầu lưỡi tinh tế mô tả hình dáng đôi môi của cô, cuối cùng lại chậm rãi cạy ra hàm răng đóng chặt của cô, đem chiếc lưỡi nóng hổi của mình dò xét vào khoang miệng của cô, dù dẫm chiếc lưỡi mềm mại kia của cô để cho cô đi theo điệu múa triền miên cùng nhau.

Kinh ngạc cùng khiếp sợ qua đi, Ôn Hoàn phục hồi lại tinh thần, giờ tay lên đẩy anh ra lại bị bàn tay anh gắt gao giữ chặt thắt lưng. Hai người kề sát quá gần, ngay cả hơi thở cũng quấn quít qua lại với nhau. Ôn Hoàn cũng không biết là xấu hổ hay là sợ hãi, cả người không có chút sức lực nào, dù đẩy thế nào cũng không đẩy được anh ra.

"Ummm, buông ra." Đẩy không ra Ôn Hoàn chỉ có thể giờ tay đập anh, nhưng bấp bệch cả người anh so với tảng đá còn cứng hơn, đánh chỉ làm tay cô có chút đau.

Lục Thần dán vào môi của cô cười khế, đưa tay kéo tay cô xuống, môi từ đầu tới cuối không rời khỏi cô, vừa hôn môi cô vừa nói: "Cô không ngại

đau tay sao."

Ôn Hoàn tức giận vô cùng, nhắc chân hướng tới chân của anh giẫm lên, lại quên mất người nào đó vốn chính là xuất thân từ quân đội, được huấn luyện chuyên nghiệp, đối với thủ đoạn nhỏ bé này của cô hoàn toàn không để ở trong mắt. Ôn Hoàn thật sự là giận, tay không đẩy được, chân cũng không đạp được, trong cơn tức giận cũng không đoái hoài đến thẹn thùng không xấu hổ há mồm cắn xuống.

Lúc này Lục Thần trái lại không nghĩ tới, chờ đến lúc phát hiện ra đã bị hàm răng của cô cắn vào lưỡi anh, kêu lên một tiếng đau đớn chỉ có thể nói lỏng miệng buông cô ra, nhưng bàn tay vẫn ôm chặt eo cô không buông.

Lục Thần cau mày trừng mắt nhìn cô: "Cô cũng quá độc ác đi!" Anh có thể rõ ràng cảm giác được trong miệng lan tràn mùi máu tươi, có lẽ cô một hơi cắn xuống thật sự không có một chút khách sáo nào.

"Ai cho anh lén hôn tôi!" Ôn Hoàn tức giận nói, giờ tay muốn túm tay của anh ra, nhưng vốn ngăn không nổi sức lực của anh, có chút thẹn quá hóa giận, nhìn anh chằm chằm: "Buông ra!"

"Cái gì mà lén hôn, mỗi người một lần, rất công bằng!" Nhớ không lần đêm qua là cô chủ động, bây giờ đổi lại anh một lần chủ động, chỉ có thể xem như là giao dịch công bằng mà thôi.

Ôn Hoàn nghi ngờ, cau mày nhìn anh tức giận hỏi: "Anh có ý gì, cái gì mà mỗi người một lần?"

"Sao vậy, cô muốn quyệt nợ à, tối hôm qua chính là cô chủ động!" Làm hại anh cùng cô nửa đêm dội nước lạnh tắm, không biết còn tưởng rằng anh có bao nhiêu hưởng thụ ôm người đẹp cùng nhau tắm, chỉ có anh mới biết lúc đó có bao nhiêu chua xót và hành hạ.

"Anh, anh nói không có gì phát sinh cả!" Sáng sớm rõ ràng anh chỉ nói là ôm cô dội nước lạnh, hơn nữa cô cũng nhìn qua trên giường, phía trên đó cũng không có...

"Khụ khụ..." Nhớ tới hình ảnh tối hôm qua, Lục Thần có chút ngượng ngùng, thì thần nói: "Ngoại trừ một bước cuối cùng."

Nghe vậy, Ôn Hoàn tức giận sức lực cũng không biết từ nơi nào tới, mạnh mẽ đẩy anh ra: "Anh, anh anh anh... anh lưu manh!" Chỉ vào anh hơn nửa ngày mới thốt ra được mấy chữ như vậy.

Lục Thần nhìn chăm chăm cô, ánh mắt sáng rực có chút làm bỏng người, ngọn lửa trong mắt kia giống như có thể đem người đốt cháy, giọng nói khàn khàn ngân nga chỉ: "Biết cái gì là đùa giỡn lưu manh không?"

Ôn Hoàn nhìn anh, có loại dự cảm xấu, không tự chủ nắm chặt quần áo trên người mình, đủ loại đề phòng nhìn anh: "Anh, anh, anh muốn làm gì..."

"Cô nói xem." Lục Thần nhìn cô nóng bỏng, càng nhích tới gần cô.

Ôn Hoàn thật sự sợ anh làm ra cái chuyện quá giới hạn, rất không có khí thế giơ tay lên chống trên lồng ngực anh không cho anh tiến gần nữa, cầu xin tha thứ nói: "Được rồi được rồi, tôi đâu hàng tôi đâu hàng! Anh đừng tới nữa, tôi không so đo nữa là được." Dù sao nhìn cũng đã nhìn rồi, cô cũng không thể đem mắt của anh móc xuống, tiếp tục tính toán cũng vô ích.

Nghe vậy, đứng ở trước mặt cô Lục Thần nhin không được bật cười, vươn tay đem cô ôm vào trong lòng, buồn cười nói: "Đồ con gái không có khí phách." Giọng nói kia mang theo cưng chiều ngay cả chính anh cũng không nghĩ tới.

Ôn Hoàn giống như cũng không để ý lắm, bị anh ôm lấy chỉ lẩm bẩm nói: "Có khí phách cũng không đánh lại anh, một người đã man."

Lục Thần cười, giơ tay lên xoa xoa tóc của cô, mở miệng nói: "Làm bạn gái của tôi nhé."

"Tôi từ chối có ích không?!" Ôn Hoàn tức giận nói, giọng nói rõ ràng mang theo oán giận cùng bất mãn.

"Vô dụng, cô chỉ có thể phục tùng." Hiếm khi tìm được một người thích hợp với cả nhà mà ba mẹ cũng hài lòng, anh không có lý do gì lại dễ dàng buông tay, cô dù muốn hay không cũng phải bằng lòng!

Ôn Hoàn không nói nữa, chỉ là ở trong lòng lẩm bẩm mắng anh một trận. Người đàn ông này vốn là côn đồ, dù có bằng lòng hay không cũng không cho người khác mở miệng trả lời, anh cho rằng đây là thời cổ đại à, cướp con gái trở về thì có thể làm áp trại phu nhân!

Ngay lúc trong lòng Ôn Hoàn đang lẩm bẩm, Lục Thần buông cô ra, cúi đầu bình tĩnh nhìn cô, nét mặt kia nghiêm túc làm cho Ôn Hoàn sợ.

"Anh...muốn làm gì?" Cô có loại dự cảm rất không tốt, người đàn ông này chẳng lẽ lại muốn đùa giỡn lưu manh à!

Môi Lục Thần giật giật, cười tà nói: "Nếu là quan hệ nam nữ, đương nhiên là sử dụng quyền lực của bạn trai!" Nói xong cũng không chờ Ôn Hoàn mở miệng phản bác, trực tiếp cúi đầu cắn lên môi cô, nhanh chóng đưa tay ôm chặt hông cô, một tay kia chăm chú giữ gáy cô, hoàn toàn chiếm lĩnh "khu căn cứ" của mình.

Ôn Hoàn thật là vừa tức vừa vội, muốn đẩy anh ra mà không dùng được sức lực, há mồm cắn anh lại luôn bị anh cảnh giác tránh né, còn quá đáng đè nặng môi cô nói không để cho cô làm mấy chuyện xấu!

Ngay lúc Ôn Hoàn còn muốn phản kháng mà Lục Thần còn muốn tiến thêm một bước cướp đoạt, đột nhiên có vật gì đó bị đụng phải truyền đến tiếng động, thừa dịp anh phân tâm Ôn Hoàn bừng tỉnh lấy tay đẩy anh ra, ngẩng đầu nhìn lên, lại không nghĩ đến chỗ rẽ ở hành lang mẹ Lục vừa vặn đứng ở đó cười nhìn bọn họ.

Trên mặt thoáng cái nở tung nóng bỏng đỏ rực, vội vung xoay lưng lại, kéo Lục Thần qua trốn ở phía sau anh, tựa như vậy mới có thể cảm thấy giảm bớt sự tèn tẹt tại của mình.

Mẹ Lục buồm cười che che khóe miệng, vốn chỉ là bà muốn lên nhìn thuận tiện bảo Ôn Hoàn buổi tối ở lại cùng nhau ăn cơm, không nghĩ tới đi

lên lại thấy bọn họ thân mật ôm hôn. Thấy thế bà dĩ nhiên là không muốn quấy rầy, xoay người muốn chạy đi nhưng không ngờ đụng phải cái bọc trang sức đặt ở hành lang.

"Mẹ, sao mẹ lại lên đây?" Lục Thần sờ mũi một cái, cũng có chút ngượng ngùng, huấn luyện thời gian dài mặt bị phơi nắng thành màu đỏ hồng giờ hơi hiện ra sắc hồng khả nghi.

"Không có việc gì không có việc gì, chỉ muốn lên đây hỏi một chút xem Tiểu Hoàn thích ăn cái gì, mẹ bảo người đi chuẩn bị." Trương Kim Lan cười nói: "Được rồi, các con còn có chuyện cứ tiếp tục đi, mẹ đi xuống trước." Nói rồi mập mờ hướng về phía Lục Thần nháy mắt một cái.

Nghe vậy, biết hiểu lầm này lớn, Ôn Hoàn vội vàng xoay người lại giải thích: "Bác gái, cháu cùng Lục Thần thực sự không có gì!"

Trương Kim Lan đâu tin tưởng lời giải thích của cô, chỉ nghĩ là cô xấu hổ thẹn thùng, nói: "Không có việc gì, bác là người từng trải cũng dễ hiểu." Nói xong không quên dặn Lục Thần: "A Thần, chờ chút nữa không lên đây gọi các con, nhớ mang Tiểu Hoàn xuống dùng cơm nhé."

Lục Thần gật đầu, chỉ nói: "Con biết rồi."

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 12: Nếu Không Thì Bỏ Lại Đây Nhé?

Đợi mẹ Lục đi rồi, về mặt Ôn Hoàn cảm hận nhìn anh chăm chăm, một lúc lâu sau mới oán giận nói: "Đầu tại anh!" Bây giờ thật sự là có miệng cũng không nói rõ được!

Lục Thần gãi đầu gãi tai, nhỏ giọng nói thầm: "Đã bảo cô theo tôi vào phòng..." Đứng ở chỗ này lại vừa phải đề phòng bị cô cắn lén lại vừa muốn đề phòng bị người khác nhìn trộm, anh đâu thể trông nom nhiều vậy.

Ôn Hoàn trừng anh một lúc lâu, trừng đến nổi mắt mình đầu đau, lúc này mới tức giận đẩy anh ra đứng trước cửa sổ sát đất nhìn phong cảnh bên ngoài.

Lục Thần ở sau lưng hỏi: "Có muốn vào phòng tôi ngủ một chút không?"

"Không muốn!" Ôn Hoàn không hề nghĩ ngợi trực tiếp lạnh giọng từ chối.

Lục Thần thấy cô giận thật, muốn dỗ dành nhưng lại không có mấy kinh nghiệm về mặt này, quả thực là không biết nên hành động thế nào, cuối cùng chỉ có thể gãi đầu gãi tai ở sau lưng cô ngủ xuống ghế sofa, cô nhìn ngoài cửa sổ còn anh nhìn cô.

Vào lúc này Lynda gọi điện tới. Cần điện thoại lên liếc nhìn dây số hiện trên màn hình, theo bản năng nhú mày một cái, không muốn nhận nhưng vẫn phải ấn phím nghe.

Điện thoại mới kết nối đã nghe thấy bên kia điện thoại Lynda có chút cáu kỉnh nổi giận: "Em đang ở đâu, lập tức quay về công ty cho chị, chúng ta nhất định phải nói chuyện cho rõ ràng!"

Chân mày càng nhíu chặt hơn, hỏi: "Có chuyện gì thì nói luôn trong điện thoại đi, ngày hôm nay em nghỉ." Cô chán ghét cái loại giọng điệu ra lệnh của chị ta, cô cùng chị ta chẳng qua chỉ là ký hợp đồng cũng không phải bán mình mà để cho chị ta bảo cô đến thì đến bảo đi thì đi!

Ôn Hoàn từ chối làm cho Lynda bên kia điện thoại càng thêm căm tức nói: "Ôn Hoàn, bây giờ em có ý gì? Em đừng quên em cùng công ty là có hợp đồng, trên đó đã viết rõ ràng trong 10 năm em không được yêu đương, không được kết hôn, bây giờ em muốn trái với quy định?"

Ôn Hoàn cười nhạt: "Cho nên công ty suy tính muốn đóng băng em còn liên kết với các đài truyền hình lớn niêm phong hoạt động của em?" Nếu quả thật là như vậy, đối với cô mà nói không hẳn đã không tốt, cuộc sống như vậy đã quá đủ rồi.

"Em..." Lynda bên kia điện thoại nổi đóa lên, hô hấp cũng trở nên có phần hỗn hển.

Ôn Hoàn bên này đã sớm không còn nhẫn nại nói: "Không có chuyện gì thì cứ như vậy đi, ngoài ra hai ngày này đừng giúp em nhận hợp báo, em muốn nghỉ ngơi hai ngày."

Lynda và Ôn Hoàn hợp tác nhiều năm như vậy, dĩ nhiên biết tính cách của Ôn Hoàn, cũng biết có một số việc cô không muốn thì đừng ép cô, sẽ chỉ làm cho mọi chuyện càng đi vào bế tắc. Vì vậy giọng nói xoa dịu nói: "Ôn Hoàn chờ một chút, thực ra, thực ra chị cũng không phải là không tán thành chuyện yêu đương của em. Nhưng em phải cân nhắc một chút vấn đề thực tế, em và công ty là có giao kèo, nếu như đến lúc đó công ty thực sự truy cứu, vậy em dù không vì mình lo lắng cũng phải vì mẹ Ôn lo lắng chứ, mẹ Ôn hiện đang ở trong viện điều dưỡng có chỗ nào không cần tiền không?" Chị ta biết mẹ Ôn chính là điểm chí mạng của Ôn Hoàn, chỉ cần có liên quan đến chuyện của mẹ Ôn, Ôn Hoàn cho dù không muốn cuối cùng cũng phải thỏa hiệp.

Ôn Hoàn không lên tiếng, tay găt gao nắm thật chặt buông xuống bên đùi.

Thấy cô không nói lời nào, Lynda biết lời nói của mình đã bắt đầu có tác dụng, vì vậy nói tiếp: "Ôn Hoàn, nói cho chị biết em đang ở đâu, chị và Tiểu Trương đến đón em. Buổi tối chị đã nhận một bữa tiệc từ thiện cho em, chị và phía bên tổ chức bàn bạc rồi, buổi tối chỉ cần em có thể xuất hiện bọn họ bằng lòng chị ra 20 vạn."

Ôn Hoàn cắn môi, có chút thống khổ nhắm mắt lại. Lục Thần đang ngồi một bên nhìn cô, bởi vì gian phòng quá mức yên lặng, cộng thêm điện thoại của Ôn Hoàn ít khi có chút rờ rẫm âm thanh, cho nên Lynda bên kia điện thoại nói gì toàn bộ đều bị Lục Thần nghe vào tai.

Về mặt nghiêm túc đứng dậy, không mở miệng tiến đến trực tiếp vươn tay đoạt lấy điện thoại trong tay Ôn Hoàn, trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc không giải thích được của cô, anh cần điện thoại nói với Lynda đầu bên kia: "Ôn Hoàn không đi." Nói xong trực tiếp liếc cúp điện thoại.

Ôn Hoàn sững sờ nhìn anh, trong lúc nhất thời có chút không phản ứng kịp. Thấy bộ dạng cô ngây ngốc không phản ứng, Lục Thần đưa tay xoa xoa đầu cô, kéo tay cô qua thả điện thoại vào lòng bàn tay cô, sau đó kéo cô cùng đi tới hướng bậc cầu thang, nói: "Không muốn đi thì trực tiếp từ chối là được."

Không đợi Lục Thần kéo cô đi được hai bước, điện thoại trong tay Ôn Hoàn lại reo lên, vẫn là của Lynda. Ôn Hoàn nhìn chằm chằm vào dãy số báo trên màn hình điện thoại, thật lâu vẫn chưa nhận. Lục Thần cũng không phải là người có tính nhẫn nại cao, cho nên nghe một hồi chuông điện thoại không ngừng reo, trực tiếp vươn tay qua ấn phím tắt máy.

Sau đó cũng không đưa điện thoại cho cô nữa, bỏ thẳng vào túi quần mình, một lần nữa kéo Ôn Hoàn đi đến đầu bậc thang, vừa đi vừa nói: "Được rồi, đi xuống ăn cơm nào."

Ôn Hoàn không nói gì chỉ nhìn anh, tay bị anh lôi kéo như vậy lần này thật không có chống cự, trong nhất thời chuyện không vui vừa rồi toàn bộ đều quên hết. Bữa cơm này ăn có chút lúng ta lúng túng, ba Lục và mẹ Lục xa cách đã lâu mới gặp lại cô cho nên đối với cô dĩ nhiên là nhiệt tình. Nhưng nhiệt tình như vậy làm cho Ôn Hoàn có phần không thích ứng

được, bởi vì đã lâu lắm rồi không có ai đối với mình chân thành ân cần hỏi han như vậy.

Mấy cô con gái nhà họ Lục ăn xong đầu tư trở về Cơm tối xong mẹ Lục lôi kéo cô ngồi ở trong phòng khách, ba Lục cũng vừa uống trà vừa nói chuyện cùng các cô, mặt khác Lục Thần hình như là nhận được điện thoại quan trọng, cần đi động đi đến trong sân.

Mẹ Lục tán gẫu với cô rất nhiều nhiều, có lẽ sợ cô khó chịu đau lòng nên đầu cần thận lái qua chuyện khác, chỉ hỏi cô bây giờ có ổn hay không thôi.

Ba Lục ngồi uống trà một bên nghe xong, một lúc lâu sau mở miệng nói: "Tiểu Hoàn, tìm một thời điểm thích hợp bác với bác gái đến thăm mẹ cháu."

Ôn Hoàn nhìn vào mắt ông, cười khổ nói: "Bây giờ bà ai cũng không nhận ra."

"Yên tâm đi, từ từ sẽ khác hơn." Mẹ Lục vỗ vỗ tay cô an ủi.

Ôn Hoàn gật đầu, cô cũng là dựa vào những lời này ngày qua ngày chống đỡ sáu năm nay.

Giờ tay lên nhìn đồng hồ, thời gian đã không còn sớm, Ôn Hoàn đứng dậy chuẩn bị rời đi: "Bác trai, bác gái, thời gian không còn sớm, cháu xin phép về trước."

Nghe vậy mẹ Lục cũng đứng dậy kéo tay cô giữ lại, nói: "Tiểu Hoàn, đêm nay ở lại đây đi."

Ba Lục cũng đặt chén trà xuống, đứng dậy: "Đúng vậy Tiểu Hoàn, cháu và bác gái đã vài năm không gặp, chắc chắn có rất nhiều lời muốn nói với cháu."

"Đúng đúng, bác còn chưa hàn huyên với cháu đủ đâu." Mẹ Lục gật đầu phụ họa.

Đang lúc nói chuyện, Lục Thầ cầ điện thoại đi vào, thấy mấy người đầ đứng liề hỏ: "Làm sao vậy?"

"Tiểu Hoàn nói muốn đi về A Thầ, con mau nói vài câu để cho Tiểu Hoàn ở lại đi." Mẹ Lục nhìn con trai thúc giục nói.

"Khụ khụ..." Lục Thầ ho nhẹ, nhìn Ôn Hoàn nói: "Nếu không thì đêm nay cô ở lại đây đi."

Anh thật sự còn dám nói! ! Ôn Hoàn tức giận trừng mắt anh, quay đầ liề đổi sang nụ cười đối với ba Lục mẹ Lục nói: "Bác trai, bác gái, thực sự không được, buổi sáng ngày mai họp báo, tối nay còn phải trở về học thuộc kịch bản, sau này có thời gian cháu sẽ tới đây gặp các bác."

Thấy cô nói như vậy, ba Lục và mẹ Lục nhìn nhau một cái, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 13: Đưa Cô Về Nhà

Công ty thuê cho Ôn Hoàn một gian nhà trọ đơn thân ở giữa một khu cao cấp trong trung tâm thành phố. Lục Thần lái xe đưa cô trở về dọc đường đi Ôn Hoàn có vẻ yên lặng, chỉ chống cằm xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lục Thần quay đầu sang nhìn cô, thuận miệng nói: "Ba mẹ tôi rất thích cô."

Ôn Hoàn không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Mấy chị gái nhà anh không hề chào đón tôi." Thái độ thù địch rõ rệt như vậy, hoàn toàn không có bất kỳ che dấu nào, muốn làm cho người ta không có cảm giác cũng khó khăn.

Lục Thần nhìn tình hình giao thông trước mặt, cũng không thèm để ý nói: "Cái đó không quan trọng." Là anh cưới vợ, chỉ cần ba mẹ anh đồng ý là được, những người khác có ý kiến gì cũng không quan trọng.

Ôn Hoàn không lên tiếng, vẫn chỉ duy trì tư thế như vậy, tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ.

Bên trong xe lại yên lặng một hồi, yên lặng như vậy làm cho Lục Thần có chút không thoải mái nhứu mày, mở miệng nói: "Ngày mai tôi quay về đơn vị."

Ôn Hoàn không phản ứng, vẻ mặt thờ ơ, chỉ chăm chú nhìn bên ngoài.

Lục Thần cũng không quan tâm xem cô có phản ứng hay không, tiếp tục nói: "Sau khi tôi trở về đơn vị ngay lập tức viết báo cáo kết hôn, chậm nhất là sau khi kết thúc diễn tập vào tháng sau có thể quay về kết hôn."

Lúc này cho dù Ôn Hoàn vẫn đang bình tĩnh cũng chẳng yên được, mạnh mẽ xoay đầu lại nhìn anh hỏi: "Anh nói gì?"

Lục Thần nhìn phía trước, nụ cười hờ hững, tốt bụng nhắc lại: "Tôi nói tháng sau chúng ta kết hôn."

"Tôi không đồng ý!" Ôn Hoàn một mực phản đối, bây giờ anh muốn làm gì, đã không hiểu tại sao biến thành bạn gái của anh giờ cũng không hiểu tại sao phải kết hôn cùng anh?!

Làm ơn đi, cô với anh biết nhau chỉ mới qua 24 tiếng đồng hồ thôi được chứ!

Lục Thần nhìn vào mắt cô nói: "Tôi không phải đang hỏi ý kiến của cô."

"Anh, anh có ý gì?!" Ôn Hoàn xoay hẳn người lại, có chút kích động nhìn anh.

"Nếu cô là bạn gái của tôi, vậy kết hôn là chuyện cực kỳ bình thường, hướng qua báo chí sáng nay đoán chừng mọi người đều biết chuyện chúng ta vào khách sạn thuê phòng, chỉ cần bằng điểm này tôi nhất định phải chịu trách nhiệm với cô." Gương mặt nghiêm túc tuấn tú nói chuyện có vẻ hợp với lẽ phải.

"Tôi không cần anh chịu trách nhiệm!" Lúc nào thì cô nói muốn anh chịu trách nhiệm chứ, chịu trách nhiệm cái đầu anh ý, vốn chẳng có chuyện gì phát sinh cả, không phải sao?!

Lục Thần nhìn cô, chậm rãi lái xe vào rìa đường dừng lại, nói: "Cô không cần tôi chịu trách nhiệm, vậy cô phải chịu trách nhiệm với tôi."

"Tôi sao phải đối với anh chịu trách nhiệm cái gì chứ?!" Ôn Hoàn nhìn anh chằm chằm, cô sắp bị anh dồn ép đến điên rồi!

"Dựa vào chuyện tôi với cô vào khách sạn bị đăng lên báo."

"Nhưng chúng ta cái gì cũng chưa từng làm!" Đây là anh tự nói ra, với lại giả sử thật sự có chuyện xảy ra đi nữa, người thua thiệt cũng là cô mà!

"Tôi là quân nhân, đối với tác phong sinh hoạt cấp trên có yêu cầu nghiêm khắc, tháng trước tôi đã nộp tài liệu báo cáo về việc đề bạt, nếu như vì vấn đề tác phong mà bị giáng chức, cô không phải nên đối với tôi chịu trách nhiệm sao?" Lục Thần nghiêm túc nói, anh tuyệt đối không nói cho cô biết thực ra chức trung tá của anh từ một tháng trước đã được thông qua.

"Tôi..." Ôn Hoàn bị hỏi có chút cứng họng không trả lời được, chỉ có thể trừng hai mắt nhìn anh.

"Cái này liên quan trực tiếp đến vấn đề tiền đồ của tôi, nếu bây giờ chuyện của chúng ta đã huyền não khắp nơi ai ai cũng biết, vậy chúng ta chỉ có thể kết hôn, cho nên tháng sau chờ báo cáo kết hôn được phê duyệt, chúng ta lập tức kết hôn." Lục Thần kết luận thẳng.

"Nhưng chúng ta..."

"Không có nhưng gì hết, phải tuân theo!" Lục Thần cau mày ngắt lời cô đang muốn giải thích, từ chối nghe tất cả những thứ không muốn nghe, chủ động kết thúc cuộc đàm phán: "Được rồi, đến nơi rồi, cô nhìn xem có đúng ở đây không."

Nghe vậy, lúc này Ôn Hoàn mới ngó đầu nhìn ra bên ngoài, đúng là khu nhà của cô rồi. Quay đầu lại đã thấy Lục Thần mở cửa xuống xe, bấu môi nhỏ giọng lầm bầm nhưng cũng chỉ có thể bước theo anh xuống xe.

Đợi cô từ trên xe bước xuống, Lục Thần không nhìn cô chỉ nói: "Đi thôi, tôi đưa cô lên." Nói xong cũng không chờ cô có đồng ý hay không, đi thẳng đến cửa chính khu nhà đi vào.

Ôn Hoàn nhìn anh chằm chằm, oán hận thầm mắng vài tiếng trong bụng.

Bảo vệ cổng khu nhà thấy Ôn Hoàn trở về, vội vàng từ trong phòng an ninh đi ra: "Ôn tiểu thư trở về rồi à, vị này là...?" Vừa nói chuyện, có chút nghi ngờ nhìn Lục Thần bên cạnh.

Không kịp đợi Ôn Hoàn mở miệng giới thiệu, Lục Thần trực tiếp nói: "Tôi là bạn trai của Ôn Hoàn."

Ôn Hoàn tức giận trừng mắt anh, quay đầu bước thẳng đi, nhưng bởi vì đi quá nhanh nhất thời không chú ý dưới chân bị vấp phải hòn đá, cả người liền té xuống phía trước.

Lục Thần nhanh mắt, bước vội lên đem cô kéo vào trong ngực của mình, cúi đầu nhìn cô có chút trách cứ nói: "Cô là con nít sao, đi cũng không dùng mắt mà nhìn!"

Ôn Hoàn chột dạ không nhìn anh, chỉ đẩy ra nói: "Buông ra."

Lục Thần buông hông của cô ra nhưng lại biến thành nắm tay cô. Ôn Hoàn giãy dụa muốn rút tay về lại bị anh tức giận trừng mắt một cái, cuối cùng chỉ có thể coi như không có gì mặc cho anh nắm.

Đến cửa rồi, người nào đó dường như một chút ý tứ muốn buông tay cũng không có, nhưng có người cũng dường như một chút ý nghĩ muốn mời người nào đó vào nhà ng ồi cũng không có. Hai người cứ như vậy đứng ở cửa mắt lớn trừng mắt bé giằng co.

Cuối cùng Lục Thần mỉm cười buông tay cô ra, giơ tay lên xoa đầu cô: "Cô gái khó tính, được rồi, biết rồi, tôi không vào, cô mở cửa đi, tôi nhìn cô đi vào."

Ôn Hoàn lườm anh, dùng sức nhìn chăm chăm, giơ tay vuốt lại lọn tóc rối bị anh nghịch, xoay người lấy chìa khóa từ trong túi chuẩn bị mở cửa đi vào.

Ôn Hoàn mở cửa vào nhà đang định đóng cửa, lại bị người ở cửa chặn lại.

Ôn Hoàn tức giận, có loại cảm giác bị luồng gạt xuyên vào, trừng to mắt tức giận nói: "Anh nói anh không vào!"

Lục Thần giơ tay lên gõ trên trán cô một cái, tức giận lấy từ trong túi quần ra chiếc điện thoại của cô, đưa trả lại cho cô: "Đồng gốc, điện thoại của cô."

Lúc này Ôn Hoàn mới nhớ tới điện thoại của mình lúc cùng chị Lynda nói chuyện vẫn bị anh cầm, cúi đầu nhỏ giọng: "À..." chìa tay nhận lấy.

"Vào nghỉ ngơi sớm đi." Lục Thần dặn dò.

Ôn Hoàn nhìn anh gật đầu.

Lục Thần xoay người chuẩn bị đi, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại xoay đầu nghiêm túc nói với cô: "Sau này không cho phép ra ngoài uống rượu với người ta!" Loại chuyện bỏ thuốc như vậy cũng có, cái giới này thật sự không biết loạn thành kiểu gì nữa, chân mày không vui cau lại.

"Biết rồi." Trong lòng Ôn Hoàn ấm áp, cô đã có bao nhiêu năm không được người khác dặn dò như vậy.

Lục Thần sờ đầu cô, động tác lần này dịu dàng mang theo cưng chiều, cười hỏi: "Ngày mai tôi trở lại đơn vị, có muốn tới tiễn tôi không?"

Ý thức được bầu không khí vô cùng mập mờ, vội vàng lui về sau tránh né động tác của anh, từ chối nói: "Không muốn."

Lục Thần cũng không trông chờ cô đi, chẳng qua chỉ muốn trêu chọc cô thuận miệng nói một chút, nhìn vẻ mặt chán ghét của cô, cười mắng: "Cô gái không có lương tâm mà." Nói xong trực tiếp xoay người đi.

Ôn Hoàn nhìn bóng lưng anh rời đi, nhịn không được hướng anh le lười một cái mới đóng cửa đi vào.

P/S: Cái anh Lục Thần này vô sỉ quá thể, lúc trước bảo chỉ cần biết tên là bắt người ta làm bạn gái, giờ lại bảo vì lên báo mà bắt người ta chịu

trách nhiệm với mình Đúng là tác phong quân đội, nhanh gọn lẹ...

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 14: Lynda Nổi Giận

Thời điểm Lục Thần quay lại cổng chính khu nhà đúng lúc gặp phải Lynda đang vội vã chạy đến, nhưng chỉ nhìn cô ta một cái, cũng không dừng lại tiếp tục đi về phía xe của mình.

Lynda nhận ra cậu ta, vội vàng quay đầu lại hướng về phía cậu ta gọi to: "Này, cậu đứng lại!"

Nghe thấy vậy, Lục Thần xoay đầu nhìn Lynda lạnh giọng hỏi: "Có chuyện gì?" Biểu cảm kia lạnh đến nỗi có thể đóng băng người khác.

Nhưng bây giờ cơn giận của Lynda quá lớn, thở hắt ra chạy đến: "Tôi muốn nói chuyện với cậu."

"Chuyện gì?" Lục Thần giơ tay lên nhìn thời gian, có chút không kiên nhẫn.

Lynda liếc nhìn bốn phía nói: "Ở đây không tiện, chúng ta đến quán cà phê đối diện." Nói rồi chỉ quán cà phê bên đường.

Lục Thần liếc mắt, không chút lịch sự nói: "Tôi không có hứng thú cùng người không quen biết uống cà phê, có gì thì nói luôn ở đây đi, tôi cho cô một phút."

"Cậu...!" Lynda nhìn cậu ta chằm chằm, vẻ mặt kia giống như có loại kích động muốn ăn tươi nuốt sống cậu ta.

Lục Thần vốn chẳng buồn nhìn sự căm phẫn trên mặt cô ta, giơ tay lên nhìn đồng hồ nói: "Cô còn 50 giây, nếu như cô muốn dùng 50 giây này để tiếp tục lờm tôi thì xin cứ tự nhiên, tôi còn có thể cho cô lờm nhiều hơn 50 giây nữa."

Lynda tức giận đến nổi nghiêng rằng nghiêng lợi, tay nắm chặt gân xanh đầu nổi lên, nhưng cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, nhìn cậu ta chăm chăm nói: "Mời cậu lập tức rời khỏi Ôn Hoàn, các cậu vốn không phải là cùng một loại người!"

Lục Thần không ngẩng đầu, thậm chí không nhìn cô ta mà nhìn chăm chú vào chiếc đồng hồ đeo tay.

Thấy cậu ta không nói lời nào, Lynda cắn môi tiếp tục nói: "Cậu ra giá đi, phải bao nhiêu mới chịu rời khỏi Ôn Hoàn?" Ôn Hoàn là một tay cô ta nhào nặn ra, cô ta đem tất cả sức lực và tinh thần đặt người Ôn Hoàn, mỗi lần phóng viên phỏng vấn đâu là cô ta tỉ mỉ bày kế, mỗi scandal đâu là cô ta tính toán sắp đặt.

Lần này làm cho Ôn Hoàn đi gặp cái tên mặt lợn ông chủ Vương kia, cô ta không muốn Ôn Hoàn chịu thua thiệt để cho ông chủ Vương được lợi nên cô ta đã tính toán tốt, đợi Ôn Hoàn đi vào liền gọi điện báo cho bà chủ Vương, ngấm ngầm mưu tính được lên trang đầu các tờ báo buổi sáng hôm nay. Nhưng cô ta lại không ngờ cái tên mặt lợn kia lại bỏ thuốc vào trong đồ uống, càng không ngờ tới bởi vì bị hạ thuốc cho nên lại làm cho tên đàn ông hoàn toàn không quen biết này được lợi!

Mặc dù trang đầu các tờ báo ngày hôm nay viết về Ôn Hoàn, thậm chí còn dài hơn so với trong tưởng tượng rất nhiều. Nhưng những tin tức như vậy sau này dùng để trao đổi chi phí cho sự nghiệp diễn xuất của Ôn Hoàn cũng không phải là mong muốn của cô ta!

"Nói đi, phải bao nhiêu tiền cậu mới bằng lòng tránh xa Ôn Hoàn." Lần này coi như cô ta không gặp may, chỉ cần có thể đuổi được người đàn ông này đi cô vẫn có thể kiếm lời lại.

Lục Thần nhìn cô ta, tay buông xuống cười nhạt không nói gì quay đầu bước đi.

Thấy cậu ta xoay người rời khỏi, Lynda bước lên phía trước kéo cậu ta lại, tức giận nhìn cậu ta: "Cậu có ý gì, đừng không biết xấu hổ." Người đàn ông này thực quá không coi ai ra gì!

Cúi đầu nhìn tay mình bị nắm, Lục Thần không vui nhú mày, mặt không chút thay đổi nói: "Buông ra."

Tính nhẫn nại của Lynda sắp bị cậu ta bào mòn hết rồi, nhìn cậu ta uy hiếp nói: "Cậu đừng được đằng chân lân đằng đầu, cho cậu tiện bảo cậu biến thì biến, không phải là tôi không có cách làm cho cậu biến mất!"

Lục Thần cười nhạt nhìn cô ta nói: "Tôi lại thật muốn nhìn xem cô có cách nào làm cho tôi rút đi." Nói xong hất tay cô ta ra, không có một chút thương hoa tiếc ngọc nào.

Lynda lui mấy bước mới dừng lại được, trừng mắt nhìn bóng lưng cậu ta hét lớn: "Cậu cứ chờ đấy!"

Lục Thần không quay đầu lại chỉ lạnh lùng nhếch môi, mở cửa xe ngồi vào.

Thời điểm Lynda gõ cửa, Ôn Hoàn mới vừa lấy quần áo đang định đi tắm. Mở cửa cho chị ta đi vào lại thấy chị ta thở phì phò đẩy vội cô ra vào trong phòng khách, vẻ mặt tức giận ngồi trên ghế sofa.

Ôn Hoàn đóng cửa lại, thấy chị ta vẫn không nói gì liền cầm quần áo định đi tắm.

"Ôn Hoàn em đứng lại đó cho chị!" Lynda tức giận đứng dậy.

Ôn Hoàn dừng bước, đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, có chút mệt mỏi nói: "Em mệt lắm rồi, có gì chờ em tắm xong rồi hãy nói."

Lynda không quan tâm cô, vẫn cố nói: "Em cho rằng tên đàn ông kia thực sự thích em sao, em nhầm rồi, hắn vốn chỉ là một tên lừa gạt!" Cả người Lynda có chút kích động, bước đến trước mặt cô nói tiếp: "Em có biết vừa rồi ở dưới lầu chị gặp cậu ta, cậu ta liền đòi tiện chị, bảo chị đưa cho cậu ta 500 vạn cậu ta sẽ rời khỏi em." Nếu như có thể lừa dối để cho cô quay đầu lại, vậy chị ta không ngại gạt cô, đây tất cả đều là vì muốn tốt cho cô, nếu như cô và người đàn ông này dây dưa với nhau sẽ ảnh hưởng đến công việc của chị ta!

Ôn Hoàn ngược mắt nhìn chị ta bu ãn cười lắc đầu nói: "Không có khả năng."

"Vì sao không có khả năng, em không tin chị lại đi tin cậu ta sao, em cùng cậu ta quen biết được bao lâu, em biết gì về cậu ta, đừng để đến lúc bị cậu ta lừa vẫn còn nói tốt cho cậu ta. Chị nói cho em biết, trên thế giới này không có ai tự nhiên vô duyên vô cớ đối tốt với em, người ta đối tốt với em là vì em còn có giá trị lợi dụng mà thôi!" Lynda giận điên lên, nói trắng ra mặc kệ có tổn thương người khác hay không.

Ôn Hoàn nhìn chị ta chằm chằm, một lúc lâu sau đột nhiên bật cười.

"Em cười cái gì?" Lynda thực sự cảm giác mình bị cô làm cho tức giận đến đau tim.

Ngừng cười, Ôn Hoàn lắc đầu nói: "Chẳng qua chỉ muốn nói cho chị biết, nhà họ Lục bọn họ vốn không thiếu chút 500 vạn này, đoán chừng còn có thể cho chị gấp mấy lần 500 vạn đó."

"Em, em có ý gì?" Lynda nhú mày, đối với lời của cô chút không hiểu, theo hiểu biết của chị ta về Giang Thành, ở Giang Thành có bao nhiêu nhà danh gia vọng tộc chị ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay, nhưng người đàn ông kia chị ta chưa một lần gặp qua!

Ôn Hoàn không giải thích lại, cầm quần áo đi vào phòng tắm, nhưng trước khi vào đột nhiên dừng lại, vừa cười giễu cợt vừa nói: "Người khác phải có giá trị lợi dụng chị mới đối xử tốt! Những lời này của chị thật chó má!"

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 15: Thành Việt

Lúc Ôn Hoàn tắm xong từ trong phòng tắm bước ra, Lynda vẫn chưa đi, còn đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhưng cơn tức dường như giảm không ít.

Thấy Ôn Hoàn đi ra, Lynda bước lên phía trước, nhận lấy chiếc khăn lông giúp cô lau tóc.

Ôn Hoàn cũng không cảm kích với tay rút lại khăn mặt trong tay chị ta, vừa xoa đầu vừa nói: "Chị muốn nói gì thì cứ nói đi, hôm nay em mệt lắm muốn đi nghỉ sớm."

Lynda mang theo nụ cười có vẻ nịnh nọt nói: "Tiểu Hoàn, em biết chị nói nhiều như vậy, làm nhiều như vậy đều là vì muốn tốt cho em, vì sự nghiệp của em mà lo nghĩ. Em cũng biết, giờ có được thành công này có bao nhiêu khó khăn, đằng sau em lại còn bao nhiêu cô gái xinh đẹp trẻ tuổi hơn muốn chiếm chỗ."

Ôn Hoàn không nói gì, vừa cầm khăn mặt lau tóc vừa đi tới phía sofa ngồi.

Lynda nói tiếp: "Chị không muốn em yêu đương chẳng qua là không muốn em vì chuyện tình cảm mà chậm trễ công việc, nhưng nếu như em vẫn kiên trì muốn đoạn tình cảm này chị cũng không thể ép buộc được em. Chỉ là Tiểu Hoàn à, trước đó chúng ta phải quy định ba điều, em không được vì chuyện tình cảm mà chậm trễ công việc, mặt khác những hoạt động thương mại cần phải phối hợp chúng ta cũng nhất định phải phối hợp."

"Ha ha." Ôn Hoàn cười khẽ, lạnh lùng nhếch miệng, nhưng vẫn như cũ không nói chuyện.

Thấy cô không nói lời nào, Lynda tăng thêm giọng điệu có chút cảnh cáo nói: "Tiểu Hoàn, bệnh của mẹ Ôn không giống bệnh thường, lúc nào khá lên vẫn còn là ẩn số, nếu như bệnh tình cứ như vậy không có chuyển biến tốt thì chi phí đi đầu trị ở viện đi đầu dưỡng không phải nhỏ, điểm ấy em hẳn là hiểu rõ."

Ôn Hoàn vẫn không nói lời nào chỉ khẽ cắn môi, nghe Lynda nói vậy mặc dù khiến cho rất khó chịu nhưng tất cả đều là sự thực.

Biết lời của mình đem đến tác dụng, Lynda cũng không nói thêm nữa: "Được rồi, ngày hôm nay em cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm một chút, 8 giờ sáng ngày mai chị tới đón em, chị đã giúp em nhận một buổi lễ do doanh nghiệp tổ chức." Nói rồi Lynda cần lấy túi xách trên ghế sofa: "Đúng rồi, chị đã tìm cho em một người trợ lý, buổi sáng ngày mai sẽ mang cô ấy tới đây, xong rồi, em đi ngủ sớm đi đừng thức khuya, chị đi đây." Nói xong cần theo túi xách rời đi.

Lynda đi rồi, Ôn Hoàn có chút tức giận đem khăn mặt ném qua một bên, ngửa đầu tựa ở trên sofa.

"Trên thế giới này không có ai tự nhiên vô duyên vô cớ đối xử tốt với em, người ta đối tốt với em là vì em còn có giá trị lợi dụng!"

Lời của Lynda vẫn vang vọng ở bên tai cô, tính cả người đã cùng cô đi qua năm tháng tuổi xuân. Nụ cười miễn cưỡng ở bên mép nhàn nhạt lan ra, lầm bầm: "Mẹ kiếp đúng là..."

Cho dù không tình nguyện, sáng hôm sau Ôn Hoàn vẫn đúng giờ thức dậy thu xếp xong xuôi rồi ngẩng vào xe. Người trợ lý mới tới này mặt mũi rất thanh tú, dáng dấp gầy gò nhìn có phần mong manh, cô không nhận được lo lắng không biết cô ta có thể chịu được cường độ áp lực công việc cao không nữa.

Ôn Hoàn nhìn cô bé hỏi: "Tên em là gì?"

"Chị Ôn, em là Tiểu Lâm." Cô bé kia hắng giọng nói, giọng điệu rất trong trẻo sáng sủa.

Ôn Hoàn gật đầu, quay đầu hỏi Lynda: "Cô ấy gầy còm như vậy có thể làm được không?" Trớ lý cho ngôi sao tưởng tượng không hề đơn giản như vậy, cường độ công việc so với những công việc khác lớn hơn rất nhiều, hoàn toàn không có thời gian nghỉ ngơi.

Không đợi Lynda mở miệng, Tiểu Lâm vội vàng nói: "Em có thể, em có thể, chị Ôn, mong chị cho em ở lại." Một đôi mắt to khẩn cầu nhìn Ôn Hoàn.

Ôn Hoàn không nói nữa, chỉ gật đầu.

Buổi họp báo hôm nay là một nghi lễ cắt băng khánh thành tòa cao ốc, Ôn Hoàn cùng tổng giám đốc công ty địa ốc chụp ảnh cắt băng, dĩ nhiên giữa lúc đó có không dưới mấy lần bị lão ta t*ng trùng lên não ăn đậu hũ của cô.

Kết thúc nghi lễ khánh thành là một buổi tiệc chúc mừng được tiến hành ở một vùng đồng cỏ rộng rãi thông thoáng. Vốn cái này cũng không nằm trong phạm vi công việc lần này của Ôn Hoàn, nhưng khi nghi lễ khánh thành kết thúc, lão tổng giám đốc kia lôi kéo tay Ôn Hoàn muốn cô ở lại cùng tham gia, mặt khác nói với Lynda tính thêm chi phí phát sinh.

Ôn Hoàn nhìn bộ dạng lão tổng giám đốc háo sắc kia chỉ muốn ối, cau mày ám chỉ Lynda đừng đồng ý. Nhưng Lynda dù sao cũng là người đại diện, nghiêm túc mà nói là một thương nhân, nhìn vấn đề chỉ xuất phát từ lợi ích, nghĩ tiếp theo Ôn Hoàn cũng không có lịch trình gì, vì vậy không quan tâm Ôn Hoàn có bằng lòng hay không, trực tiếp gật đầu một cái liền đồng ý.

Chuyện như vậy cũng không phải là một hai lần, cho dù Ôn Hoàn có bất mãn bao nhiêu đi nữa cũng chỉ có thể mang theo khuôn mặt tươi cười tiếp tục công việc. Nếu như đây chỉ là một công việc đơn giản, cho dù không thích Ôn Hoàn cũng sẽ mang theo nụ cười tiếp tục làm tốt nhiệm vụ của mình. Chỉ là cô thật sự không ngờ ở chỗ này lại gặp phải người kia, cái người đàn ông đã cùng cô đi qua năm tháng ngày thơ ấu.

Ôn Hoàn bừng ly rượu nhìn hướng bên thấy được người đàn ông đó, nụ cười trên mặt và tất cả động tác trong lúc nhất thời đều bị đình chỉ, cô không ngờ ở đây gặp phải Thành Việt, mà lại gặp ở trong tình cảnh vì liên quan đến công việc đang bị tên đàn ông bụng bự ngu ngốc kia đưa tay xoa eo cô.

Thành Việt đi tới hướng bên này, thấy Ôn Hoàn đứng bên cạnh nhất thời có chút sửng sốt, rõ ràng có chút bất ngờ khi gặp cô ở đây. Thấy anh ta qua đây, lão tổng giám đốc địa ốc bên cạnh Ôn Hoàn buông cô ra, bày ra vẻ mặt tươi cười nghênh đón nói: "Cục trưởng Thành, thật hiếm thấy thật hiếm thấy, cậu có thể tới đây thật sự là vinh hạnh lớn của tôi." Vừa nói chuyện vừa đưa tay ra bắt tay Thành Việt.

"Tổng giám đốc Lâm, ông chỉ hoan nghênh cục trưởng Thành mà không chào đón tôi sao?" Cùng đi với Thành Việt còn có một cô gái, mà cô gái này cũng không phải ai khác chính là chị tư của Lục Thần, Lục Tĩnh.

"Coi giám đốc Lục kia, giám đốc Lục có thể đến đây thật là đã cho tôi mặt mũi lớn lắm rồi, nào dám không chào đón." Vừa cười vừa nói chìa tay ra bắt tay với Lục Tĩnh.

Lynda bên cạnh đẩy Ôn Hoàn một cái, ý bảo cô nói gì đi. Lúc này Ôn Hoàn mới phản ứng được, đem ly rượu trong tay buông xuống, thấp giọng nói: "Xin lỗi không tiếp chuyện được." Rồi lướt thẳng qua bọn họ rời đi.

Mấy người ở đây đều sửng sốt, thậm chí Lục Tĩnh có chút bất mãn nhíu mày.

Sau khi Lynda giật mình mới phản ứng kịp, mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể bày ra khuôn mặt tươi cười giải thích: "Ôn Hoàn... Ôn Hoàn... có thể trong người cô ấy có chút khó chịu..."

Thành Việt bên cạnh vẫn trầm mặc, thấp giọng nói: "Mọi người trò chuyện đi." Nói xong hướng về phía Ôn Hoàn rời đi bước tới. Để lại một đám người kinh ngạc có chút không hiểu tình huống gì đang xảy ra.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 16: Bà Xã

Thành Việt và Ôn Hoàn đi r ồi, về mặt mấy người đầu là nghi ngờ không giải thích được.

"Lynda, Ôn tiểu thư cùng cục trưởng Thành có quen biết à?" Tổng giám đốc Lâm xoay đầu lại hỏi Lynda.

Lynda cho tới bây giờ cũng không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, hỏi ngược lại: "Vị kia là cục trưởng Thành sao?" Người đàn ông này rất lạ mặt, chỉ có đi đầu bộ dạng tổng giám đốc Lâm là một lòng nịnh bợ cho nên địa vị chắc không nhỏ.

"Đó là cục trưởng bộ quy hoạch mới nhậm chức của Giang Thành chúng ta, là trên tỉnh đi đầu xuống." Tổng giám đốc Lâm giải thích.

"Vậy à." Lynda gật đầu, khóe miệng nhàn nhạt hiện ra ý cười, trong lòng th ần tính toán.

Lục Tĩnh bên cạnh nhìn phía xa cười nhạt nói: "Tổng giám đốc Lâm, xem ra người ông mời tính khí không nhỏ đâu."

Nghe vậy, Lynda và tổng giám đốc Lâm cùng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa Ôn Hoàn cùng Thành Việt hai người l ời l ời kéo kéo không biết đang nói cái gì, chẳng qua là nhìn tâm tình của Ôn Hoàn rõ ràng có chút kích động.

"Anh buông ra." Trên chỗ đất trống của bãi cỏ, giọng Ôn Hoàn có phần chói tai.

Thành Việt nắm thật chặt tay cô, kiên trì nói: "Tiểu Hoàn, chúng ta nhất định phải nói chuyện."

"Tôi với anh không có gì để nói, tôi không muốn gặp lại anh, anh buông ra!" Ôn Hoàn cắn môi, tâm tình kích động đến mức run rẩy.

Thành Việt không buông tay, nhìn vào mắt cô hỏi: "Năm đó vì sao không nói tiếng nào đã rồi đi, em có biết anh tìm em rất lâu không?"

Ôn Hoàn cười nhạt, hỏi ngược lại: "Đây là truyện hài buồn cười nhất tôi từng nghe, là tôi không nói tiếng nào bỏ đi sao? Không phải là anh cố ý né tránh tôi, sợ chuyện nhà tôi liên lụy đến nhà anh sao?!"

Thành Việt giải thích: "Anh hoàn toàn không biết em đi tìm anh, lúc đó ba anh kêu anh đi Quảng Châu, khi quay về anh mới biết được chuyện tình nhà em, tìm em thì lại không thấy."

"Được rồi, tôi không muốn nhắc lại chuyện trước kia." Mặc kệ thế nào, tất cả đã không còn quan trọng nữa rồi, sáu năm qua từ lúc bắt đầu sợ hãi không có dũng khí dám đối mặt đến bây giờ đã học được, cho dù có bất cứ chuyện gì ở trước mặt người khác đều lộ vẻ tươi cười.

Nhìn cô, Thành Việt van xin nói: "Tiểu Hoàn, chúng ta tìm một nơi nói chuyện đi."

"Còn nói gì nữa?" Ôn Hoàn cười nhạt, cố sức hất cánh tay của anh ta ra, nói: "Cứ cho rằng trước đây không phải anh cố ý trốn tránh tôi, vậy bây giờ anh muốn nói gì với tôi, đừng nói với tôi rằng mấy năm qua anh không tìm được tôi?" Nếu có lòng cho dù là trốn đi đâu có thể tìm được, nếu vô tình cho dù mỗi ngày xuất hiện ở trước mặt, biết rõ địa chỉ cũng sẽ không đi tìm.

Nhiều năm như vậy anh chưa từng tìm đến, bây giờ nói có chuyện muốn nói với cô, đây không phải là chuyện quá buồn cười sao?

"Anh..." Thành Việt nghẹn lời, bị cô hỏi có phần nói không ra lời.

"Anh cái gì?" Ôn Hoàn lạnh lùng nhìn anh: "Anh không tìm được tôi sao, anh không biết bây giờ tôi trở thành bộ dạng gì sao?"

"Anh biết..." Thành Việt nhìn cô, hai tay nắm chặt buồng thông xuống.

"Ha ha." Ôn Hoàn cười, mắt nhịn không được ngân ngấn nước, nói:
"Anh biết, nhưng anh chưa từng một lần đến tìm tôi."

Thành Việt nhìn cô, mím chặt môi không nói gì, móng tay cắm chặt sâu vào trong da thịt nhưng lại hoàn toàn không có cảm giác đau đớn.

Ôn Hoàn khẽ cắn môi, không để cho nước mắt chảy xuống, dù anh có nói nhiều thêm nữa, giải thích nhiều thêm nữa cũng không thay đổi được rằng, anh sợ tình yêu của mình bị chuyện của cô liên lụy. Không muốn nói thêm nữa, bây giờ mọi thứ trở nên vô nghĩa rồi, coi như lưu lại cho mình chút kiêu ngạo và danh dự cuối cùng.

Thu lại ánh mắt, Ôn Hoàn không nhìn anh, khẽ hất cằm, có chút kiêu ngạo ngẩng đầu xoay người rời đi. Thành Việt nhìn bóng lưng của cô, mở miệng muốn gọi cô nhưng cuối cùng lại không có gọi ra thành tiếng.

Buổi chiều lúc trở về tâm tình của Ôn Hoàn rõ ràng không bình thường, từ lúc bắt đầu lên xe đầu chưa từng mở miệng nói câu nào, dọc đường đi cũng chỉ yên lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lynda nhìn cô như vậy, trong lòng có rất nhiều câu hỏi cùng tò mò, đoán là cô và Thành Việt kia chắc chắn quan hệ không đơn giản, chỉ là theo cô bấy lâu cũng chưa từng thấy cô có liên lạc mật thiết với ai. Nghĩ chán không ra liền mở miệng hỏi thẳng: "Tiểu Hoàn, em cùng cục trưởng Thành mới nhậm chức bên bộ quy hoạch quen biết sao?"

"Em không biết anh ta." Ôn Hoàn lạnh giọng mở miệng, xoay đầu lại có chút cảnh cáo nhìn chị ta: "Đừng nghĩ rêu rao em với anh ta, em không muốn nhìn thấy bất cứ tin tức nào có liên quan tới em và anh ta!"

Nghe vậy, Lynda sửng sốt, sau đó nở nụ cười, xác định giữa Ôn Hoàn và Thành Việt kia tuyệt đối không đơn giản, nhưng cũng nhìn ra tâm tình cô lúc này có chút kích động, đương nhiên cũng không muốn làm cô tức giận thêm, chỉ nhún nhún vai nói: "Chị chỉ thuận miệng hỏi chút thôi."

Ôn Hoàn nhìn chị ta, lại một lần nữa quay đầu nhìn chăm chú bên ngoài cửa sổ. Lúc đến nhà trọ, Lynda nói cho cô buổi tối còn một buổi tiệc từ thiện, nhưng bị cô từ chối thẳng, bảo là có chút mệt mỏi không muốn tham gia. Lần này Lynda ngược lại không nói thêm gì, cũng không bắt ép cô, gật đầu đồng ý.

Trợ lý mới Tiểu Lâm bên cạnh muốn theo cô đi lên lại bị Ôn Hoàn từ chối: "Hôm nay tôi muốn ở một mình." Nói xong đi vào trong khu nhà.

Về đến nhà mở cửa đi vào, cả người không còn sức lực kéo thân thể ngã thẳng xuống ghế sofa, nhắm mắt lại đem mình cuộn tròn. Cô không biết mình rốt cuộc là nằm mơ hay là tỉnh táo, cô nhìn thấy rất nhiều hình ảnh trước kia, vừa xa xôi lại vừa không chân thật.

Cô không muốn nhớ lại, lại không khống chế được chúng cứ hiện lên trong đầu, những hình ảnh kia càng ngọt ngào càng làm lòng cô chua xót. Như là bị đẩy vào trong vực sâu đau khổ, lòng đau đớn có chút không thể thở được, nhưng không có cách nào thoát khỏi ký ức kia.

Cô không nhớ rõ mình cuộn người ở trên ghế bao lâu, cho đến khi chiếc điện thoại trong túi xách bị cô ném dưới đất vang lên, cô mới từ trong ký ức bừng tỉnh. Mở mắt ra thì thấy căn phòng sáng sủa giờ đã một mảng tối đen, chỉ có ban công cửa sổ bên kia truyền đến ánh sáng yếu ớt. Chống tay ngẩng dậy, cảm thấy mắt và thân thể mệt mỏi rã rời giống nhau, đưa tay sờ lên, lúc này mới phát hiện khóe mắt đã sớm ẩm ướt rồi, thậm chí toàn bộ gò má phải ướt đến nỗi có thể lấy ra được nước.

Khẽ nhếch khóe miệng cười khổ, lầm bầm: "Đây có tính là không có tự trọng không?"

Đáp lại cô chỉ có từng hồi chuông điện thoại nhảm chán vang lên. Đưa tay cầm túi xách từ dưới đất lên, lấy ra chiếc điện thoại, trên màn hình xuất hiện một dãy số xa lạ, nhìn điện thoại một lúc lâu, quyết định nếu như là bên tiếp thị cô sẽ hung hăng mắng chửi họ một lần. Nghĩ như vậy liền giờ tay đưa điện thoại lên tai bấm phím nghe.

Chỉ là điện thoại vừa mới nhận, đã nghe thấy đầu bên kia nói: "Này, bà xã, sao lâu như vậy mới nghe điện thoại!"

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 17: Gọi Điện

Một tiếng gọi bà xã này làm Ôn Hoàn có chút mơ màng, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, đợi đến lúc phản ứng kịp nhin không được nổi giận hướng về phía bên kia điện thoại quát: "Anh là ai, ai là bà xã của anh?!"

"Tôi gọi điện thoại cho cô cũng không gọi cho người khác, cô nói xem ai là bà xã của tôi?" Bên kia điện thoại Lục Thần hỏi ngược lại, giọng điệu lưu manh mang theo ý cười xấu.

Ôn Hoàn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, người đàn ông kia quả thực là một kẻ vô lại! Cô không vui nói: "Sao anh có số điện thoại của tôi, tôi nhớ tôi chưa từng nói với anh?"

"Cô đúng là chưa nói số với tôi nhưng ngày hôm qua cô đưa điện thoại di động cho tôi!" Điện thoại ở trong tay anh, anh lại còn không biết số của cô ư?

"Tôi không đồng ý!" Anh như vậy coi là cái gì, không hỏi tự lấy chính là trộm cắp!

"Cô cũng chưa từng nói không đồng ý." Lục Thần có chút đắc ý nói, cách điện thoại còn có thể nghe được bên kia lơ mơ truyền đến tiếng hát khúc quân ca vừa dứt khoát vừa có chút khí thế.

Ôn Hoàn nói không lại anh, chỉ có thể tức giận nói: "Vô lại!"

"Này, không được nghi ngờ vấn đề nhân phẩm của tôi." Mặc dù Lục Thần nói có vẻ chững chạc đàng hoàng nhưng trong giọng điệu không giấu được vui vẻ.

Ôn Hoàn tức giận cùng anh tranh cãi: "Anh còn có thứ đó sao?" Vừa nói, ngay cả chính cô cũng không để ý bên môi mình mang theo ý cười nhàn nhạt.

Bên kia điện thoại Lục Thần cũng cười hỏi: "Thế nào, tâm tình khá hơn chưa?"

Ôn Hoàn sửng sốt, lúc này mới chú ý mình vốn không để lộ tâm tình tởm tợ sao lại bị anh nhìn ra. Nghĩ đến cái gì liền hỏi: "Sao anh biết tâm tình tôi không tốt?"

"Gặp phải bạn trai cũ, dùng mộng nghĩ cũng biết tâm tình chắc chắn không khá chút nào." Bên kia điện thoại Lục Thần lạnh lạnh nói ra.

Ôn Hoàn suy nghĩ một hồi, hỏi: "Chị tư của anh nói cho anh biết à?" Cô nghĩ tới, lúc đó cùng đi với Thành Việt đến còn có chị tư nhà họ Lục, Lục Thần.

"Ừ." Lục Thần nhẹ giọng đáp, cũng không nói cho cô biết thực ra vừa rồi Lục Tinh gọi điện qua đây ý là muốn tố cáo cô, nói cô cùng người đàn ông khác dây dưa lồi lõm kéo kéo không dứt khoát, nhưng lúc nghe chị ta nói người đàn ông kia tên là Thành Việt, anh cũng mơ hồ hiểu chuyện gì xảy ra. Nhớ không lầm, lần trước cùng cô đến viện đi đầu dưỡng mẹ Ôn cũng đã nhắc đến tên này.

Ôn Hoàn im lặng, không muốn tiếp tục thảo luận đề tài này.

Cô không nói Lục Thần cũng không hỏi nhiều, chỉ thay đổi đề tài hỏi: "Gần đây công việc bận rộn lắm à, có muốn thu xếp thời gian đến thăm tôi không?"

"Đến thăm anh làm gì?" Quan hệ của cô và anh thật sự tốt đến mức đấy sao?!

"Thăm thì thăm thôi, hay là cô muốn làm chút gì?" Lục Thần có chút ý xấu hỏi.

Ôn Hoàn tức giận trợn mắt, người đàn ông này thật là cái gì cũng dám nói. Đấu võ mồm vốn không phải là đối thủ của anh, không muốn trở thành đối tượng cho anh tiêu khiển giải trí, Ôn Hoàn từ chối thẳng thừng: "Tôi cũng không phải rất muốn nhìn thấy anh, cho nên cảm ơn tôi không đi!"

Lục Thần cười nhẹ, nói: "Cô từ chối thẳng như vậy không sợ tôi bị tổn thương sao?"

Cả người Ôn Hoàn buông lỏng dựa trên ghế sofa, đổi tay cầm điện thoại, miễn cưỡng nói: "Da anh dầy như vậy, tôi có nói mấy câu đó cũng không đủ thương lòng của anh được."

Bên kia điện thoại Lục Thần bị lời nói cao giọng của cô nghe xong liền bật cười lớn, mà tiếng cười của anh cũng lây sang Ôn Hoàn, cô không nhịn được cong khóe miệng, mang theo ý cười nhàn nhạt.

Sau khi cười xong Lục Thần nói: "Cho dù cô muốn tới, tôi cũng không rảnh tiếp đãi cô, nửa tháng tiếp theo chúng tôi phải bận rộn chuyện diễn tập."

"Tôi cũng không nói muốn đi, mặc kệ anh diễn tập hay là diễn kịch." Ôn Hoàn nhỏ giọng lầm bầm, nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng ca hát rộn rã cùng tiếng người kêu tên anh, nhịn không được tò mò hỏi: "Bây giờ các anh đang làm gì vậy?"

"Mới vừa kết thúc huấn luyện, muộn quá không quay về đơn vị được nên đóng quân ở bên ngoài, bây giờ các chiến sĩ đang vừa hát vừa uống rượu." Lục Thần giải thích.

"Nghe có vẻ rất vui." Cách điện thoại cô có thể nghe được tiếng hoan hô cười nói bên kia, so với bọn họ, cô đã quên mất lần cuối cùng mình cười nói lớn tiếng như vậy là lúc nào.

Lục Thần cười hỏi: "Cô có hứng thú?"

Ôn Hoàn bấu môi, nói: "Tôi chỉ tùy tiện nói một chút." Cô nghe thấy bên kia điện thoại có người kêu tên của anh: "Này, có người đang gọi anh đấy."

"Ừ, gọi tôi tới ăn cơm." Lục Thần giải thích qua loa.

"Vậy anh mau đi đi, tôi cúp điện thoại đây."

"Sao vậy, lo tôi bị đói à?" Trước khi ngắt điện thoại Lục Thần cũng không quên trêu chọc cô.

"Có quỷ mới lo lắng cho anh." Ôn Hoàn tức giận nói, quyết định không thêm cùng anh nói thêm mấy lời vô bổ nữa, không đợi anh nói đã cúp điện thoại.

Ngồi ở trên ghế sofa, trong nhà tối như mực, im lặng không có một âm thanh nào. Đột nhiên điện thoại di động có tin nhắn gửi đến, là dãy số vừa rồi Lục Thần gọi cho cô, tin nhắn so với cùng anh điện thoại rõ ràng hơn rất nhiều.

....nhớ ăn cơm đấy, đừng suy nghĩ lung tung.

Tim có loại cảm giác ấm áp không rõ, sờ màn hình điện thoại một hồi lâu vẫn chưa rời khỏi tin nhắn đó. Mà bên kia Lục Thần gửi tin nhắn xong bỏ điện thoại vào túi, đi tới đóng lửa bên kia.

Thấy anh qua đây có người đứng dậy nhường chỗ cho anh, không nhận được trêu ghẹo hỏi: "Đội trưởng, vừa rồi gọi điện cho chị dâu à?"

Lục Thần liếc mắt nhìn cậu ta, lấy lên một chai bia dùng miệng bật nắp rồi đổ thẳng vào trong miệng mình, không quên nói: "Lưu Đại Quân, mẹ kiếp cậu không nên nói nhảm nhiều như vậy." Nói xong nhúp một hạt lạc ném vào mặt cậu ta.

Lưu Đại Quân nhanh mắt giơ tay đỡ được hạt lạc kia, bóc vỏ bỏ thẳng vào miệng, vừa ăn vừa nói: "Đội trưởng, cái người dịu dàng kia thật là chị dâu của bọn em à, đáng đẹp thật xinh đẹp, một khoảng thời gian dài cô ấy là nữ thần ở trong lòng em đấy."

Lục Thầ n giơ chai bia lên miệng tu ợc một hớp, trừng mắt với Lưu Đại Quân nói: "Thằng nhóc này mau đem nữ thầ n trong lòng cậu đổi người khác, nếu không cẩn thận tôi thiến cậu." Người phụ nữ của anh mà cũng dám nghĩ đến, chán sống r ồi à!

"Các cậu xem, các cậu xem, đội trưởng không nõ, các cậu ai còn giữ ảnh chụp của chị dâu thì mau giấu hết đi, nếu không để đội trưởng nhìn thấy sẽ thiến hết các cậu." Lưu Đại Quân lớn tiếng kêu la, khiến cho mọi người cười sặc sụa.

Lục Thầ n vừa bực mình vừa bu ồm cười, bỏ chai bia xuống hướng tới phía cậu ta đập cho một nhát: "Thằng nhóc này hôm nay cậu sẽ được trừng phạt đủ."

Đang lúc vui cười huyên náo có người kêu lên: "Đội trưởng, lúc nào chị dâu qua đây để cho binh đoàn chúng ta được gặp mặt đi chứ."

Lục Thầ n đứng dậy la: "Mẹ kiếp đảng hoàng lại cho tôi ăn cơm, còn nói nhảm được nhi ều như vậy chắc ngày hôm nay huấn luyện không đủ mệt, vậy ngày mai tôi cho các cậu tăng thêm 5000 mét chạy vượt chướng ngại vật, xem các cậu còn sức lực nói lời vô bổ nữa không!"

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 18: Đến Đoàn Phim

Thời điểm nhận được điện thoại của mẹ Lục Ôn Hoàn mới vừa kết thúc buổi họp báo. Nhìn dãy số xa lạ còn tưởng là của bên tiếp thị với quảng cáo, nhận rồi mới biết hóa ra là mẹ Lục bên kia gọi tới, hỏi cô lúc nào có thời gian đến thăm bọn họ, ngoài ra bà và ba Lục cũng muốn tìm một thời điểm thích hợp đến viện đi đầu dưỡng thăm mẹ cô.

Ôn Hoàn suy nghĩ một chút, cuối cùng hẹn chỉ vài ngày mai. Bởi vì ngày mai cô có thể bớt chút thời gian, ngày kia cô phải theo đoàn làm phim đến thành phố B, dự định ở đó quay phim gần một tháng.

Ba Lục mẹ Lục hoàn toàn đồng ý với thời gian cô sắp xếp trên, nói cô làm việc xong thì gọi điện cho bọn họ là được. Ngày hôm sau lúc ba Lục lái xe tới đón cô vừa vặn gặp phải Lynda ở cửa, Lynda sửng sốt, vội bước lên phía trước muốn nói chuyện cùng ba Lục. Thực ra chủ yếu là muốn cùng ba Lục thảo luận về vấn đề đại diện phát ngôn cho xí nghiệp 'Lục thị' sáu tháng cuối năm, Lynda đối với chuyện đại diện này đã nhìn chòng chọc một thời gian rất lâu, chỉ là vẫn chưa có cơ hội mà thôi.

"Tổng giám đốc Lục." Lynda vội vàng cười chìa tay với Lục Lâm Phong.

Thấy Lynda trước mặt nhiệt tình Lục Lâm Phong lộ vẻ hơi nghi ngờ hỏi: "Cô là?" Nói rồi nhìn sang Ôn Hoàn ở phía sau lưng Lynda.

Lynda ở trong giới giải trí lăn lộn bao nhiêu năm như vậy đã sớm học được cách đoán ý tứ người ta qua sắc mặt, thấy ông ta nhìn về phía Ôn Hoàn liền cười hỏi: "Tổng giám đốc Lục biết Tiểu Hoàn nhà chúng tôi à?"

"Đúng vậy, tôi tới đây là tìm Tiểu Hoàn." Lục Lâm Phong gật đầu nói.

"Vậy thật tốt quá, tổng giám đốc Lục, thực ra tôi vẫn luôn muốn tìm một cơ hội nói chuyện với ngài, tôi cảm thấy về chuyện xí nghiệp các ngài định đổi người đại diện sáu tháng cuối năm này, Ôn Hoàn nhà chúng tôi có phong cách và hình tượng rất phù hợp, hơn nữa..."

"Chị Lynda." Ôn Hoàn ngắt lời chị ta, có chút không vui nhú mày nói: "Em còn có việc." Nói xong quay đầu nhìn ba Lục: "Bác Lục, chúng ta đi thôi."

Lục Lâm Phong cười cười gật đầu với Lynda, hai người đi tới chiếc xe đậu ven đường, mẹ Lục thấy bọn họ đi đến, từ ghế sau mở cửa xe ra, vẫy tay với Ôn Hoàn: "Tiểu Hoàn."

Nhìn chiếc xe Bingley màu đen kia biến mất trong dòng xe cộ, Lynda đứng tại chỗ khẽ nói thầm với mình: "Ôn Hoàn và người của nhà họ Lục rất quen biết sao?"

Trên xe, Ôn Hoàn đối với việc Lynda vừa nói nhận lỗi với ba Lục: "Xin lỗi bác Lục, cháu không biết chị ấy lại nói với bác những đi đâu ấy."

Lục Lâm Phong nhìn cô qua kính chiếu hậu, vừa cười vừa nói: "Thực ra người đại diện của cháu đề nghị rất đúng, công ty của bác đúng là phải thay đổi hình tượng, đề nghị của cô ta có thể xem xét."

"Không được." Ôn Hoàn từ chối, nói thẳng: "Hình tượng của cháu không tốt, rất nhiều chuyện xảy ra xung quanh, sẽ hạ thấp hình ảnh của toàn xí nghiệp 'Lục thị'".

Ba Lục cười, không nói thêm gì nữa.

Lúc đến viện đi đầu dưỡng mẹ Ôn đang cùng y tá đi dạo trong vườn hoa, nhưng ánh mắt vẫn ngây ngốc trống rỗng. Ôn Hoàn khẽ gọi bà, bà cũng chỉ quay đầu ngơ ngác liếc mắt nhìn Ôn Hoàn như một người xa lạ, không nói gì lại quay đầu đi. So với lần trước, lần này mẹ Ôn lại quên mất cô.

Mẹ Lục thấy vậy có phần không đành lòng, che miệng hốc mắt ửng đỏ, trước đây bà cùng mẹ Ôn quan hệ rất tốt, mặc dù không ở cùng một thành

phố nhưng thường xuyên tán gẫu qua điện thoại. Chỉ là không ngờ vài năm sau gặp lại, bà ấy đã hoàn toàn không nhận ra bà.

Ba Lục hỏi thăm tình hình với bác sĩ, sau đó dặn dò nhất định phải nghĩ hết biện pháp chữa khỏi bệnh của mẹ Ôn. Ba người cùng mẹ Ôn ngồi một lúc lâu, rồi mới từ trong viện đi đầu dưỡng đi ra. Trên đường trở về Ôn Hoàn có vẻ im lặng, tâm tình của ba Lục và mẹ Lục cũng trở nên nặng nề.

Lúc đèn đỏ, mẹ Lục đưa tay kéo tay Ôn Hoàn tới, vỗ vỗ tay của cô, an ủi nói: "Sẽ tốt lại thôi."

Ôn Hoàn xoay đầu, cười với bà, nói: "Cháu không sao, sáu năm qua cháu đã tiếp nhận sự thật này."

Mẹ Lục không biết nên nói gì, hốc mắt ửng đỏ gật đầu.

Không khí trong xe có vẻ hơi nặng nề, ba Lục chuyển đổi đề tài hỏi Ôn Hoàn: "Tiểu Hoàn, gần đây có liên lạc với A Thần không?"

Ôn Hoàn hơi sững sốt, lắc đầu, có chút lúng túng khẽ cười. Thực ra mấy ngày đầu mỗi ngày Lục Thần đều gọi điện cho cô, nếu không thì cũng phải gửi tin nhắn. Nhưng khoảng mười ngày gần đây, điện thoại hay tin nhắn đều không có, mặc dù như vậy có phần không quen, nhưng ngay từ đầu đã không muốn cùng anh thật sự có gì đó, cho nên cũng không chủ động gọi cho anh.

"Chắc là chuyện diễn tập đấy, lúc trước đi cả mấy đêm mới quay về, bọn chúng diễn tập vô cùng nghiêm ngặt, phải cắt đứt liên lạc với bên ngoài." Mẹ Lục bên cạnh giải thích.

Ôn Hoàn chỉ khẽ cười, không nói gì, cô sợ mình nói nhiều sai nhiều. Buổi tối sau khi ăn cơm cùng ba Lục và mẹ Lục xong thì quay về, mới vừa về đến nhà liền nhận được điện thoại của chị Lynda nhắc nhở cô sáu giờ sáng ngày mai xe đi thành phố B.

"Buổi tối em xếp đồ đi, sáng sớm ngày mai đúng giờ bọn chị qua đó đón em."

"Vâng, em biết rồi." Ôn Hoàn cầm điện thoại trả lời, và đầu chuẩn bị lấy quần áo đi tắm.

Bên kia điện thoại Lynda không có ý cúp máy, thăm dò hỏi: "Ôn Hoàn, em cùng tổng giám đốc Lục thị rất quen biết sao?"

Động tác và đầu dừng lại, nghiêm mặt nói: "Nếu như chị muốn nói tới chuyện đại diện kia, em đã từ chối rồi."

"Em điên à, cơ hội tốt như vậy em lại đi từ chối!" Lynda hoàn toàn không thể hiểu nổi rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì!

"Hình tượng của em không phù hợp, bác Lục là bề trên của em, em không muốn công ty của bác ấy vì hình tượng của em mà bị tổn thất."

Lynda bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu sau mới hỏi: "Ôn Hoàn, trước kia nhà em làm gì?"

Nghe vậy, Ôn Hoàn dừng lại, lạnh giọng nói: "Buổi sáng ngày mai em muốn nghỉ ngơi." Nói xong liền cúp thẳng điện thoại.

Từ Giang Thành đến thành phố Bắc Kinh hơn sáu tiếng, cho nên khi xe của mấy người Ôn Hoàn đến đoàn phim thời gian không sai biệt lắm, cất đồ đạc vào trong khách sạn đoàn phim đã đặt trước, rồi cùng mấy người trong đoàn phim đi ăn. Bữa cơm này ăn xong mất cả buổi chiều, lúc quay trở về khách sạn đã sắp nhá nhem tối, đạo diễn thông báo nghỉ ngơi một đêm, ngày mai bắt đầu chính thức quay phim

Phòng của Ôn Hoàn là phòng đơn, buổi chiều lúc ăn cơm có uống chút rượu, cộng thêm hơn sáu tiếng đồng hồ đi xe, thật sự có chút mệt mỏi, trở về phòng rửa mặt xong liền lăn lên giường ngủ.

Nhưng lúc đang mơ mơ màng màng ngủ thì chiếc điện thoại đặt ở trên đầu giường vang lên, mơ hồ với tay lấy điện thoại: "Alo?"

Bên kia điện thoại Lục Thị hỏi: "Cô đang làm gì đấy, sao giọng nói uể oải vậy?"

Ôn Hoàn đưa điện thoại ra nhìn một chút, xác định là điện thoại của anh, xoa huyết thái dương nói: "Tôi ở khách sạn."

"Khách sạn, không phải cô lại đi gặp mấy tên chế tác chó má đấy chứ?!"

Ôn Hoàn đảo mắt, biết anh đang nghĩ cái gì liền giải thích: "Ngày hôm nay tôi đến đoàn phim, phải ở chỗ này hơn một tháng."

"Không ở Giang Thành?"

"Ở thành phố B."

"Chỗ nào thành phố B, bây giờ tôi đi tìm cô?"

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 19: Quân Giải Phóng Còn Biết Giở Trò Lưu Manh

Ôn Hoàn cho rằng anh đùa giỡn, nhưng một tiếng sau lại nhận được điện thoại của Lục Thần gọi tới bảo đang ở tầng dưới của khách sạn, cô thật sự bị anh dọa sợ.

Mở cửa sổ từ trên lầu nhìn xuống, quả thực trông thấy anh đứng bên cạnh chiếc xe việt dã quân sự đậu ở dưới lầu. Không nghĩ nhiều liền cầm mũ lưỡi trai đội vào, lấy điện thoại di động rồi chạy xuống tầng dưới.

Chạy đến cửa khách sạn, trông thấy anh dựa vào xe, trên người còn mặc quân phục, miệng ngậm điều thuốc là, thấy cô đi ra giờ tay lấy điều thuốc xuống cười với cô.

Ôn Hoàn sững sờ nhìn anh, vẫn còn có phần không dám tin anh thật sự đã tới, đứng tại chỗ mắt chăm chú nhìn anh chằm chằm.

Lục Thần cười to, vút điều thuốc trong tay, đi về phía cô, đưa tay gõ vào đầu đang đội mũ của cô, nói: "Sao vậy, nhìn ngốc rồi à, thấy tôi liền kích động như vậy?" Nói xong đưa tay kéo cô đi về phía chiếc xe việt dã.

Lúc này Ôn Hoàn mới hồi phục lại tinh thần, muốn rút tay về lại bị anh nắm thật chặt, vội hỏi: "Anh, anh muốn mang tôi đi đâu?"

"Đi hóng gió!" Về mặt Lục Thần tự nhiên nói, quay đầu nhìn cô với ý xấu, cười nói: "Hay là cô muốn mời tôi lên trên đó?" Nói rồi liếc nhìn tòa nhà khách sạn sau lưng.

Ôn Hoàn đỏ mặt, tức giận trợn mắt mắng anh: "Lưu manh!"

Lục Thần cất giọng cười lớn, mở cửa xe cho cô đi vào, còn mình thì vòng qua đầu xe tới cửa bên kia, khởi động xe rồi đi.

Ngồi trên xe, Ôn Hoàn hỏi: "Đơn vị của anh đang ở thành phố B?"

"Tôi không nói cho cô biết à?" Lục Thần hỏi ngược lại, xem ra tâm tình không tệ, nụ cười trên khóe miệng từ lúc bắt đầu gặp đến giờ vẫn chưa ngừng lại.

Ôn Hoàn không nhìn anh, nhỏ giọng ở bên cạnh khẽ lẩm bẩm: "Nếu như anh nói cho tôi biết, tôi đã không nói cho anh tôi ở thành phố B."

Tiếng nói của cô quá nhỏ, anh nghe không rõ, hỏi: "Đang một mình nói thầm cái gì đấy?"

"Không có gì." Ôn Hoàn không nói cho anh, quay đầu nhìn những tòa nhà bên ngoài cửa sổ trôi qua rất nhanh, hỏi: "Anh muốn mang tôi đi đâu?"

Lục Thần cười, quay đầu nhìn cô một cái rồi nói: "Đơn vị."

Nghe vậy, Ôn Hoàn nhú mày, xoay đầu nhìn anh nói: "Tôi không muốn đi, buổi sáng ngày mai tôi còn phải quay phim."

Lục Thần cũng không quay đầu lại, chỉ vừa cười vừa nói: "Tôi cũng không để cô ở lại, cô sợ cái gì."

"Anh..." Ôn Hoàn nhìn anh chằm chằm, giống như mấy lần giao chiến trước, cô chưa từng thắng được, nếu không phải anh đang mặc quân phục cô thật sự nghi ngờ anh là chánh án hoặc là cái khác, mồm mép lạnh lẽo như thế.

Trừng anh một lúc lâu, Ôn Hoàn có chút tức giận xoay đầu qua chỗ khác, bực bội nói: "Vô lại."

"Này, cô có thể đổi từ khác được không, không phải vô lại thì là lưu manh, tôi nghe chán rồi." Lục Thần bên cạnh có chút vô sỉ nói, nói xong còn đưa tay cố ý ngoáy lỗ tai.

Ôn Hoàn không nhìn anh, khẽ nói: "Dù sao tôi sẽ không ở lại." Cô cũng không muốn mua thêm phiền phức, sau khi đến nơi cô nhất định không

xuống xe.

Lục Thần cười, chân đạp ga tăng nhanh tốc độ. Ôn Hoàn hình như thật sự hơi tức giận, dọc đường đi không nói thêm câu nào, ngay cả khi Lục Thần cố ý tìm một đề tài hỏi cô, cô cũng không tiếp chuyện, bấu môi nhìn bên ngoài.

Xe lên đường xấp xỉ gần một tiếng, từ nội thành phía hoa chạy đến vùng ngoại thành có phần xa xôi, ruộng đồng bạt ngàn cùng con đường rải đầy đá sỏi, phía trước chính là doanh trại đơn vị, Lục Thần không lái xe đến cổng đơn vị mà dừng lại cách đó khoảng 300 mét, ngồi ở trong xe chỉ phía trước nói: "Đây, chỗ đó chính là đơn vị."

Ôn Hoàn nhìn theo tầm mắt của anh, thấp thoáng có thể trông thấy lính gác đứng nghiêm thẳng tắp trước cổng đơn vị. Theo bản năng hỏi: "Anh không lái qua đó sao?"

Lục Thần buồm cười vươn mình tới nhìn cô hỏi: "Cô muốn qua đó?"

"Không muốn!" Ôn Hoàn vội vàng lắc đầu, thái độ kiên quyết.

Lục Thần cười to, bàn tay vỗ xuống vành mũ của cô, sau đó mở cửa xuống xe: "Xuống đây đi, ngày hôm nay chỉ mang cô đến đây cho biết đường, lần sau tự mình đến đây sẽ không lạc."

Ôn Hoàn bấu môi nhỏ giọng lầm bầm: "Tôi không thèm đến." Giơ tay chỉnh lại ngay ngắn chiếc mũ trên đầu, lúc này mới mở cửa xuống xe.

Ban đêm ở vùng ngoại ô rất yên tĩnh, hoàn toàn không có tiếng động ồn ào và ồn ã như trong nội thành, nếu có cũng chỉ là tiếng côn trùng kêu mà ở trong thành phố khó nghe được.

"Ngọn núi kia chính là mỗi buổi sáng huấn luyện chúng tôi phải leo tới đỉnh núi." Lục Thần chỉ vào ngọn núi cách đó không xa nói: "Bên kia lưng chừng núi người dân trong thôn có loại cam rừng, gần đến ngày 11 hàng tháng, mỗi ngày huấn luyện qua đó luôn có mấy thằng nhóc chạy vào rừng

hái cam, mấy ông chủ lâm trường kia kêu la khắp nơi chạy đuổi theo phía sau bọn họ." Mặt cười, môi mang theo đường cong đẹp mắt.

Tưởng tượng ra cảnh như vậy, Ôn Hoàn khẽ cong khóe miệng, hỏi: "Vậy anh từng bị ông chủ kia đuổi theo chạy khắp núi chưa?"

Lục Thần quay đầu nhìn cô, nói: "Mỗi một người lính ở đây đều từng bị ông chủ kia đuổi theo chạy khắp núi."

Ôn Hoàn nhăn mũi với anh, chế nhạo anh nói: "Vậy mà còn nói quân giải phóng bảo vệ dân chúng, tôi thấy toàn là ức hiếp lên đầu dân chúng." Túm cây cỏ dại ven đường để trong tay ngắm nghía.

"Nhóc con."

"Làm sao." Kéo dài giọng trả lời, ngẩng đầu nhìn lại anh, trong bóng tối mặt của anh có chút mờ mờ, chỉ có thể nhìn ra một đường viền.

Lục Thần chăm chú nhìn cô, tiến thêm một bước, vươn tay ôm chầm eo cô, kéo khoảng cách giữa hai người lại gần. Đầu hơi hạ thấp, hơi thở phả trên mặt cô.

Ôn Hoàn không yên muốn lui về phía sau lại bị anh siết chặt eo, hơi thở của anh phả trên mặt cô làm cho cả người bắt đầu có chút khô nóng, không nén được khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt: "Anh, anh muốn làm gì..."

Lục Thần cười nhẹ, tiếng nói trầm ổn trong đêm tối yên tĩnh ở đây mang theo một tia hứng thú khác, thấp giọng nói: "Cô có biết, quân giải phóng ngoài biết hái cam còn biết cái khác không?"

Ôn Hoàn cảm giác mình có chút bị mê hoặc, theo lời của anh hỏi: "Còn biết...cái gì?"

"Còn biết giờ trò lưu manh." Nói xong cúi đầu hôn lên môi của cô, lại nhất thời quên mất trên đầu cô vẫn đội mũ lưỡi trai, bị vành mũ kia cản lại.

Ôn Hoàn sững sốt, cũng không để ý đẩy anh ra, thấy bộ dạng anh cau mày vẻ mặt buồn bực, nhin không được cười ra thành tiếng.

Lục Thần hơi ngượng ngùng, cau mày có chút không vui nói: "Đêm tối mang mũ làm gì." Nói rồi trực tiếp đưa tay kéo mũ trên đầu cô xuống vứt sang bên cạnh, sau đó cúi người lần này chuẩn xác hôn lên môi cô, làm cho cô không còn cười ra tiếng nữa.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 20: Vợ Là Đễ Cưng Chiếu

Ôn Hoàn theo bản năng đưa tay đẩy, lại bị anh túm tay ra sau lưng, dán vào môi cô nói: "Ngoan chút, mỗi lần đều không phối hợp như vậy, sau này kết hôn thì phải làm sao." Vừa nói, môi cũng không buông cô ra.

Bị anh lấp kín môi như vậy, Ôn Hoàn chỉ có thể nỉ non nói: "Ai, ai muốn kết hôn với anh..." Tay muốn vùng vẫy lại bị anh cầm thật chặt.

"Cô không kết hôn cùng tôi thì kết hôn với ai, chuyện của chúng ta mọi người đều biết, cô phải chịu trách nhiệm với tôi!" Bá đạo từ chối nghe bất kỳ lời cự tuyệt nào từ miệng của cô, tay đặt trên hông cô hôn càng thêm sâu.

Ôn Hoàn không đẩy anh ra nữa, muốn nói chuyện, vừa mở miệng lại càng thuận tiện cho anh đem toàn bộ đầu lưỡi thâm nhập vào trong khoang miệng của cô. Cuối cùng chỉ có thể biết đi đâu vứt bỏ phản kháng, tùy anh bá đạo ôm hôn.

Cũng không biết bị anh ôm hôn như vậy bao lâu, cho đến khi Ôn Hoàn cảm giác mình khó chịu sắp không thở nổi, lúc này Lục Thần mới thỏa mãn buông cô ra, tay vẫn bá đạo đặt trên hông cô như cũ, môi vuốt ve an ủi hôn lên mặt cô, vừa hôn vừa có chút oán trách nói: "Thế lực của cô thế nào vậy, mới hôn một chút đã mất sức rồi."

"Anh..." Ôn Hoàn bị anh làm tức giận, anh đây là được tiện nghi còn khoe mẽ sao?

Lục thần nhìn bộ dạng cô bĩu môi mặt còn đỏ bừng, nhin không được đưa tay cứng chiếu捏 mũi cô một cái, vẻ mặt thành thật nói: "Tôi cái gì, sau này buổi sáng mỗi ngày rèn luyện chạy bộ một tiếng."

"Anh, nếu như anh chê tôi như vậy cũng không cần hôn, còn hôn gì mà hôn." Ôn Hoàn tức giận đến mức nói năng hơi lộn xộn, tức giận ngoảnh mặt sang một bên, miệng lẩm bẩm trề ra.

Thấy bộ dạng cô đáng yêu như vậy, Lục Thần không nhịn được nở nụ cười, nói: "Tôi không hôn cô chẳng lẽ lại đi hôn người khác à, cô mới là bà xã của tôi, nếu như tôi thật sự đi hôn người khác, vậy đến lúc đó cô không được phạt tôi quỳ gối kiểm điểm đấy nhé."

"Ai là bà xã của anh, tôi mới không thềm làm bà xã của anh, anh muốn ai hôn thì hôn." Nói xong gắng sức đẩy anh qua một bên, thở phà phò nói: "Tôi phải đi về!" Nói rồi đi về phía xe.

Lục Thần nhìn bộ dạng cô không được tự nhiên, buồn cười lắc đầu, sau đó mới theo cô quay về xe.

Lên xe, Lục Thần liếc nhìn vẻ mặt tức giận của cô, trêu ghẹo nói: "Vẫn còn giận à, yên tâm đi, ngoài cô ra ai tôi cũng không hôn, tuyệt đối trung thành giữ gìn!"

"Anh muốn hôn ai thì hôn, tôi mặc kệ." Vênh cái miệng nhỏ nhắn, ngay cả Ôn Hoàn cũng không phát hiện, lời nói của mình chứa bao nhiêu giấm chua.

"Cô là bà xã của tôi, cô lại mặc kệ cho ai quản?" Lục Thần cười, vẻ mặt coi như chuyện đương nhiên.

Ôn Hoàn trừng anh, vẻ mặt tức giận: "Đừng có nói hươu nói vượn, tôi không phải bà xã của anh, đừng gọi loạn như vậy."

"Không gọi bà xã vậy gọi vợ." Anh rất dễ nói chuyện, cô không cho gọi là bà xã vậy không gọi nữa, gọi vợ cũng giống như vậy cả thôi: "Dù sao cô cũng phải chịu trách nhiệm với tôi."

"Anh..." Ôn Hoàn vừa bực mình vừa buồn cười, nhìn anh câm nín hồi lâu mới bật ra một câu: "Anh chính là người lưu manh vô lại nhất."

Lục Thần cười, cũng không tức giận, nói: "Tôi chỉ giỏi trò lưu manh với vợ của mình."

Ôn Hoàn tức giận xoay đầu đi, cô quyết định không nói thêm gì với anh nữa, tránh cho bị anh khi không bỗng dưng được lợi, lại đã quên kể từ lúc bắt đầu gặp Lục Thần, bất kể lời nói hay hành động gì của cô đều bị thua hoàn toàn.

Lục Thần khởi động xe chuẩn bị rời đi, một chiếc xe quân sự việt dã tương tự xuất hiện ở phía trước con đường đất sỏi, giống như phát hiện ra xe của anh, bọn họ ấn còi về phía anh.

Xe dừng lại bên cạnh họ, lái xe chính là Lục Đại Quân của đại đội đặc chủng, ngồi ở vị trí kế bên tài xế là đội phó Trương Tiến Vũ. Nhìn thấy Ôn Hoàn đang ngồi bên cạnh Lục Thần, họ liếc cười xấu xa có phần mờ ám với Lục Thần, Lưu Đại Quân lớn tiếng hỏi: "Đội trưởng, đây là chị dâu của chúng em phải không?" Nói rồi cất tiếng tự giới thiệu bản thân với Ôn Hoàn: "Chị dâu, em là Lưu Đại Quân, là binh nhì dưới quyền đội trưởng!"

Ôn Hoàn có chút xấu hổ, không nghĩ tới gặp đồng đội của Lục Thần ở chỗ này, môi giờ lên nhưng không biết nên nói cái gì.

Lục Thần liếc mắt trừng hai người, sắc mặt hạ xuống nói: "Hai người các cậu sao còn ở bên ngoài dạo chơi, ngày mai không cần huấn luyện à?"

Trương Tiến Vũ cười, ở bên cạnh nói: "Đi dạo một chút, không phải bây giờ đang quay lại sao."

Lục Thần trợn mắt nhìn bọn họ nói: "Mau cút đi cho tôi, một đám ở bên ngoài càn rỡ còn ra thể thống gì nữa." Nói xong khởi động xe chuẩn bị rời đi.

Thấy bọn họ muốn đi, Lưu Đại Quân liếc nhìn hô to về phía Ôn Hoàn: "Chị dâu, cả đại đội đều thích chị, thích xem chị đóng phim, lúc nào ký tên cho mỗi người bọn em một bức ảnh đi."

Nghe vậy, còn không kịp đợi Ôn Hoàn mở miệng, Lục Thần bên này vươn tay đánh xuống đầu đội mũ của Lưu Đại Quân, nói: "Buổi sáng ngày mai nộp bản kiểm điểm 5000 chữ, thiếu một chữ tôi cho chạy quanh bãi tập 10 vòng!" Nói xong khởi động xe rồi thẳng đi.

Ôn Hoàn ngồi trên xe, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kêu than của Đại Quân, tiếng nói theo xe càng chạy càng nhỏ dần. Ôn Hoàn nghiêng đầu nhìn anh, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Bộ dạng anh dạy dỗ người rất hung dữ."

Lục Thần nhếch khóe miệng lên, quay đầu nhìn vào mắt cô hỏi: "Sợ à?"

"Vậy anh sẽ hung dữ như vậy với tôi sao?" Ôn Hoàn hỏi ngược lại.

Gần như không cần nghĩ ngợi, Lục Thần trả lời thẳng: "Không."

Ôn Hoàn tò mò: "Vì sao?"

"Vợ là để cưng chiều." Vợ của mình và binh lính dưới quyền mình anh phân chia rất rõ ràng, không thể quơ đũa cả nắm.

Ôn Hoàn nhăn mũi với anh, nhỏ giọng lầm bầm: "Ai muốn làm vợ của anh chứ." Rồi quay đầu không hỏi thêm nữa.

Lục Thần cười khế, vươn tay sang nắm tay cô thật chặt. Ôn Hoàn muốn rút về lại bị anh nắm chặt hơn, nói: "Đừng lộn xộn, đang lái xe đây."

Ôn Hoàn oán trách lườm anh, trong bụng nói thầm, anh cũng biết lái xe, có người nào đang lái xe còn cần tay người khác như thế không!

Không thoát được anh, cũng không có cách nào, chỉ có thể mặc cho anh nắm như vậy, xoay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, đầu tiên là vẻ mặt bĩu môi mất hứng, dần dần ngay cả chính cô cũng không phát hiện, khóe miệng không vui vô tình hóa thành nụ cười nhàn nhạt, rất nhạt rất nhẹ nhưng quả thực là cười.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 21: Biệt Thự

Thời điểm Lục Thần đưa Ôn Hoàn trở lại khách sạn đúng lúc gặp phải Lynda từ bên ngoài trở về ở cửa khách sạn. Lynda nhìn thấy Lục Thần, chân mày không ngừng nhíu chặt, mắt nhìn Lục Thần, không nói chuyện.

Lục Thần cũng không nhìn cô ta, chỉ giơ tay cứng chỉ đầu xoa xoa đầu Ôn Hoàn, căn dặn cô buổi tối nghỉ ngơi sớm một chút rồi ngẩng lên xe lái thẳng đi.

Đợi Lục Thần đi rồi, Lynda kéo Ôn Hoàn hỏi: "Cậu ta cũng theo tới đây à?"

"Anh ấy đóng quân ở thành phố B." Ôn Hoàn bình thản trả lời, nói xong liền áp chặt mũ xuống đi vào trong khách sạn.

Lynda theo cô vào khách sạn, ở sau lưng cô truy hỏi: "Cậu ta làm lính?!"

"Vâng." Ôn Hoàn gật đầu, ấn thang máy khách sạn.

Thang máy dừng ở tầng một, không cần đợi liền mở cửa ra luôn.

Hai người đi vào, ở trong thang máy Lynda có chút khinh thường nói: "Sao em lại tìm một người lính." Thật sự nếu muốn yêu đương rồi kết hôn, ít nhất cũng phải tìm một nhà giàu có mới xứng với thân phận.

Ôn Hoàn chăm chú nhìn biển báo trên đầu, thản nhiên trả lời: "Làm lính thì có gì không tốt."

"Cậu ta là một người lính thì có thể cho em cái gì?" Lynda cười nhạt, ý giễu cợt trong lời nói rất rõ ràng.

Ôn Hoàn xoay đầu nhìn chị ta: "Em không cần anh ấy cho em cái gì."

Thang máy lên đến tầng I, Ôn Hoàn không nói thêm gì nữa, xoay người đi thẳng ra khỏi thang máy. Lynda đứng ở phía sau có chút bất mãn bĩu môi, cuối cùng xoay người đi tới gian phòng của mình.

Phim mới lần này của Ôn Hoàn là một bộ phim tình yêu thành thị, tên là "Gần như vậy, xa đến thế". Nói về một tiểu thư nhà giàu có đột nhiên gia đình bị sa sút cùng người yêu mối tình đầu xa nhau, vài năm sau mang theo hiểu lầm gặp lại, cô gái vì sinh tồn mà sống vất vả, cậu bé trước đây đã trở thành người đàn ông thành công trong sự nghiệp. Người đàn ông vẫn thích cô gái, mong muốn nối lại tình cảm, nhưng cô gái bởi vì năm đó lúc cô cần người đàn ông đó nhất lại đoạn tuyệt ra đi mà không thể tha thứ. Rõ ràng hai người yêu nhau vô cùng lại có một khoảng cách không thể vượt qua. Nhưng bởi vì trong lòng từ đầu đến cuối vẫn có hình bóng đối phương, hai người cố gắng thử bắt đầu lại một lần nữa, nhưng lỡ hồng mấy năm đó người đàn ông không còn là cậu bé trước kia, cô gái cũng không phải là cô gái lúc trước. Hai người cho dù đang ở cùng một căn phòng nhưng cả hai bên lại như là bị người ta kéo khoảng cách ra xa vài mét, gần như vậy, xa đến thế. Cuối cùng sau khi thử nghiệm, hai người lựa chọn chia tay, bởi vì bọn họ biết cho dù cố gắng thêm nữa, trước đây đã bỏ qua thì chính là bỏ qua cả đời.

Lúc nhận được kịch bản này Ôn Hoàn cảm thấy rất giống bản thân, cái kiểu trải qua tình cảm và cảnh ngộ này gần như là phiên bản của cô, chỉ khác là cô sẽ không bắt đầu lại với Thành Việt.

Người cộng tác diễn vai tình nhân với Ôn Hoàn chính là ảnh đế Văn Phong, song Văn Phong vì có chuyện nên mấy ngày nữa mới đến đoàn phim. Cho nên mấy ngày nay chỉ có thể quay trước phân đoạn của Ôn Hoàn.

Bởi vì mình khá giống nữ nhân vật chính trong kịch bản cho nên nhân vật này từ lúc bắt đầu diễn hoàn toàn không có trở ngại, thậm chí không cần cố gắng nuôi dưỡng cảm giác. Vì vậy hai ngày nay quay vô cùng thuận lợi, thậm chí ngay cả số lần NG cũng rất ít.

Đứng trước camera xem lại những đoạn đã quay, Ôn Hoàn cảm thấy có loại cảm giác thời gian đảo ngược lại, giống như thực sự trở lại quá khứ, trong lúc nhất thời có phần chưa hoàn hồn lại.

"Diễn không tệ." Đạo diễn Trương vừa xem vừa gật đầu nói: "Ôn Hoàn, gần đây kỹ năng diễn của cô tiến bộ không ít."

Nghe vậy, Ôn Hoàn phục hồi lại tinh thần, khẽ cười: "Phải không?"

"Đúng vậy, ban đầu tôi còn lo lắng cô diễn với Văn Phong sẽ có vấn đề, cô cũng biết Văn Phong có yêu cầu khá cao đối với kỹ năng diễn xuất, nhưng mà bây giờ xem ra tôi lo lắng hoàn toàn không cần thiết." Đạo diễn Trương nhìn cuộn phim chạy trên màn hình, gật đầu nói.

Ôn Hoàn chỉ gật đầu, vươn tay nhận chai nước khoáng mà trợ lý Tiểu Lâm đưa tới, mở ra uống một ngụm hỏi: "Đạo diễn, buổi chiều không có phân đoạn của tôi có phải không?"

Nghe vậy đạo diễn Trương đứng dậy, nói: "Đúng vậy, trưa ngày mai Văn Phong sẽ đến thành phố B, hai ngày nay tiến độ quay nhanh hơn mong đợi của tôi, cho nên thời gian còn lại tôi quay phân đoạn của mấy diễn viên phụ và diễn viên quần chúng. Trưa mai Văn Phong đến là có thể bắt đầu quay cảnh diễn đôi của hai người rồi, vì vậy hai ngày tiếp theo cô nghỉ ngơi, học thuộc kịch bản đoạn sau đi."

Ôn Hoàn gật đầu: "Được, tôi biết rồi, vậy tôi về khách sạn trước đây."

Thực ra kịch bản đoạn sau ngay từ đầu Ôn Hoàn đã học thuộc lòng rồi, có lẽ là câu chuyện của nữ nhân vật chính cùng việc đã trải qua của mình tương tự nhau, cho nên Ôn Hoàn đặc biệt có cảm tình với bộ phim này, vì bộ phim này làm đủ công tác chuẩn bị.

Lúc quay về khách sạn Tiểu Lâm hỏi cô có thể ra ngoài đi dạo được không, Ôn Hoàn gật đầu đồng ý, Tiểu Lâm hỏi cô có muốn cùng đi không, cô từ chối.

Về đến phòng, nhìn chăm chú ngoài cửa sổ một lúc lâu, cô đã bao lâu chưa trở lại thành phố này, cô đã sống ở đây hai mươi năm, nhưng sau khi rời đi vẫn không có can đảm quay trở lại, nơi này có nhiều kỷ niệm với cô, đau khổ và vui sướng đều có.

Kéo rèm cửa sổ ra rồi nằm trở lại trên giường, nhắm mắt nằm một lúc lâu như vậy, cuối cùng vẫn xoay người từ trên giường đứng dậy, thay bộ quần áo thể thao vào, đeo khẩu trang và kính râm cộng theo mũ lưỡi trai. Nhìn trong gương ngay cả chính mình cũng không nhận ra, lúc này mới yên tâm ra cửa.

Nhìn lại căn biệt thự trước mặt này, Ôn Hoàn có cảm giác như đã trôi qua mấy đời, cô đã từng ở bên trong căn nhà này mà bây giờ chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn vào. Cô không biết năm đó căn nhà này bị niêm phong sau cuối cùng dùng cách gì bán đi, cũng không biết tất cả mọi thứ trong nhà còn bộ dáng lúc trước không. Hôm nay cô không vào được, chỉ có thể đứng cách xa bên ngoài nhìn vào.

Gió nhẹ thổi tới có phần hơi lạnh, Ôn Hoàn xoay người chuẩn bị quay về, quay đầu liếc nhìn ngôi nhà lần cuối, khẽ mi้มng gọn lên ý cười tự giễu.

Kéo chiếc khóa áo thể thao cao đến cổ, Ôn Hoàn chậm rãi đi dọc theo con đường đi bộ, đột nhiên phía trước xuất hiện chiếc xe Audi màu đen, ngừng đầu lên cô nhận ra người lái xe bên trong.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 22: Điều Tra Chính Trị

Ngồi trong taxi, Ôn Hoàn nhớ lại người vừa rồi gặp phải trước cửa biệt thự. Cô không nhận lầm, người kia là Thành Dân Sơn, ba của Thành Việt! Trước đây lúc ba cô còn đảm nhiệm chức thư ký đảng ủy của thành phố B thì ông ta là thư ký trưởng.

Trên đường trở về, Ôn Hoàn liên tục nhớ lại những chuyện đã qua, từ lúc ba bị người ta tố cáo tham ô nhận hối lộ đến cách chức kỷ luật để đi điều tra cuối cùng là xem xét ra quyết định, một loạt hành động nhanh chóng làm cho người ta không kịp có bất cứ phản ứng nào, thậm chí ngay cả đang lúc đi điều tra ba sợ tội nhảy lầu tự sát cũng nhanh đến mức khiến cho người ta khó có thể tiếp nhận.

Trước đây đêm ba bị bắt đi, mẹ không có cách nào chỉ có thể đi tìm Thành Dân Sơn nghĩ dựa vào quan hệ hai nhà, ít nhất Thành Dân Sơn sẽ hỗ trợ nghĩ ra cách nào đó. Nhưng sau khi trở về mẹ một câu cũng không nói liền đi thẳng vào phòng, cô gọi điện cho Thành Việt muốn hỏi một chút tin tức nhưng hoàn toàn không có cách nào kết nối được.

Mẹ nhốt mình ở trong phòng một ngày, sau khi đi ra liền nghĩ ra cách gọi cho những người quen biết nhờ bọn họ giúp đỡ, nhưng chuyện vi phạm lớn như vậy, mọi người tránh còn không kịp làm gì có người nào bằng lòng ra tay giúp đỡ.

Vào ngày thứ ba, ba bị mang đi điều tra có người gọi điện tới nói trong lúc ba đang tiếp nhận đi điều tra vì sợ tội đã nhảy lầu tự sát, sau khi mẹ nghe xong liền điên lên khóc lóc ầm ĩ, cuối cùng toàn bộ tinh thần đầu bị sụp đổ.

Tang lễ của ba trôi qua cô liền dẫn mẹ rời khỏi thành phố B, về sau có dịp trở về thành phố B cũng chỉ là bởi vì yêu cầu của công việc, cô chưa

bao giờ ở lại, không ngờ sáu năm qua, chỗ ở của bọn họ trước đây đã trở thành nhà của người khác, mà người đó lại chính là Thành Việt!

"Tiểu thư, tiểu thư, đã đến nơi rồi..." Tài xế taxi quay đầu nhìn Ôn Hoàn gọi.

Lúc này Ôn Hoàn mới phục hồi lại tinh thần, xoay đầu nhìn bên ngoài, hóa ra trong lúc vô tình xe đã về tới cửa khách sạn. Ôn Hoàn gật đầu, lấy tiền trong túi đưa cho tài xế, tự mình mở cửa xuống xe.

Mới bước vào đại sảnh khách sạn đã nhìn thấy Tiểu Lâm có phần sốt ruột chạy vội tới phía cô nói: "Chị Ôn, chị trở lại rồi, chị đi ra ngoài sao không mang theo điện thoại di động vậy!"

Nghe vậy Ôn Hoàn sờ soạng trong túi, lúc này mới phát hiện do mình vội vã thay quần áo lại quên cầm điện thoại đặt ở trên đầu giường theo.

Cô hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì, chị Lynda gọi điện cho chị không ai bắt máy, lo lắng chị xảy ra chuyện gì." Tiểu Lâm thật thà nói.

"Chị có thể xảy ra chuyện gì chứ." Ôn Hoàn cũng không thêm để ý, đi tới thang máy thuận miệng hỏi: "Sao em quay về sớm vậy, không đi dạo thêm à?"

Tiểu Lâm lúng túng lắc đầu, nói: "Không, chị Lynda gọi bảo em đi theo bên cạnh chăm sóc chị." Vừa rồi chị Lynda nói trong điện thoại, nếu như Ôn Hoàn làm ra sai lầm gì, phần công việc này của cô ta coi như không cần làm tiếp, so với đi dạo phố, dĩ nhiên bất công quan trọng hơn rồi.

Ôn Hoàn nhìn cô bé một cái không nói gì, đi thẳng vào thang máy.

Tiểu Lâm đưa điện thoại di động của cô tới trước mặt nói: "Vừa rồi không tìm được chị đã nhờ quản lý khách sạn mở cửa phòng của chị mới phát hiện chị không mang điện thoại theo."

Ôn Hoàn đưa tay nhận lấy, quả thật có vài cuộc của chị Lynda, còn một số điện thoại khác lạ hoắc, đoán chừng là của bên tiếp thị quảng cáo.

Ra khỏi thang máy Ôn Hoàn tháo khẩu trang và kính râm xuống, hỏi Tiểu Lâm bên cạnh: "Chị Lynda có nói tìm chị có chuyện gì không?"

Tiểu Lâm suy nghĩ một lát rồi nói: "Vẫn chưa nói gì, nhưng nghe giọng điệu rất gấp, bảo thấy chị thì kêu chị lập tức gọi điện lại cho chị ấy."

Vào phòng, đem chiếc mũ lưỡi trai đang đội trên đầu ném xuống giường, ngồi vào ghế sofa giữa gian phòng nhìn điện thoại một lúc lâu mới tìm số của chị Lynda gọi lại.

Bên kia điện thoại Lynda giống như vẫn luôn đợi điện thoại của cô, điện thoại mới kết nối đã được nhận.

"Ôn Hoàn, là Ôn Hoàn sao?" Giọng của Lynda nghe có chút kích động.

"Vâng, chị tìm em à?" Ôn Hoàn hỏi.

Xác định là cô, Lynda bên kia điện thoại có phần gấp gáp hỏi: "Ôn Hoàn, em thực sự muốn kết hôn?"

"Gì cơ?" Ôn Hoàn nghe có chút mơ hồ, không rõ vì sao đột nhiên chị ta lại hỏi như vậy: "Vì sao bỗng nhiên hỏi như vậy?"

"Ôn Hoàn, em còn muốn giấu nữa sao?" Tâm tình Lynda có chút kích động, giọng nói cũng cao vút.

"Em không rõ ý của chị, lúc nào em nói cho chị là em muốn kết hôn?" Thật là chẳng biết tại sao lại nghĩ thành như vậy, cô chưa từng nói về việc này.

Lynda ý thức được tâm tình của mình có phần kích động, hít sâu để đi đầu chỉnh tốt tâm tình nói: "Vậy em nói cho chị biết, rốt cuộc bạn trai em là ai?"

"Chị Lynda, rốt cuộc chị muốn nói cái gì với em?"

"Cái người bạn trai làm lính của em là con trai Lục Lâm Phong chủ tịch tập đoàn Lục Thị phải không?" Lynda bên kia điện thoại hỏi thẳng.

Ôn Hoàn nhú mồm có chút không vui: "Chị đi đâu tra anh ấy?"

"Chị không hề" Lynda phủ nhận, hỏi tiếp: "Chị hỏi lại em, em thực sự quyết định kết hôn rồi sao?"

"Lúc nào em đã nói với chị là kết hôn?"

"Ngày hôm nay có người đến công ty lấy hồ sơ cá nhân của em, bảo là muốn đi đâu tra chính trị hôn nhân quân sự, là vợ chồng chủ tịch Lục đích thân dẫn người tới." Chị ta tạm thời bị công ty gọi quay lại cũng là vì chuyện này, cả công ty và chị ta hoàn toàn không chuẩn bị gì, càng không ngờ tới chính là tên lính chị ta vẫn không đặt trong mắt kia vậy mà lại là hoàng tử của Lục thị.

Nghe vậy chân mày Ôn Hoàn nhíu chặt hơn, lắc đầu nói: "Cái gì mà đi đâu tra chính trị hôn nhân quân sự, em không biết." Cô chỉ xem tên Lục Thần kia nói đùa, mặc dù buổi tối hai ngày nay có gọi điện nói cái gì báo cáo kết hôn được phê duyệt, nhưng cô hoàn toàn không để ở trong đầu.

"Em không biết?" Bên kia điện thoại Lynda có chút không tin: "Hôm nay chủ tịch Lục tìm ông chủ khắp nơi thảo luận vấn đề hợp đồng của em!"

Ôn Hoàn yên lặng, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Em gọi điện hỏi đã."

"Em..."

Lynda giống như còn muốn nói đi đâu gì, nhưng Ôn Hoàn không chờ chị ta nói xong đã cúp điện thoại, tìm số của Lục Thần gọi tới.

Điện thoại của Lục Thần ở tình trạng tắt máy, không cách nào kết nối được. Suy nghĩ một lát, Ôn Hoàn quyết định đến đơn vị tìm anh, đứng dậy nói với Tiểu Lâm: "Tiểu Lâm, chị ra ngoài một chuyến."

"Em đi cùng với chị." Tiểu Lâm bình tĩnh nhìn cô.

"Không cần." Ôn Hoàn từ chối, cần mũ lưỡi trai và kính râm đeo lên rồi đi ra ngoài.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 23: Buổi Tối Ở Lại

Ôn Hoàn gọi xe bảo chạy thẳng tới hướng đơn vị của Lục Thần. Hôm Lục Thần đưa tới là buổi tối, dọc đường đi vốn không nhìn thấy rõ phong cảnh, cho dù cô ở thành phố B 20 năm, tự nhận mọi ngõ ngách lớn nhỏ ở thành phố B này đều đã đi qua nhưng chưa bao giờ biết còn có một lối đi nhỏ như vậy. Hai bên đường rộng rãi không một bóng nhà, chỉ có một ít hoa cỏ dại ven đường, thua xa hoa hồng xinh đẹp hay mẫu đơn tao nhã nhưng trái lại có một ý vị riêng của nó.

Ngồi trên xe Ôn Hoàn tiếp tục gọi điện thoại cho Lục Thần nhưng vẫn luôn trong tình trạng bị tắt máy. Trong lòng thẩn thẩn, người này bình thường không có việc gì thì chăm gọi điện thoại, vừa có chuyện cái là ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Đơn vị này đóng ở vùng ngoại thành cách trung tâm thành phố một khoảng cách lớn, ngày đó Lục Thần lái nhanh cũng mất gần một giờ là đến, hôm nay người lái xe lái gần một tiếng rưỡi mới đến cổng đơn vị, dĩ nhiên lúc đi trời vẫn còn sáng sửa giờ đã dần dần xám xịt.

Thanh toán tiền xe, Ôn Hoàn bước từ trên xe xuống, gọi điện cho Lục Thần vẫn không thấy mở máy, nghĩ một hồi định đi tới phía trước nhưng lại bị người lính canh gác ở cổng vẻ mặt nghiêm túc ngăn lại.

"Cô tìm ai?" Người sĩ quan nghiêm túc hỏi, từ trước đến nay đơn vị đối với khách ra vào rất cẩn thận nghiêm khắc, nhất là Ôn Hoàn còn đeo kính râm và cố ý hạ thấp mũ lưỡi trai xuống.

Ôn Hoàn nhìn cậu ta, có phần bị khí thế nghiêm túc của cậu ta dọa sợ, nói: "Tôi, tôi tìm Lục Thần."

"Trung tá Lục?" Người lính gác kia nhỏ giọng lẩm bẩm sau lại ngừng đầu bình tĩnh nhìn Ôn Hoàn nói: "Cô là thế nào với anh ấy, tìm anh ấy có chuyện gì?"

"Tôi..." Ôn Hoàn muốn nói cô tìm Lục Thần để hỏi rõ cuộc anh ta đi đâu tra chính trị là ý gì, nhưng xấu hổ không nói được.

"Nếu cô không nói, tôi không thể để cho cô đi vào, mời lập tức rời khỏi." Người lính gác nghiêm túc nói.

Ôn Hoàn suy nghĩ một chút, nói: "Vậy anh giúp tôi gọi điện thoại cho anh ấy, nói là, nói là có người thân tìm anh ấy."

Người lính gác nhìn cô gật đầu, cầm điện thoại lên bấm số.

Ôn Hoàn không biết bên kia đầu dây điện thoại nói gì, chỉ nhìn thấy người lính gác kia gật đầu nói: "Được, biết rồi."

Đợi cậu ta cúp điện thoại, Ôn Hoàn vội hỏi: "Thế nào rồi, có đồng ý cho tôi đi vào không?"

"Xin lỗi, ngày hôm nay trung tá Lục dẫn lính ra ngoài huấn luyện chưa trở về đơn vị, cho nên cô không thể đi vào." Người lính gác kia thật thà nói.

"Nhưng tôi thực sự có chuyện rất quan trọng muốn tìm anh ấy." Chị Lynda nói bác trai bác gái Lục đã cùng với tổng giám đốc công ty cô thảo luận vấn đề hợp đồng sau này của cô, mà cô cái gì cũng không biết, cô phải tìm Lục Thần hỏi rõ rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra.

"Xin lỗi, không có cách nào, có lẽ cô nghĩ xem có người quen nào có thể nhận ra cô không, để tôi cho người gọi điện hỏi." Người lính gác giải quyết theo nguyên tắc.

Ôn Hoàn lắc đầu, cô đâu có quen ai khác, chỉ quen mỗi Lục Thần nhưng Lục Thần không ở đây.

"Vậy thì không có cách nào, mời cô ngày mai trở lại." Người lính gác đưa tay làm động tác mời cô rời đi.

Ôn Hoàn không nói được gì nữa chỉ có thể gật đầu lui sang một bên. Phía sau có xe đi tới, là xe quân sự, hình như mới từ bên ngoài huấn luyện trở về, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng hát của binh sĩ trên xe.

Xe lái qua mang theo đầy bùn đất, gió đêm thổi tới làm cho người ta sặc cả mắt mũi. Ôn Hoàn giơ tay che miệng tránh sang một bên.

Đột nhiên có một chiếc xe việt dã quân sự dừng trước mặt cô, không đợi Ôn Hoàn phản ứng kịp, Lục Thần mặc đồ rằn ri từ trên xe bước xuống, đi nhanh tới trước mặt cô, đưa tay cầm lấy chiếc mũ lưỡi trai trên đầu cô cố ý kéo thấp xuống, xác nhận rõ là Ôn Hoàn, giọng nói có phần mừng rỡ kêu lên: "Nhóc con!"

Lúc này Ôn Hoàn mới ngẩng đầu lên nhìn anh bỏ chiếc mũ bộ đội xuống lộ ra khuôn mặt có phần ngăm đen vì phơi nắng, cả người còn mang theo mùi mồ hôi khó ngửi sau khi huấn luyện.

Lục Thần thấy cô có chút kích động, toét miệng cười hỏi: "Sao cô tới đây?"

Ôn Hoàn tức giận trừng anh, nói: "Anh làm gì mà không mở điện thoại." Nếu anh mở máy cô còn phải chạy từ xa đến đây sao.

"Lúc huấn luyện tất cả không được mở máy di động." Lục Thần giải thích nói.

Đi theo phía sau Lục Thần huấn luyện trở về nhóm người Lưu Đại Quân có chút ồn ào hô to: "Đội trưởng, chị dâu tới thăm anh à." Nói rồi xoay người về phía lính gác la: "Ôi trời, sao các cậu lại để vợ của đội trưởng chúng ta ở bên ngoài, cẩn thận đội trưởng chúng ta xé xác cậu."

"Ha ha, đúng vậy." Những người khác cũng ồn ào theo.

"Đám nhóc các cậu vẫn chưa được trừng trị đủ à." Lục Thần quay đầu cười mắng: "Còn không mau cút vào cho tôi, vẫn chề hôm nay huấn luyện chưa đủ muốn tăng thêm đúng không?"

Đám người Lưu Đại Quân cười vang nhanh như chớp chạy hết vào, đội phó Trương Tiến Vũ phía sau vừa cười vừa nói: "Đội trưởng, mang chị dâu vào trước đi."

Lục Thần nghĩ một chút liền gật đầu, vươn tay kéo Ôn Hoàn đi về phía lính gác nói: "Đây là Ôn Hoàn tới thăm, là vị hôn thê của tôi."

"Vâng." Người lính gác khom người chào với Lục Thần.

Lục Thần kéo Ôn Hoàn vào đơn vị, nghĩ đến cái gì liền xoay người nói với Trương Tiến Vũ sau lưng: "Tôi không qua đó, cậu giúp tôi đi giáo huấn đám nhóc kia một trận."

Trương Tiến Vũ cười gật đầu: "Biết rồi, có muốn bảo nhà bếp đưa cơm cho cậu không?"

Lục Thần suy nghĩ một chút, gật đầu: "Được."

Nói rồi kéo Ôn Hoàn đi về phía ký túc xá của mình. Bị anh lôi kéo như vậy, dọc đường đi có nhiều binh sĩ nhìn bọn họ, Ôn Hoàn có chút không quen giãy dụa muốn rút tay về "Buông ra, người khác đang nhìn kìa."

"Để cho bọn họ nhìn có sao đâu." Lục Thần không thèm để ý nói.

Ôn Hoàn không giãy dụa được, cuối cùng chỉ có thể mặc anh lôi kéo đi như vậy, dù sao cũng không phải lần đầu tiên biết đến sự bá đạo của anh, có phản kháng nữa đoán chừng cũng là phí công vô dụng.

Lục Thần ở một căn phòng trên tầng ba của khu ký túc xá, phòng vừa phải không lớn lắm, nhưng rất chỉnh tề, chăn trên giường được gấp gọn gàng giống như khối đậu hũ, vừa nhìn là biết phòng của quân nhân.

Chỉ có đi đâu Ôn Hoàn cũng không để ý quan sát nhiều các thứ trong phòng, vừa bước vào là xông tới hỏi thẳng anh: "Anh cho người tới đi đâu tra chính trị tôi?"

Lục Thần gật đầu, vẻ mặt coi như chuyện đương nhiên nói: "Hôn nhân trong quân đội vốn là phải đi đâu tra chính trị, có gì kỳ quái đâu."

"Tôi không nói muốn kết hôn với anh, đây mới là trọng điểm!"

Lục Thần nhú mày nói: "Báo cáo kết hôn đã phê xuống, cô phải kết hôn cùng tôi." Buồn cười, hắn vốn không hề cho cô cơ hội từ chối.

"Sao tôi phải kết hôn với anh, lẽ nào tôi không có quyền tự quyết định?" Người đàn ông này sao lại có thể bá đạo như vậy?! Thật quá đáng!

"Là cô nói muốn chịu trách với tôi, chuyện của chúng ta ồn ào lớn như vậy, tất nhiên phải kết hôn rồi." Lục Thần nói, thậm chí không để cho cô mở miệng, nói tiếp: "Được rồi, vấn đề này nói tới đây thôi, trước tiên cô ngủ xuống đã, tôi đi tắm, buổi tối ở lại đây." Nói rồi kéo cô ấn xuống ghế sofa, còn mình thì đi nhanh vào phòng ngủ cần quần áo vào nhà vệ sinh.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 24: Cầu Hôn

Ôn Hoàn nhìn cánh cửa phòng tắm bị đóng lại, trợn mắt một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, vừa rồi anh nói đêm nay ở lại! Ở lại thì ngủ ở đâu?

Nghĩ vậy liền vội vàng bước nhanh về phía trước giơ tay vỗ mạnh vào cánh cửa phòng tắm: "Lục Thần, anh đi ra cho tôi, ai muốn ở lại chứ, còn nữa, tôi còn chưa nói hết, tôi không muốn..."

Không đợi Ôn Hoàn nói xong, cánh cửa phòng tắm kia không hề báo động trước bị người từ bên trong mở ra, thân trên của Lục Thần trần truồng nhìn cô nói: "Không muốn cái gì?" Lòng mày hình lưỡi kiếm hơi nhíu lại, cộng thêm gương mặt vốn đã khá nghiêm túc cương nghị, hoàn toàn không cần tức giận mà nhìn vẫn oai nghiêm có chút dọa người.

Ôn Hoàn sửng sốt, cứng người nhìn chằm chằm cả vai trần truồng của anh, trên mặt vẫn còn đọng lại giọt nước, nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chăm chú vào thân thể anh hoàn toàn bỏ quên vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt của anh.

Lục Thần nhận thấy ánh mắt của cô nhìn chằm chằm vào anh không hề chớp mắt, khóe miệng không khỏi nổi lên ý cười, cúi đầu hơi sát gần tới cô, cố ý tà mị hỏi: "Thế nào, nhìn có hài lòng không?"

Nghe vậy Ôn Hoàn vội vàng xoay người đi, khuôn mặt thoáng cái đỏ bừng cả lên, căng thẳng đến nỗi nói hơi lắp bắp: "Anh, anh anh anh làm gì đột nhiên, đột nhiên mở cửa như vậy!"

Thấy bộ dạng cô xấu hổ, Lục Thần có phần đùa dai càng nhích lại về phía trước, cố ý thổi khí vào cổ cô nói: "Không phải cô kêu tôi mở cửa đi ra ngoài sao?"

Ôn Hoàn rút cổ một cái, toàn thân dường như càng thêm khô nóng:
"Nhưng tôi không bảo anh trăn tròng đi ra!"

"Chỗ nào trăn tròng, đây không phải đang mặc quần sao?" Lục Thần cười, giọng nói không nhanh không chậm.

Trong lòng Ôn Hoàn thầm mắng anh vô sỉ, cảm thấy nói cùng một người vô lại như vậy chính là đang lãng phí thời gian.

"Tôi chẳng muốn nói với anh." Đẩy anh ra có phần chạy trốn chết đến bên cạnh ghế sofa ngã xuống, định chờ anh đi ra hai người sẽ nói thật rõ ràng chuyện lúc này chưa nói xong.

Lục Thần nhìn bộ dạng cô không được tự nhiên, buồn cười cong khóe miệng, lúc này mới xoay người một lần nữa đi vào phòng tắm. Lục Thần tắm cực nhanh, không mất mấy phút đã thay xong quần áo từ bên trong đi ra, anh mặc áo ngắn tay, trên đầu còn phủ đầy bọt nước ướt sũng, với tay lấy khăn mặt lau qua đầu.

Ôn Hoàn nhìn anh, vừa định mở miệng nói thì lúc này cánh cửa bị người ta gõ.

Lục Thần vừa lau tóc vừa đi tới mở cửa, chỉ thấy ngoài cửa Lưu Đại Quân cầm theo hai cặp lồng đựng cơm cười đến toét miệng, lớn tiếng nói: "Đội trưởng, đội phó bảo em đưa cơm tới cho anh và chị dâu."

Lục Thần gật đầu, đưa tay muốn nhận lấy hộp cơm trên tay cậu ta lại bị Lưu Đại Quân lắc người một cái né ra. Lưu Đại Quân toét miệng vừa cười vừa nói: "Đội trưởng, em cầm vào trong cho anh." Nói rồi nghiêng người muốn đi vào nhưng bị Lục Thần chặn lại ở cửa.

Lục Thần không biết thằng nhóc này muốn giở trò gì, tức giận liếc mắt trừng cậu ta nói: "Tôi còn không thể cầm được hai cặp lồng cơm sao?"

Lưu Đại Quân cười theo, nói: "Em là lo lắng đội trưởng bẽbộn trăm việc khiến cho mệt mỏi thôi."

Lục Thần nhìn cậu ta, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: "Hai cặp lòng cơm này có thể làm tôi mệt mỏi sao?"

Lưu Đại Quân cười gượng, cậu ta chủ động tới đưa cơm chẳng qua là muốn vào xem mặt vợ đội trưởng mà thôi, xem rốt cuộc bên ngoài đẹp hơn hay là trên ti vi đẹp hơn, nhưng đội trưởng thế này, tính chiếm giữ cũng thật là mãnh liệt.

"Đưa đây." Lục Thần giơ tay về phía cậu ta.

Lưu Đại Quân cười đùa, chậm chạp đưa hộp cơm tới tay của Lục Thần, sau đó lợi dụng lúc Lục Thần đón hộp cơm trong nháy mắt nghiêng người xông tới bên cạnh anh lướt nhanh vào trong nhà, chạy đến trước mặt Ôn Hoàn cất tiếng nói: "Báo cáo chị dâu, em là Lưu Đại Quân, em đại diện cho toàn bộ chiến sĩ trong đơn vị chào đón chị đến đây, hi vọng khoảng thời gian chị ở lại đơn vị có thể vui vẻ, chúng em sẽ cố gắng không tạo ra phiền phức để cho đội trưởng có thể có nhiều thời gian ở bên cạnh chị dâu hơn."

Ôn Hoàn bị Lưu Đại Quân làm cho sửng sốt một chút, hoàn toàn có phần không phản ứng được, không biết đây rốt cuộc là tình huống gì.

Lục Thần đặt hộp cơm trong tay xuống bàn, quay sang đá một cú vào mông Lưu Đại Quân, nói: "Thằng nhóc này đừng nói nhảm nhiều như vậy, mau rút đi cho tôi."

Cái mông bị anh đập hơi đau, Lưu Đại Quân vừa lấy tay xoa mông vừa nói: "Đội trưởng, em là sợ anh bận bịu công việc vắng vẻ chị dâu."

"Phải để cho thằng nhóc như cậu thay tôi lo nghĩ sao." Lục Thần vừa nói vừa làm bộ muốn nhấc chân đá về phía cậu ta.

"Sếp, đừng như vậy, em không phải là vì muốn tốt cho anh sao, em sao có thể." Lưu Đại Quân vội vàng né tránh chạy tới cửa, vừa chạy vừa nói: "Chị dâu, chị bên ngoài so với trên ti vi xinh đẹp hơn."

"Rút đi!" Lục Thần cười mắng xách người ném ra, thẳng đến khi bịch một tiếng mới đóng cửa lại.

Quay về phòng khách nhìn thấy Ôn Hoàn vẫn là bộ dạng ngây ngậy ngốc ngốc vừa rồi, cười nói: "Dọa đến cô?"

Lúc này Ôn Hoàn mới lấy lại tinh thần, lắc đầu cười gượng: "Các anh xem ra tình cảm rất tốt."

Lục Thần khẽ cười, nói: "Cùng nhau làm lính hơn ba năm, mỗi ngày đầu loạn như vậy." Xách hộp cơm trên bàn đưa tới cho cô, nói: "Trước tiên ăn cơm đã."

Ôn Hoàn đưa tay đón lấy, lúc mở ra đột nhiên phục hồi lại tinh thần, đẩy hộp cơm tới một bên, nhìn anh nghiêm túc nói: "Tôi không phải tới đây tìm anh ăn cơm!" Giọng nói nhấn mạnh để biểu lộ thái độ nghiêm túc của mình.

Lục Thần nhìn cô, cong môi lên cười nhạt, một lần nữa đẩy hộp cơm tới trước mặt cô, nói: "Trước ăn cơm đã, ăn xong sẽ nói sau."

Ôn Hoàn mặc kệ anh, nghiêm túc hỏi: "Đi đâu tra chính trị là sao, tại sao anh có thể chưa được sự đồng ý của tôi đã để cho người đến công ty đi đâu tra tư liệu của tôi?"

"Đi đâu tra chính trị là hình thức nhất định phải làm trong hôn nhân quân đội, chỉ là đi đâu tra bình thường mà thôi." Lục Thần giải thích.

Ôn Hoàn tức giận trừng anh, nói: "Anh cho rằng tôi ngu ngốc sao, tôi dĩ nhiên biết kết hôn trong quân đội thì phải đi đâu tra chính trị!"

"Ha ha." Lục Thần có chút không không nể mặt bật cười, đưa tay cứng chỉ đầu nhéo mũi cô một cái, nói: "Cô biết rồi còn hỏi."

"Anh biết tôi không phải hỏi cái này, tôi vốn không có nói đồng ý kết hôn với anh, hơn nữa, anh cũng chưa từng cầu hôn tôi!" Ôn Hoàn thở phò nhìn anh chăm chăm.

Lục Thần sửng sốt, bình tĩnh nhìn cô, nghiêm túc hỏi: "Vậy bây giờ tôi cầu hôn với cô?"

"Hả?" Ôn Hoàn sửng sốt, chỉ biết ngây ngốc nhìn anh, vẫn còn không phản ứng được anh đang nói cái gì.

Cũng không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc và khiếp sợ của cô, Lục Thần đứng thẳng lên, nhìn cô nói: "Ôn Hoàn, gả cho anh nhé." Vẻ mặt kia nghiêm túc hoàn toàn không nhìn ra một chút đùa giỡn nào.

Ôn Hoàn nhìn anh, trái tim không khỏi bắt đầu loạn nhịp....

P/S: cái anh Lục Thần này cũng tệ quá cơ, cầu hôn với người ta mà còn ko buồn quỳ xuống

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 25: Sự Bá Đạo Của Anh

Thời gian giống như ngừng lại, trong nhất thời yên lặng không nghe được bất kỳ âm thanh gì, mắt chỉ có thể cố định nhìn anh như vậy.

Nhìn bộ dạng sững sờ ngây ngốc của cô, Lục Thần không nhịn được cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ở trên môi cô, vừa cười vừa nói: "Vui quá hóa ngốc rồi à?"

Lúc này Ôn Hoàn mới phục hồi lại tinh thần, mặt thoáng cái đỏ bừng lên, trừng mắt nói: "Tôi không phải." Cô đâu có vui quá hóa ngốc, rõ ràng là bị khí thế của anh làm cho choáng váng!

"Không được, không muốn cũng phải muốn!" Về mặt Lục Thần nghiêm túc: "Anh cần hôn không phải để cho em có cơ hội từ chối anh." Chẳng qua là bổ sung theo trình tự của cô mà thôi, anh chính là cự tuyệt tất cả câu trả lời có ý phủ định.

Ôn Hoàn thực sự có chút tức giận, người đàn ông này quả thực rất quá đáng, cô quát lên với anh: "Là tôi phải kết hôn, dựa vào cái gì tôi không thể tự mình làm chủ chứ!"

"Bởi vì anh giúp em làm chủ!" Lục Thần nói như chuyện đương nhiên, mặt không đỏ, không thở mạnh.

"Anh không có quyền!" Anh là cái gì của cô chứ, có quyền gì mà thay cô quyết định.

"Phản đối không có hiệu quả, em phải kết hôn cùng anh, những chuyện khác đâu có thể thương lượng, riêng chuyện này không có thương lượng gì hết." Về mặt Lục Thần nghiêm túc, thái độ không nói phải trái.

"Anh độc tài!" Ôn Hoàn sắp bị anh làm tức điên lên, người đàn ông này vốn không có cách nào nói chuyện với anh!

"Tùy em thích nói thế nào cũng được, dù sao chuyện kết hôn cứ quyết định như vậy." Lại lần nữa đem hộp cơm trên bàn đưa cho cô, muốn kết thúc cái đề tài này nói: "Ăn đi!"

"Tôi không ăn." Ôn Hoàn cự tuyệt, đôi mắt to nhìn anh chằm chằm, trên mặt tràn ngập kháng nghị cùng không vui.

Lục Thần nhíu mày, để đĩa xuống nhìn cô. Ôn Hoàn đối mặt với anh, bình tĩnh nhìn vào mắt anh, tỏ rõ thái độ kiên quyết của mình.

Cứ nhìn nhau như vậy một lúc lâu, thấy cô thực sự nổi giận, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường không có một tia ý tứ muốn thỏa hiệp nào, giọng điệu Lục Thần xoa dịu mở miệng nói: "Anh không có quyền thay em làm bất cứ quyết định gì, nhưng chuyện đã đến nước này em phải chịu trách nhiệm với anh."

"Chịu trách nhiệm cái gì? Chúng ta..."

"Trước tiên hãy nghe anh nói hết đã." Lục Thần giơ tay lên ngắt lời cô: "Nếu không vì cứu em anh cũng không đến nỗi phải trình mặt lên các trang bìa báo chí lớn như vậy, cho dù lúc diễn tập toàn thắng trên báo Đảng cũng chỉ có một tấm hình nho nhỏ mờ mờ còn không thấy rõ mặt."

Lục Thần nói tiếp: "Tiếng tăm của em thực quá lớn, chuyện của em và anh khiến cho tất cả mọi người đều biết, trở về đơn vị lãnh đạo còn tìm riêng anh nói chuyện, báo cáo kết hôn của anh gần như một đường được bật đèn xanh thẳng tuốt, đáng lẽ phải một tháng mới có thể ban xuống dưới đây chỉ hơn hai mươi ngày đã phê duyệt rồi. Hơn nữa em cũng nhìn thấy đấy, đám nhóc kia đều gọi em là chị dâu, nếu như em không gả cho anh, anh biết đi đâu tìm vợ đây. Với lại nếu bởi vì tác phong có vấn đề, chức trung tá của anh nói không chừng còn bị bãi bỏ, không phải em nên chịu trách nhiệm với anh sao?"

Hành quân trong chiến tranh cũng phải chú ý chiến lược không thể sử dụng vũ lực bừa bãi được, muốn cưới được vợ cũng phải dựa trên nguyên tắc như vậy.

"Vây, vây cũng không thể vì như vậy mà buộc hai chúng ta kết hôn." Anh nói như vậy, giọng của Ôn Hoàn rõ ràng có chút yếu đi, nếu như liên quan đến vấn đề tiền đồ của anh, truy ra trách nhiệm bởi vì liên quan tới scandal của cô mà bị giáng chức, cô quả thực phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Nhưng trách nhiệm này cô thực có chút kham không nổi.

Lục Thần hỏi ngược lại: "Vây em bảo nên xử lý thế nào?"

"Tôi... tôi..." Ôn Hoàn ê a h ồi lâu cũng không nói ra được một lý do, trong lòng nôn nóng, nhìn Lục Thần nói: "Cho dù vì vấn đề tiền đồ của anh, nhưng anh lại không thích tôi, đến lúc anh gặp được người mình thích, quay về đòi ly hôn với tôi như vậy càng thêm phiền phức."

Nghe vậy Lục Thần cau mày tròng hai mắt, nói: "Ai nói anh không thích em!"

"Hả..." Ôn Hoàn sửng sốt, có chút không phản ứng kịp với bày tỏ của anh.

"Nếu anh không thích em, anh hôn em làm gì?" Nhìn cô Lục Thần nói rất chân thành, vẻ mặt nghiêm túc nói về chuyện đó: "Anh không tùy tiện hôn người khác."

"Nhưng anh đúng là hôn rất tùy tiện mà..." Ôn Hoàn nhỏ giọng lầm bầm phản bác, biết chưa được hai mươi bốn tiếng đồng hồ đã hôn cô đến điên đảo, cái này cũng không được xem là tùy tiện à!

"Đó là vì em là bạn gái của anh!" Lục Thần nói thêm: "Hôn môi giữa những người yêu nhau vốn là chuyện bình thường, chẳng có vấn đề gì." Người nào đó dường như hoàn toàn quên mất buổi tối hai người gặp nhau lần đầu tiên, lúc đó vẫn còn chưa phải là "người yêu" anh đã đề người ta xuống hôn rất lâu.

"Nhưng chúng ta vốn không phải là người yêu chính thức, chẳng qua là kế sách tạm thời mà thôi." Ai ngờ cô lại chọc phải một người phiền phức lớn như vậy, vừa vô lại vừa bá đạo.

"Anh vẫn luôn rất nghiêm túc!" Cái gì giả, cái gì kế sách tạm thời, anh cũng chưa từng để ý qua.

Ôn Hoàn nói không lại anh, dứt khoát không thêm nói nữa, tức giận xoay người qua chỗ khác không nhìn anh.

"Giống như trẻ con vậy." Lục Thần buồn cười vươn tay xoa xoa đầu cô: "Được rồi, không nói những chuyện này nữa, ăn cơm trước đi, đầu sắp nguội hết rồi."

Ôn Hoàn đâu còn hứng thú ăn uống, cô tới đây là để nói với anh cô không đồng ý kết hôn, nhưng hoàn toàn không nói lại được anh, về mặt đau khổ đứng dậy nói: "Tôi muốn đi về"

Nghe vậy, Lục Thần nhíu mày, từ chối thẳng: "Không được, buổi tối ở lại đây."

"Tôi phải đi về, ngày mai tôi còn buổi quay phim."

"Ngày mai cuối tuần anh được nghỉ, anh đưa em quay về"

Tôi không muốn, tôi phải đi về, chờ anh ăn xong đưa tôi trở về" Ở đây anh không có phòng khác, cũng không có giường khác, ở lại thì ngủ ở đâu!

Lục Thần hoàn toàn không để ý phong độ của đàn ông, từ chối thẳng: "Anh từ chối."

"Anh..." Ôn Hoàn vẫn còn muốn nói, điện thoại di động trong túi để ở phía sau chợt vang lên, lấy ra xem hóa là Tiểu Lâm gọi tới, cô liếc nhìn Lục Thần nói: "Người của tôi tới đón." Nói rồi ấn phím nghe cầm điện thoại lên nhận.

Nhưng còn không đợi cô mở miệng, Lục Thầ^{nh} nhanh tay đoạt lấy điện thoại trong tay cô ấn tắt máy, tịch thu bỏ vào túi quầⁿ của mình.

Ôn Hoàn lớn tiếng kháng nghị: "Tại sao anh có thể như vậy?!"

Lục Thầ^{nh} không thèm để ý đến bất mãn và kháng nghị của cô, nói: "Dù sao cũng phải kết hôn, ở cùng một chỗ chẳng làm sao cả, có gì khác người đâu. Được rấ^t, ăn đi, ăn xong anh đưa em ra ngoài đi dạo một lát."

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 26: Phong Độ Đàn Ông

Người này thực bá đạo!

Cho dù Ôn Hoàn không cam lòng thế nào đi nữa, cô cũng chỉ có thể đành chịu, so tài hùng biện cô không phải là đối thủ của anh, mỗi lần đều bị anh vặn cho thành thẹn quá hóa giận. Động chân động tay cũng không phải đối thủ của anh, cho dù anh không đánh trả cô đoán chừng cũng không thể làm gì được anh. Trước đây anh mặc cho cô cấu véo cũng không thấy anh nhú mày chút nào, cuối cùng ngược lại là cô véo làm cho tay mình có chút mỏi nhừ.

Ở cửa Lục Thần đã đổi xong đôi giày, cầ áo khoác sạch sẽ, thấy cô vẫn ngồi trên ghế sofa tay phải nắm tay trái không chịu đi, anh liền mở miệng hỏi cô: "Ngỡ ngác cái gì, không định đi ra ngoài dạo à?"

Ôn Hoàn bĩu môi nhìn anh, chưa từ bỏ ý định nói: "Tôi muốn đi về" Biểu cảm kia giống như là nha hoàn thời phong kiến bị nhà giàu chèn ép, điệu bộ gương mặt đầy uất ức và tội nghiệp.

"Không được." Vẫn là bá đạo từ chối, Lục Thần lần nữa quay vào trong phòng vươn tay túm vào bàn tay của cô, vừa đi về phía cửa chính vừa nói: "Đi thôi, anh đưa em đi mở mang đầu óc." Hoàn toàn không để cho Ôn Hoàn có cơ hội từ chối.

Ôn Hoàn giãy dụa muốn thu tay về "Buông ra, tự tôi biết đi."

Lục Thần nhìn cô một cái, hơi cau mày nói: "Hôn đã hôn rồi, nắm tay còn ra vẻ gì nữa." Nói rồi cầ tay cô thật chặt, lôi kéo đi ra cửa.

Ôn Hoàn cam chịu, tức giận liếc mắt trừng anh, chỉ có thể ở trong bụng thầm mắng anh vô lại với đều cái gì. Bị anh dắt như dắt chó đi dạo, trong

lòng Ôn Hoàn hối hận, cô cá hai trăm phần trăm người đàn ông này dứt khoát là có mưu tính từ trước. Bởi vì dọc đường đi bọn họ đụng phải không chỉ một người gọi anh là lãnh đạo, ánh mắt những người đó mờ ám không khỏi nhắc nhở cô, dù có giải thích nhiều đi nữa tất cả cũng chỉ là không cần thiết, lúc này coi như thật sự nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Hơi hé ra chút ánh đèn đường mờ mờ, Lục Thần chỉ vào bãi cỏ rộng rãi kia nói: "Đây, đây chính là trường bắn, sân bãi này là nơi các chiến sĩ huấn luyện bắn súng."

Ôn Hoàn không nhìn vào sân cỏ, chỉ tức giận nhìn anh nói: "Anh cố ý."

Lục Thần cười, cũng không phủ nhận, nói: "Anh chỉ đưa em đi chào hỏi mọi người một chút, sau này kết hôn cũng không đến mức quá xa lạ."

Ôn Hoàn nhìn bộ mặt như thiếu nợ của anh, nhưng không có cách nào đành tức giận xoay người quay về.

Lục Thần buồn cười đuổi theo cô, nói: "Sao vậy, không lờm anh à?" Cô nhóc này suốt ngày nói không lại anh liên tục thích dùng cặp mắt to kia lờm anh, bộ dạng vừa đáng yêu vừa trẻ con.

"Lờm anh sợ đau mắt." Ôn Hoàn tức giận nói: "Tôi đi về."

Lục Thần nhíu mày, nghĩ thầm nhóc con này thật đúng là bướng bỉnh, cả tối nói đi về cũng không sợ mệt à.

Anh cố ý hỏi: "Đi về đâu?"

Ôn Hoàn dừng lại, xoay đầu oán hận nhìn anh nói: "Còn có thể về đâu nữa, tôi nói muốn về khách sạn anh có thể để cho về sao?" Tên đàn ông thối tha bá đạo!

"Ha ha." Lục Thần bật cười, đưa tay xoa xoa đầu cô, nói: "Nhóc con vẫn còn biết giác ngộ."

Thật ra cô muốn quay về nhưng ông anh này không để cho cô trở về, dù cuối cùng thật sự có thể trở về đoán chừng đến khách sạn cũng phải sau nửa đêm. Chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể ở lại, dù sao toàn bộ quân khu đoán chừng đã hiểu lầm hết rồi.

Nghĩ vậy đành phải xoay người tiếp tục đi về Lục Thần mừng rỡ không ngừng toét miệng, vẻ mặt hoàn toàn giống như gió xuân phơi phới.

Ở lại thì ở lại, nhưng buổi tối này ngủ thế nào lại trở thành một vấn đề lớn!

Ôn Hoàn nhìn chằm chằm cái giường một người ngủ kia một lúc lâu, xoay đầu nhìn Lục Thần đang ở trong phòng khách cần kế hoạch sắp xếp việc huấn luyện, suy nghĩ một lát mở miệng gọi anh nói: "Vậy, cái đó..."

Lục Thần cũng không ngần ngại, nhìn chăm chú vào tập tài liệu kế hoạch kia, thuận miệng lên tiếng trả lời: "Làm sao vậy?"

Ôn Hoàn hơi thẹn thùng nuốt một ngụm nước bọt hỏi: "Buổi tối chúng ta nghỉ ngơi thế nào?"

Nghe vậy Lục Thần từ giữa tập tài liệu ngần ngại đầu lên, nhìn một chút cái giường sau lưng cô, lại nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của cô, cũng đoán được suy nghĩ trong đầu cô, nói thẳng: "Anh chỉ ngủ giường." Anh cũng không có ý định ngủ trên sofa hoặc là ngủ đất.

"Vậy tôi ngủ ở sofa." Ôn Hoàn vội vàng nói tiếp, hoàn toàn không quan tâm.

Lục Thần buông tài liệu trong tay xuống, cau mày nhìn cô nói: "Để cho phụ nữ ngủ ở sofa, anh là người không có phong độ đàn ông như vậy sao?!"

Khóe miệng Ôn Hoàn co quắp, người đàn ông này lúc nào thì có liên quan tới phong độ của đàn ông chứ? Toàn là bá đạo với vô lại!

"Vậy anh định để cho tôi ngủ giường, anh ngủ sofa à?" Mặc dù cảm thấy người đàn ông này chắc chắn không có khả năng rộng lượng như vậy, nhưng Ôn Hoàn vẫn chưa hết hy vọng hỏi một câu như thế.

Lục Thần đứng thẳng dậy đi tới phía cô, giơ tay gõ xuống cái trán của cô, nói: "Nghĩ gì vậy, đương nhiên là hai người chúng ta cùng nhau ngủ rồi, cũng không phải chưa từng ngủ qua."

Ôn Hoàn có loại kích động muốn ói máu, nhìn anh chằm chằm, ngực bị tức giận cũng phập phồng kịch liệt.

Người nào đó rõ ràng không nhìn thẳng vào sự tức giận của cô, nhìn Ôn Hoàn vừa cười vừa nói: "Dù sao cũng phải kết hôn, coi như thích nghi trước khi cưới."

Thích nghi cái đầu anh! Dưới đáy lòng Ôn Hoàn lớn tiếng phản bác, không thèm nói chuyện, trực tiếp túm gối trên giường và chiếc chăn được xếp gọn gàng thẳng tắp như miếng đậu hũ đi tới sofa, vừa đi vừa nói: "Tôi ngủ ở sofa!"

Lục Thần phía sau chỉ có thể lắc đầu cười, vươn tay kéo cánh tay cô lại, thỏa hiệp nói: "Được rồi, anh ngủ ở sofa." Nói rồi đưa tay túm lấy cái gối và chăn trong tay cô ném lại trên giường.

"Thật không?" Ôn Hoàn có phần không tin anh lại có lòng tốt như vậy.

Nghe vậy Lục Thần tức giận giơ tay cứng chỉ đầu nhéo mũi cô một cái nói: "Nhóc con, ấn tượng về anh ở trong lòng em kém đến nỗi là một người để cho phụ nữ ngủ trên ghế sofa sao?"

Ôn Hoàn kéo tay anh xuống, xoa xoa cái mũi bị anh nhéo hơi đau, nhìn anh không lên tiếng.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, thời gian đã không còn sớm, xoay người đi tới sofa, vừa đi vừa nói: "Em mệt rồi thì ngủ trước đi, anh muốn chuẩn bị xong kế hoạch cuối tuần đã." Nói rồi một lần nữa ngối trở lại trên ghế sofa, cầm tài liệu và bút lên vừa nhìn vừa viết mấy chữ.

"Ừm." Ôn Hoàn khẽ đáp lại, nằm dài trên giường, ngay cả quần áo cũng không cởi, kéo chăn đắp lên mình chỉ để hở hai con mắt lặng lẽ nhìn anh.

Cũng không biết nhìn như vậy bao lâu, có lẽ ngày hôm nay đúng là hơi mệt, mí mắt dần dần cảm thấy nặng nề, cuối cùng chỉ có thể mặc cho cơn buồn ngủ kéo tới, từ từ nhắm mắt lại.

P/S: Các nàng đoán xem anh ý có chịu ngủ sô pha không?

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 27: Tôi Không Cho Phép!

Nửa đêm Ôn Hoàn bị nóng đánh thức, bên cạnh giống như có một lò lửa, không ngừng thổi khí nóng vào mặt vào cổ cô, giống như gặp phải mùa đông được nằm cùng lò lửa ấm áp vậy, nhưng bây giờ không phải mùa đông!

Đang lúc mơ mơ màng màng Ôn Hoàn đưa tay kéo quăn áo trên người, đột nhiên cảm thấy đụng tới vật gì đó, nhắm hai mắt đưa tay sờ soạng, giống như là một bức tường, cứng rắn kiên cố nhưng mang theo độ nóng.

Lục Thần cũng đang mơ màng bị cô làm cho tỉnh ngủ, khẽ mở mắt ra túm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt ở ngang hông mình, còn mình thì vươn tay ôm chặt cô thêm, mơ hồ lầm bầm: "Yên phận chút."

Ôn Hoàn mở choàng mắt, thoáng cái ngẩng vọt dậy, mở to mắt nhìn bóng người lơ mơ trong căn phòng tối đen, la lên chói tai: "Lục Thần!"

Lục Thần giật mình một cái cũng ngẩng dậy theo, với tay bật đèn ngủ ở đầu giường, trên mặt còn mang theo cơn ngái ngủ, tưởng là xảy ra chuyện gì, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy, làm sao vậy?"

Ôn Hoàn nhìn anh chằm chằm, tức giận đến nỗi môi hơi run rẩy, giơ tay chỉ vào anh nói: "Anh, anh, tại sao ở trên giường?!"

Nghe vậy Lục Thần có chút tỉnh táo lại, gãi gãi đầu nói: "Ngủ đương nhiên là ở trên giường."

"Mới vừa rồi anh nói ngủ ở ghế sofa!" Ôn Hoàn chất vấn anh, người đàn ông này thực quá đáng, lại còn thừa dịp cô ngủ lén bò lên giường, quả thực là vô sỉ!

"À, đúng là có chuyện này." Lục Thần gật đầu công nhận, song lại nói thêm: "Vừa rồi anh định ngủ ở ghế sofa, nhưng nằm xuống mới phát hiện ghế kia quá nhỏ, vóc dáng của anh lại lớn, ngủ hơi khó chịu, cho nên mới trở về giường."

"Anh vô sỉ!" Ôn Hoàn bị anh làm cho tức giận hơi muốn khóc, miệng uất ức méo xệch, mắt cũng hơi đỏ.

Lục Thần ngáp một cái thuận theo lời của cô nói: "Được được được, anh vô sỉ được chưa." Vừa nói vừa đưa tay ôm cô định lần nữa nằm xuống: "Ngủ đi, hơn nửa đêm rồi."

Ôn Hoàn tức giận hất tay của anh ra, nói: "Tôi ra sofa ngủ." Nói rồi vén chăn lên định xuống giường, nhưng cô còn chưa kịp duỗi chân ra ngoài, Lục Thần phía sau bá đạo ôm chầm hông của cô, kéo cô vào người mình, phía sau lưng cô dán thật chặt vào lồng ngực của anh, định đầu bị anh cương quyết chống cằm lên.

"Buông tôi ra!" Giơ tay cạy tay của anh lại bị anh lật tay nắm lấy tay cô.

"Nhóc con, đừng ồn ào, anh chỉ ôm em ngủ không làm gì cả."

"Tôi không muốn." Ôn Hoàn nhăn nhó, muốn từ trong ngực của anh vùng ra.

"Đừng nhúc nhích!" Anh càng ôm chặt hơn, hai tay siết sao giữ hông cô, giọng nói khàn khàn mờ ám dán ở bên tai cô đe dọa cảnh cáo: "Yên phận chút, không thì anh khó đảm bảo sẽ xảy ra chuyện gì đâu!"

Ôn Hoàn thật đúng là có chút bị hù sợ, hai mươi sáu tuổi, lại lẫn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, cho dù cô chưa tự mình trải qua, nhưng cũng tưởng tượng được chuyện anh nói khó bảo đảm là chỉ cái gì!

Thoáng cái cả người có chút cứng đờ ở trong ngực của anh, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, yếu ớt hỏi: "Anh, anh thực sự chỉ ôm thôi?"

Lục Thần sau lưng vừa bực mình vừa buồn cười, hình tượng của anh ở trong lòng nhóc con này rốt cuộc tệ đến mức nào mà để cho cô lo lắng anh như vậy!

Anh không vui nói: "Nếu muốn xảy ra bây giờ em còn có thể mặc quần áo sao?!" Anh là một quân nhân, không thể làm chuyện có lỗi với bộ quân phục xanh biếc trên người được, cho dù trong lòng có nhiều ham muốn đi nữa anh cũng không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Tất nhiên, sau khi kết hôn bà xã của mình mà còn nói lời như vậy thì lại là chuyện khác. Nghĩ ngợi, Lục Thần cảm thấy có lẽ ngày mai anh phải gọi điện thúc giục tiến độ đi đầu tra chính trị của bên kia, vợ phải lấy vào cửa mới có thể khiến cho người ta yên tâm.

Ôn Hoàn không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ nếu anh thực sự đùa giỡn mình luôn là người chịu thiệt.

Thấy người trong ngực rốt cuộc đã chịu yên phận, Lục Thần chỉ biết than nhẹ trong lòng, thực ra ôm cô ngủ như vậy chịu giày vò chính là anh, cúi đầu xuống hôn khắp nơi trên tóc của cô, bất đắc dĩ nói: "Ngủ đi." Với tay tắt đèn ngủ đầu giường.

Căn phòng thoáng cái rơi vào tối đen như mực, Ôn Hoàn không dám ngủ, tròn tròn mắt mang theo tia đề phòng, rất sợ người đàn ông phía sau nửa đêm tỉnh lại sẽ động chân động tay chiếm tiện nghi của cô.

Cũng không biết tròn tròn mắt trong bóng đêm như vậy được bao lâu, mãi đến khi phía sau truyền đến tiếng hít thở có quy luật, lúc này Ôn Hoàn mới từ từ buông lỏng cảnh giác, có chút mệt mỏi chớp mắt một cái.

Cuối cùng Ôn Hoàn cũng không biết mình ngủ lúc nào, chỉ biết lúc tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau. Ngoài cửa sổ tiếng kèn báo thức thổi vang khắp nơi, thổi đến người nào cho dù vẫn còn chìm sâu trong giấc ngủ cũng bị âm thanh ngoài cửa sổ kia khiến cho muốn ngủ không ngủ được nữa.

Lúc tỉnh lại Lục Thần đã không còn ở trên giường, chưa được ngủ đủ giấc Ôn Hoàn gõ vào đầu chống thân ngẩng dậy, liền thấy Lục Thần trong

phòng khách đã đem bữa sáng từ căn tin về, cháo hoa và bánh bao đơn giản.

Thấy cô ng ồi dậy, anh cười với cô nói: "Mau đi làm vệ sinh đi, sau đó ăn sáng."

"Ờ..." Còn mang theo chút mơ màng mới vừa tỉnh ngủ, Ôn Hoàn ng ờ ngác lên tiếng trả lời, gật đầu từ trên giường đứng dậy đi vào nhà tắm.

Sau một lát, thò đầu ra hỏi: "Cái đó... Có bàn chải đánh răng mới không?"

Nghe vậy Lục Th ần đang bày bát đĩa quay đầu nhìn về phía cô, nghĩ ngợi cái gì đó một lúc lâu nhìn Ôn Hoàn nói: "Anh không ngại em dùng của anh!"

Ôn Hoàn co quắp khoe miệng, nói: "Tôi ngại!"

Thấy bộ dạng của cô, Lục Th ần không khách khí cười ầm lên, c ần lấy túi nilon trên bàn đi về phía cô, đưa thứ trong tay cho cô, nói: "C ần lấy đi, cũng biết nhóc con khó tính lại lập dị."

Ôn Hoàn vươn tay nhận lấy, trong túi là đồ dùng vệ sinh hàng ngày, khăn mặt, bàn chải đánh răng đều có đủ cả, nhận xong xoay người trước khi vào toilet tinh nghịch chun mũi với anh một cái.

Lục Th ần lắc đầu bật cười, lại lần nữa đi về phía bàn ăn bên kia. Hôm nay là cuối tuần, Lục Th ần không có nhiệm vụ huấn luyện, ăn sáng xong liền dẫn Ôn Hoàn trở về khu vực nội thành.

Ngày đó lần đầu tiên Lục Th ần đưa cô tới là buổi tối, dọc đường tối om om Ôn Hoàn không nhìn rõ được phong cảnh đoạn đường này ra làm sao, hôm qua lúc tới đây lo lắng sốt ruột chuyện đi đầu tra chính trị kia nên cũng không có tâm tình, bây giờ đi về ngược lại có thể nhìn rõ quang cảnh đoạn đường này.

Dọc đường đi qua một ruộng rau cải, Ôn Hoàn mừng rỡ giống như đứa bé kinh ngạc kêu ra tiếng. Lục Thần buồn cười nhìn cô, nói để lần sau lại cho cô tới đây, Ôn Hoàn không hề nghĩ ngợi gật đầu đồng ý, đợi đến lúc phản ứng được, xấu hổ sụ mặt xuống nói cũng không phải đặc biệt dễ nhìn.

Lục Thần thấy bộ dáng nhỏ nhắn của cô không được tự nhiên, cười mắng cô nghĩ một đằng nói một lẻo, sau đó tiếp tục chuyên tâm lái chiếc xe việt dã quân sự có chút phong cách.

Thời điểm đến khách sạn trợ lý của Ôn Hoàn Tiểu Lâm đã chờ ở cửa, thấy Ôn Hoàn trở lại gần như kích động muốn chảy nước mắt. Ngày hôm qua Ôn Hoàn cứ thế rời khỏi, sau đó điện thoại di động cũng tắt máy không tìm được người, rất sợ cô xảy ra chuyện gì, làm cho Tiểu Lâm cả đêm ngủ không ngon.

Ôn Hoàn lườm Lục Thần bên cạnh, có chút áy náy xin lỗi Tiểu Lâm, nói hôm qua điện thoại của mình đột nhiên hết pin. Lục Thần đứng bên cạnh cất tiếng ho khan che giấu nụ cười trên mặt.

Lúc đang nói chuyện, đạo diễn ăn sáng xong đi vào, thấy Ôn Hoàn, cười đi về phía cô nói: "Ôn Hoàn, chuẩn bị xong chưa, chiều nay màn đầu tiên muốn quay cảnh hôn của cô và Văn Phong."

Nghe vậy, Lục Thần bên cạnh vốn đang tươi cười thoáng cái mặt đen xuống, mở miệng nói thẳng: "Tôi không cho phép!"

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 28: Em Là Của Anh!

"Tôi không cho phép!" Đùa à, bạn gái, vợ chưa cưới sắp tới là bà xã sau đó là mẹ của con anh lại cùng người đàn ông khác hôn môi, anh sao có thể chịu đựng được chứ!

Nghe vậy, mọi người đầu ngoảnh đầu nhìn Lục Thần bên cạnh, lúc này đạo diễn Trương mới chú tới người đàn ông đứng bên cạnh Ôn Hoàn có vóc dáng to lớn, sắc mặt nghiêm túc giống như là muốn ăn thịt người!

Ông ta cười khan hỏi: "À, vị tiên sinh này là?..."

Không đợi Ôn Hoàn mở miệng giới thiệu, Lục Thần kéo ngay Ôn Hoàn tới sau lưng mình, nói: "Tôi là chồng chưa cưới của Ôn Hoàn." Một bộ khí thế giống như là ông muốn cùng tôi nói lý lẽ hay là muốn cùng tôi dùng quả đấm.

Đạo diễn Trương ngẩn người, đột nhiên xuất hiện một số hình ảnh, trước đây Ôn Hoàn cùng người đàn ông đến khách sạn truyền ra tin tức ồn ã rất lớn. Tin tức kia tất nhiên ông ta cũng từng nhìn thấy, trên báo chụp người đàn ông ôm lấy Ôn Hoàn ở khách sạn hình như là người đàn ông trước mặt này.

Đạo diễn Trương cười một tiếng, ra sức giải thích: "Vị tiên sinh này, hôn là cảnh cơ bản mà mỗi một bộ phim điện ảnh hay truyền hình đều có, đây chỉ là cảnh thường thấy. Ngoài ra tất cả các diễn viên của chúng tôi đều rất chuyên nghiệp, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng lợi dụng chiếm tiện nghi, điểm này cậu có thể yên tâm."

Nghe vậy Lục Thần tức giận nhìn chằm chằm ông ta, nói: "Hôn mà còn không tính là chiếm tiện nghi à?! Đổi thành vợ ông, ông còn hào phóng như vậy được không?!"

"À..." đạo diễn Trương bị anh hỏi có chút lúng túng cười nói: "Điện ảnh là một môn nghệ thuật, tất cả các động tác diễn xuất cũng đều là nghệ thuật."

Nghệ thuật cái đầu ông! Lục Thần thần mắng ở trong bụng, cau mày từ chối nói: "Tôi là một người thô lỗ, không hiểu nghệ thuật là cái gì cả, dù thế nào tôi cũng tuyệt đối không đồng ý, quay phim thì có thể nhưng tuyệt đối không thể có cảnh hôn." Đùa à, tóm lại vợ của anh mà để cho người đàn ông khác hôn tức là giết chết anh!

"Lục Thần, anh đủ rồi!" Ôn Hoàn phía sau lưng anh có chút tức giận kéo anh ra, trừng mắt nhìn anh nói: "Chuyện của tôi không cần anh quan tâm!" Nói rồi cũng không nhìn bộ dạng anh quắc mắt tức giận, quay đầu cười áy náy với đạo diễn Trương: "Xin lỗi đạo diễn Trương, cảnh chiều nay tôi vẫn còn phải chuẩn bị một chút, tôi về phòng trước." Nói xong kéo Lục Thần đi tới thang máy bên kia.

Phía sau Tiểu Lâm gật đầu với đạo diễn Trương một cái rồi vội vàng đuổi theo đằng trước. Ôn Hoàn kéo Lục Thần vào phòng, trợ lý Tiểu Lâm muốn theo vào lại bị chặn ở ngoài cửa.

Trong phòng, Lục Thần cau mày bình tĩnh hỏi với thái độ còn kiên quyết hơn hễ này: "Để cho anh nhìn em bị người đàn ông khác hôn, tuyệt đối không có khả năng!"

"Anh có thể không nhìn mà, không ai yêu cầu anh ở lại!" Ôn Hoàn quả thực cảm thấy người đàn ông này quá bá đạo, khi nào thì cô yêu cầu anh ở lại xem, vả lại anh dựa vào cái gì mà lời lẽ ra vẻ chính đáng gây khó khăn cho công việc của cô như vậy! Cho dù bọn họ không còn cách nào phải kết hôn, anh cũng phải tôn trọng cô, tôn trọng nghề nghiệp của cô!

"Anh không ở lại để cho tên khốn kia chiếm tiện nghi của em sao?!" Lục Thần tròn mắt nhìn cô, âm lượng giọng nói cũng theo tâm tình biến đổi mà tăng cao lên.

"Đây chẳng qua chỉ là diễn kịch, chúng em đều là diễn viên chuyên nghiệp, không phải người như anh nghĩ!" Ôn Hoàn phản bác, gần như là

gào lên.

"Vậy có đúng là cậu ta muốn hôn em không, môi của cậu ta có đúng là chạm tới môi em không, như vậy vẫn còn nói là không chiếm tiện nghi thì là cái gì?!" Anh mặc kệ nghệ thuật với không nghệ thuật cái gì, miệng đối miệng như vậy bản chất chính là hôn, không phải là bị chiếm tiện nghi thì cũng chính là vớ bở!

Ôn Hoàn trừng anh, dùng sức trợn tròn mắt, đầu võ m òm cô vĩnh viễn không nói lại anh, cuối cùng còn bị anh làm cho tức g ần chết!

Lục Th ần cũng đang trong cơn tức giận, chỉ c ần vừa nghĩ tới chiều nay cô bị một người đàn ông khác bưng mặt hôn, trong lòng nghĩ thế nào cũng không thoải mái, tim giống như có một đám lửa thiêu cháy, đốt anh có phần đau nhức.

Trừng mắt, g iơ tay giữ khuôn mặt của cô, không để cho cô có bất cứ cơ hội phản kháng nào, dứt khoát cúi đầu hung hăng đặt môi ở trên môi cô, động tác g ần như là thô bạo, không có một chút dịu dàng nào.

Ôn Hoàn bị anh "cắn" làm cho đau nhức, giãy dụa đập tay vào bờ vai của anh, lại nghe thấy anh vừa cắn môi của cô vừa k ề sát vào cô nói: "Em là của anh!" Giọng nói kia bá đạo giống như là mệnh lệnh, không h ề cho người ta có đường từ chối.

Em là của anh...

Rõ ràng là lời nói bá đạo không ai bì nổi nhưng nghe vào trong đầu Ôn Hoàn lại có loại ấm áp khác thường, trước đây lúc cô một thân một mình đã từng hi vọng có người có thể nói với cô một câu như vậy, sau đó cô có thể vì những lời này mà toàn tâm toàn ý dựa vào vai người kia, nếu vậy mấy năm nay có lẽ không c ần trải qua khổ cực như vậy? Chẳng qua là người lúc trước cô hi vọng có thể nói với cô câu này lại né tránh, nguyên nhân là sợ bị liên lụy tới...

Lục Th ần bá đạo giữ lấy hôn một lúc lâu như vậy, dường như cảm giác thấy người trong ngực có cái gì không đúng, lúc này mới chậm chạp buông

cô ra, nói là buông nhưng tay đổi thành đặt trên hông cô, cụng đầu vào trán cô hỏi: "Sao vậy?"

Ôn Hoàn mở to mắt nhìn anh, hai người dán lại rất gần, hơi thở phả vào mặt cả hai, vừa ấm vừa nóng.

Thấy cô không nói lời nào, Lục Thần tưởng là cô giận thật, trong bụng nghĩ cô gái của mình rốt cuộc là vẫn muốn mình cưng chiều, thấy bộ dạng cô mở to mắt nhìn chăm, mặt loáng thoáng có vẻ uất ức như vậy, trong lòng lại có chút không nở và đau lòng, khẽ thở dài một tiếng giờ tay xoa mặt của cô, đành phải thỏa hiệp nói: "Em là vợ của anh, anh sao có thể chịu được người đàn ông khác chiếm tiện nghi của em, cho dù là công việc cũng không được. Anh thừa nhận là anh rất nhỏ nhen, bởi vì anh muốn bảo vệ chủ quyền của mình. Một quốc gia nếu như lãnh thổ bị xâm phạm, vậy còn có thể chịu đựng được sao? Em đối với mà nói chính là lãnh thổ, không cho phép người khác ngấp nghé và xâm phạm một xít nào!"

Nghe vậy Ôn Hoàn tức giận bật cười, buông tay xuống bờ vai anh, nói: "Ngoài anh ra còn có ai chiếm tiện nghi của tôi chứ!" Thường xuyên thích hôn cô như vậy, cũng không hề hỏi cô có bằng lòng hay không, muốn truy cứu ai chiếm tiện nghi, vậy anh chắc chắn là người đứng đầu!

"Anh không giống vậy!" Lục Thần quắc mắt lườm nói: "Anh là bạn trai của em, bạn trai hôn bạn gái của mình sao giống được!"

Ôn Hoàn tự nói với chính mình, người đàn ông này vốn là tiêu chuẩn kép, cái gì cũng là anh đúng! Nhưng trong lòng lại vì những lời của anh không khỏi cảm giác được có chút ấm áp.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 29: Đóng Thế

Lục Thần chính là một người đàn ông gia trưởng! Đối với cảnh hôn chỉ này phải quay, bất chấp Ôn Hoàn giải thích với anh thế nào cũng không cho phép, hoàn toàn không có tí thương lượng nào!

"Đó là nghề nghiệp của tôi, anh không thể can thiệp! Cũng không có quyền can thiệp!" Ôn Hoàn hai tay chống nạnh nhìn anh, vẻ mặt biểu hiện kiên quyết!

"Anh có thể không can thiệp vào công việc của em nhưng em không thể tổn hại lợi ích của anh! Muốn để cho người khác hôn em, đừng hòng mơ tưởng!" Thái độ của cô kiên quyết, thái độ của anh so với cô còn kiên quyết hơn, chuyện gì đâu có thể dễ bàn, duy nhất chỉ có chuyện này liên quan đến vấn đề danh dự của một người đàn ông!

"Tôi cũng không phải tài sản riêng của anh!" Lại còn lợi ích của anh nữa à, anh coi cô là cái gì chứ, hàng hóa hay đồ vật!

"Em là vợ của anh." Lục Thần phản đối lờm cô, mặt tỏ vẻ đương nhiên.

"Vậy tôi không lấy chồng, không lấy chồng là được." Cô thật sự điên rồi, sao lại có người ngang ngược không nói lý lẽ như vậy, anh muốn cô trở thành cái gì, hôn môi chẳng qua chỉ là yêu cầu của công việc, bản thân là một diễn viên chuyên nghiệp, cảnh hôn chỉ đơn giản là một bài tập cơ bản.

"Không được, nhất định phải kết hôn, không thể theo em nói không lấy chồng!" Lục Thần nhìn có vẻ nổi giận, vẻ mặt cau mày khủng bố giống như muốn ăn thịt người.

"Tôi không muốn!" Ôn Hoàn cũng tức giận, giận dữ đi thẳng tới giường ngủ xuống, quay lưng về phía anh không thèm nhìn anh, bởi vì vô cùng kích động, ngực phập phồng kịch liệt.

Lục Thần mặt đỏ ửng ảm đạm bước tới, nắm bả vai của cô xoay người lại, ép buộc cô nhìn mình, nói: "Nhóc con, không được nói không gả cho anh, anh sẽ tức giận!"

Nhìn anh chằm chằm một lúc lâu, giống như nhìn ra anh thật sự muốn nổi nóng, lúc này Ôn Hoàn mới hạ giọng điệu xuống, mang theo uất ức nói: "Còn không phải là bị anh làm tức giận."

Thấy cô như vậy, Lục Thần không nén nổi có chút đau lòng, cũng không tức giận nữa, giang tay ôm cô vào trong ngực mình, tay nhẹ nhàng mơn trớn lưng của cô, nói: "Anh còn không phải là quan tâm em."

Ôn Hoàn tựa ở trong ngực anh, trái tim vì câu nói quan tâm này của anh mà hơi rung động. Cô biết cùng người đàn ông này thảo luận nữa cũng không có kết quả, bá đạo của anh giống như là từ trong bẩm sinh, hoàn toàn không cho người khác một cơ hội chống cự nào.

Trong lòng đột nhiên không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, từ ngày đầu tiên quen biết anh cô đã biết anh chính là một người vô địch bá đạo. Nếu không mình cũng sẽ không hiểu tại sao lại trở thành bạn gái của anh như vậy, cuối cùng thậm chí còn chẳng biết tại sao phải chịu trách nhiệm với anh, cùng anh kết hôn. Thảo luận cùng một người đàn ông bá đạo như vậy cô làm sao có thể thắng được, làm sao có thể thuyết phục anh suy nghĩ vấn đề theo lý trí được.

Nghĩ ra như vậy, Ôn Hoàn cũng chỉ có thể thỏa hiệp, khẽ cất tiếng thở dài nói: "Đây dù sao cũng là công việc của tôi, hơn nữa cũng là tình tiết kịch bản yêu cầu, không quay cũng không được, với lại..."

Không đợi cô nói xong, Lục Thần buông cô ra, quắc mắt nhìn chằm chằm vào cô nói: "Anh mặc kệ là công việc hay là tình tiết kịch bản yêu cầu, dù sao muốn hôn em cũng chỉ có thể cùng anh hôn!"

Ôn Hoàn vừa bực mình vừa buồn cười, tức giận liếc anh một cái nói: "Anh không thể sửa đổi một chút, nghe người ta nói xong đã à?!"

"Nếu như không phải lời xuôi tai, không nghe cũng được."

Ôn Hoàn lườm anh một cái, nói tiếp: "Không hôn cũng được, quay phim còn có một loại thủ thuật gọi là đóng thế, để tôi đi tìm đạo diễn thảo luận xem có thể đổi thành đóng thế được không."

"Chỉ cần không hôn là được." Nói rồi cúi đầu hung hăng hôn cô một cái, cụng đầu vào trán cô nghiêm túc nói: "Miệng của em là của anh, cả người em cũng là của anh, muốn hôn hay làm gì khác cũng chỉ có thể là anh."

Nghe vậy cô nghiêng người ngẩng đầu, há miệng hun hân hôn anh một cái, lúc buông ra thậm chí còn đùa dai há miệng dùng răng mạnh mẽ cắn xuống môi của anh, nếm được vị máu tươi nhàn nhạt mới hài lòng tách ra.

Lục Thần rên lên một tiếng, giơ tay sờ môi của mình, bỏ xuống quả nhiên là bị cắn chảy máu, có lẽ đúng là bị nhóc con ranh mãnh này cắn đứt. Ôn Hoàn nhìn anh, khiêu khích hất đầu, có chút đắc ý cười.

"Nhóc con khá lắm, xem anh trừng trị em thế nào." Lục Thần cố ý nổi giận, nhào lên đè cô xuống giường, môi chuẩn xác lấp kín miệng cô, mạnh mẽ hôn cô nhưng vẫn không chế lực thật tốt, không muốn làm cô đau.

Ôn Hoàn vừa vỗ vào lưng anh vừa cười, nhưng cũng không thật sự dùng sức đẩy anh ra.

Lúc xế chiều giống như là sợ cô lừa gạt mình, Lục Thần ngang ngược nhất định đòi đi theo Ôn Hoàn đến phim trường. Văn Phong cũng đã đến, đang cùng đạo diễn thảo luận gì đó ở phim trường.

Ôn Hoàn đi tới, dự định nói với đạo diễn chuyện đóng thế cảnh hôn chiều nay, mặt khác cũng phải cùng nam chính Văn Phong bồi dưỡng tâm tình một chút.

Đạo diễn Trương thấy cô đi tới, vội vàng giới thiệu cô với Văn Phong, mặc dù hai người đều là diễn viên trong giới giải trí nhưng trước giờ chưa từng hợp tác với nhau.

Ôn Hoàn chìa tay với anh ta, vừa cười vừa nói: "Em đã xem rất nhiều tác phẩm của tiên bối Văn, kĩ năng diễn của tiên bối Văn vô cùng tốt, lần này hợp tác hi vọng tiên bối Văn có thể chỉ bảo nhiều hơn."

Văn Phong khách sáo gật đầu, vươn tay ra nắm tay cô, nhưng vẻ mặt có hơi lạnh nhạt.

Ôn Hoàn nhìn thấy vẻ lạnh nhạt của anh ta, rút tay về không nói thêm câu nào với anh ta nữa, tránh cho bản thân bị mất mặt, quay đầu nói với đạo diễn Trương: "Đạo diễn Trương, cảnh hôn chiều nay có thể dùng đóng thế được không?"

Văn Phong bên cạnh nhú mày, mặt nhìn có vẻ không vui.

Đạo diễn Trương cũng có phần bất ngờ, hỏi: "Sao vậy, cảnh hôn chiều nay rất tinh tế, hẳn là không có khó khăn gì mới phải?" Đóng thế cho cảnh hôn mấy năm nay càng ngày càng ít, bởi vì chỉ cần cảnh nóng không gây hại cũng không quá lộ liễu ra ngoài, cơ bản cả hai bên nam nữ diễn viên đều có thể chấp nhận.

Ôn Hoàn quay đầu liếc nhìn Lục Thần đứng ở bên kia, thấy anh bình tĩnh nhìn sang bên này, đột nhiên cảm thấy gương mặt kiên trì và bá đạo của anh cũng có chút đáng yêu, khẽ cong khóe môi, xoay đầu lại nói với đạo diễn Trương: "Bạn trai tôi để ý, tôi không muốn anh ấy bởi vì chuyện này mà không vui."

Nghe vậy đạo diễn Trương nhìn về phía bên kia sau lưng cô, quả nhiên trông thấy người đàn ông buổi sáng gặp ở đại sảnh, thấy bộ dạng cậu ta nghiêm túc cau mày, có phần hiểu rõ gật đầu: "Ha ha, tôi hiểu rồi." Nói rồi quay đầu hỏi Văn Phong: "Văn Phong, cậu có vấn đề gì không?"

Văn Phong liếc nhìn Ôn Hoàn, cũng liếc nhìn Lục Thần đứng ở bên kia, nói: "Vậy quay đóng thế đi."

Cảnh quay chi ều nay là nụ hôn đầu tiên của nam chính và nữ chính, hai người đều đang ở độ tuổi thanh xuân, đối với tình yêu còn tràn đầy hi vọng, hai người trẻ tuổi vừa thiết lập mối quan hệ yêu đương, đưa cô gái đến trước cửa nhà cô gái, chàng trai động lòng kéo cô gái đặt một nụ hôn xuống môi của cô, hai người sát sao dính chặt vào nhau, hình ảnh kia rất tinh tế, thể hiện tình yêu say đắm thuở thiếu thời vừa trong sáng vừa tốt đẹp.

Nhìn camera quay cảnh hai người chặt chẽ ôm nhau, mặc dù biết bọn họ chỉ quay mặt để ghép cảnh, nhưng Lục Thần đứng một bên nhìn chăm chăm hai người, tim giống như bị khỉ cào, càng xem càng khó chịu. Nghĩ sau này những cảnh quay như thế này hay tương tự, nhất định không thể để cho cô đụng vào, không có lý do gì vợ của anh bị người ta ôm như vậy, thật sự là quá thiệt thòi!

P/S: ui ta kết câu này của anh ấy quá cơ

"Miệng của em là của anh, cả người em cũng là của anh, muốn hôn hay làm gì khác cũng chỉ có thể là anh"

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 30: Ba Lục Mẹ Lục Tới

Buổi chiều lúc gần đến giờ kết thúc quay phim chị Lynda từ Giang Thành trở lại, đi cùng với chị Lynda còn có ba và mẹ Lục.

Mấy người ở phim trường lúc thấy Lục Thần cũng có phần bất ngờ, đương nhiên bất ngờ không kém còn có Lục Thần, anh nhìn hai cụ hỏi: "Ba mẹ, sao hai người cũng tới đây?"

Trương Kim Lan buồn cười hết nhìn con trai lại quay sang nhìn chồng, cười có phần mập mờ nói: "Chúng ta còn muốn hỏi con, chỗ con huấn luyện cũng không phải ở đây mà?"

Lục Thần bị hỏi có chút ngượng ngùng, gãi tay hơi mất tự nhiên quệt quệt mũi, nói: "Hôm nay là cuối tuần, không có nhiệm vụ huấn luyện."

"À....." Trương Kim Lan cố ý kéo dài giọng điệu, nói: "Hóa ra con vẫn còn biết cuối tuần là ngày nghỉ lễ, mẹ với ba con còn tưởng rằng huấn luyện chính là tất cả của con đấy." Không thể trách bà chế nhạo nó như vậy, ngày trước bà nhớ con trai đến cằn cỗi, ngày nghỉ bảo nó quay về nhà cho bà ngắm một chút nhưng nó toàn đùn đẩy kêu bận bận chuyện huấn luyện, ngay cả khi bà nói tới đơn vị thăm, nó lại kêu nhiệm vụ rất cấp bách bảo bọn họ đừng tới đây. Bây giờ xem đi, hoàn toàn có thể sắp xếp thời gian đi ra ngoài, quan trọng là phải xem đối tượng là ai.

"Khụ khụ..." Lục Thần hơi mất tự nhiên cất tiếng ho khan, liếc mắt nhìn về phía Ôn Hoàn bên kia, lại thấy ở giữa cảnh quay Ôn Hoàn thân mật tựa vào người Văn Phong, hai người ngọt ngào nói cái gì đó. Ánh mắt thoáng cái như bốc ra lửa, tay buông ở hai bên theo bản năng mất tự chủ nắm thật chặt, anh chịu đủ rồi, rõ ràng là bạn gái của anh, mình lại trở mắt

nhìn cô bị người khác ôm vào trong ngực suốt một buổi chiều, hai người còn cười vui vẻ như vậy!

Có phần không kiên chế được tâm tình trong lòng, đang định đi qua đó thì đột nhiên nghe đạo diễn Trương ng ồi ở cách đó không xa c ần loa hô một tiếng "Cut..." sau đó tất cả các máy quay cùng dừng lại, đang ở giữa khung cảnh Ôn Hoàn cũng từ trong lòng Văn Phong lui ra, hai bên gật đầu với nhau r ồi bỏ đi.

Ngọn lửa trong ngực Lục Th ần lúc này mới dịu đi, tay vốn nắm chặt thành quả đấm cũng từ từ buông ra, nhưng ánh mắt nhìn Ôn Hoàn vẫn còn nhúu thật chặt chân mày, vẻ mặt nghiêm túc và khó chịu.

"Bác trai, bác gái sao hai người lại tới đây?" Ôn Hoàn rõ ràng cũng hơi bất ngờ ba Lục và mẹ Lục đến đây.

Trương Kim Lan liếc nhìn con trai coi vợ hơn mẹ, vừa r ồi phản ứng và biểu cảm của Lục Th ần bà nhìn trọn vào trong mắt, chỉ có đi ầu so với khó chịu của Lục Th ần, mẹ Lục trái lại cười có phần hài lòng, dựa vào phản ứng của con trai xem ra nó thực sự quan tâm Tiểu Hoàn, đây cũng là đi ầu vui mừng của bà và ba Lục.

Bà bước tới kéo tay của Ôn Hoàn, nói: "Bác nghe tiểu thư Lynda nói cháu quay phim ở đây, bác cũng chưa từng nhìn quay phim là như thế nào, nghĩ hôm nay ở nhà cũng không có chuyện gì thực bu ần chán nên hỏi tiểu thư Lynda xem có thể tới đây coi một chút được không, tiểu thư Lynda lại không từ chối cho nên bác với bác trai tới đây."

Ôn Hoàn khẽ cười, quay đầu liếc nhìn Lynda, Lynda xem ra cũng không hứng thú mấy, chỉ hơi gượng gạo nhếch miệng cười.

Buổi tối không có cảnh quay cho nên Ôn Hoàn quay về khách sạn thay quần áo r ồi cùng Lục Th ần và ba Lục mẹ Lục mấy người đi ra ngoài ăn.

Ba Lục mẹ Lục dĩ nhiên không phải chỉ đơn thu ần qua đây thăm Ôn Hoàn, chủ yếu là muốn cùng Ôn Hoàn thảo luận hôn sự giữa cô và Lục Th ần. Cho nên bữa cơm này mới ăn được một nửa trọng tâm câu chuyện

đã bị dẫn tới đề tài kết hôn, mẹ Lục nói lãnh đạo của Lục Thần đã tìm quản lý công ty Ôn Hoàn tìm hiểu tình hình, ngoài ra tình trạng gia đình của Ôn Hoàn chắc chắn cũng phải tìm hiểu. Dự đoán báo cáo đi đầu tra chính trị cuối tuần là có thể ban xuống, cho nên về chuyện kết hôn của hai người có yêu cầu gì cho hai người suy nghĩ thật kỹ để cho bọn họ sớm bắt tay vào chuẩn bị.

Lục Thần đối với những thứ này cũng không thêm để ý, chỉ nói tất cả đều nghe theo Ôn Hoàn, nhưng Ôn Hoàn từ lúc nói đi đầu tra chính trị cả người liền có vẻ lặng lẽ, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: "Chuyện của ba cháu đi đầu tra chính trị không có vấn đề gì sao? Sẽ không ảnh hưởng đến công việc của Lục Thần chứ?"

Ba Lục lắc đầu nói: "Cháu là cháu, ba cháu lúc đó là ba cháu, ngoài ra chuyện của ba cháu thuộc về vấn đề cá nhân không liên quan đến con gái, cho nên hai người không trực tiếp dính líu gì tới nhau."

Nghe vậy lúc này Ôn Hoàn mới gật đầu, im lặng một lát không lên tiếng. Lục Thần bên cạnh nhíu nhíu mày, có phần nghe không hiểu bọn họ nói gì, cũng không rõ trước đây ba Ôn Hoàn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Im lặng một lúc lâu, Ôn Hoàn ngẩng đầu về phía ba Lục mẹ Lục nói: "Cháu không muốn tổ chức hôn lễ, kết hôn thì chỉ cần cháu và Lục Thần đi đăng ký thôi." Nếu phải cùng Lục Thần kết hôn, vậy kết hôn đi.

Nghe cô nói như vậy, ba Lục và mẹ Lục nhìn nhau, mẹ Lục muốn khuyên giải gì đó lại bị Lục Thần bên cạnh ngắt lời, chỉ nghe anh nói: "Vậy không cần hôn lễ, hôn lễ thực sự rất phiền."

Thấy hai người đều đã nói như vậy, ba Lục và mẹ Lục cũng không tiện nói thêm gì nữa, gật đầu tùy bọn họ.

Từ trong tiệm cơm đi ra Ôn Hoàn có vẻ hơi yên lặng, Lục Thần cùng đi với cô, về chuyện của ba cô vừa rồi lúc ăn cơm có nhắc tới vấn đề tại nghi ngờ có chút ngạc nhiên mở miệng hỏi: "Năm đó bác trai xảy ra chuyện gì?"

Nghe vậy cả người Ôn Hoàn ngẩn ra, dừng bước.

Lục Thần bình tĩnh nhìn cô, thấy cô cắn chặt môi run rẩy, có chút không đành lòng, vươn tay kéo tay cô tới nắm ở trong lòng bàn tay mình, nói: "Được rồi, anh không hỏi nữa." Nếu như chuyện ngày đó làm cho cô đau đớn, vậy thì anh thà rằng lựa chọn không biết còn hơn.

"Đi thôi, anh đưa em về khách sạn." Nói rồi kéo cô muốn đi về phía trước.

Mặc cho anh lôi kéo, mắt thấy sắp đến chỗ đậu xe việt dã phía trước, Ôn Hoàn chậm chạp mở miệng, nói: "Sáu năm trước thư ký đảng ủy thành phố A bị người ta tố cáo tham ô nhận hối lộ, trong lúc bị đi điều tra sợ tội nhảy lầu tự sát."

Lục Thần xoay đầu lại thấy cô bình tĩnh nhìn mình, khóe miệng mang theo nụ cười gượng gạo, nói: "Người đó chính là ba tôi."

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 31: Đi Rồi E9 Quay Lại

Lục Thần nhìn cô, anh đối với sự kiện kia cũng có ấn tượng, năm đó anh vừa mới tốt nghiệp học viện quân sự đã bị phân đến thành phố A. Lúc đấy chuyện thư ký đảng ủy thành phố trong lúc bị đi đầu tra nhậy lầi tự sát ồn ào rất lớn, gần như chiếm trang đầu các tờ báo trong vài ngày, nhưng không ngờ đó chính là ba của cô.

Không biết có phải bởi vì nhắc tới chuyện liên quan đến ba hay không mà khiến cho cả người Ôn Hoàn có phần kích động, môi hơi run rẩy.

Lục Thần không đành lòng, nhìn cô như vậy có loại cảm giác đau lòng và thương xót, giang tay gấi gao ôm cô vào trong lòng, tay nhẹ nhàng vổ về tóc của cô.

Ôn Hoàn ở trong ngực của anh một lúc lâu mới đưa tay đẩy anh ra, cũng không liếc mắt nhìn anh xoay người đi thẳng về phía chiếc xe.

Lục Thần cúi đầu liếc nhìn lầi ngực của mình, gió đêm thổi tới chỗ ẩm ướt đó hơi có cảm giác man mát. Dọc đường đi Ôn Hoàn có vẻ rất yên lặng, Lục Thần cũng không mở miệng nói thêm cái gì, đưa cô đến trước cửa khách sạn, Ôn Hoàn tháo dây an toàn định mở cửa xuống xe, tay lại bị Lục Thần kéo lại. Ôn Hoàn quay đầu nhìn anh không nói gì.

Thấy cô như vậy, Lục Thần chỉ có thể khẽ cất tiếng thở dài, xoa xoa đầu của cô: "Lên đi."

Ôn Hoàn không lên tiếng, gấi đầu xoay người mở cửa bước xuống.

Lục Thần nhìn cô đi vào mới khởi động xe rời đi, dọc đường nghĩ tới vẻ mặt tủi thân của nhóc con kia trong lòng anh càng thêm không thoải mái,

buồn bực vô đầu, dừng xe ở ven đường móc điện thoại di động ra gọi cho Lục Viện.

Trong số mấy người chị gái, anh và Lục Viện quan hệ tốt nhất, không chỉ là hai người kém nhau hai tuổi mà tính tình của Lục Viện rất dịu dàng, mọi việc luôn vì người khác mà suy nghĩ. Không giống như Lục Tĩnh nóng nảy, hay chị cả chị hai nhà họ Lục mọi chuyện luôn đặt lợi ích lên đầu.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, là tiếng của một người đàn ông, giọng nói có chút hồ hững: "Alo."

Nghe vậy Lục Thần theo phản xạ nhú mày, giọng nói cũng không tốt lắm, hỏi: "Tại sao là anh, chị em đâu?"

Bên kia điện thoại là Lạc Hướng Đông, chồng của Lục Viện, anh rể của Lục Thần, nhưng Lục Thần và vị anh rể này không hợp lắm, đối thoại giữa hai người mỗi lần đều là lạnh như băng.

"Đang tắm." Ngắn gọn mà dứt khoát, không có nửa lời vô ích.

"Vậy bỏ đi, chờ lát nữa em gọi lại cho chị ấy." Nói xong định cúp điện thoại.

"Chờ một chút." Bên kia điện thoại Lạc Hướng Đông nói: "Cô ấy ra rồi."

Tiếp đó Lục Thần nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện với nhau, không bao lâu sau, điện thoại chuyển đến tay của Lục Viện.

Nhận điện thoại Lục Viện hỏi luôn: "A Thần, có chuyện gì không?"

"Không có chuyện thì không thể gọi cho chị sao?" Lục Thần có chút buồn bực nói.

Lục Viện bên kia điện thoại cười khê: "Nói đi, có chuyện gì, chị còn không hiểu em sao."

Lục Thần cũng không quanh co lòng vòng, hỏi thẳng: "Chị, chị nói xem nếu như tâm trạng của con gái không tốt thì làm sao mới có thể dỗ cho cô ấy vui vẻ được?"

Giống như là phản xạ có điều kiện, bên kia điện thoại Lục Viện hỏi ngay: "Sao vậy, em chọc Tiểu Hoàn tức giận?"

"Cái gì, em là hạng người như vậy sao?!" Lục Thần nói lời lẽ chính nghĩa, hoàn toàn không nhớ mình đã không ít lần chọc người ta mất hứng.

Lục Viện cười khẽ, không tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, hỏi: "Bây giờ em đang ở đâu?"

"Trên đường quay về đơn vị." Tâm tình hơi bức bối, Lục Thần móc từ trong túi ra một điều thuốc châm cho mình.

Bên kia điện thoại Lục Viện dường như tìm được một chỗ thoải mái để cho mình ng ả xuống, thả lỏng hỏi: "Vậy em muốn hiệu quả nhanh hay là chậm?"

Lục Thần không hề nghĩ ngợi nói ngay: "Đương nhiên là hiệu quả nhanh rồi!" Cái này mà hiệu quả chậm hoặc là không có hiệu quả thì có ích lợi gì.

"Nếu muốn hiệu quả tốt thì bây giờ trước tiên em đừng quay về đơn vị, quay lại mua một bó hoa sau đó trực tiếp đưa tặng, tốt nhất là mang theo một miếng bánh ngọt nhỏ, bởi vì người ta nói lúc tâm trạng không tốt ăn đồ ngọt có thể khiến cho tâm tình người ta trở nên vui vẻ."

"Thật ư?" Lục Thần có vẻ không tin.

"Đương nhiên là thật." Lục viện nói dứt khoát, giọng nói rất chắc chắn.

Nặng nề rít một hơi, đem điều thuốc lá dụi vào gạt tàn ở trong xe, nói: "Tốt lắm, em sẽ đi mua ngay bây giờ." Nói rồi khởi động xe quay đầu lần nữa chạy về phía nội thành.

"Chị còn tưởng rằng em sẽ không để ý bất cứ cô gái nào chứ, xem ra trước đây chẳng qua là chưa gặp phải đúng người." Bên kia điện thoại Lục Viện khẽ cười, giọng nói rất chân thành, không có chút ý tứ trêu chọc nào.

Lục Thần bị nói xong hơi ngượng ngùng, vội vàng chuyển đổi đề tài hỏi: "Chị và Lạc Hướng Đông thế nào rồi?"

Nghe vậy Lục Viện than nhẹ, nói: "A Thần, anh ấy là anh rể của em."

"Hừ." Lục Thần hừ lạnh, cũng không nói lời nào.

Lục Viện bất lực, A Thần có thành kiến với chồng chị không phải ngày một ngày hai, vẫn không có chút cải thiện nào chỉ có thể tùy cậu ta.

"Anh ấy đối với chị vô cùng tốt, bọn chị còn bàn bạc tìm một khoảng thời gian đi ra ngoài du lịch đấy."

"Hừ, anh ta dám không tốt với chị, em là người đầu tiên không tha cho anh ta!" Lục Thần nói, vẻ mặt có chút ác độc.

Lục Viện trêu ghẹo nói: "Chị có em trai là đội trưởng đội đặc chủng, nào có người dám không tốt với chị, không tốt còn không sợ em dẫn người tới xé xác anh ta ra sao."

"Chị, em nói nghiêm túc với chị, nếu như Lạc Hướng Đông để cho chị chịu uất ức gì, chị nhất định phải nói cho em biết." Lục Thần nói rất nghiêm túc, không có chút đùa giỡn nào.

"Được rồi được rồi, đã biết, em nhanh đi dỗ dành bạn gái đi, chị cũng muốn ngủ, như vậy nhé." Nói rồi Lục Viện bên kia điện thoại liền ngắt ngay điện thoại.

Lúc Ôn Hoàn quay về khách sạn chị Lynda đang ở trong phòng của cô chờ cô, chủ yếu vẫn là về chuyện kết hôn của cô. Chỉ có đi đâu so với tâm tình kích động mấy lần trước, lần này Lynda có vẻ bình tĩnh hơn, chỉ yêu cầu Ôn Hoàn cưới xong vẫn tiếp tục thực hiện hợp đồng, còn hợp đồng sau này thì để xem nguyện vọng của cô.

Đối với yêu cầu như vậy Ôn Hoàn cũng không phản đối gì, bởi vì cô vẫn cần kiếm tiền chăm sóc mẹ, cho dù cô kết hôn cùng Lục Thần rồi, cô cũng không cho rằng mình và mẹ li hôn trở thành trách nhiệm của gia đình họ Lục.

Đêm nay tâm tình của cô không tốt lắm, Lynda đi rồi cô một mình ngồi ở chỗ đó một lúc lâu, đợi đến lúc cảm thấy ngồi đủ rồi mới chuẩn bị nghỉ ngơi sớm một chút để ngày mai thực hiện tốt cảnh quay, thì vào lúc này điện thoại của Lục Thần gọi tới.

Coi thời gian đoán chắc là anh đến nơi rồi, cần điện thoại di động lên nhận, một lần nữa ngồi trở lại ghế sofa, Ôn Hoàn tỏ ra có phần uể oải: "Alo."

"Nhóc con, mau xuống đây."

Ôn Hoàn nhú nhú mày, hỏi: "Đi đâu?"

"Anh ở dưới lầu, em mau xuống đây." Bên kia điện thoại Lục Thần thúc giục.

Ôn Hoàn sửng sốt, đứng dậy tới bên cửa sổ nhìn xuống thì thấy chiếc xe quân sự việt dã vừa đưa cô trở về lúc này thật sự dừng ở trước cửa chính khách sạn.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 32: Tặng Hoa Cùng Bánh Ngọt

Ôn Hoàn hoàn toàn không biết tên Lục Thần kia lại đang giở trò gì, nhưng vẫn cúp điện thoại bật người chạy xuống. Ôn Hoàn mới vừa từ trong khách sạn chạy ra, Lục Thần trên xe liếc mắt trông thấy liền mở cửa bước xuống, cười vẫy vẫy tay về phía cô: "Ở đây."

Ôn Hoàn tức giận nguýt anh, nhỏ giọng lầm bầm: "Anh làm như chó con ý." Nhưng lầm bầm thì lầm bầm, vẫn đi tới phía anh hỏi: "Sao anh lại quay về đây." Giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã sắp 10 giờ rồi, từ đây quay về đơn vị nhanh nhất cũng phải hơn một tiếng đi đường.

"Có cái này cho em." Lục Thần nói xong, xoay người mở cửa xe phía sau, trước khi qua đây nhân lúc cửa hàng bán hoa còn chưa đóng cửa đã mua một bó hoa hồng to, lấy từ trong xe ra, giơ tay đưa tới trước ngực cô: "Nè, tặng cho em."

Động tác kia không thể nói là tặng, quả thực giống như là nhét vào hơn, rõ ràng một chuyện rất lãng mạn như vậy lại bị động tác hơi có chút thô lỗ của anh phá hủy tất cả cảm xúc tốt đẹp.

Ôn Hoàn bị một bó hoa ôm cho đầy lòng, càng bị một chiêu đột ngột tặng hoa này của anh làm cho có chút kinh ngạc, tinh thần vẫn chưa trở lại trạng thái bình thường. Một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình, hỏi: "Anh... Anh, anh lấy hoa ở đâu?" Hơn nữa còn là một bó hoa to như vậy, ít nhất cũng phải có 99 bông.

"Đương nhiên là mua!" Vừa rồi để mua được bó hoa này anh hao tổn không ít sức lực, anh sống đã hơn 30 năm nhưng đây vẫn là lần đầu tiên mua hoa tặng người ta, bình thường ngay cả cửa hàng bán hoa ở đâu cũng không biết, lái xe ở trên đường mò mẫm khá lâu vẫn không tìm được, suýt

chút nữa đang định gọi điện thoại tìm người hỏi thì cuối cùng ông trời không phụ người có lòng để cho anh thấy được cửa hàng bán hoa này.

"Thế nào, có thích không, tâm tình có tốt lên không?" Lục Thần nhìn cô, có chút mong đợi hỏi.

Ôn Hoàn sững sốt, từ trong lời của anh nghe được, nhìn anh thử dò xét hỏi: "Anh trẻ như thế này vẫn mua hoa mang qua đây là vì sợ tâm tình của tôi không tốt ư?"

Lục Thần gãi gãi đầu, giống như là có chút ngượng ngùng thừa nhận, nôn nóng nhỏ giọng nói: "Anh sợ em đổi ý không gả cho anh nữa, anh biết đi đâu tìm vợ đây."

"Ha ha." Ôn Hoàn bị anh làm cho cười phá lên, nhưng vì ần mắt không hiểu có chút ẩm ướt, trong lòng thoáng cái như bị xúc động tràn đầy lấp vào chỗ trống, thậm chí ngay cả chớp mũi cũng hơi bốc ra chua xót.

Thấy cô không cười mà ngược lại còn định khóc, Lục Thần có chút gấp gáp giơ tay lau sạch nước mắt trên mặt cô, vừa chau mày vừa nói: "Tại sao lại khóc chứ, không phải chị năm nói con gái đầu thích nhận được hoa sao?" Không thấy được hiệu quả mong đợi, trong lòng Lục Thần bắt đầu nghi ngờ chị năm xui anh chiêu này rốt cuộc là đúng hay là sai.

"Ồ." Ôn Hoàn hơi xoa nước mắt cười, nhìn anh trong vì ần mắt còn mang theo chút ướt át, chế nhạo anh nói: "Té ra đây là do người khác dạy anh."

"Anh chưa từng theo đuổi con gái mà." Đâu hiểu được những thứ này.

Ôn Hoàn nhìn anh, trong lòng bởi vì lời của anh mà trở nên ấm áp, rõ ràng cảm động vì lời của anh nhưng không nén được muốn khóc, muốn rơi lệ.

Tay lau những giọt nước mắt rơi xuống trên gò má của cô, cẩn thận từng li từng tí, rất sợ bàn tay có phần thô ráp của mình phá hỏng làn da của cô: "Được rồi, đừng khóc nữa, tặng em hoa là muốn làm cho em cười chứ

không phải làm cho em khóc, dù gì em cũng nên cho anh chút thể diện chứ."

Ôn Hoàn bị lời của anh làm cho cười ra tiếng, nể mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào với anh, cúi đầu khẽ ngửi mùi hương của hoa, nhìn trong tay một bó hoa hồng to không nén được nói: "Làm gì mà mua một bó hoa to như thế, thật lãng phí." Thực ra nhận hoa chỉ là nhận tấm lòng không quan trọng số lượng.

"Không phải càng nhiều hoa càng vui vẻ sao? Anh muốn để cho em vui vẻ chút." Lục Thần cau mày hỏi ngược lại.

Ôn Hoàn nhìn anh, nói: "Ai bảo với anh như vậy, lại là chị năm của anh?" Cô có ấn tượng với Lục Viện, nói chuyện vừa dịu dàng vừa nhã nhặn, trên mặt luôn mang theo nụ cười ấm áp.

"Người bán hoa nói!"

Anh đến cửa hàng bán hoa hỏi người bán hàng hoa gì có thể khiến cho người ta vui vẻ, người bán hoa kia hỏi anh tặng cho ai, anh nói đương nhiên là tặng cho bạn gái. Sau đó người bán hoa rất nhiệt tình giới thiệu nói hoa hồng là tốt nhất, con gái đều thích hoa hồng. Anh không hiểu những thứ này, người ta đã nói là hoa hồng vậy thì chọn hoa hồng đi, sau đó người bán hàng lại hỏi anh muốn bao nhiêu bông để bọc lại cho anh. Đây cũng là làm khó anh, bởi vì hoàn toàn không có kinh nghiệm, đành phải hỏi người bán hàng thông thường con gái thích được nhận bao nhiêu bông, có coi trọng cái này không? Người bán hoa không hề nghĩ ngợi trả lời dĩ nhiên càng nhiều càng tốt!

Kết quả là anh cầm một bó hoa hồng to từ trong cửa hàng đi ra.

Nghe vậy Ôn Hoàn nhìn anh có chút dở khóc dở cười: "Anh cũng quá dễ lừa gạt, bán hoa đương nhiên là muốn bán được nhiều hoa rồi."

Lục Thần phớt lờ, nhìn nụ cười hiện ở trên mặt cô, tâm tình khó chịu ở trong lòng mình cũng thoáng cái biến sạch, toét miệng cười hỏi cô: "Vậy bây giờ em có vui tí nào không?"

Ôn Hoàn gật đầu, có vui, mà còn không chỉ một chút. Vui không phải bởi vì bó hoa ôm nặng tay này mà chính là vì chút tấm lòng này của anh.

"Chờ một chút, còn có cái này cho em." Lục Thần nói, xoay người một lần nữa tìm kiếm trong xe, cầm bánh ngọt dùng để lấy lòng từ trong xe ra, đưa tới trước mặt cô nói: "Nè, bữa ăn khuya, chị năm nói lúc không vui ăn chút đồ ngọt tâm tình sẽ tốt lên."

Ôn Hoàn đưa tay nhận lấy, bữu môi nhìn anh nói: "Nhưng tôi không thể ăn."

"Vì sao?" Lục Thần cau mày.

"Sẽ béo!" Cái nghề diễn viên này đối với vóc dáng có bao nhiêu yêu cầu khắc nghiệt, béo thêm một cân hay nửa cân mình có thể không có cảm giác, nhưng ở trong máy quay thì đầu nhìn thấy hết, muốn giấu cũng không giấu được.

"Nói vậy!" Lục Thần trừng cô: "Em béo chỗ nào, theo anh thấy em còn phải béo thêm khoảng mười cân mới đạt tiêu chuẩn!"

Ôn Hoàn bữu môi, không lên tiếng, khóe miệng cũng mang theo ý cười.

Lục Thần nhìn thời gian đã không còn sớm, giơ tay xoa xoa đầu của cô nói: "Được rồi, lên đi, ăn xong sớm nghỉ ngơi một chút." Ngày mai anh còn có nhiệm vụ huấn luyện, nếu không anh có thể suy nghĩ ở lại.

Ôn Hoàn gật đầu, nói: "Vậy anh cũng mau trở về đi, lái xe cẩn thận một chút."

Nhìn cô lần nữa Lục Thần mới xoay người mở cửa bước lên xe, nói: "Em lên đi."

Ôn Hoàn gật đầu, nhìn anh quay cửa sổ xe lên, nhìn anh khởi động xe chuẩn bị rời đi. Đột nhiên trong lòng có loại xúc động, trước khi anh lái xe chạy đi gõ gõ vào tấm kính thủy tinh của cửa sổ xe, ý bảo anh hạ tấm kính xuống.

Lục Thần quay cửa kính xuống, nhìn cô hỏi: "Sao vậy?"

Ôn Hoàn hơi thẹn thùng, nhưng vẫn cúi người xuống thò đầu vào đặt một nụ hôn ở trên mặt của anh, sau đó thừa dịp anh vẫn còn đang bối rối chưa phản ứng được nhanh chóng rút người lại ôm hoa và bánh ngọt xoay người chạy đi.

Đợi đến lúc Lục Thần trên xe phản ứng được thì đã chỉ còn lại bóng người, đành phải vuốt mặt cười ngây ngô một lúc lâu mới lái xe rời khỏi.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 33: Gặp Lại Thành Việt

Ôn Hoàn hoàn toàn không ngờ tối hôm qua hình ảnh Lục Thần tặng hoa và bánh ngọt bị người ta chụp lên được, hơn nữa còn tung lên internet, gần như đến sáng ngày hôm sau trên mạng tràn lan ảnh chụp của cô và Lục Thần. Mặc dù ánh sáng hơi tối nhưng vẫn có thể nhìn rất rõ mặt của hai người.

Trên web có người tinh mắt nhìn thấy chiếc xe dừng bên cạnh hai người bọn họ là xe quân sự việt dã, vì vậy sôi nổi phỏng đoán về thân phận của Lục Thần. Mặt khác trong hình còn thấy cầm bó hoa 99 bông hồng nên mọi người nhao nhao thảo luận có phải Ôn Hoàn đang được cầu hôn hay không. Còn có người bối lại các scandal về những người tình của Ôn Hoàn mấy năm qua kể từ lúc cô gia nhập làng giải trí lần lượt đếm lại. Bản thân Ôn Hoàn nhìn thấy số lượng được kể tỉ mỉ cận kề kia không khỏi cảm thấy sợ hết hồn.

Ngoài ra bu ồn bực nhất lại là chị Lynda, Ôn Hoàn vốn chưa muốn công khai chuyện kết hôn sớm như vậy, bởi vì Ôn Hoàn đã nói không muốn làm lễ kết hôn, chỉ cần một tờ giấy chứng nhận đơn giản thôi là được, nhưng vì trên mạng đồn thổi chuyện của tấm ảnh cho nên gần như tất cả các tòa soạn lớn nhỏ đều gọi điện tới hỏi chị ta chuyện tình ra sao, còn có mấy tạp chí trước giờ vẫn cùng chị ta liên hệ qua lại vì lần này chị ta không bán cho bọn họ tin độc mà tỏ ra có phần mất hứng. Đang lúc bận bịu với việc đối phó với đám ký giả đó thì bên kia công ty ra lệnh, yêu cầu nhân chuyện lần này đem chuyện Ôn Hoàn sắp kết hôn thông báo ra ngoài.

So với chị Lynda vì việc này mà bận rộn sút đầu mẻ trán, Ôn Hoàn lại có vẻ thoải mái hơn, bởi vì bận việc quay bộ phim "Gần như vậy, xa đến thế", Ôn Hoàn cũng không có thời gian rảnh để đi theo chị Lynda thanh

minh và trả lời. Mỗi ngày cô chỉ phải hoàn thành cho tốt các cảnh quay là coi như đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Còn về chuyện của Ôn Hoàn và Lục Thần chỉ thấy bị lan truyền hơn một tuần lễ sau đó rốt cuộc bị chuyện của một vị Thiên vương ở Hằng Không ngoại tình tràn ngập sang lúc này mới có thể yên ổn lại.

Nhưng Lục Thần kể từ ngày tặng hoa đó về sau vẫn luôn bận rộn chuyện huấn luyện để chuẩn bị tháng sau sư đoàn xuống tiến hành sát hạch, hai người từ đêm hôm đó tới nay đã hơn một tuần lễ vẫn chưa gặp nhau.

Về chuyện đi đầu tra chính trị Ôn Hoàn không biết có được thông qua hay không, lãnh đạo của Lục Thần đúng là có đi tìm cô, nhưng kết quả cuối cùng cô cũng không biết, bởi vì nói phải giữ bí mật. Hai ngày đầu Lục Thần còn nhân lúc rảnh rỗi thỉnh thoảng nhắn cho Ôn Hoàn vài cái tin nhắn, nhưng sau đó càng ngày càng ít, cuối cùng thậm chí ngay cả Ôn Hoàn gọi điện sang bên kia cũng chỉ thấy ở trong tình trạng tắt máy cho nên không liên lạc được với anh, cũng không biết kết quả.

Xế chiều hôm nay vốn phải quay cảnh gia đình nhà nữ chính bỗng nhiên bị xảy ra chuyện lớn, sau khi không còn cách nào đi tìm nam chính cầu cứu lại bị chặn ở ngoài cửa. Đây là cảnh quay ở bên ngoài nhưng hôm nay trời vẫn liên tục mưa không ngớt nên không quay được, đành phải xóa bỏ dự định ban đầu sửa lại thành quay ở bên trong, mà cảnh quay của Ôn Hoàn ở thành phố A này ngoài hai cảnh ở bên ngoài ra thì toàn bộ đã quay xong. Những phân đoạn khác lại phải theo đoàn phim đi sang thành phố khác lấy cảnh quay.

Bởi vì liên quan đến thời tiết mà bị hủy quay, tiếp theo ngày hôm nay Ôn Hoàn cũng không có việc gì, muốn ra ngoài đi dạo một chút nhưng bởi vì thời tiết như vậy mà một tia ham muốn đi ra ngoài cũng không có, cuối cùng chỉ có thể ngẩn ở trong phòng khách sạn buồn chán nhìn chăm chăm vào bó hoa người nào đó tặng đếm từng bông từng bông để giết thời gian. Mặc dù hoa kia đã dần dần héo rũ chuẩn bị tàn lụi nhưng có người cuối cùng vẫn không cam lòng ném bỏ đi.

Cần một bông hoa đặt ở trước mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi, tuy rằng đã héo rũ nhưng vẫn còn lưu lại mùi hương thơm ngát thoang thoảng. Ngón tay khẽ búng trên cánh hoa, coi hoa kia như là tên đàn ông vừa gia trưởng vừa đáng ghét nào đó, Ôn Hoàn tự nói một mình: "Hừ, nếu như đợi đến lúc tôi hoàn thành hết các cảnh quay ở đây mà anh vẫn không tìm tôi, đến lúc đó không ai cùng anh kết hôn tôi cũng mặc kệ." Nói rồi đập vào hoa kia giống như là muốn xả giận.

Mà đang lúc Ôn Hoàn ở trong phòng tắm bỗng tự nói một mình với bó hoa héo rũ kia thì cửa phòng bị người gõ, một lần nữa thả những lời kia vào trong bình hoa, đứng dậy đi mở cửa lại thấy chị Lynda đứng ở cửa.

"Chị Lynda?" Ôn Hoàn hơi bất ngờ, hỏi tiếp: "Có chuyện gì sao?"

Về mặt chị Lynda dường như hơi kỳ quái, suy nghĩ một lát rồi nói: "Cái đó, cái đó, ở dưới lầu có người tìm em, em xuống xem đi."

"Có người tìm em?" Ôn Hoàn nhú mào, khó hiểu hỏi: "Ai vậy?"

"Một người quan trọng, em thay quần áo khác rồi xuống quán cà phê dưới lầu." Chị Lynda nói xong cũng xoay người đi ngay.

Ôn Hoàn không biết là ai nhưng vẫn thay bộ quần áo thể thao đi xuống.

Đợi đến lúc cô tới quán cà phê ở tầng dưới của khách sạn thì nhìn thấy chị Lynda cùng một người đàn ông ngồi ở đó. Người đàn ông kia quay lưng về phía cô, có loại cảm giác quen mắt, Ôn Hoàn không nghĩ nhiều, chỉ đoán chắc là một ông tổng nào đó trước kia mình đã từng gặp vì công việc, không hề quan tâm.

Đi về phía bọn họ, chị Lynda thấy cô tới liền vội vàng đứng dậy vẫy vẫy tay với cô: "Tiểu Hoàn, ở bên này."

Nghe vậy người đàn ông ngồi ở trước mặt chị Lynda cũng xoay đầu lại, khi Ôn Hoàn nhìn thấy rõ khuôn mặt người đàn ông kia liền sửng sốt, có chút không ngờ người đó không phải là ai khác mà chính là Thành Việt!

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 34: Quá Muộn Rồi

Ôn Hoàn xoay người định bỏ đi nhưng lại bị chị Lynda bước tới kéo cô lại.

Lynda nhỏ giọng nói ở bên tai cô: "Tiểu Hoàn cho chị ít thể diện, coi như chị xin em, cục trưởng Thành người ta đã đặc biệt tới tìm em."

Ôn Hoàn nhìn vào mắt chị ta, cuối cùng vẫn theo chị ta đi tới. Thấy Ôn Hoàn ng ẫ xuống, lúc này Lynda mới thở phào nhẹ nhõm. Thành Việt là thông qua ông chủ Lâm tìm tới chị ta, nói muốn chị ta sắp xếp cho anh ta gặp mặt Ôn Hoàn. Trải qua buổi lễ khai mạc lần trước, chị ta có thể cảm giác được giữa Thành Việt và Ôn Hoàn chắc chắn từng có gì đó, còn về phần là cái gì thì chị ta không rõ lắm.

Từ buổi tiệc khai mạc ngày đó chị ta cũng nhìn ra được Ôn Hoàn không thích cùng Thành Việt gặp mặt, nhưng lo lắng liên quan tới công việc sau này của bọn họ, mỗi giới khác nhau đều phải giữ quan hệ giao thiệp tốt đẹp cho nên mặc kệ Ôn Hoàn không thích chị ta vẫn đưa anh ta tới đây.

Chị ta phải giữ cho mình một đường lui, hiện giờ Ôn Hoàn đã nói sẽ lấy chồng, sau này chị ta dẫn dắt người mới còn phải dựa vào những mối quan hệ này.

"Cái này, Ôn Hoàn, em và cục trưởng Thành trò chuyện trước đi, vừa rồi đạo diễn Trương tìm chị nói là có việc gấp, chị đi trước." Lynda cười tìm cách thoát thân, để cho hai người có thể nói chuyện riêng.

Thành Việt không nói gì, chỉ gật đầu, ánh mắt lại bình tĩnh nhìn Ôn Hoàn. Ôn Hoàn chỉ liếc mắt nhìn Lynda một cái, cũng không mở miệng.

Sau khi Lynda rời khỏi, Thành Việt vươn tay đẩy ly trà sữa trước mặt mình tới trước mặt của Ôn Hoàn, nói: "Anh còn nhớ em thích uống trà sữa nhất, nói uống cà phê sẽ khiến cho cả đêm không ngủ được."

Ôn Hoàn nhìn chăm chú ly trà sữa trước mặt, không lên tiếng, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt.

Thấy cô không động vào, Thành Việt mở miệng nói: "Đây là anh gọi riêng cho em, chưa hề uống vào."

Ôn Hoàn ngẩng đầu, thờ ơ nhìn vào mắt anh ta, cười lạnh nói: "Không ngờ anh vẫn còn nhớ rõ, nhưng tôi đã rất lâu rồi không uống trà sữa, bây giờ tôi thích nhất là uống cà phê, bởi vì công việc của tôi vốn không thể cho phép tôi có thời gian ngủ ngon cả đêm."

Nghe vậy trên mặt Thành Việt hiện lên một tia đau lòng, trước đây người kia được anh che chở bảo hộ ở trong lòng bàn tay, anh ta từng lập lời thề phải làm cho cô hạnh phúc suốt đời, thương yêu cô suốt đời, nhưng không ngờ tới cuối cùng bọn họ lại như thế này.

"Anh tìm tôi có chuyện gì thì nói thẳng ra đi, tôi còn phải về coi kịch bản." Không giống như lần trước nhìn thấy anh ta liến kích động, lần này cô chỉ lạnh lùng nói rõ ý của mình.

Thành Việt nhìn cô có chút hổ thẹn, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Thật xin lỗi."

Cô khẽ hừ một tiếng, hỏi: "Chỉ vì ba chữ này?"

"Mặc kệ em có tin hay không, năm đó lúc ba Ôn gặp chuyện không may anh quả thực không có ở đó." Sau đó lý do không đi tìm cô là vì anh ta không dám, không biết nên đối mặt với cô như thế nào.

"Những thứ này giờ đã không còn quan trọng nữa rồi, nếu như anh chỉ là bởi vì ba chữ này thì tôi đã nghe xong rồi, tôi còn có việc phải đi trước." Ôn Hoàn nói xong liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Thấy cô muốn đi, Thành Việt cũng đứng dậy, vươn tay kéo tay cô lại, nhìn cô nói: "Em muốn kết hôn sao?" Anh ta thấy những bức ảnh kia trên mạng, cũng nhìn thấy người đàn ông tặng hoa cho cô trong ảnh, anh biết bọn họ đã không còn khả năng, nhưng vẫn không ngừng được suy nghĩ muốn gặp cô một lần.

"Đúng vậy." Ôn Hoàn xoay đầu nhìn anh ta: "Xin hỏi Thành tiên sinh, cái này có liên quan gì tới anh sao?"

Thành Việt có chút đau đớn khép mắt lại, lắc đầu cười khổ, ngược mắt nhìn cô nói: "Anh chỉ hi vọng chúng ta vẫn có thể là bạn bè."

Nghe vậy Ôn Hoàn bật cười: "Haha, đây là truyện cười hài hước nhất tôi từng nghe trong mấy năm qua." Dựa vào cái gì mà anh ta cảm thấy bọn họ vẫn có thể là bạn bè được chứ?! Anh lấy ở đâu ra tự tin cho rằng cô sẽ tha thứ cho anh ta?!

Cố tình bỏ qua ý tứ châm chọc trong giọng nói của cô, anh ta chân thành nhìn cô nói: "Tiểu Hoàn, sau này có chuyện gì khó khăn thì đến tìm anh được không?" Giọng nói kia chân thành gần như là cầu xin.

Ôn Hoàn giơ tay kéo tay của anh ta ra, vẻ mặt tuyệt tình nói: "Quá muộn rồi, đã trễ mất sáu năm, năm đó lúc tôi đi tìm anh, anh không cho tôi cơ hội vậy thì sau này anh cũng sẽ không có cơ hội bởi vì tôi không lạ gì nữa."

Thành Việt nhìn cô, vẻ mặt có chút bi thương, bị cô giật ra, tay anh gắt gao nắm thật chặt, móng tay cắm sâu vào da thịt trong lòng bàn tay, thực ra trước khi tới anh cũng đã dự đoán được kết quả, nhưng khi thật sự nghe cô nói những lời này với mình, trong lòng vẫn đau đớn khó chịu.

Ôn Hoàn không nhìn anh, xoay người định rời đi, nhưng mới bước được một bước đột nhiên dừng lại, xoay đầu lại lần nữa, hỏi: "Tôi hỏi anh một việc mong anh thành thật trả lời tôi."

Thành Việt gật đầu, không hề nghi ngờ một mực đồng ý: "Em nói đi." Đừng nói một chuyện, cho dù mười chuyện hay một trăm chuyện cũng không thành vấn đề.

"Tôi chỉ hỏi anh một lần, năm đó chuyện ba tôi bị người ta tố cáo có liên quan đến người nhà anh không?" Ngày đó ở cửa biệt thự cô nhìn thấy Thành Dân Sơn, căn cứ theo một số đi đầu lệ nhà nước quy định, những ngôi nhà bị niêm phong thông thường nhà nước tiến hành quyết định bán đấu giá. Cô chỉ tò mò cuối cùng tại sao lại rơi vào tay người nhà họ Thành, còn nữa, bức thư nặc danh tố cáo ba cô tham ô nhận hối lộ rốt cuộc là ai tố giác? Nguyên nhân năm đó nhà họ Thành không ra tay cứu giúp có lẽ là vì bức thư tố cáo kia vốn chính là nhà họ Thành tố giác!

Thành Việt hơi bất ngờ tại sao cô lại đột nhiên hỏi như vậy, thoáng cái sững sốt có phần không phản ứng được, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn cô: "Em... Em, sao em lại hỏi như vậy..."

"Anh chỉ cần trả lời tôi có đúng hay không thôi."

Thành Việt không nói được, chỉ bình tĩnh nhìn cô như vậy, khẽ cắn môi, buông thông hai tay nắm thật chặt xuống hai bên.

Phản ứng của anh ta gần như đã nói lên tất cả, Ôn Hoàn không hỏi nhiều nữa, chỉ cười nhạt gật đầu: "Tôi đã biết..."

"Tiểu Hoàn." Thành Việt gọi cô lại: "Không phải như em nghĩ..."

Ôn Hoàn cười nhạt, không quay đầu lại, chỉ nói: "Anh biết tôi đang nghĩ gì sao?"

Thành Việt bị cô hỏi trong lúc nhất thời không nói ra lời.

Không muốn cùng anh nói thêm cái gì nữa, cô đi thẳng ra khỏi quán cà phê. Thành Việt một lần nữa ngẩng xuống, tựa vào ghế, nhắm mắt lại, cười khờ.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 35: Khốn Nạn

Lúc Ôn Hoàn quay về phòng vừa vặn gặp phải Lynda đang khiển trách Tiểu Lâm cái gì đó trên hành lang, vẻ mặt rất khó coi, giọng nói đương nhiên cũng rất gay gắt, Tiểu Lâm bị mắng đến nỗi sắp khóc lên, mắt ửng hồng.

Thấy Ôn Hoàn từ trong thang máy đi ra, Lynda dừng nói, thấy cô dường như cũng hơi bất ngờ, hỏi: "Sao nhanh như vậy em đã lên đây?"

Ôn Hoàn nhìn chị ta, hỏi ngược lại: "Không phải bây giờ chị đang cùng đạo diễn Trương thảo luận công việc sao, tại sao lại ở hành lang mắng mỗ người ta vậy?"

Lynda cười gượng, nói: "Chị cũng không còn cách nào mà, cho dù em không nể mặt cục trưởng Thành thì cũng nên cho ông chủ Lâm chút mặt mũi chứ, em cũng biết làm gì cũng phải có quan hệ ngoại giao tốt với mọi người mà."

Ôn Hoàn lạnh lùng nhếch môi, nói: "Cho nên chị liê ền bán đứng em phải không?"

"Tiểu Hoàn, em nói như vậy thực khiến cho chị quá đau lòng." Lynda cố làm bộ đau lòng nói.

Ôn Hoàn cười nhạt, chỉ cảm thấy chị ta thực ra không nên lui ở phía sau hậu trường làm người đại diện, kỹ năng diễn của chị ta tốt như vậy nếu như làm diễn viên gần như giải thưởng gì cũng có thể giành được ở trong tay.

Chị Lynda bước tới, kéo tay của Ôn Hoàn, lời nói có chút thành khẩn: "Tiểu Hoàn, em cũng phải hiểu cho chị, chị cũng có chỗ khó xử của chị, tất

cả mọi người đều không dễ dàng gì."

Thực ra gặp cũng đã gặp, với lại những thứ khác vốn đã không còn ý nghĩa gì, nhưng cứ kìm nén như vậy trong ngực cũng thấy khó chịu, nói một chút cũng không có toan tính gì mà chỉ muốn nói cho sướng miệng mà thôi.

Vươn tay gỡ bàn tay của chị ta đang nắm lấy tay mình ra, nhìn chị ta nói: "Em chỉ muốn cầu xin chị Lynda từ nay về sau chuyện của em ít nhất cũng nên thông báo cho em một tiếng trước, sẽ không làm cho chị khó xử nhưng dù sao cũng nên cho em có một quá trình chuẩn bị tâm lý đã."

Nghe vậy Lynda liên tục gật đầu: "Được được được, lần này là chị không suy nghĩ chu đáo."

Ôn Hoàn không nói thêm gì nữa, lúc định đi tới căn phòng của mình thì thấy vẻ mặt uất ức của Tiểu Lâm đứng bên cạnh, quay đầu hỏi Lynda: "Chị và Tiểu Lâm đã nói chuyện xong chưa, em muốn tìm Tiểu Lâm tới giúp em khớp kịch bản."

Thấy cô nói như vậy, Lynda vội vàng gật đầu, nói: "Được, những gì muốn nói chị đã nói xong rồi, bảo Tiểu Lâm khớp kịch bản với em đi."

"Ôn Hoàn gật đầu, liếc nhìn Tiểu Lâm: "Đi thôi."

Vào phòng, Tiểu Lâm có chút cảm kích nói: "Chị Ôn, cảm ơn chị đã giúp em giải vây."

Ôn Hoàn nhìn cô ta một cái, vừa cởi áo khoác thể thao trên người vừa nói: "Chị không có ý cố tình giúp em giải vây, chị thật sự muốn tìm em giúp chị khớp kịch." Vừa nói vừa đem kịch bản để ở trên giường ném qua cho cô ta: "Em xem trước cảnh hai mươi một đi."

"Vâng vâng." Tiểu Lâm liên tục gật đầu: "Được, em ngay lập tức xem đây."

Ôn Hoàn không nhìn cô ta nữa, đi vào toilet chuẩn bị rửa mặt rồi ra.

Theo thời gian chậm rãi trôi đi, những cảnh quay của Ôn Hoàn ở thành phố A cũng sắp bước vào giai đoạn cuối. Hôm nay quay xong cảnh này, chiều mai máy bay sẽ bay thẳng tới Thanh Đảo để chọn cảnh quay ngoại cảnh, mà tên Lục Thần kia từ đêm hôm đó tới giờ đã gần nửa tháng vẫn không có một tin tức nào. Hôm nay trước khi quay cảnh cuối Ôn Hoàn đã gọi vào điện thoại di động của Lục Thần nhưng điện thoại vẫn tắt máy như cũ.

Hôm nay cảnh quay này chính là cảnh gặp lại cuối cùng, nữ chính trải qua mối tình đầu ngây ngô rồi đến lúc nhà tan cửa nát rời đi, rồi gặp lại ở trên đất khách, sau cùng bởi vì mấy năm nay trước sau vẫn có khoảng cách cho dù trong lòng hai người vẫn còn ý nghĩ yêu thương nhau nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn xa rời nhau. Khi nữ chính phiêu dạt ở mấy thành phố, gặp được mấy người đàn ông khác, sau đó lại quay về đây. Phần cuối cô ấy cùng nam chính lần nữa gặp lại ở đại sảnh khách sạn, lần này không hẹn bất ngờ gặp nhau, hai người đứng cách xa nhau mấy mét, có thể nhìn thấy rõ mặt của đối phương nhưng từ đầu tới cuối chỉ đứng nhìn nhau như vậy. Giống như giữa hai người thực sự có một khoảng cách không thể nào vượt qua, mấy năm trước như vậy, mấy năm sau cũng vẫn như vậy, cô ấy không đi tới, anh ta cũng không bước đến...

Phần cuối của bộ phim kết thúc ở cảnh hai người đứng nhìn nhau, nhạc phim thoáng mang theo chút buồn bã u sầu, cảm thán cho tình yêu thiếu thời ngây ngô tốt đẹp cũng đồng thời chỉ ra sau khi trưởng thành mọi người mến nhau phải suy nghĩ những chuyện quá phức tạp khiến cho tình yêu mất đi cái tinh khiết lúc ban đầu. Chúng ta đều đã thử nỗ lực tìm về thứ đơn thuần và tốt đẹp trước đây nhưng thực tế không thể nào, giống như không có cách nào vượt qua khoảng cách vô hình tồn tại giữa hai người.

Lúc đạo diễn Trương hô to một câu cuối cùng "Cut!", tất cả nhân viên làm việc ở phim trường cũng bắt đầu hoạt động, Ôn Hoàn và Văn Phong nhìn nhau gật đầu rồi tự rời đi.

Nhận lấy chai nước Tiểu Lâm đưa tới, ngửa đầu uống một ngụm, sau đó đi tới nhìn cảnh vừa mới quay trên camera, đạo diễn Trương đứng

nhân cảm thấy rất hài lòng với cảnh quay vừa rồi, liên tục gật đầu nói không tệ.

Xác định mọi việc đã kết thúc, Ôn Hoàn chuẩn bị trở về khách sạn, lúc ra khỏi phim trường vừa vặn gặp phải Văn Phong cũng đang định quay về.

Có phần bất ngờ vì từ trước tới nay Văn Phong đầu bày ra cái vẻ kiêu căng hôm nay lại chủ động nói chuyện với cô ở phim trường: "Kỹ năng diễn xuất của cô tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của tôi."

Ôn Hoàn cong miệng cười, nhìn anh ta hỏi ngược lại: "Tôi nên cảm ơn anh đã khích lệ sao?"

Văn Phong nhún nhún vai, nói: "Tôi chỉ ăn ngay nói thật." Nói xong liền đi tới chiếc xe sang trọng lộng lẫy của anh ta dừng ở trước cửa phim trường.

Ôn Hoàn cũng không quan tâm xem lời của anh ta rốt cuộc là thù địch nhiều hay là khen ngợi nhiều, thực ra kỹ năng diễn của cô cũng không được tốt lắm, trong lòng của cô rất rõ ràng, nhưng câu chuyện của nữ chính và mình có chút tương tự nên diễn xuất có phần hơn, liên kết được với mạch suy nghĩ.

Quay về xe ngựa xuống, Ôn Hoàn vẫn chưa từ bỏ ý định cần điện thoại di động tới, muốn nhìn xem có cuộc điện thoại hay tin nhắn nào gửi đến không, nhưng vẫn như cũ không có gì cả.

Có chút tức giận ném điện thoại sang một bên, khẽ mắng một câu: "Đồ khốn nạn!"

Tiểu Lâm ở bên cạnh không nghe rõ cô nói cái gì, tò mò hỏi: "Chị Ôn, chị vừa nói gì vậy?"

Lúc này Ôn Hoàn mới hồi phục lại tinh thần, hơi lúng túng lắc đầu: "Không có gì."

Khi xe từ từ đỗ lại ở trước cửa khách sạn, Ôn Hoàn đeo kính râm bước từ trên xe xuống, lúc chuẩn bị bước vào khách sạn thì đột nhiên dừng lại, vội vã tháo kính râm ở trên mặt xuống, người đàn ông ở cửa khách sạn mặc bộ quân phục ngụy trang kia không phải là Lục Thần thì còn là ai nữa!

P/S: hehe cuối cùng anh Lục cũng đã trở lại rồi

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 36: Nhóc Con, Chúng Ta Đi Đăng Kí Thôi

Lục Thần mặc bộ đồ rằn ri, trên mặt giống như bị bùn đất dính vào, nhoe nhoét một mảng lớn, cả người dường như so với lúc trước gập rúm nặng hơn rất nhiều, ngoài ra trông cũng có vẻ uể oải hơn trước. Nhưng cặp mắt đen láy kia từ lúc nhìn thấy Ôn Hoàn xuống xe liền phát ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ.

Ôn Hoàn sửng sốt, trong lúc nhất thời có chút không phản ứng được, rõ ràng vừa rồi gọi điện thoại vẫn không có người nhắc máy, giờ thoắt cái đã xuất hiện ở trước mặt mình, có phần không thích ứng kịp...

Lục Thần nhanh chóng vứt bỏ vẻ mệt mỏi trên mặt, toét miệng cười đi về phía cô, tay đặt lên đầu cô xoa xoa, hài hước nói: "Ngốc rồi à? Ngay cả ông xã cũng không nhận ra sao?"

Lúc này Ôn Hoàn mới phản ứng được, oán hận trợn mắt nhìn anh, tức giận hất tay anh ra: "Ai là vợ của anh chứ!" Nói xong sượt qua vai anh đi vào trong khách sạn.

Lục Thần ngẩn người, sau đó phản ứng kịp vội vàng kéo tay cô lại, cau mày nóng nảy hỏi: "Em làm sao vậy?" Hai người gần nửa tháng không gặp, gặp nhau không phải nên vui mừng sao? Cho dù không vui vẻ chạy như bay đến cũng không đến mức nhìn thấy anh như nhìn thấy kẻ thù vậy chứ?!

Ôn Hoàn quát anh: "Anh còn biết xuất hiện à, không phải anh biến mất sao, không gọi điện không nhắn tin, lại còn tắt máy, điện thoại không làm sao kết nối được! Sao anh không dứt khoát đừng bao giờ xuất hiện nữa đi!" Anh dựa vào cái gì thích xuất hiện là xuất hiện, thích biến mất là ngay cả một chút tin tức cũng không có, anh đang đùa giỡn cô đúng không,

coi cô như là chó mèo đúng không, lúc muốn thì tới xoa xoa đầu cô, lúc không muốn thì ngay cả cái rắm cũng không có!

Thấy cô kích động như vậy, Lục Thần hơi bối rối nhưng sau nhận ra chút gì đó, không giận mà trái lại cười thành tiếng, có chút vô sỉ nói: "Nhớ anh à."

Nhìn vẻ mặt anh cười đầy lưu manh, Ôn Hoàn tức giận không thêm để ý tới xấu hổ, nói: "Có quỷ mới nhớ anh!"

Lục Thần biết cô nghĩ một đằng nói một nẻo, cho nên càng tức giận anh lại càng hài lòng, trong lòng giống như được đổ mật ngọt lịm, ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra lúc này nụ cười trên mặt anh so với đóng phim nhận được giải thưởng còn thích thú hơn, giờ tay nhéo chóp mũi đang vênh lên của cô, ôm cô thật chặt vào trong ngực, nói vào tai cô: "Nhóc con nghĩ một đằng nói một nẻo."

Ôn Hoàn đâu còn muốn cho anh ôm, dùng tay gắng sức đẩy anh ra: "Bỏ ra, ai là nhóc con của anh."

Lục Thần không biết nên cũng không đề phòng, thoáng cái bị cô đẩy ra, giờ tay đỡ thất lực, vẻ mặt nhìn có phần đau đớn: "A..."

Ôn Hoàn không để ý, cho rằng anh giả vờ, tức giận nói: "Anh làm gì vậy, mới đẩy một cái thôi đã làm cho anh đổ gục vậy à!" Cô không tin người đàn ông này da thịt rắn chắc cô véo còn chẳng hề hấn gì, sao có thể đẩy một cái như vậy thôi đã làm cho thân thể đau đớn.

Lục Thần đau tới mức trán đã đổ mồ hôi lạnh, vẻ mặt đau đớn kia nhìn hoàn toàn không giống như giả vờ.

Lúc này Ôn Hoàn mới có chút lo lắng bước tới: "Nè, anh, anh không sao chứ? Em chỉ đẩy anh một cái thôi mà..."

Lục Thần cố chịu đựng vết đau nhức trên lưng, nhìn cô miệng lại gắng sức nở ra nụ cười: "Em là một cô bé không có lương tâm, uống công anh chịu đựng cơn đau lưng tới thăm em, em lại đối xử với anh như vậy."

Nhìn bộ dạng của anh, Ôn Hoàn không nén nổi có chút chột dạ, bước tới dìu anh, bấu môi nhỏ giọng lầm bầm: "Em cũng không phải cố ý."

Nhìn kiểu chu mỏ của cô, Lục Thần đâu nỡ lòng nào trách mắng cô, vội vàng nói: "Anh không trách em."

Ôn Hoàn nhìn anh, trong lòng càng không ngừng áy náy, đưa tay đỡ tay, vừa có chút lo lắng vừa có chút đau lòng hỏi: "Lưng anh bị làm sao vậy?"

"Bệnh cũ, đau rồi lại khỏi." Tay gắt gao giữ thật chặt tay cô, sức nặng bao nhiêu thì vết thương trên lưng cũng đau bấy nhiêu.

Ôn Hoàn thấy bộ dạng của anh, có chút không yên lòng, vội vàng nói: "Em đưa anh đến bệnh viện nhé?!"

Nghe vậy Lục Thần quay đầu nhìn cô, cố chịu đau nhếch môi cười, nói: "Sao vậy, giờ mới biết thương anh sao?"

Trong lòng Ôn Hoàn thầm mắng anh đã đau như vậy rồi mà vẫn còn tâm tình đùa giỡn, tức giận nói: "Em không có, em là sợ anh lại nói em đây, muốn em chịu trách nhiệm!"

Lục Thần muốn cười nhưng trên lưng truyền tới đau đớn làm cho anh thực sự không cười nổi, chống đỡ tựa ở trên người của Ôn Hoàn, để toàn bộ tám mươi phần trăm trọng lượng của cơ thể mình dựa vào người cô, nói: "Anh nghỉ ngơi một chút là được rồi."

"Vậy em dẫn anh đi."

Lục Thần không lên tiếng, gật đầu. Kể từ lúc đỡ Lục Thần từ dưới lầu khách sạn lên đến phòng, đau đớn trên lưng Lục Thần đã dịu đi rất nhiều, nhưng vẫn còn âm ỉ đau.

Thấy bộ dạng anh ngời không có chút thoải mái, Ôn Hoàn hỏi: "Anh... có muốn nằm một chút không?"

Lục Thần nghĩ ngợi rồi gật đầu, đi ngay đến giường nằm xuống, trên lưng truyền tới đau đớn làm cho anh không nhịn được bật ra tiếng kêu đau.

Ôn Hoàn thấy bộ dạng khó chịu của anh, sốt ruột lại áy náy vừa rồi không nên dùng sức đẩy anh ra, đau lòng nói: "Nếu không, nếu không em xoa bóp cho anh nhé?"

Nghe vậy Lục Thần quay đầu nhìn cô, nói: "Em biết à?"

"Cái này có gì mà khó!" Ôn Hoàn ầm ừc vì bị anh xem thường, bước tới vén áo trên người anh lên, lúc này mới nhìn thấy trên lưng anh đã rách cả một mảng da lớn, thậm chí lưng còn có một vết sẹo cắt ngang dài, có vẻ như mới khép miệng, chắc là vết thương cũ.

"Sao vậy, vết thương trên lưng anh dọa em sợ à?" Lục Thần có chút hài hước nói.

Ôn Hoàn vươn tay nhẹ nhàng đặt lên vết thương dài kia, khẽ hỏi: "Sao lại bị thương?"

"Trước đây lúc nô mìn bị mảnh đạn găm vào." Lục Thần nói xong cũng không để ý mấy, nhưng Ôn Hoàn nghe xong trong ngực lại đập thành thịch sợ sệt.

Ôn Hoàn không nói nữa, tay nhỏ bé đặt lên hông anh, từ từ xoa bóp.

Lục Thần có chút thoải mái khẽ cười một tiếng, vừa hưởng thụ xoa bóp của cô, vừa mở miệng nói: "Nhóc con, thẩm tra chính trị đã phê xuống rồi, ngày mai chúng ta đi đăng kí thôi."

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 37: Đau Lưng

Ôn Hoàn vươn tay ấn mạnh một cái xuống lưng của anh, Lục Thần bị đau rên lên một tiếng.

"Hừ, ai nói em muốn gả cho anh." Ôn Hoàn khẽ hừ một tiếng, nhưng khóe miệng lại hiện ra nụ cười.

Nghe thấy vậy, Lục Thần cũng mặc kệ đau đớn trên lưng, gắng ngẩng dậy quay đầu nhìn cô, trợn mắt nói: "Em không gả cho anh thì gả cho ai?!"

Nhìn bộ dạng kiêu căng của anh, Ôn Hoàn lẩm bẩm trong lòng, cố ý nói: "Anh còn lo không ai muốn em à, anh yên tâm, ngoài anh ra còn rất nhiều người muốn kết hôn với em."

"Anh xem ai dám!" Lục Thần quát mắt nói: "Nếu ai dám anh liền bắn vỡ sọ hắn!" Người phụ nữ của anh, người khác đừng hòng mơ tưởng!

Ôn Hoàn nhìn anh chằm chằm, vừa bực mình vừa buồn cười, khẽ mắng: "Anh là lưu manh hay là côn đồ vậy!" Trong lòng vì những lời anh vừa nói mà ngọt ngào.

Lục Thần kéo cô qua để cho cô ngã vào trong lòng mình, há miệng cố ý cắn miệng cô và chiếc mũi đáng yêu kia, chỉ muốn chiếm làm của riêng, nói: "Anh không phải là lưu manh cũng không phải côn đồ, anh là chồng em! Đời này em cũng đừng nghĩ tìm người đàn ông khác, em chỉ có thể là của anh." Nói rồi cố ý khẽ dùng lực cắn cô có chút hơi đau, nhưng lại không chế lực rất tốt, không để cô bị cắn thương, nghe thấy tiếng kêu rên của cô mới buông cô ra, mang theo cảnh cáo nói ở bên tai cô: "Không cho phép nói không lấy chồng!"

Ôn Hoàn đẩy anh ra, hơi tức giận xoay đầu đi, giận dữ nói: "Anh coi em là cái gì, muốn tới thì tới, không muốn thì nửa tháng cũng không có một cuộc điện thoại nào." Nếu anh xuất hiện chậm một ngày, chỉ đâu mai cô phải ng ồi máy bay rời đi r ồi.

Lục Thần không ngờ đột nhiên nhận ra ý tứ trong lời nói của cô, vươn tay kéo cô vào trong ngực một lần nữa, khẽ cắn xuống tai của cô, ở bên tai của cô khẽ hỏi: "Nhớ anh à?"

Ôn Hoàn ngượng ngùng rút cổ một cái, mặt theo bản năng hơi nóng lên, mạnh miệng nói: "Em mới không có."

"Thật không có?" Lục Thần cố ý thổi khí ở bên tai cô, dán vào lỗ tai của cô mà nói, làm cho lúc nói chuyện môi anh phớt qua lỗ tai của cô.

"Không có!" Ôn Hoàn mạnh miệng không chịu thừa nhận, toàn thân vì anh thổi khí ở bên tai mà có vẻ hơi khô nóng khó chịu.

Lục Thần cười khẽ, biết cô nghĩ một đằng nói một lẻo, giữ mặt của cô ép cô xoay đầu lại nhìn mình, chăm chú nhìn vào mắt của cô nói: "Nhưng anh nhớ em."

Ôn Hoàn bĩu môi, vừa định mở miệng nói một số lời khó chịu, nhưng còn không đợi cô có cơ hội mở miệng, lập tức bị người nào đó trước mặt bá đạo cúi người xuống dùng môi ngăn cản miệng của cô, khẽ cắn môi với răng của cô, nỉ non nói: "Không được nói dối."

Mặc dù nói như vậy nhưng lại bá đạo ôm lấy cô, hoàn toàn không cho cô có cơ hội mở miệng nói gì, môi lưỡi quấn quýt lấy cô, hôn cô thiếu chút nữa không thở nổi.

Hai người cứ hôn như vậy, hai tay Ôn Hoàn lúc đầu đập vào anh biểu lộ kháng nghị, cuối cùng giơ tay lên không tự chủ vòng quanh ôm cổ anh. Lục Thần mới đầu còn muốn nghiêm phạt định gặm cắn nhưng cuối cùng tiếc rẻ muốn tìm kiếm nhiều hơn nữa, hai người lúc mới đầu còn ng ồi ở mép giường, giờ trở thành Lục Thần đè ép lên Ôn Hoàn nằm ở trên giường. Tay của người nào đó thậm chí còn bắt đầu giờ thói xấu thăm dò vào trong

quần áo của người nào đó bị hôn có chút mất hồn mất vía, càng làm kích thích đủ mọi giác quan.

Bầu không khí bên trong gian phòng dường như đột ngột tăng cao thêm vài độ, toàn bộ không khí đầu trời nổi hơi thở mờ ám, dưới thân căng thẳng làm cho Lục Thần đau đến hơi khó chịu, chỉ gấn bó rắng với môi đã hoàn toàn không thỏa mãn được anh. Càng hôn càng đi xuống, để lại trên da thịt trần trụi những vết hồng đỏ, lý trí còn sót lại một chút kéo anh quay về. Chống tay nâng cao thân thể nhìn chăm chú vào người dưới thân bị mình hôn mơ mơ màng màng, giọng hơi khàn hỏi: "Nhóc con, nếu không, nếu không chúng ta động phòng trước đi!" Cả hơi thở nóng bỏng đầu phải vào mặt Ôn Hoàn.

Ôn Hoàn chỉ cảm thấy cả người mình khô nóng rất khó chịu, toàn thân giống như lửa đốt, cái loại cảm giác này vừa kích thích vừa xa lạ. Lý trí nói nên đẩy anh ra nhưng lại không kiên chế được vươn tay kéo anh lại gần bên cạnh mình.

Lục Thần ép mình cho cô cơ hội cuối cùng, nhưng khi cô nâng tay lên vòng quanh cổ anh kéo anh xuống chủ động dâng lên đôi môi đỏ mọng, toàn bộ lý trí còn sót lại của anh sụp đổ, cúi người mạnh mẽ hôn môi cô. Đang lúc giờ tay muốn cởi quần áo của cả hai, ngay khi anh chống đỡ thân thể định cởi bỏ áo lót trên người mình thì đột nhiên nghe thấy răng rắc một tiếng, sau đó chỉ thấy Lục Thần lập tức dừng lại tất cả động tác, vẻ mặt bởi vì bên hông truyền tới đau đớn mà trở nên có chút dữ tợn.

Ôn Hoàn dưới thân phục hồi lại tinh thần, kéo xuống quần áo bị anh vén lên cao, thấy vẻ mặt anh đau đớn dữ tợn, vội hỏi: "Lục Thần, anh, anh làm sao vậy? Em, em gọi điện thoại kêu xe cứu thương." Nói rồi liền muốn lách mình ra đi lấy điện thoại để trên tủ đầu giường.

"Đừng!" Lục Thần gọi cô lại, có chút khó khăn vỗ vỗ thắt lưng để cho mình nằm xuống ở một bên, có phần đau đớn từ từ nhắm hai mắt lại, đợi cơn đau kia trôi qua.

Thấy anh đau dữ dội như vậy, trong lòng Ôn Hoàn không khỏi có chút đau lòng, cuống cuống hỏi: "Đau lắm hả? Nếu không em đưa anh đi bệnh

viện nhé."

Lục Thần lắc đầu, một lúc lâu sau mới buồn bực nói: "Đến bệnh viện nếu như bác sĩ hỏi sao lại bị thương thế này, vậy không phải mất mặt chết à."

Nghe vậy, nhớ lại mọi chuyện vừa rồi, toàn thân Ôn Hoàn bắt đầu hơi khô nóng, thật là vừa bực mình vừa buồn cười, vỗ nhẹ vào anh nói: "Đáng đời, cho đau chết anh luôn."

Lục Thần cười khở, đờn bên hông bớt đau đớn, mở mắt vươn tay dùng sức kéo cô tới, để cho cô ngã vào bên cạnh mình, nói: "Em là một cô bé không có lương tâm, anh còn không phải là vì em sao!"

"Em thêm vào." Ôn Hoàn khẽ nguýt anh một cái: "Anh là tên lưu manh vô lại."

Khẽ cười, vươn tay ôm cô vào bên cạnh mình, một lần nữa trở lại vấn đề lúc đầu: "Nhóc con, nói thật đó, ngày mai chúng ta đi đăng kí kết hôn đi."

Ôn Hoàn yên lặng một lúc lâu mới gật đầu, mở miệng nói: "Sáng sớm ngày mai nhé, chỉ ều mai em phải bay đến Thanh Đảo."

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 38: Đăng Ký Kết Hôn

Cảnh quay của Ôn Hoàn ở thành phố A đến chiều hôm qua đã kết thúc tất cả, bởi vì tổ kịch muốn bổ sung thêm vài cảnh ngoại cảnh, khoảng chừng còn phải nửa ngày nữa cho nên Ôn Hoàn mất nửa buổi bận bịu.

Kết hôn trong quân đội so với đăng ký kết hôn bình thường còn phải phiền toái hơn một chút, không những phải có giấy tờ kiểm tra chính trị mà còn phải có thư giới thiệu.

Song những thứ này cũng không phiền phức đến Ôn Hoàn, thư giới thiệu ngay từ lần trước lúc ba Lục và mẹ Lục tới đã làm xong rồi, cho nên chỉ cần hai người mang theo sổ hộ khẩu và các giấy tờ liên quan tới là được rồi.

Lúc Ôn Hoàn đi còn cố ý đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang để tránh cho bị người ta nhận ra mà tạo thành náo động không cần thiết. Hôm nay hình như rất đẹp ngày, trong cục dân chính có rất nhiều người xếp hàng đăng ký kết hôn.

Hai người Ôn Hoàn và Lục Thần xếp hàng phía sau đoàn người, gương mặt của Lục Thần hơi lộ ra vẻ cương nghị có phần nghiêm túc.

Ôn Hoàn đứng bên cạnh anh, buồn cười bước tới nói nhỏ vào tai anh: "Anh đang hồi hộp à?"

Nghe thấy vậy, hơi nhướn cặp lông mày rậm lên, không thừa nhận: "Anh không có."

Ôn Hoàn khẽ cười, giơ lên nắm tay của hai người, nói: "Lòng bàn tay anh đang chảy mồ hôi làm cho em nhớp nháp khó chịu."

"Đó là vì trời nóng." Người nào đó rõ ràng là đang trợn mắt nói dối, vừa rồi lúc ra cửa còn sợ cô sẽ lạnh nên dặn cô phải mặc thêm áo ấm.

Ôn Hoàn cũng không bắt bẻ, thực ra trong lòng mình cũng có chút căng thẳng khó hiểu, so với bất kỳ cảnh quay trong bộ phim nào đầu lo âu hơn.

Trước cửa sổ làm chứng nhận là một vị bác gái gần 50 tuổi, thấy Ôn Hoàn gỡ khẩu trang ra còn nhìn rất chăm chú vào mắt của Ôn Hoàn, nhìn một lúc lâu sau mới trêu ghẹo nói: "Cháu gái à, sao bác nhìn cháu rất quen mắt."

Ôn Hoàn giơ tay lên che khóe miệng, lúng túng nói: "Mặt cháu phổ cập."

Bác gái làm chứng nhận kia lắc đầu: "Không giống, cháu xinh đẹp như vậy sao có thể coi là mặt phổ cập được." Lại ngó Ôn Hoàn một lúc lâu, dù sao vẫn có cảm giác gặp ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời không thể nào nghĩ ra là rốt cuộc đã gặp ở đâu!

Tính tình Lục Thần có chút nóng nảy, thấy bác gái lèm lèch chậm chạp không đóng dấu, hơi sốt ruột nói: "Chúng cháu đến đây làm giấy kết hôn chứ không phải đến đây nhận người thân, sao bác phải quan tâm xem cô ấy giống ai."

Giọng của Lục Thần hơi kích động, bị Ôn Hoàn bên cạnh kéo áo tức giận liếc một cái.

Vị bác gái làm chứng nhận quay đầu liếc nhìn Lục Thần, mặt hơi không vui, lại quay sang nói với Ôn Hoàn: "Cháu gái à, cháu cần phải suy nghĩ cho kỹ, kết hôn là chuyện cả đời, đàn ông có tiền hay không không quan trọng, quan trọng là... Anh ta phải đối xử tốt với cháu, nếu như gặp phải một người tình tính nóng nảy còn hay động tay động chân thì người khổ chính là mình." Vừa nói thỉnh thoảng còn nhìn sang Lục Thần, để nhận thấy đây chính là nói Lục Thần.

"Này, bác nói cái gì đó." Bác gái này thật sự là quá lắm rồi, anh đến làm giấy kết hôn thì chỉ cần làm là được rồi, còn nói một đống chuyện không

liên quan.

Vị bác gái làm giấy chứng nhận kia không nhìn thẳng vào gương mặt hung dữ của anh, lời lẽ ngay thẳng nói: "Tôi để cho cháu gái này suy nghĩ thật kỹ, tránh cho sau này bị cậu ức hiếp." Vừa nói vừa xoay đầu sang khuyên nhủ Ôn Hoàn: "Cháu xem vẻ mặt hung ác của cậu ta xem, sau này không chừng còn có thể động tay động chân đấy."

"Phụt..." Ôn Hoàn không nhịn được bật cười, nhìn người nào đó bên cạnh tức giận đến nổi mặt đỏ găng, càng cười vui vẻ hơn.

"Cháu gái, cháu đừng cười, bác nói là thật." Vị bác gái làm chứng nhận kia hào hứng nói, giống như thật sự đã từng nhìn thấy Lục Thần động tay động chân.

Ôn Hoàn cố gắng nín cười, không ngừng gật đầu.

Lục Thần tím mặt lại lườm cô, quay đầu kích động nói với bác gái kia: "Nè bác gái, cháu lại không biết bác."

"Chẳng qua là tôi sợ cháu gái đây bị lừa gạt." Vị bác gái làm chứng nhận trừng mắt ngược lại anh.

Lục Thần tức giận đến nỗi không nói ra lời, anh đâu ngờ đi làm đăng ký kết hôn còn gặp phải một bác gái quấy rầy anh như vậy!

"Bác gái, anh ấy không đánh cháu đâu." Ôn Hoàn bên cạnh lúc thấy anh tức giận muốn phát cáu liền mở miệng giải thích giùm anh, quay đầu nhìn vào mắt anh, nhìn bộ dạng anh tức giận đến nỗi đỏ mặt tía tai liền buồn cười vươn tay kéo anh lại.

Vị bác gái làm chứng nhận kia vẫn còn chưa từ bỏ ý định, tận tình khuyên nhủ: "Cháu gái, cháu đừng thấy bây giờ cậu ta đối xử tốt với cháu, đàn ông trước khi kết hôn đâu..."

Không đợi bác gái nói xong, Ôn Hoàn ngắt ngay lời bác gái, nói: "Bác gái, cấp giấy chứng nhận cho chúng cháu đi." Nếu không làm, không

chừng là không kịp máy bay mất.

"Thật không suy nghĩ thêm nữa à?"

"Nè, bác đủ rồi." Không thể nhịn thêm được nữa, bà ta rõ ràng là muốn chia rẽ bọn họ, Lục Thần uốn người lên trừng mắt với vị bác gái kia nói: "Vợ cháu đã nói muốn gả cho cháu, bác nói nhiều như vậy làm gì, ở nơi này của bác là làm giấy kết hôn, không phải ly hôn, bác làm ơn mình miễn chút, đừng không có việc gì rảnh rồi chia rẽ chúng cháu!"

Vị bác gái kia thật sự là bị khí thế của Lục Thần dọa cho, nhưng ngoài miệng vẫn không làm cho người ta dễ chịu, lầm bầm nói: "Cậu, cậu hung dữ cái gì, tưởng lớn tiếng tôi sẽ sợ cậu sao." Nhưng sau khi nói xong cuối cùng vẫn bắt tay vào làm giấy chứng nhận cho bọn họ.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của anh, Ôn Hoàn rất không khách khí bật cười, Lục Thần lườm cô rồi quay đầu trừng mắt với vị bác gái kia, mặt vô cùng buồn bực.

Đưa giấy chứng nhận cho hai người, lúc đưa cho Lục Thần cầm bác gái vẫn còn đề phòng nhìn vào mắt anh, sau đó nhìn Ôn Hoàn, nhú mày như là chợt nhớ tới cái gì, bỗng dưng mở to hai mắt chỉ vào Ôn Hoàn: "Ôi, bác nhớ rồi, cháu chính là..."

Ôn Hoàn giơ tay đặt lên môi, lắc đầu ý bảo bà ta không nên nói ra.

Vị bác gái kia rất có kinh nghiệm nên hiểu rõ gật đầu, không lên tiếng, nhắc tay vẫy vẫy Ôn Hoàn để cho cô sát gần lại một chút, nhỏ giọng nói: "Con bác rất thích cháu, ký tên cho bác nhé."

Nghe vậy Ôn Hoàn nở nụ cười, gật đầu lấy giấy bút ký tên của mình, ngoài ra còn kèm theo một câu chúc phúc tốt đẹp.

Lúc từ bên trong cục dân chính đi ra, Lục Thần bên cạnh mặt vẫn thối hoắc, trên mặt giống như dán tờ giấy viết mọi người đừng có tới gần, xung quanh đều tỏa ra khí lạnh.

Ôn Hoàn buồn cười, vươn tay kéo lấy tay anh: "Vẫn còn tức giận à?"

Lục Thần quay đầu lại trừng mắt nhìn cục dân chính, bức bối nói: "Thật sự không hiểu ra sao cả!"

Ôn Hoàn cười, đây là lần đầu tiên cô thấy anh một câu cũng không nói được, bình thường luôn là anh chặn họng cô, bây giờ nhìn anh như vậy thật là giống chuyện đùa.

"Em còn cười được à, em là một cô nhóc không có lương tâm, thấy người đàn ông của mình bị người ta bắt nạt còn đắc ý?"

Ôn Hoàn không hề nghi ngờ, mau mắn miệng nói: "Anh mới không phải là người đàn ông của em."

Lục Thần bên cạnh ôm chầm lấy cô, để cho cô dán chặt vào mình, nói: "Vậy nếu muốn bây giờ anh dẫn em đi bổ sung thêm bước cuối cùng, hử?"

Ôn Hoàn mắc cỡ đỏ mặt tức giận đánh anh, đẩy anh ra: "Anh là tên lưu manh."

Lục Thần cười to, tâm tình vốn đang buồn bức bị bộ dạng then thùng của cô làm cho tiêu tan không ít, nhìn thấy chuỗi bách hóa đối diện, đột nhiên nghĩ đến cái gì liền kéo tay cô bước nhanh tới phía bên kia.

Bị anh lôi đi, Ôn Hoàn vừa bước vội vừa hỏi: "Nè, muốn đi đâu vậy, chút nữa em còn phải tới sân bay đó."

Chỉ nghe thấy Lục Thần nói: "Mua nhẫn, nhốt em vào tù, để cho em biết ai mới là người đàn ông của em!"

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 39: Nhẫn Cưới

Từ trong cửa hàng đi ra, tâm tình của người nào đó rất tốt, thỉnh thoảng nâng tay của Ôn Hoàn lên nhìn đi nhìn lại.

Ôn Hoàn buồn cười nhìn vào mắt anh: "Ngây thơ." Nói xong rút tay mình về nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn bạch kim đơn giản không giống bất kỳ món trang sức nào khác, chỉ là một chiếc nhẫn rất đơn giản, không có họa tiết, thậm chí ngay cả hoa văn cũng không có.

Ban đầu Lục Thần nói muốn mua một chiếc nhẫn kim cương nhưng cô không thích phiền phức, thay vì chọn những thứ hào nhoáng thì chọn một chiếc vô cùng đơn giản.

Thực ra nhẫn cưới không phải chỉ nhìn viên đá kim cương trên nhẫn lớn bao nhiêu, cũng không phải nhìn chiếc nhẫn được tạo ra bởi bàn tay người thợ chế tác tinh xảo danh tiếng bao nhiêu. Có lẽ trên nhẫn cưới có viên kim cương to như trứng chim bồ câu, hoặc là được chế tác bởi người thiết kế danh tiếng, nhưng nếu hôn nhân tan vỡ thì chiếc nhẫn cưới đẹp đẽ kia cũng có ngày phải tháo xuống, nếu như hôn nhân mỹ mãn thì chiếc nhẫn cưới đơn giản bình thường mình cũng có thể đeo cả đời.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã sắp 12 giờ, 2 giờ chiều là bọn họ lên máy bay, bây giờ đi về ước chừng xấp xỉ thời gian bọn họ lên đường.

Ngẩng đầu nhìn Lục Thần nói: "Đưa em quay về khách sạn đi, không thì Tiểu Lâm và Lynda chờ lâu sốt ruột."

Nghe vậy Lục Thần nhú mày, nhìn cô có chút không vui nói: "Chúng ta vừa mới kết hôn!" Mới vừa kết hôn đã bỏ chồng của mình lại chạy mất, còn ra cái gì nữa!

Ôn Hoàn giờ tay dấm vào lòng ngực của anh, nói: "Ai bảo anh không trở lại sớm một chút, đi hơn nửa tháng cũng không có tin tức gì!"

"Đó là bởi vì anh có nhiệm vụ, là công việc!" Thả xuống bàn tay quấy rối của cô, cũng không phải sợ đau mà là sợ cô dấm đau tay.

"Vậy em cũng là vì công việc, không phải đi chơi." Người đàn ông này thích dùng tiêu chuẩn kép, chuyện anh có thể nhưng đến lượt cô liền biến thành không được phép!

"Vậy đừng làm nữa, dù sao em cũng không thích." Lục Thần bá đạo nói.

Nghe vậy, Ôn Hoàn hỏi ngược lại: "Làm sao anh biết em không thích?"

"Lúc đang vui vẻ lại ép mình phải khóc, lúc không vui lại ép mình phải cười, chuyện đảo ngược như vậy làm gì có ai thích được." Lục Thần nói về đương nhiên.

Ôn Hoàn co quắp khóe miệng, nhưng nụ cười kia hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, vì làm gì còn cách nào, sáu năm đầu như vậy rồi.

Chỉnh đốn xong tâm tình của mình, vươn tay lôi lôi kéo kéo anh: "Được rồi, mau đưa em quay về đi, không thì sẽ không đuổi kịp máy bay."

Lục Thần cau chặt cặp lông mày dày đậm lại, có chút không tình nguyện hỏi: "Thực sự không thể ở lại thêm một ngày nữa sao?" Anh thật vất vả mới hoàn thành nhiệm vụ trở về, hai người còn chưa ở cùng nhau nhiều mấy cô đã phải đi rồi.

Ôn Hoàn lắc đầu: "Làm trễ lộ trình của đoàn phim, chậm một ngày là mất hơn mười vạn chi phí, em không thể ích kỷ như vậy."

Nghe cô nói như thế, Lục Thần cho dù có bá đạo cũng không thể nói thêm gì nữa, bởi vì đầu là người hiểu rõ lý lẽ, nhiệm vụ hay trách nhiệm đầu không có cách nào trốn tránh.

Dọc theo đường đi Lục Thần có vẻ yên lặng, chân mày khẽ vận chặt nhưng vẫn chuyên tâm nhìn phía trước. Ôn Hoàn biết anh đang tức giận chuyện chiều nay cô bay đến Thanh Đảo, nhưng chuyện công việc cho dù không muốn cũng chỉ có thể đành chịu.

Xe chậm chạp dừng ở bãi đỗ xe trong khách sạn, nhưng xe vừa mới dừng hẳn, chờ Ôn Hoàn tháo dây an toàn trên người ra, đột nhiên nghe thấy "tách" một tiếng, cửa xe khóa lại. Ôn Hoàn còn chưa phản ứng được chuyện gì xảy ra, Lục Thần bên cạnh đã vươn người qua, ôm chặt cô, hai tay giữ mặt của cô cứ như vậy hôn lên môi cô.

Anh dùng lực rất mạnh, động tác cũng có chút thô lỗ, hàm răng đung vào môi của cô đau đến nỗi suýt chút nữa cô chảy ra nước mắt. Nhưng cho dù như vậy, Ôn Hoàn cũng không đẩy anh ra, lúc phản ứng được liền chậm chạp giơ tay lên vòng ở cổ anh, ngón tay cắm vào trong tóc anh.

Sự đáp lại của cô làm cho Lục Thần trở nên điên cuồng, một tay đang giữ mặt của cô hôn càng thêm nóng bỏng, một tay bắt đầu dần dần mò xuống phía dưới tìm kiếm.

Nhiệt độ bên trong xe dường như tăng thêm vài độ, nóng rực khiến cho hơi khó chịu. Khi cảm giác được tay anh đang tiến vào bên trong quần áo của mình, ngón tay thô ráp kia đụng chạm vào da thịt của cô khiến cô không khỏi có chút mất cảm giác, lý trí cũng lập tức được kéo lại, giơ tay đẩy anh một cái, nhưng làm sao có tác dụng với sự bá đạo của anh, chỉ có thể dán vào môi anh nỉ non nói: "Lục, Lục Thần, đừng... đừng, đừng như vậy... Chúng ta còn ở trên xe..."

Nghe vậy lúc này lý trí của Lục Thần mới quay về, rút tay từ trong quần áo của cô ra, lại lưu luyến không muốn rời xa để ở hông của cô, nụ hôn nóng bỏng kịch liệt như lửa qua đi, tinh tế vuốt ve an ủi chạm nhẹ lên mặt của cô.

Một lúc lâu sau mới buông cô ra,蹭 đầu vào trán cô, hơi thở của hai người vô cùng thân thiết quấn quýt cùng một chỗ.

Tay xoa mặt của cô, lâm bẩm nói: "Em nợ anh một đêm động phòng hoa chúc." Giọng nói khàn khàn mờ ám mang theo chút nín nhịn.

Ôn Hoàn vẫn còn thở hổn hển, ngực kịch liệt đập phồng, môi bị anh hôn có chút sưng đỏ.

"Chết tiệt!" Lục Thần khẽ nguyền rủa một tiếng, ôm lấy cô, vùi đầu ở hõm vai của cô.

Ôn Hoàn bị anh ôm chặt khó chịu, vươn tay muốn đẩy anh lại nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh nói ở bên tai: "Đừng nhúc nhích!"

Giống như cảm giác được cái gì, Ôn Hoàn thật sự cũng không dám nhúc nhích nữa.

Một lúc lâu sau Lục Thần mới buông cô ra, giờ tay chỉnh sửa quần áo giúp cô. Hai người không ai nói gì, bầu không khí trong xe có chút nóng nực cũng có chút mờ ám.

Hồi phục lại được tâm tình của mình, lúc này Ôn Hoàn mới lên tiếng, nói: "Mở cửa đi."

Lục Thần nhìn vào mặt cô, tự động mở khóa.

Ôn Hoàn xoay người định xuống xe, nhưng tay vừa mới đưa ra mở cửa trong nháy mắt nhớ tới thứ gì đó liền xoay đầu lại, chìa tay về phía anh nói: "Đưa chiếc nhẫn của anh cho em."

Lục Thần không hiểu: "Làm sao vậy?" Nhưng vẫn ngoan ngoãn thò tay vào trong túi lấy nhẫn ra đưa cho cô, bởi vì quân nhân không thể mang bất cứ đồ trang sức gì, cho nên từ lúc mua được anh vẫn cất ở trong túi.

Ôn Hoàn cầm lấy, kéo anh qua đeo vào tay cho anh, ngược mắt nhìn anh, nói: "Em biết anh không thể đeo, nhưng hôm nay đeo một ngày thôi."

Lục Thần nhìn chăm chú vào mặt cô, khẽ cười gật đầu: "Được."

Ôn Hoàn cũng cười, nghiêng người hôn lên mặt anh một cái mới mở cửa xe bước xuống.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 40: Tình Cờ Gặp Bỏ Buổi Tiệc

Thật sự là trong tình yêu có loại cảm giác tương thông, tuy rằng bị ngăn cách bởi hai nơi nhưng hai người chưa từng ngừng liên lạc.

Mỗi ngày Lục Thần sẽ có ít nhất một cuộc điện thoại, phần lớn là gọi vào buổi tối, có đôi khi Ôn Hoàn vẫn chưa kết thúc công việc nên không nhận điện thoại được, nhưng lúc hoàn thành công việc quay về nhìn thấy sẽ gọi lại cho anh. Thực ra cũng chỉ tùy tiện nói mấy chuyện vớ vẩn, hai người tán gẫu qua lại, thường cũng không nói chuyện gì quan trọng.

Lúc Tiểu Lâm cầm quần áo đi vào, Ôn Hoàn mới vừa dứt khỏi điện thoại với Lục Thần, trên mặt vẫn còn vẻ tươi cười ngọt ngào.

Thấy mặt cô lộ ra vẻ tươi cười, Tiểu Lâm cũng bắt đầu nổi hứng trêu đùa cô, nói: "Chị Ôn lại đang nhớ bạn trai à?"

Ôn Hoàn cười nguyệt cô bé một cái: "Đồ quý lấu lỉnh, lấy ở đâu ra nhieu lời như vậy." Vươn tay đón lấy bộ quần áo trong tay cô bé, hỏi: "Quần áo này để làm gì?"

Lúc này Tiểu Lâm mới le lưỡi một cái, nói: "Chị Lynda kêu em thông báo cho chị, tối nay có một bữa tiệc từ thiện, bảo chị cùng đi với Văn Phong."

Ôn Hoàn nhú mày, hỏi: "Bữa tiệc gì vậy?" Cô không thích những bữa tiệc có đủ kiểu người như vậy, chẳng qua là cùng cười, cùng trò chuyện, cùng uống rượu, giống như là tiếp viên.

"Đây là bên phía đầu tư sắp xếp, bảo là muốn quảng cáo cho bộ phim, để cho chị đi cùng Văn Phong, có thể tạo ra nhieu đề tài câu chuyện, khiến cho bộ phim được hâm nóng trước." Tiểu Lâm bất đắc dĩ khẽ nhún vai.

Mặc dù Ôn Hoàn rất không hài lòng nhưng chẳng còn cách nào khác.

Tối nay Ôn Hoàn mặc bộ đầm màu xanh nước biển cổ khoét sâu hình chữ V, ngực hở hơi lớn, vải vóc tơ lụa kia chỉ che khuất hai khối tròn trịa trước ngực, sau lưng cũng khoét hình chữ V lớn, lộ ra tấm lưng trần nhẵn bóng trơn mịn khiến cho vô số người mơ màng. Mái tóc trên đầu được búi lên rất cao, vài lọn tóc tùy tiện buông xuống hơi có vẻ phóng túng.

Tạo hình như vậy nên khi Ôn Hoàn kéo Văn Phong tiến vào hội trường, không ngoài dự đoán hấp dẫn rất nhiều ánh đèn flash lóe ra.

Tất cả những người có mặt ở đây hôm nay đều là do bên tổ chức sắp xếp riêng, muốn hỏi gì, nói gì tất cả đều đã được thông đồng với nhau, cho nên cũng không có gì quá khó. Nhưng hai người chỉ đồng ý nhận trả lời mấy câu khác nhau, trả lời xong những câu hỏi bên phía ban tổ chức quy định là đi ngay vào trong.

"Khi cô trả lời câu hỏi của phóng viên không thấy cô chuyên nghiệp như lúc đóng phim thường ngày." Văn Phong bên cạnh nhìn thẳng về phía trước, nói nhỏ.

Khoác tay của anh ta, bên môi vẫn duy trì nụ cười như vừa rồi, không quay đầu nhìn anh ta, chỉ nói: "Như nhau cả thôi, tôi cũng cảm thấy lúc anh diễn kịch vẫn chuyên nghiệp hơn."

Văn Phong nhìn cô, dừng bước, vươn tay ra lấy hai ly rượu từ trong khay của nhân viên tạp vụ, một ly cho mình, một ly đưa cho Ôn Hoàn.

"Cảm ơn." Ôn Hoàn giơ tay đón.

Văn Phong uống một ngụm rượu, nói: "Tôi từng xem tác phẩm trước của cô, lần này cô hợp tác với tôi có sự khác biệt rất lớn."

Ôn Hoàn nhún nhún vai, nói: "Xem ra hình tượng của tôi ở trong lòng Văn thiếu gia rất tệ."

Văn Phong cười khẽ, nói thẳng: "Không hẳn là quá tệ, chí ít cũng là một bình hoa xinh đẹp."

Ôn Hoàn tức giận trợn mắt trắng dã, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Thật là cảm ơn Văn thiếu gia đã khen ngợi."

Văn Phong nhếch môi, giơ ly lên cùng với cô một cái, khẽ nhấp miệng, sau đó xoay người đang định rời đi thì vừa vặn đụng phải người đang đi tới phía bên này, nhanh chóng chuyển ly rượu trên tay dờ sang chỗ khác, lúc này mới không làm cho rượu hắt vào người khác.

"Tiểu Hoàn! Đúng thật là em r ồi!"

Người suýt chút nữa đụng phải Văn Phong không phải là ai khác mà chính là chị năm của Lục Th ần - Lục Viện!

Lục Viện là đi theo Lạc HướnĐ Đông tới đây, hai người đến Thanh Đảo nghỉ phép, mà bữa tiệc từ thiện hôm này là đ ồng ý lời mời của bạn làm ăn trong công việc ngày thường với Lạc HướnĐ Đông. Không có cách từ chối nên giờ mới tới được, thực ra chị cũng không thích những nơi như thế này. Nhưng dù sao Thanh Đảo không thể so với Giang Thành, nếu chị không đến cũng chỉ có thể vui ở trong khách sạn. Nghĩ vậy li ền đi theo Lạc HướnĐ Đông tới đây, nhưng không ngờ lại gặp phải Ôn Hoàn.

Ôn Hoàn cũng sửng sốt, nhận ra người tới: "Lục tiểu thư."

Lục Viện cười khẽ, nói: "Sao còn gọi chị là Lục tiểu thư chứ, A Th ần đã gọi điện về nói với mọi người trong nhà r ồi, sau này em cũng học theo A Th ần gọi là chị năm đi."

Ôn Hoàn vẫn còn hơi ngượng ngùng, mặt khẽ ửng h ồng, chỉ biết lúng túng gật đầu cười.

Văn Phong không rời đi cũng không mở miệng nói gì, chỉ giương đôi mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Lục Viện, chân mày khẽ nhíu chặt, giống như là đang suy nghĩ gì đó.

Giữa lúc Ôn Hoàn và Lục Viện trò chuyện ở bên này, Lynda bưng ly rượu dẫn theo nhà đầu tư bộ phim giám đốc Tiêu cùng một đám người đi về phía bên này: "Văn thiếu gia, Tiểu Hoàn, hóa ra là các người đầu ở đây." Lynda bước tới, kéo Ôn Hoàn đứng ở bên cạnh Văn Phong, tươi cười tiếp tục nói: "Vừa rồi giám đốc Tiêu còn nói với chị, sao tối nay không thấy hai người đây."

Cùng đi theo giám đốc Tiêu tới đây còn có Lạc Hường Đông, thấy Lục Viện cũng đứng ở đây, khẽ nhú mào, nét mặt nhìn qua có phần không vui.

Lục Viện thấy anh cũng ở đây, cười hờ hững đi tới chỗ anh, khoác vào tay của anh, nhìn Ôn Hoàn một cái rồi quay đầu sang nói với Lạc Hường Đông: "Hường Đông, Ôn Hoàn cũng ở đây."

Lạc Hường Đông cũng không nói một lời nào, chỉ bình thản gật đầu với Ôn Hoàn một cái. Ôn Hoàn cũng gật đầu lại với anh ta, coi như là đáp lễ.

Một đám người đứng trò chuyện một lúc, dường như giám đốc Tiêu lại nhìn thấy bạn hợp tác làm ăn với ông ta liền đi tới chỗ đó, mà Lynda đương nhiên cũng không thể bỏ qua cơ hội thiết lập mối quan hệ cho nên cũng đi theo bọn họ sang đó.

Lục Viện không quen ở những nơi như thế này bèn lôi kéo Ôn Hoàn đi đến chỗ có ghế sofa ngồi xuống trò chuyện.

Bưng ly nước chanh lên uống một hớp, nhìn mọi người đứng túm năm tụm ba trò chuyện trong phòng tiệc, Lục Viện khẽ cười nói: "Chị không quen những nơi này, biết hay không quen biết đầu phải trưng ra bộ mặt vui vẻ, miệng cười như khúc gỗ."

Ôn Hoàn gật đầu, cũng cùng quan điểm: "Cả một đám người mình chẳng quen một ai, có đôi khi chính mình cũng cảm thấy không hiểu tại sao."

Lục Viện khẽ thở dài, liếc mắt một cái tìm được Lạc Hường Đông ở trong đám người, có chút bất đắc dĩ nói: "Nhưng cũng không có cách nào, không thể lần nào cũng để cho thư ký đi cùng." Xoay đầu lại nhìn bộ quần

áo Ôn Hoàn mặc trên người ngày hôm nay, chợt nghĩ đến cái gì đó, nhìn cô nói: "Tối nay em mặc bộ váy này thật xinh đẹp."

Ôn Hoàn hơi ngây ngẩn, có phần chưa thích ứng kịp với đề tài chị vừa nhảy sang này, đã lại nghe thấy chị nói thêm: "Cũng không biết ngày mai người nào đó có phát điên hay không." Giọng nói mang theo chút vui vẻ, có mấy phần cười trên nỗi đau của người khác.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 41: Bá Đạo Như Anh

Lục Thần tức giận đến nỗi giậm chân thành thịch, làm sao anh có thể không tức giận được chứ!

Nguyên nhân là vì ngày hôm qua cô đi tham dự hoạt động gì đấy, cho nên ngày hôm sau huấn luyện xong quay về cũng không thèm quan tâm đến ăn uống, việc đầu tiên chính là tìm tin tức về cô ở trên mạng. Hơn nửa tháng không gặp, tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng thực sự rất nhớ.

Tin tức này không nhìn còn đỡ, vừa nhìn là suýt chút nữa làm cho anh tức chết rồi, nhìn chằm chằm vào người trong đoạn video trên mạng, ngọn lửa trong lòng càng thêm cháy rừng rực, nhất là nhìn thấy tên đàn ông bên cạnh cô lại dám vòng tay ôm ngang hông cô!

"Mẹ kiếp!" Lục Thần tức giận đánh một quả đấm vào chiếc bàn, lực mạnh đến nỗi tay hơi sưng đỏ.

Nhưng cũng không thèm để ý đau đớn trên tay, nổi giận tắt video kia đi, cầm điện thoại di động lên gọi cho Ôn Hoàn.

Lúc Lục Thần gọi đến Ôn Hoàn vừa mới kết thúc cảnh quay ngày hôm nay, ngồi ở trên ghế đang chờ Tiểu Lâm thu dọn đồ đạc quay về khách sạn. Đang suy nghĩ xem cảnh quay ngày mai nên diễn thế nào cho hay thì chiếc điện thoại đặt ở trên bàn trà vang lên. Liếc nhìn dãy số báo trên màn hình, khẽ cong khóe miệng, với tay ra cầm lên nhận, nhưng cô còn chưa kịp mở miệng nói, đầu dây bên kia đã có tiếng quát nóng nảy của người nào đó: "Ôn Hoàn, thứ em mặc là cái gì, còn nữa, người đàn ông kia là ai, tay hắn ta để vào chỗ nào đấy, em hỏi xem có phải hắn ta chán sống rồi hay không, kêu hắn qua đây anh trừng trị hắn, cho hắn được như ý!"

Ôn Hoàn sững sốt, hoàn toàn không biết lửa giận của anh từ đâu mà tới, khó hiểu hỏi: "Lục Thần, anh làm sao vậy? Anh đang nói cái gì đấy?"

"Anh làm sao, anh làm sao à, anh đang sắp điên lên rồi đây!" Lục Thần bên kia đầu dây găng lên giận dữ: "Tối hôm qua thứ em mặc tên là gì, vậy mà cũng gọi là quần áo sao!"

Nghe vậy giờ Ôn Hoàn mới hiểu một chút, nhớ lại lời tối qua của Lục Viện, lúc này mới rõ hóa ra là chị ấy chỉ cái này, nghĩ vậy đột nhiên khẽ cười thành tiếng.

Nghe thấy cô cười, Lục Thần bên kia điện thoại càng nổi giận, giận đến nổi la to vào điện thoại: "Ôn Hoàn!"

"Ừm, em vẫn đang nghe." Ôn Hoàn khẽ cười trả lời.

Lục Thần bên kia điện thoại nghiêm khắc nói: "Em chú ý thái độ một chút, chuyện này rất nghiêm túc, không phải cợt nhả với anh!"

"Khụ khụ." Ôn Hoàn cố nín cười, gắng sức không để cho mình bật ra tiếng cười, nói: "Vâng, em vẫn rất nghiêm túc."

Nghe cô nói như vậy, lúc này Lục Thần mới lên tiếng: "Sau này không được mặc quần áo như vậy nữa, muốn mặc cũng chỉ có thể mặc cho anh ngắm!" Mặc như vậy đi ra ngoài để cho người ta nhìn phỉ phạm ra, những người đó lấy đâu ra may mắn lớn như vậy chứ, đây là lợi ích của một mình anh!

"Anh như vậy được gọi là chỉ cho phép quan phóng hỏa không cho phép dân đốt đèn sao?" Ôn Hoàn khẽ cười hỏi.

"Đây là anh bảo vệ toàn vẹn chủ quyền lãnh thổ!" Lục Thần nói năng hùng hồn, một bộ đó là chuyện đương nhiên.

Ôn Hoàn cười, rõ ràng người đàn ông bên kia điện thoại bá đạo ngang cồng, nhưng mà bá đạo và tính chiếm hữu muốn làm của riêng của anh cho người ta có cảm giác được trân trọng.

"Còn nữa, sau này phải giữ khoảng cách một mét trở lên với tên họ Văn kia, em xem, tay của thằng ranh kia để ở đâu, hấn vốn là cố tình chọc ghẹo." Vừa nghĩ đến tay của tên họ Văn kia đặt ở ngang hông cô, bức bối trong lòng lại từ từ bùng phát ra, vợ của anh như vậy mà để cho người ta sờ soạng phí phạm đi, nghĩ lại là thấy tức giận r ồi!

Ôn Hoàn thật sự là bị anh đánh bại, nhưng cũng biết người đàn ông này ngây thơ như đứa trẻ, chỉ có thể nghe theo lời của anh: "Được r ồi, biết r ồi."

Lục Th ần ngẫm nghĩ một lát vẫn cảm thấy lo lắng, lại nói thêm: "Không được, đợt bộ phim này của em kết thúc, chúng ta phải nói cho rõ ràng các vấn đề v ề hợp đ ồng của em, cái vòng giải trí này của các em thực rối loạn, không thích hợp với em." Nhớ l ần đầu tiên bọn họ gặp nhau, may mắn gặp phải mình, nếu như gặp phải người khác, vậy cũng không biết giờ sẽ là dạng tình huống gì nữa.

"Sau này em không đi làm, anh nuôi em à?" Ôn Hoàn cười hỏi, thực ra đã biết đáp án của anh, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng anh nói ra.

Lục Th ần không để cho cô thất vọng, không hề nghĩ ngợi nói ngay: "Đương nhiên là anh nuôi em, không thì anh nuôi ai?" Giọng nói coi đó như là chuyện đương nhiên.

Ôn Hoàn cười, dáng vẻ nhướn mày cười vô cùng đẹp mắt. Vẫn còn muốn nói với Lục Th ần cái gì đó, ngược mắt lên lại thấy Văn Phong đang đi v ề phía cô, mắt bình tĩnh nhìn cô, hình như là tìm cô muốn nói chuyện gì đó.

Tưởng là anh ta muốn qua đây thảo luận chuyện cảnh quay đối mặt ngày mai với cô, cũng biết anh ta có yêu c ầu nghiêm khắc với công việc, liền nói ngay với Lục Th ần bên kia đầu dây: "Em vẫn còn việc chưa làm xong, chờ chút nữa quay v ề em gọi lại cho anh."

Lục Th ần cũng không phải loại người không phân biệt được đúng sai, nghe thấy cô nói như vậy liền không kiếm chuyện với cô nữa, chỉ nói: "Lát nữa anh gọi lại cho em." Nói xong liền cúp điện thoại.

Tắt điện thoại xong, vừa lúc Văn Phong đi tới trước mặt cô.

Ôn Hoàn nhìn thẳng vào mắt anh ta, hỏi: "Tìm tôi có việc gì?"

Văn Phong nhìn cô, hỏi thẳng: "Cô quen biết với Lục Viện à?"

Ôn Hoàn sửng sốt, hơi bất ngờ anh ta qua đây là vì hỏi chuyện của Lục Viện, nhìn anh ta hỏi ngược lại: "Anh cũng quen Lục Viện sao?" Nhìn điệu bộ của Lục Viện ngày hôm qua, hai người có vẻ như là không biết nhau.

Văn Phong không trả lời câu hỏi của cô, tiếp tục hỏi: "Ngày hôm qua người đàn ông đứng bên cạnh cô ấy là chồng của cô ấy sao?"

Ôn Hoàn gật đầu, nhíu mày: "Rốt cuộc là anh muốn hỏi cái gì?"

"À." Văn Phong tự giễu khẽ cười một tiếng, lắc đầu: "Không có gì." Nói xong xoay người đi luôn.

Ôn Hoàn nhìn bóng lưng của anh ta, chân mày nhíu chặt hơn, không hiểu anh ta qua đây hỏi hai câu hỏi đó để làm gì.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 42: Thăm Dò Lục Viện

Buổi tối về đến khách sạn gọi điện cho Lục Thần, nhân tiện nói chuyện cô gặp Lục Viện ở Thanh Đảo, chỉ nghe thấy Lục Thần ở đầu dây bên kia đột nhiên hơi trầm giọng xuống, hỏi: "Lục Hướng Đông cũng ở đó à?"

"Vâng, gặp phải ở buổi tiệc tối hôm qua, bên tổ chức vừa khéo lại là bạn làm ăn với anh rể, không từ chối được nên phải đi." Ôn Hoàn nói theo những gì nhìn thấy, tối hôm qua mặc dù không trò chuyện lâu với Lục Viện nhưng cô cũng nhận ra chị ấy và mình đều không thích những nơi như vậy.

Lục Thần ở đầu dây bên kia đột nhiên không nói gì, thoáng cái im lặng.

Tưởng là anh không ở đó, hơi nhú mày, khẽ gọi: "Lục Thần, anh còn ở đó không?"

Lúc này Lục Thần mới phản ứng được, cất tiếng trả lời: "Ừ."

Bỗng nhiên anh im lặng làm cho Ôn Hoàn không thích ứng được, anh chưa bao giờ là một người ít nói.

Cho rằng anh xảy ra chuyện gì, có phần lo lắng hỏi: "Anh làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?"

Lục Thần ở đầu dây bên kia hình như bây giờ mới phục hồi lại tinh thần, nói: "Không có gì, vừa rồi đang suy nghĩ một ít chuyện." Không muốn nói nhiều, anh thay đổi đề tài: "Khi nào thì bộ phim của em trình chiếu, đã hơn nửa tháng rồi, còn nữa, chúng ta kết hôn cũng hơn nửa tháng, em nói xem có cặp vợ chồng nào như chúng ta không, từ ngày đầu tiên kết hôn đã bắt đầu ở riêng, em vẫn còn thiếu nợ anh một thứ đấy." Vừa nói chuyện, Lục Thần vừa dùng giọng điệu tràn đầy oán hận.

"Em nợ anh..." nhất thời Ôn Hoàn có phần không phản ứng kịp, vừa định nói mình không nợ anh cái gì, chợt nhớ tới lời anh nói với mình vào buổi trưa hôm hai người xa nhau, thoáng cái liền đỏ mặt, có chút xấu hổ nói: "Trong đầu anh toàn nghĩ cái gì vậy, lưu manh!"

"Anh nhớ vợ của anh, anh còn có thể nghĩ cái gì khác nữa!" Anh đã kìm nén đủ rồi, sắp không chịu được nữa!

Ôn Hoàn tức giận cười, ôm điện thoại bĩu môi nói: "Em thấy anh đâu phải nhớ em, chắc chắn là có âm mưu khác." Cô còn không hiểu người này sao, lần trước gặp cô không phải là ăn đậu hũ của cô à.

"Anh cũng chỉ có ý đồ với em thôi, anh còn có thể có ý đồ với người khác sao?!" Lục Thần nói năng hùng hồn.

Ôn Hoàn vừa bực mình vừa buồn cười, mắng: "Nói bậy gì đó, vậy trước đây lúc có mặt mình anh cũng như vậy à?!"

Nghe cô nói vậy, Lục Thần đầu dây bên kia ngay lập tức phản bác: "Lúc chưa có vợ, anh không nghĩ như vậy, hiện giờ đã có vợ nhưng vẫn chỉ có thể nhớ nhưng, ôm cũng không được ôm, anh dễ chịu được sao?!"

Ôn Hoàn nói không lại anh, mặt bị anh chọc cho đỏ bừng, không thèm nói nữa, cầm điện thoại mắng: "Đồ lưu manh."

Lục Thần đầu dây bên kia nở nụ cười, cười rất to, hình như trêu chọc cô một chút là có thể làm cho tâm tình của cô tốt lên.

Hai người cứ ôm điện thoại tán gẫu như vậy một lúc lâu, biết sáu giờ sáng mai cô phải đến phim trường, cho dù vẫn muốn tiếp tục trò chuyện nữa nhưng sợ cô ngủ không đủ giấc nên giục cô đi nghỉ sớm một chút.

Ngắt điện thoại xong Ôn Hoàn vẫn cầm chiếc điện thoại còn hơi nóng nhìn chằm chằm một lúc lâu, lúc sau mới đứng dậy cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Ngày hôm sau lúc đang quay phim, Ôn Hoàn có phần bất ngờ vì Lục Viện lại đến thăm, còn cầ n theo một giỏ trái cây lớn.

Lúc Lục Viện đến cô đang cùng Văn Phong quay cảnh tay đôi. Làm cho càng thêm bất ngờ chính là bình thường ngôi sao lớn Văn Phong rất ít khi bị NG, vậy mà hôm nay đã NG gần mười lần, cuối cùng đạo diễn thấy tâm tình của anh ta hơi tệ, tuyên bố nghỉ ngơi nửa tiếng, kêu thợ trang điểm trang điểm lại cho anh ta lần nữa.

Khi Ôn Hoàn quay trở lại khu nghỉ ngơi, Tiêu Lâm đang phân phát hoa quả mà Lục Viện mang tới cho mọi người.

Lục Viện đưa nước cho cô, chìa tay đón lấy, nhìn chị có chút ngạc nhiên hỏi: "Chị năm, sao chị lại tới đây?"

"Chị ở một mình trong khách sạn buồn quá, biết các em quay phim ở đây cho nên tới xem một chút." Vẫn là giọng nói dịu dàng nhã nhặn , trên mặt cũng luôn mang theo nụ cười hiền đạ m khiến người ta cảm thấy thật ấm áp.

Ôn Hoàn uống một hớp, thuận miệng hỏi: "Anh về đâu ạ?"

"Anh ấy bận rộn công việc, buổi tối mới có thời gian rảnh đi cùng chị." Mặc dù khi Lục Viện nói chuyện có cười, nhưng bên trong nụ cười kia Ôn Hoàn nhìn thấy sự mất mát bất đắc dĩ.

Một lần nữa để lại chai nước lên trên bàn, không nén được quay đầu nhìn thấy Văn Phong đang ngồi nghỉ ngơi ở bên kia bình thản nhìn về phía các cô. Không, không đúng, nói chính xác là anh ta đang nhìn chăm chăm Lục Viện.

Ôn Hoàn nghi ngờ, khẽ nhíu mày, hết nhìn Văn Phong lại đến Lục Viện, có phần thăm dò: "Chị năm, chị biết Văn Phong không?"

Lục Viện lắc đầu, vừa cười vừa nói: "Chị biết anh ta, nhưng anh ta không biết chị. Chị từng xem phim của anh ta, diễn xuất không tệ, nhất là cặp mắt kia, sâu muợn vô cùng mê người." Nói rồi quay đầu nhìn về phía

Văn Phong ở bên kia, lúc bốn mắt giao nhau có chút bất ngờ nhưng vẫn lịch sự gật đầu lại với anh ta, coi như là chào hỏi.

Ôn Hoàn không lên tiếng, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Thấy cô đột nhiên im lặng, Lục Viện hơi nghi ngờ hỏi: "Sao vậy?"

Lúc này Ôn Hoàn mới lấy lại tinh thần, lắc đầu cười gượng: "Không có gì."

Lục Viện cũng không hỏi thêm cái gì, lúc hai người đang trò chuyện thì Lạc Hướng Đông gọi tới, nói buổi tối bị khách hàng quán lấy có lẽ không có thời gian rảnh cùng đi ăn với chị.

Trên mặt của Lục Viện rõ ràng có chút mất mát, nhưng có oán trách cũng chỉ là trêu đùa hỏi anh rốt cuộc là tối đây nghỉ phép với chị, hay là chị theo anh ta tối đây công tác.

Sau khi cúp điện thoại, Lục Viện cười hỏi buổi tối Ôn Hoàn quay phim xong có thể đi ăn cơm với chị được không, Ôn Hoàn suy nghĩ một chút rồi vui vẻ gật đầu nhận lời. Thực ra ngày hôm nay cảnh quay của cô không nhiều, ước chừng không cần đến sáu tối là có thể kết thúc.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 43: Nhà Hàng Riêng

Cảnh quay buổi chiều mặc dù Văn Phong khiến cho người ta rơi vào trạng thái hơi bất ngờ, nhưng cuối cùng vẫn kết thúc buổi ghi hình trước giờ cơm tối.

Tiểu Lâm đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về, Ôn Hoàn uống một hợp nước, nhìn Lục Viện hỏi: "Chị biết nơi nào ngon không thì giới thiệu, em không quen thuộc Thanh Đảo lắm." Đến Thanh Đảo cũng đã hơn nửa tháng nhưng mỗi ngày đều là quay phim, còn chưa từng ra ngoài đi dạo.

"Có một nhà hàng riêng, mùi vị rất ngon, lần trước Hường Đông đưa chị đến đó ăn, chỉ là hơi xa nhưng vị trí không tệ, ít nhất em cũng không sợ bị nhiều người nhận ra."

Nghe vậy Ôn Hoàn gật đầu, hoàn toàn đồng ý: "Được, dù sao cũng ng ỡ xe tới đó, xa hay gần không quan trọng."

Không quay lại khách sạn với Tiểu Lâm, Ôn Hoàn đeo kính râm và đội mũ lưỡi trai, đi luôn với Lục Viện ra ngoài. Hai người kêu xe, lúc ng ỡ lên Lục Viện đưa địa chỉ cho tài xế.

Ng ỡ trên xe hai người thuận miệng tán gẫu, Lục Viện nhớ tới bộ váy Ôn Hoàn mặc trên người trong buổi tiệc ngày đó, lại dựa vào sự hiểu biết đối với tính cách của Lục Th ần, chị khẽ cười nhìn Ôn Hoàn hỏi: "Thế nào, sau khi xem video ngày hôm qua Lục Th ần phát điên lên chứ?"

Nhớ lại dáng vẻ Lục Th ần gọi điện ngày hôm qua, Ôn Hoàn cũng không nhịn được cười, nói: "Anh ấy vốn là người đàn ông gia trưởng, vô cùng độc đoán." Trong lúc nói chuyện nụ cười trên môi không hề tắt, người ngoài nhìn vào thì thấy một gương mặt hạnh phúc và ngọt ngào.

Lục Viện cũng cười: "Cậu út nhà chúng ta chính là người như vậy, muốn gì cũng đều rất thẳng thắn, đã là của mình thì sẽ không cho người khác ngấp nghé nửa xu, đối với người mình quan tâm thì luôn vô cùng độc đoán, không cho phép người khác tổn thương dù chỉ một chút đến người mình quan tâm." Nói rồi vươn tay kéo tay của Ôn Hoàn sang: "Tiểu Hoàn, em đừng thấy bình thường gương mặt của nó nghiêm túc lại hay lớn tiếng, tính cách của nó là như vậy, chị nghĩ cái giọng đó cũng là do ở trong quân đội luyện thành."

Ôn Hoàn gật đầu: "Em biết rồi."

Thực ra ở với nhau lâu ngày cô cũng phát hiện ra, mỗi lần tên Lục Thần kia lớn tiếng kêu la nhưng chưa từng có lần nào thật sự nóng nảy hung dữ với cô.

Nghĩ vậy Ôn Hoàn có phần tò mò hỏi: "Chị, nếu không chúng ta nói thêm nhiều chuyện về anh ấy nhé."

"Em muốn biết cái gì?" Lục Viện buồn cười hỏi cô.

Ôn Hoàn liếc dọc liếc ngang, hỏi: "Ví dụ như về anh ấy và bạn gái trước kia của anh ấy đi, tại sao lại chia tay vậy?" Rất kỳ quái, đột nhiên lại muốn biết.

Nghe vậy Lục Viện cười thành tiếng: "Ha ha, đây là em đang ăn giấm chua sao?"

Ôn Hoàn đỏ mặt, vân vê lọn tóc, nhỏ giọng nói thầm: "Em, em chỉ thuận miệng hỏi thôi."

Thấy dáng vẻ thẹn thùng của cô, ý cười bên môi Lục Viện càng rõ hơn, nói: "A Thần chưa từng có bạn gái, em là bạn gái đầu tiên của nó."

Nghe vậy Ôn Hoàn xoay đầu sang vẻ mặt không tin nhìn chị: "Anh ấy chưa từng yêu ư?!" Nhớ không lầm thì hiện giờ đã hơn 30 rồi, người đàn ông 30 tuổi mà chưa từng có mảnh tình vắt vai nào, cô có thể nói là anh rất ngây thơ không?

"Đúng vậy, nó luôn ở trong đơn vị, lúc trước bọn chị giới thiệu cho nó, nó còn không vui, nó nói không có thời gian rảnh, chị thấy nó vốn là chưa từng ưng ý ai, hiện giờ không phải hai người các em rất tốt sao." Thử tình cảm này nhắc tới thật đúng là phải coi duyên phận, duyên phận đến thì sẽ thật sự đến, có muốn ngăn cản cũng không nổi.

Ôn Hoàn cong khóe miệng, nhớ tới lần cô và Lục Thần gặp nhau, thật đúng là như trong phim.

Dọc đường vừa đi vừa trò chuyện như vậy, thấm thoát đã đến nhà hàng riêng mà Lục Viên đã nhắc tới kia, so với nội thành náo nhiệt thì ở đây đúng là có chút khác biệt, xung quanh không có nhà ở, nhưng cũng dễ dàng nhận thấy nhà hàng này buôn bán không tệ, trước cửa đậu mấy chiếc xe riêng.

Đế ý thấy chỗ này không dễ kêu xe, trước khi xuống xe hai người còn xin danh thiếp của người tài xế, định lát nữa đi về thì kêu ông ta tới đón.

Bác tài xế kia sáng khoái nhận lời, nói bao giờ bọn họ gọi thì sẽ ngay lập tức tới đây.

Nhà hàng riêng này rất độc đáo, bên ngoài bình thường nhưng sau khi đẩy cửa đi vào thì thật sự không khác gì chốn bồng lai, có cảm giác như ở khu du ngoạn của Giang Nam, ở giữa vườn hoa trang trí rất tinh tế, hòn non bộ hay hoa cỏ đều rất đẹp để khiến cho người ta không kiềm chế được phải nhìn lại mấy lần. Mà bao quanh vườn hoa chính là các căn phòng độc lập nhau, đường vào phòng thông với vườn hoa, trên đường là lan can khắc gỗ, khá cổ kính khiến cho người ta có cảm giác bước vào nhàn chỗ.

Rất nhanh thì người phục vụ bước tới, dẫn hai người đi tới gian phòng của mình.

Ôn Hoàn nhìn xung quanh không khỏi có chút than nhẹ nói: "Không ngờ còn có nơi như vậy."

"Lần đầu tiên Hường Đông mang chị tới đây chị cũng thích ngay." Lục Viên bên cạnh nói, trên mặt mang theo vẻ thỏa mãn nở nụ cười.

"Tiểu thư, đây là phòng của hai vị." Người phục vụ mở cửa gian phòng, sau đó xoay người cung kính đưa tay mời hai người ngồi.

Hai người gật đầu, đang định bước vào thì căn phòng bên cạnh vừa vặn bị người ở bên trong mở ra, chỉ nghe thấy bên kia truyền đến giọng nói dễ nghe của một cô gái: "Hướng Đông, bây giờ anh định đi về sao?"

Nghe vậy Lục Viện theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy Lạc Hướng Đông từ căn phòng bên cạnh bước ra, đi ở bên cạnh anh ta là một người phụ nữ ăn mặc già dặn, tóc vén lên cao, áo sơ mi đóng thùng, toàn thân mặc một bộ đồng phục nữ.

Lạc Hướng Đông bên kia hình như cũng cảm giác thấy bên này có người nhìn anh ta, xoay đầu lại vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Lục viện liền sửng sốt, vẻ mặt có phần bất ngờ và kinh ngạc.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 44: Người Phụ Nữ Kia

Lục Viện sững sờ, mắt nhìn chăm chăm vào Lạc Hường Đông và người phụ nữ phía sau anh ta.

Ôn Hoàn cũng quay đầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lạc Hường Đông đứng ở cửa phòng bên cạnh. Người có phản ứng nhanh nhất không phải là Lục Viện cũng không phải Lạc Hường Đông càng không phải là Ôn Hoàn cùng đi đến với Lục Viện mà là người phụ nữ mặc đồ phục công sở đứng bên cạnh Lạc Hường Đông kia.

Người phụ nữ tiến lên trước Lạc Hường Đông một bước, mắt nhìn chăm chăm vào Lục Viện, miệng nở nụ cười như có như không: "Lục viện, đã lâu không gặp."

Lục Viện chấn động toàn thân, sau khi khôi phục lại tinh thần, miệng khẽ nhếch lên, nỗ lực muốn cười nhưng cười không nổi.

Thấy vậy người phụ nữ kia bật cười lạnh lùng, nhìn Lục Viện nói: "Sao vậy, không biết tôi à?" Giọng nói kia rõ ràng rất khiêu khích.

Ôn Hoàn xoay đầu, chỉ thấy Lục Viện quay mặt sang chỗ khác không nhìn người phụ nữ kia, miệng cắn chặt, môi khẽ run rẩy.

Thấy chị không nói lời nào, người phụ nữ kia lại mở miệng vừa định nói: "Trước đây cô..."

Không đợi cô ta nói xong, Lạc Hường Đông bên cạnh ngắt lời: "Hường Tình, em về trước đi."

Nghe vậy Diệp Hường Tình quay đầu liếc nhìn Lạc Hường Đông, cười khẩy nói: "Sao vậy, bây giờ anh biết đau lòng cho cô ta sao?"

Lạc Hướng Đông không nói gì, chỉ quay đầu liếc mắt trừng cô ta, vẻ mặt nghiêm trọng.

Diệp Hướng Tinh không nói nữa, hừ lạnh một tiếng rồi nhìn Lục Viện, xoay người đi thẳng tới cửa chính bên kia.

Ôn Hoàn không biết rốt cuộc giữa ba người có quan hệ như thế nào, nhưng cảm giác được lúc này bầu không khí rất lúng túng kỳ lạ. Ngay cả người phục vụ đứng ở bên cạnh hình như cũng cảm giác được, liếc nhìn Lục Viện xong lại nhìn tới Lạc Hướng Đông, rồi sau đó lặng lẽ lui ra.

Qua một lúc lâu sau, Lạc Hướng Đông nhìn Lục Viện, môi nhếch lên định nói: "Lục Viện..." nhưng Lục Viện không chờ anh ta nói xong liền ngắt luôn lời anh ta.

Lục Viện nhìn Ôn Hoàn, nói: "Tiểu Hoàn, đột nhiên chị cảm thấy trong người hơi khó chịu, chúng ta trở về đi."

Ôn Hoàn đương nhiên biết đây là chị đang lấy cớ, nhưng cũng không hỏi gì nhiều, gật đầu một cái nói: "Được, chúng ta đi về." Vừa nói mắt vừa liếc sang Lạc Hướng Đông, chỉ thấy anh ta đang bình tĩnh nhìn chăm chú vào Lục Viện.

Ôn Hoàn đi cùng Lục Viện ở phía trước, Lạc Hướng Đông đi theo các cô ở phía sau.

Ôn Hoàn lấy danh thiếp của người tài xế taxi vừa nãy gọi điện cho ông ta, tài xế kia mới đi được nửa đường, không muốn đón khách, Ôn Hoàn nói trong điện thoại sẽ trả gấp đôi, lúc này ông ta mới đồng ý quay lại đón các cô.

Trong lúc đợi người tài xế taxi quay lại một lần nữa, ba người cũng không mở miệng nói gì, Ôn Hoàn hơi lo lắng nhìn Lục Viện, mà Lục Viện giống như người mất hồn, mắt chăm chú nhìn về phía chân trời tối đen như mực, không hề sót ruột. Còn Lạc Hướng Đông đứng ở bên cạnh, ánh mắt rơi xuống trên người Lục Viện, không nhìn ra được cảm xúc trên mặt của anh ta lúc này.

Tài xế xe taxi kia không để cho bọn họ chờ lâu, cùng lắm chỉ khoảng năm phút là lái xe quay trở lại, Ôn Hoàn và Lục Viện mở cửa ng ồi vào phía sau, mà Lạc Hướng Đông kia cũng không lên tiếng đưa tay mở cửa xe ng ồi xuống chỗ ng ồi cạnh tài xế.

Ôn Hoàn liếc nhìn Lục Viện, chỉ thấy chị quay mặt nhìn chăm chú ra bên ngoài. Tài xế kia liếc nhìn Lạc Hướng Đông, lại thấy hai người phía sau cũng không nói từ chối nên cũng không hỏi nhiều, lập tức khởi động xe rời đi.

Lúc xe chạy trên đường, vị tài xế kia mới mở miệng hỏi: "Này, mặc dù ở đây chỉ có một con đường, nhưng mấy người cũng phải nói cho tôi biết muốn đi đâu chứ?"

Ôn Hoàn liếc nhìn Lục Viện, thấy chị không định lên tiếng, liền nói cho bác tài xế địa chỉ khách sạn hiện giờ của mình.

Dọc đường đi mấy người không hề mở miệng nói câu nào, âm thanh duy nhất trong xe chính là tiếng động phát ra từ radio, mấy bài hát cũ, người dẫn chương trình còn nói mấy câu pha trò.

Lúc xe từ từ đỗ lại trước cửa khách sạn Ôn Hoàn ở, Ôn Hoàn liếc nhìn Lạc Hướng Đông ng ồi đằng trước, đưa tay khẽ đẩy Lục Viện, hỏi: "Có muốn đi lên ng ồi một lát không?"

Lúc này Lục Viện mới khôi phục lại tinh thần, liếc nhìn Ôn Hoàn, khẽ lắc đầu, nhếch môi: "Em mau lên đi." Nụ cười kia thường ngày luôn làm cho người ta có cảm giác ấm áp, giờ chỉ cảm thấy mang theo khổ sở và mệt mỏi.

Nhìn chị như vậy Ôn Hoàn vẫn có chút không yên lòng, lo lắng hỏi: "Thực sự không lên đấy ng ồi một lát được sao?"

Lục Viện gật đầu, cố gắng làm cho nụ cười của mình trở nên tự nhiên: "Chị không sao."

Thấy chị như vậy Ôn Hoàn cũng không tiếp tục kiên trì nữa, chỉ nói: "Có chuyện gì thì gọi cho em."

Lục Viện gật đầu coi như thay câu trả lời.

Nhìn chiếc xe kia khởi động rồi biến mất trong bóng đêm, Ôn Hoàn suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện thoại kể cho Lục Thần chuyện tối nay.

Chuông điện thoại reo một lúc lâu mới được bắt máy, Lục Thần ở bên kia đầu dây hình như là chạy tới, bên này điện thoại vẫn còn nghe thấy tiếng thở hổn hển. Không đợi Ôn Hoàn mở miệng, anh ở bên kia hỏi ngay: "Sao vậy, nhớ anh à?"

Ôn Hoàn đâu còn tâm tình đấu võ mồm hay nói đùa giỡn với anh, nói ngay: "Lục Thần, tối nay lúc em và chị năm đi ra ngoài ăn cơm gặp phải anh rồi."

Lục Thần ở bên kia điện thoại hình như nhận ra cái gì đó, im lặng một lát, giọng nói hơi có phần lạnh lùng, hỏi: "Còn ai nữa?"

Ôn Hoàn cũng không quan tâm xem tại sao anh lại đoán chuẩn như vậy, chỉ nói: "Còn một người phụ nữ, hình như tên là Hướng Tình." Cô nhớ vừa rồi Lạc Hướng Đông gọi như vậy.

Ôn Hoàn vừa mới nói xong, chỉ nghe thấy Lục Thần bên kia đầu dây tức giận quát: "Mẹ kiếp, tên khốn Lạc Hướng Đông kia!"

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 45: Tình Yêu Của Lục Viện

Hóa ra người phụ nữ gặp ở nhà hàng riêng kia là bạn gái cũ của Lạc HướnĐông, trước khi kết hôn cùng Lục Viện, Lạc HướnĐông và Diệp HướnTình là một đôi, hai người là bạn học thời đại học, bắt đầu yêu nhau từ lúc đi học.

Còn việc tại sao cuối cùng Lạc HướnĐông lại kết hôn với Lục Viện, đó là vì khi gia đình Lạc HướnĐông phá sản đã tìm đến người nhà họ Lục cầixin giúp đỡ, nhưng bị ba Lục từ chối. Năm ấy Lục Viện học mĩ thuật ở nước ngoài vừa mới về nước, gặp phải Lạc HướnĐông ở cửa.

Hóa ra ngày trước khi Lục Viện còn ở Pháp đã từng gặp qua Lạc HướnĐông, lúc ấy Lạc HướnĐông giúp cô tìm lại chiếc túi bị cướp. Để cảm ơn, chị mời anh ta uống cà phê, hai người coi như là ở nơi đất khách quê người có một cuộc gặp có phần lãng mạn.

Đoạn ký ức này liên tục bay lượn trong đầu Lục Viện, chị vẫn nhớ người đàn ông trước đây ở Paris vì chị mà chạy suốt mấy con phố mới tìm được túi xách của chị mang về. Cho nên khi chị gặp phải người đàn ông trong trí nhớ ở cửa nhà mình, liếc mắt một cái là nhận ra anh ta ngay.

Khi biết anh ta đến cầixin sự giúp đỡ, ngay lập tức Lục Viện không muốn để anh ta rời đi liền kéo vali đi vào cầixin cho anh ta. Ba Lục thấy chị có vẻ gấp gáp, chút tâm tư của con gái mình sao không đoán ra được, tất cả đều thu hết vào trong mắt, hỏi chị có phải thích người ta hay không, Lục Viện cũng không nói nên lời, chỉ xấu hổ đỏ mặt.

Không cần hỏi thêm gì nữa, ba Lục bảo Lục Viện kêu người kia bước vào. Khi Lạc HướnĐông nghe thấy ba Lục nói có thể đồng ý đầu tư cho công ty của anh ta, nhưng chỉ dùng làm của hồi môn cho con gái lấy

chàng, Lạc Hướng Đông im lặng bình tĩnh nhìn Lạc Viện, cuối cùng không nói gì xoay người rời đi luôn.

Việc anh bỏ đi thực ra Lạc Viện cũng cảm thấy mất mát đau lòng, nhưng sau khi khổ sở hai ngày vẫn quyết định giúp anh ta cầu xin ba, mong ba đừng cố ý gây khó dễ cho anh ta, nhưng không ngờ lúc đi vào thư phòng của ba Lạc, Lạc Hướng Đông lại từ bên trong bước ra.

Lúc đó Lạc Viện chỉ biết đứng sững, không phản ứng gì được, ba Lạc từ bên trong thư phòng đi ra, gương mặt vui vẻ dĩ nhiên tâm tình cũng không tệ, vỗ vai Lạc Hướng Đông nói với Lạc Viện: "Tiểu Viện, con đợi làm cô dâu xinh đẹp nhất thế giới đi."

Thì ra sau khi Lạc Hướng Đông suy nghĩ một ngày quyết định đồng ý với yêu cầu của ba Lạc, cho nên sáng sớm liền tới đây.

Lạc Viện sau khi hết kinh ngạc chỉ còn lại vui vẻ, hôn lễ được sắp xếp rất gấp, thậm chí không có nhiều thời gian tìm hiểu và yêu đương, trong một tháng bọn họ liền kết hôn ngay, nhưng ngày kết hôn xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Lạc Viện đợi anh ta ở trong giáo đường gần hai tiếng đồng hồ Lạc Hướng Đông mới vội vã chạy tới, mà đi cùng anh ta đến còn có một người phụ nữ, cô gái kia chính là Diệp Hướng Tình.

Diệp Hướng Tình làm náo loạn hôn lễ, nói Lạc Viện là kẻ thứ ba cướp đoạt bạn trai của cô ta, trong ngày kết hôn ấy Lạc Viện mới biết mình trong lúc vô tình làm người thứ ba, phá hoại tình cảm của người khác.

Màn hôn lễ ấy gần giống như trò hề, ngay khi Lạc Viện gỡ màn che trên đầu xuống định rời khỏi giáo đường thì Lạc Hướng Đông cầm nhẫn quỳ một chân xuống đất đeo vào tay của Lạc Viện.

Có lẽ là thật sự rất thương anh ta, cho nên Lạc Viện không có cách nào đẩy anh ta ra được, cuối cùng nuốt nước mắt gật đầu.

Mặc dù người nhà họ Lạc đối với chuyện này rất tức giận, nhưng dưới sự kiên trì của Lạc Viện cũng không nói thêm hay truy cứu gì nữa.

Những chuyện này đều là Lục Thần nói cho cô, sau khi nghe xong Ôn Hoàn nhớ lại hai lần gặp Lạc Hướng Đông, dù sao vẫn cảm thấy người đàn ông này quá mức lạnh lùng, cho dù tối nay anh ta và cô họ Diệp kia vùng trộm gặp gỡ bị bọn cô bắt gặp, trên mặt của anh ta ngoài bất ngờ và kinh ngạc ra, thậm chí không có chút áy náy nào.

"Anh tới đó tìm các em."

Chỉ nghe thấy Lục Thần ở bên kia điện thoại nói một câu như vậy, không đợi Ôn Hoàn kịp phản ứng bên kia đã truyền đến âm thanh tút tút.

Ôn Hoàn giờ chiếc điện thoại vẫn còn nóng trên tay ra nhìn lại thời gian trên màn hình, vẫn hơi không yên tâm liên tục gọi điện cho Lục Viện.

Điện thoại reo một lúc lâu mới được bắt máy, chỉ có điều không phải Lục Viện mà là giọng của đàn ông, chắc là Lạc Hướng Đông.

"Lục Viện đâu?" Ôn Hoàn hỏi, giọng nói không được coi là dễ chịu.

"Lục Viện ngủ rồi." Lạc Hướng Đông ở bên kia đầu dây nói, giọng điệu bình thản giống như tối nay chưa hề xảy ra chuyện gì.

"Hai người ở khách sạn nào, ngày mai em không có cảnh quay, muốn đến đó tìm chị năm."

"Không cần, ngày mai tôi và Lục Viện quay về Giang Thành." Lạc Hướng Đông không có ý tiếp tục cuộc nói chuyện, nói ngay: "Không có chuyện gì tôi cúp máy đây."

"Chờ một chút, anh..." không đợi Ôn Hoàn nói hết, Lạc Hướng Đông ở bên kia đầu dây đã ngắt luôn điện thoại.

Ôn Hoàn nhìn điện thoại di động, muốn gọi lại thay mặt Lục Viện dạy dỗ anh ta một chút, suy nghĩ một hồi cuối cùng vẫn thôi.

Thực ra trải qua hơn nửa tháng quay phim, những cảnh muốn lấy ở Thanh Đảo này cũng đã gần xong hết rồi, chỉ còn vài cảnh quay của diễn

viên quần chúng nữa là có thể kết thúc. Sau này quay về Giang Thành quay bổ sung mấy đoạn nữa là có thể chỉnh sửa cắt ghép, sau đó giao cho bên hậu kỳ hoàn thiện nốt.

Thừa dịp quay phim ở đây rảnh rỗi chị Lynda liền nhận cho Ôn Hoàn mấy hoạt động, mà buổi họp báo hôm nay chính là lễ khai mạc của một công ty bất động sản, đang lúc bên phía ban tổ chức phái xe đến rước Ôn Hoàn qua đó thì Lục Viện gọi điện tới.

Hóa ra 11 giờ sáng hôm nay Lục Viện và Lạc Hướng Đông lên máy bay quay về Giang Thành, trong lúc hai người mang theo hành lý chuẩn bị bước vào sân bay thì vừa vặn gặp phải Lục Thần cũng vừa mới bước xuống máy bay đang đi ra ngoài. Lục Thần nhìn thấy Lạc Hướng Đông, một câu cũng không nói liền bước ngay tới đâm một cú vào mặt của Lạc Hướng Đông, hai người đánh nhau ngay tại cửa sân bay, Lục Viện ngăn không được, gấp đến độ không còn cách nào nữa mới gọi cho Ôn Hoàn.

Nghe xong Ôn Hoàn quăng lại một câu có việc cho Tiểu Lâm rồi vội vã túm quần áo và kính râm đi tới sân bay.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 46: Nghĩ Một Đường Nói Một Nẻo

Cuối cùng Ôn Hoàn không tới sân bay mà là đang trên đường đi đến sân bay thì thay đổi tuyến đường đi đến đồn cảnh sát gần sân bay. Bởi vì hai người và Lạc Hường Đông đang ở đấy.

Do Ôn Hoàn không có trách nhiệm đến giờ lại chạy mất, chị Lynda bên kia sốt ruột nóng nảy, dọc đường gọi không ít lần, cuối cùng dọa dẫm nói vi phạm quy định Ôn Hoàn phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Ôn Hoàn cũng không quan tâm nhiều như vậy, sau khi thuận miệng đồng ý liền cúp luôn điện thoại.

Đợi tới khi Ôn Hoàn chạy tới cục cảnh sát Lục Viện đang ngồi ở trên ghế dài trước cửa phòng thẩm vấn, Lục Thần và Lạc Hường Đông bị tách ra xa nhau để nhân viên cảnh sát hỏi cung làm báo cáo.

"Chị năm." Ôn Hoàn vừa gọi vừa đi tới chỗ Lục Viện: "Sao vậy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Lục Viện ngẩng đầu nhìn cô, cả người thoát nhìn có vẻ uể oải, lắc đầu: "Chị cũng không biết chuyện gì xảy ra, A Thần vừa đến liền xông vào đánh Hường Đông."

Ôn Hoàn ngồi bên cạnh chị, thấy chị như vậy cũng hiểu người khó chịu nhất bây giờ chính là chị, một bên là chồng của mình, một bên là em trai ruột của mình, hai người lại vì mình mà phải đến đồn cảnh sát.

Nắm lấy bàn tay chị kéo sang, Ôn Hoàn cũng chỉ có thể an ủi: "Đừng lo lắng quá, không có chuyện gì đâu."

Lục Viện gật đầu, khóe miệng nhếch ra nụ cười có chút mệt mỏi.

Không bao lâu sau, cánh cửa phòng bên phải được mở ra, Lạc Hường Đông từ bên trong đi ra, lúc này Ôn Hoàn mới nhìn thấy khoe miệng Lạc Hường Đông sưng đỏ, thậm chí bên mép còn có vết máu, đuôi mắt phải cũng bầm tím một mảng. Nhìn vết thương của anh ta xem ra Lục Thầ ra tay chắc chắn không hề nhẹ.

Lạc Hường Đông nhìn Lục Viện, tuy bây giờ hình ảnh của anh ta có phần nhếch nhác nhưng ánh mắt nhìn Lục Viện vẫn không dao động.

Lục viện cũng nhìn lại anh ta, nét mặt có chút phức tạp, khẽ cắn khoe môi, cuối cùng mới mở miệng nói: "Đừng truy cứu A Thầ, cậu ấy chẳng qua sợ em bị uất ức."

"Anh sẽ không truy cứu cậu ta." Lạc Hường Đông mở miệng, nhìn cô nói thêm: "Theo anh trở về"

Không đợi Lục Viện trả lời, cánh cửa một gian phòng khác cũng mở ra, Lục Thầ từ bên trong đi ra, cơn tức vẫn còn chưa tiêu tan hết, xông về phía Lạc Hường Đông quát: "Muốn xéo thì anh xéo đi, chị của tôi không về với anh." Nói xong còn vung nắm tay lại muốn đánh về phía Lạc Hường Đông.

"Này này, anh chú ý một chút, nơi này là đồn cảnh sát không phải cái chợ!" Viên cảnh sát ở sau lưng nhắc nhở.

Ôn Hoàn cũng vội vàng bước lên phía trước kéo tay Lục Thầ, lắc đầu với anh. Lúc này Lục Thầ mới buông nắm tay ra, nhìn anh ta hờ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Lạc Hường Đông giống như muốn ăn tươi nuốt sống anh ta.

"Anh đã không có ý định truy cứu trách nhiệm hình sự của cậu ta, vậy các người ra ngoài ký một chữ là có thể đi." Viên cảnh sát đứng ở bên cạnh Lạc Hường Đông nói, liếc mắt nhìn bọn họ một cái rồi cầ tài liệu đi khỏi.

Đợi hai viên cảnh sát kia đi khuất, Lục Viện quay đầu nhìn Lục Thầ và Ôn Hoàn nói: "A Thầ, em và Tiểu Hoàn đi về đi."

"Chị muốn trở về với anh ta sao?" Lục Thần nhìn chị, mặt lộ vẻ không đồng ý: "Em không đồng ý!"

Ôn Hoàn đứng bên cạnh cũng thuyết phục: "Chị, chị về cùng chúng em nhé."

Lục Viện lắc đầu, khẽ cười với bọn họ: "Chị không sao." Nói xong xoay người nhìn thẳng vào Lạc Hướng Đông, nói: "Đi thôi, xem còn có thể đổi chuyển bay hay không."

Lạc Hướng Đông không nói gì, gật đầu, vươn tay muốn nắm tay của Lục Viện lại bị Lục Viện nghiêng người né tránh. Lục Viện cũng không lên tiếng, không nhìn anh ta nữa, cất bước rời đi luôn.

Lục Thần muốn bước lên ngăn lại bị Ôn Hoàn ở bên cạnh kéo lại, chỉ thấy Ôn Hoàn lắc đầu với anh: "Chị năm đã không muốn, chúng ta đừng gượng ép chị ấy."

Trên đường quay về Ôn Hoàn và Lục Thần ngồi ghế sau của xe taxi, kéo tay của anh qua, các đốt ngón tay không biết có phải là vì vừa rồi đánh Lạc Hướng Đông hay không mà có vết trầy xước rách da. Ôn Hoàn cầm tay của anh, có chút đau lòng khe khẽ vuốt.

Lục Thần vẫn còn đang tức giận vì chuyện của Lục Viện, căm hận nói: "Hừ, hôm nay dễ dàng cho tên chết tiệt kia, lần sau anh không làm cho anh ta tàn phế không được!"

Ôn Hoàn tức giận liếc anh một cái, nói: "Anh thật dã man, dùng vũ lực để giải quyết vấn đề là cách ngu xuẩn nhất, hôm nay cũng do anh ta không truy cứu, nếu như thật sự muốn khởi kiện thì phải làm sao, em thấy anh thật đúng là phải ở đồn cảnh sát đợi thêm mấy ngày nữa."

"Đây cũng không phải là lần đầu tiên anh ta đi gặp cô gái kia, tên khốn Lạc Hướng Đông đó vốn nghĩ nắm chắc được chị năm, thấy chị ấy dễ ức hiếp cho nên mới được đằng chân lân đằng đầu như vậy!" Lục Thần nói, tâm trạng vẫn còn chút kích động, vươn tay vung một quả đấm vào nệm

ghê ng ỡ, khiến cho tài xế ng ỡ đằng trước không khỏi ngược mắt nhìn vào kính chiếu hậu.

"Không phải lần đầu tiên?" Ôn Hoàn hơi bất ngờ, không hiểu hỏi: "Trước đây anh ta cũng vụng trộm sau lưng chị năm đi gặp người phụ nữ kia sao?"

Lục Thần gật đầu, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Anh ta vốn chắc chắn Lục Viện sẽ không bao giờ rời khỏi anh ta, cho nên nhiều lần lập đi lập lại không hề kiên trì đi tìm người phụ nữ đó." Lần trước ở Giang Thành, khi anh và Lục Viện cùng nhau ăn cơm cũng đã từng gặp, nếu lúc đó không phải Lục Viện sống chết lôi anh ra, anh cũng đã xông tới dạy dỗ anh ta một trận rồi."

"Thật quá đáng!" Ôn Hoàn cũng có phần kích động nói.

Nghe vậy Lục Thần quay đầu nhìn cô, chỉ thấy một gương mặt nhỏ nhắn đang căng thẳng của cô, hai đầu chân mày nhíu thật chặt, mặt đầy vẻ căm giận, bộ dáng ấy khiến cho người ta cảm thấy thật sự có chút đáng yêu.

Nhìn cô những phiến muộn trong lòng thoáng cái chậm rãi bay đi, chăm chú nhìn vào cô hỏi: "Đúng rồi, tại sao em lại tới đây, đã kết thúc quay phim rồi sao?"

"Còn không phải là vì anh sao!" Ôn Hoàn tức giận liếc anh một cái, nhớ tới bộ dạng chị Lynda tức giận ần ỉ ở trong điện thoại với cô, nghĩ một hồi lại cảm thấy đau đầu.

Lục Thần cười, mặt có phần khoái chí, giang tay kéo cô vào trong lòng, nói: "Lo lắng cho anh sao?" Không đợi Ôn Hoàn trả lời, tiếp tục nói: "Yên tâm, ông xã nhà em đã được huấn luyện, người bình thường không thể đánh anh bị thương được."

Tài xế còn ng ỡ ở đằng trước, Ôn Hoàn hơi then thùng giơ tay đẩy anh ra, không vui nói: "Em lo anh bị bắt không có ai đến nộp tiền bảo lãnh cho anh."

Lục Th ần cong miệng cười, đưa tay nhéo mũi cô một cái, nói: "Nhóc con nghĩ một đ ằng nói một nẻo."

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 47: Ôn Hoàn, Anh Rất Nhớ Em

Ôn Hoàn dẫn Lục Thần về khách sạn, đúng lúc gặp phải Văn Phong vừa mới tham dự hoạt động xong trở về. Hai người đối mặt ở cửa khách sạn, Ôn Hoàn đang định chào hỏi thì bị người nào đó ở bên cạnh lôi đi.

"Sao vậy?" Ôn Hoàn khó hiểu nhìn người nào đó.

Lục Thần nhìn chằm chằm Văn Phong, anh liếc mắt một cái là nhận ra được người đàn ông trước mặt này, tên đàn ông này chính là kẻ ngày đó ôm vợ mình trong đoạn video kia!

Đừng nói anh quá nhỏ nhen có tính chiếm hữu cao, thử hỏi có người đàn ông nào không muốn chiếm giữ vợ của mình không?! Nếu nói không có, vậy vợ mình và những người phụ nữ khác có gì khác nhau chứ!

Nghĩ vậy Lục Thần liền nhìn Văn Phong với ánh mắt sắc bén, thậm chí kéo Ôn Hoàn ra phía sau mình.

Văn Phong nhú mày, thấy thái độ thù địch của Lục Thần với mình mà chẳng hiểu tại sao, chỉ gạt đầu một cái với Ôn Hoàn, xoay người đang định đi tới thang máy phía bên kia đột nhiên nhớ tới cái gì, xoay người lại hỏi Ôn Hoàn: "Lục Viện đã quay về rồi sao?"

Không đợi Ôn Hoàn mở miệng trả lời, Lục Thần bên cạnh lạnh mặt hỏi ngay: "Anh tìm Lục Viện làm gì?!"

Văn Phong nhìn chằm chằm Lục Thần một lát lại quay đầu sang nhìn Ôn Hoàn, ánh mắt tựa như muốn hỏi người đàn ông này là ai?

Ôn Hoàn cũng hơi ngạc nhiên, cô cảm thấy hình như giữa Văn Phong và Lục Viện từng có gì đó, nhưng cô đã hỏi Lục Viện, Lục Viện nói không

quen Văn Phong, giữa hai người không có quan hệ gì cả.

Cũng giống như Lục Thần, cô lên tiếng hỏi: "Đúng vậy thì tốt, anh có chuyện gì không, tôi có thể chuyển lời giúp anh."

Nghe vậy khóe miệng của Văn Phong nhếch lên, nhưng nụ cười mang theo vẻ cay đắng, lắc đầu không nói gì xoay người định rời đi.

"Chờ một chút." Lục Thần gọi anh ta lại, bước nhanh tới chắn ở trước mặt của anh ta: "Anh tìm chị tôi làm gì?" Tư thế và điệu bộ kia nhìn hơi dọa người.

Văn Phong sửng sốt, hơi bất ngờ nhìn anh: "Cậu là em trai của Lục Viên à?" Anh ta nhú chặt mày, giống như đang nhớ lại cái gì đó.

"Anh biết chị gái của tôi?" Lục Thần nhìn chăm chăm anh ta, vẻ mặt hơi hùng hổ dọa người.

Từ đầu tới cuối Văn Phong đầu không nói gì, chỉ nhìn Lục Thần một lúc lâu mới xoay người bỏ đi.

"Này, anh..." Lục Thần muốn đuổi theo lại bị trợ lý của Văn Phong ngăn cản.

"Tiên sinh, anh có chuyện gì thì nói với tôi."

Thấy dáng vẻ Lục Thần như không muốn bỏ qua, Ôn Hoàn lo lắng anh kích động, vội vàng bước lên phía trước kéo anh một cái, lắc đầu với anh nói: "Bỏ đi."

Lục Thần liếc nhìn Ôn Hoàn, lúc này mới thôi. Quay về căn phòng của Ôn Hoàn, chân mày của Lục Thần vẫn nhíu chặt, hết nghĩ đến Lạc Hương Đông lại nghĩ đến tên Văn Phong mới gặp kia.

Ôn Hoàn rót nước đưa cho anh: "Nè, uống nước đi."

Lúc này Lục Thần mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Ôn Hoàn, vươn tay kéo cô lại để cho cô ngồi trên đùi mình.

Ôn Hoàn cũng không giãy dụa hay làm dáng nữa mà dựa ngay vào trong ngực anh, cầm bàn tay của anh, nhìn các đốt ngón tay của anh sưng đỏ trầy xước, nhẹ nhàng vỗ về, vẫn còn hơi đau lòng, nói: "Đau không, có muốn tìm thuốc thoa cho anh không?!" Hình như sưng to hơn vừa nãy.

"Không phải bày vẽ, chút thương tích này có là gì đâu." Lục Thần thờ ơ nói: "Một người đàn ông mà trên tay hay trên người không để lại mấy vết sẹo thì còn gọi gì là đàn ông nữa!"

Nghe vậy Ôn Hoàn cố tình dùng tay ấn mạnh một cái xuống miệng vết thương của anh, nhưng anh một tiếng cũng không thốt ra, trái lại mang theo ý cười hỏi cô: "Sao vậy, cảm thấy tay người đàn ông của em chưa đủ sưng muốn dùng thêm chút lực à?"

"Vớ vẩn." Ôn Hoàn tức giận khẽ mắng, mắng xong lại vẫn còn hơi đau lòng nắm tay của anh đặt ở bên môi nhẹ nhàng thổi, giống như thổi như vậy sẽ làm cho vết thương mau khỏi.

Lục Thần cười, gương mặt nghiêm túc cương nghị rõ ràng mang theo vui vẻ, rút tay lại dùng sức ôm cô chặt hơn, để cằm trên bả vai của cô, dán vào tai cô có phần vui sướng nói: "Còn nói không đau lòng vì anh."

Ôn Hoàn ngậm thừa nhận, khóe miệng cũng mang theo ý cười, cầm tay anh lên đặt xuống một nụ hôn.

Lục Thần rút tay về, kéo cô sát gần vào sau đó giữ mặt cô, cúi đầu hôn lên môi của cô, sự nhớ nhung bị dồn nén hơn nửa tháng trời hóa thành nụ hôn như muốn nói hết với cô, động tác hơi có chút thô bạo.

Ôn Hoàn nghiêng người ngẩng mặt lên, ngoan ngoãn mặc cho anh hôn, tay cũng từ từ giơ lên khẽ vuốt ve đầu của anh, ngón tay cắm sâu vào trong tóc anh.

Không biết hai người hôn đã hôn được bao lâu, mãi đến khi Ôn Hoàn cảm thấy mình sắp bị anh hôn cho không thở được nữa, lúc này Lục Thần mới buông cô ra nhưng vẫn ôm cô, ngực phập phồng thở hổn hển.

Dán ở bên tai cô, Lục Thần nói từng câu từng chữ: "Ôn Hoàn, anh rất nhớ em." Giọng điệu nghiêm túc giống như tuyên bố, khiến cho người ta vừa nhìn là hiểu ngay, không cần hao tâm tổn trí suy đoán.

Ôn Hoàn bị anh ôm, khóe miệng không nhịn được cong lên, cô đã từng yêu, trước đây đã từng có một đoạn tình cảm ngây ngô với Thành Việt, kiêu hãnh phúc ngọt ngào này giống như cảm giác và hứng thú đã từng có trước đây.

Có đôi khi chuyện tình cảm thực sự rất kỳ quái, rõ ràng hai người quen biết không bao lâu, thời gian ở cùng nhau cũng rất ít, nhưng mọi việc cứ tự nhiên phát triển như vậy. Chuyện thích anh đơn giản đến nỗi khiến cho người ta chưa kịp suy nghĩ, lúc tỉnh lại anh đã ở trong lòng của mình từ lúc nào rồi.

Đàn ông bá đạo luôn dễ dàng làm cho người ta không thể nào từ chối được, không quan tâm người ta có bằng lòng tiếp nhận mình hay không. Họ hoàn toàn không cho người ta cơ hội từ chối, bá đạo muốn người ta thích họ, bá đạo muốn người ta nhớ kỹ họ, đương nhiên cũng bá đạo kín đáo đem những thứ tốt đẹp đưa cho người ta, mà mỗi một cô gái đều khát khao được yêu được che chở.

Lục Thần chính là một người đàn ông bá đạo như vậy!

P/s: sorry mọi người, hôm qua có việc bận không post truyện đúng hạn ^^ Ta post trước một chương, nếu làm kịp tối nay sẽ bù cho các nàng một chương nữa

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 48: Nhấn Đầu?

Buổi trưa Ôn Hoàn dẫn Lục Thần ra ngoài ăn cơm, vì vẫn còn nhớ nhà hàng riêng mà Lục Viện đưa cô đến tối hôm qua cho nên chạy thẳng xe tới đó với Lục Thần.

Lần này không gặp phải người quen nào cũng không bị ai nhận ra, mọi việc đều rất thuận lợi. Thật sự mà nói điều kiện của nơi này rất tốt, ăn thứ gì cũng cảm thấy rất hợp khẩu vị, chẳng trách Lục Viện tới một lần đã mê.

"Ăn nhiều thịt một chút, em gầy quá." Lục Thần nhanh nhẹn gấp miếng thịt bò hấp đặt vào bát của cô.

Ôn Hoàn dán mắt vào miếng thịt bò trong bát, mặc dù rất muốn ăn nhưng thứ này hấp thụ rất nhiều calo, mặt tràn đầy đau khổ nói: "Không được phép ăn."

Nghe vậy Lục Thần đang ăn một miếng thịt lớn ở bên cạnh có phần không hiểu, ngừng đầu nhìn cô hỏi: "Vì sao?"

"Mập quá đứng trước gương sẽ rất xấu." Mặc dù mỗi lần lên sân khấu các nữ diễn viên đều trong trang phục xinh đẹp gọn gàng nhưng phía sau chút hào quang này các cô phải trả giá rất nhiều, có đôi khi nhất thời tham ăn sẽ phải đổi lại hơn nửa ngày tập luyện.

"Như em mà gọi là mập à!" Lục Thần lườm cô, vừa nói vừa gấp vài miếng thịt bò và sườn xào chua ngọt thả vào bát của cô, ra lệnh: "Mau ăn đi, ít nhất cũng phải tăng thêm 10 cân nữa!"

"Vậy chẳng phải em sẽ biến thành một bà mập sao!" Ôn Hoàn trừng mắt phản đối với anh.

"Chính là muốn em béo thêm một chút, gầy đến nỗi trơ xương ra, ôm còn cảm thấy đau tay!" Cô là của anh, đương nhiên anh muốn giữ gìn những lợi ích mình nên có.

Ôn Hoàn vừa bực mình vừa buồn cười, nheo mắt mắng đùa: "Thì ra là anh sợ đau, vậy đừng ôm nữa, hoặc ôm những người khác đi." Giọng điệu còn chua hơn miếng sườn xào chua ngọt trong bát.

"Anh ôm người khác làm gì, em mới là vợ của anh!" Lục Thần nói với vẻ quang minh chính đại.

"Không phải anh sợ em làm đau tay anh sao?!" Ôn Hoàn cố ý châm chọc, khóe miệng không giấu được nụ cười.

Lục Thần nghe thấy trong lời nói của cô mang theo vị giấm chua, vừa cười vừa nói: "Đừng nói đau tay, ngay cả có gai cũng muốn ôm, hơn nữa còn muốn ôm thật chặt, đó là vợ của mình không phải người khác, không ôm chặt để vợ chạy mất đến lúc đó biết tìm ai."

"Chỉ được cái dẻo miệng." Ôn Hoàn buồn cười nhìn anh.

Lục Thần cũng cười, gấp miếng sườn xào đưa tới trước miệng của cô, khẽ dụ dỗ cô nói: "Nào, há miệng, em thật sự rất gầy, sợ béo không ăn cơ thể sẽ như cái que."

Lý trí nói cho cô biết nếu không muốn cả chiều ở phòng tập thể hình thì đừng há mồm, nhưng tình cảm lại lấn át lý trí, vui vẻ há miệng ăn.

Thấy cô đồng ý ăn, Lục Thần lại gấp một miếng nữa đưa tới trước mặt cô, cứ như vậy liên tục ăn hết mấy miếng, Ôn Hoàn cảm thấy nếu mình tiếp tục ăn nữa e là phải dành cả buổi chiều ở phòng tập thể hình để tiêu bớt lượng mỡ và calo mình đang hấp thụ vào bây giờ. Đợi đến khi Lục Thần lại gấp tới liền kiên quyết mím môi không há mồm.

Thấy ngày hôm nay cô quả thực ăn không ít, Lục Thần cũng không cưỡng ép cô nữa, nghĩ buổi tối cũng phải dỗ cô ăn nhiều thêm một chút mới được, nuôi cô mập thì lợi ích của mình mới được đảm bảo.

Bưng chén trà nhấp một ngụm, làm phai đi dầu mỡ đầy trong miệng, giờ tay nhìn đồng hồ đã gần hai giờ, coi thời gian không biết nhóm người Lục Viện có đuổi kịp chuyến bay hay không nữa.

"Không biết chị năm có bắt kịp chuyến bay không nhỉ?"

Nụ cười trên mặt Lục Thần thoáng cái thu hồi, buông đĩa trong tay xuống: "Lục Viện vốn là một người ngốc nghếch cố chấp." Lạc Hường Đông hết lần này tới lần khác đi gặp người phụ nữ kia, mà chị lại không nhẫn tâm bỏ đi được, quả thực chính là một người ngu ngốc số một.

Ôn Hoàn không phát biểu bất kỳ ý kiến nào, mặc dù cô không hiểu rõ chân tướng sự việc nhưng theo những gì mình hiểu, cô thực sự cũng cảm thấy Lục Viện làm vậy không đáng.

Hai người ngồi ở trong phòng một lát, mãi sau mới gọi người phục vụ đến tính tiền. Lục Thần kéo tay cô qua nắm lấy, mười ngón tay đan vào nhau nhưng vẫn cảm thấy hình như thiếu cái gì đó. Giờ tay cô lên nhìn chăm chú một lúc lâu, thấy bàn tay rộng tuếch của cô mới nhớ tới trên tay cô còn thiếu một món đồ, đó chính là nhẫn cưới của hai người.

Nắm tay cô tra hỏi: "Nhẫn đâu?"

"À." Giờ Ôn Hoàn mới hiểu, nói: "Để phù hợp với yêu cầu của kịch bản cho nên không thể đeo nhẫn."

Nghe vậy Lục Thần nhú mày, nghiêm mặt nói: "Không được, sau này ngoài lúc quay phim không thể đeo, những lúc khác đều phải đeo vào! Mua nhẫn cưới chính là muốn nói với mọi người em là của anh, để cho người khác đừng có ý nghĩ gì với em, nói cho mọi người em là bông hoa đã có chủ!"

"Ha ha." Ôn hoàn rất không nỡ mặt phá ra cười, cố ý nheo mắt anh, nói: "Đồ ngốc."

Lục Thần kéo cô lại, cúi đầu khẽ cắn xuống chóp mũi của cô, không chế sức lực rất tốt, không để lại vết cắn trên mũi cô,蹭 vào trán cô hỏi:

"Sau này đừng đóng phim nữa, anh nuôi em."

Trong lòng Ôn Hoàn ấm áp, không nói lời nào nhưng khóe miệng rõ ràng mang theo nụ cười. Lục Thần cũng không ép cô phải trả lời, vì biết dù muốn lui ra ngoài, không phải nói rút lui là lui ngay được, phải cần chút thời gian.

Nhìn gương mặt của cô, đưa tay khẽ vuốt ve, cúi người sát lại, môi dán ở bên tai cô nói: "Tối nay em phải trả anh đêm động phòng còn nợ."

Nghe vậy tai Ôn Hoàn nóng lên, thậm chí cả người cũng bắt đầu hơi khô nóng: "Lưu manh." Tức giận muốn đẩy anh ra chạy trốn, lại không để ý đúng lúc đụng phải người ở căn phòng bên cạnh cũng vừa mới ăn xong đang định rời đi.

"Xin lỗi, xin lỗi." Ôn Hoàn vội nói xin lỗi, ngẩng đầu nhìn rõ được người vừa bị mình đụng phải liền sửng sốt.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 49: Anh Làm Gì Thê?

Ôn Hoàn hơi bất ngờ, bởi vì người cô vừa đụng vào không phải ai khác mà chính là ba của Thành Việt - Thành Dân Sơn.

Thành Dân Sơn nhìn cô lập tức cũng sửng sốt, chỉ cần liếc mắt là nhận ra Ôn Hoàn: "Cô... cô là Tiêu... Tiêu Hoàn?"

Ôn Hoàn lấy lại tinh thần, đeo kính râm vào, giọng nói hơi lạnh lùng: "Ông nhận lầm người rồi."

"Cô..." Thành Dân Sơn vẫn còn muốn nói điều gì nhưng người phụ nữ từ trong phòng bước tới sau lưng, ngắt lời ông ta: "Ông Thành à, chờ em một chút."

Nghe thấy tiếng người, Ôn Hoàn xoay đầu nhìn thì thấy một người phụ nữ cùng lắm chỉ khoảng 30 tuổi, da trắng nõn, dáng dấp thật xinh đẹp, tóc dài uốn xoắn phối hợp với chiếc váy dài màu vàng cát, trông vô cùng phong tình vạn chủng.

Giống như là cố ý, kéo chiếc kính râm treo ở trước ngực xuống khiến cổ áo lộ ra bộ ngực trắng như tuyết như ẩn như hiện, phong cảnh vô cùng đẹp mắt.

Người phụ nữ kia có phần thù địch liếc nhìn Ôn Hoàn, ánh mắt không dừng lại ở trên người cô mà nhìn sang Thành Dân Sơn, bước tới thân mật kéo tay ông ta, có phần nịnh hót nói: "Được rồi, được rồi, anh nói thêm một thời gian ngắn thì thêm một thời gian ngắn nữa, em bảo anh ta chờ một chút, ngược lại anh đừng để chuyện này trong lòng." Vừa nói tay vừa cố ý chọc chọc vào ngực của ông ta.

Thành Dân Sơn kéo tay của cô ta xuống, mắt cảnh cáo trừng cô ta.

Người sáng suốt đương nhiên nhìn là hiểu ngay quan hệ giữa hai người là như thế nào, nhưng Ôn Hoàn không ngờ Thành Dân Sơn lại ở sau lưng vợ mình nuôi tình nhân ở bên ngoài. Trong trí nhớ của cô, Thành Dân Sơn đối xử rất tốt với vợ của mình, hai người hỗ trợ lẫn nhau trong lúc hoạn nạn, hơn hai mươi năm qua gần như chưa từng ân ỉ nổi giận, hơn nữa trước đây nghe ba nói Thành Dân Sơn có được địa vị như ngày hôm nay là nhờ một phần công lao rất lớn từ bên nhà vợ ông ta giúp đỡ.

Người phụ nữ kia bị Thành Dân Sơn đẩy ra tuy không hài lòng lắm nhưng cũng hiểu được cách đoán ý người khác qua vẻ mặt, thấy Thành Dân Sơn không vui liền hậm hực rút tay về, lại chuyển sang Ôn Hoàn, lần này liếc mắt một cái là nhận ra được Ôn Hoàn, chỉ vào cô nói: "Ơ ơ ơ... cô...cô không phải là ngôi sao điện ảnh Ôn Hoàn sao!"

Ôn Hoàn giơ tay lên đẩy gọng kính mắt trên mặt, đề thấp giọng nói: "Cô nhận lầm người rồi." Xoay người đang định rời đi thì lại bị Thành Dân Sơn gọi lại.

"Tiểu Hoàn, đã lâu không gặp." Thành Dân Sơn nhìn cô, mặt mang vẻ hiền lành.

Ôn Hoàn không quay đầu, miệng cười nhạt không nói một câu nào.

Lục Thần không hiểu rõ tình hình lắm, khẽ cau mày bước tới nhìn Thành Dân Sơn sau đó khẽ hỏi Ôn Hoàn: "Sao vậy?"

Ôn Hoàn lắc đầu, nói: "Chúng ta đi thôi."

"Tiểu Hoàn, cháu vẫn còn đang trách bác năm đó ba cháu xảy ra chuyện không ra tay giúp đỡ sao?" Thành Dân Sơn nhìn cô, nói: "Năm đó không phải là bác không nghĩ cách, mà là bác thực sự không có cách nào, lúc đó bác cũng đã thử..."

"Ông dám nói chuyện năm đó của ba tôi không liên quan gì đến ông sao?" Ôn Hoàn chợt xoay đầu lại ngắt lời ông ta: "Chuyện của ba tôi rất cuộc có phải là có người cố ý hãm hại hay không, hẳn là ông biết rõ hơn tôi."

Nghe vậy Thành Dân Sơn hơi ngạc nhiên, sau đó mặt trở nên có phần lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào Ôn Hoàn hỏi: "Cháu cho rằng chuyện của ba cháu là do bác hãm hại sao?"

"Có phải là ông hay không trong lòng ông rõ ràng nhất." Lúc đó ba mất chức người nào có lợi nhất, ngoài Thành Dân Sơn ra làm gì còn có ai nữa, hơn nữa trước đây ông ta và ba làm việc chung với nhau, tại sao khi ba bị người ta bắt đi điều tra mà ông ta không hề bị làm sao, muốn nói chuyện này không có mờ ám ai có thể tin được?!

Thành Dân Sơn cố ý ra vẻ chính trực nói: "Bác không làm nên chẳng có gì hổ thẹn với lương tâm cả."

Ôn hoàn không muốn nhiều lời với ông ta, mặc dù bây giờ cô không có bằng chứng nhưng dựa theo hiểu biết của cô về ba mà nói, luôn cảm thấy ba không thể nào biết tham ô nhận hối lộ, chuyện này cô sẽ tìm hiểu lại lần nữa.

Xoay người đang định rời đi thì Thành Dân Sơn phía sau lưng lại cất giọng hỏi: "Mẹ cháu thế nào rồi?"

Ôn Hoàn không quay đầu lại, chỉ nói: "Chuyện này không liên quan tới ông." Nói xong liền rời đi ngay, Lục Thần liếc nhìn Thành Dân Sơn và người phụ nữ bên cạnh ông ta, sau đó bước nhanh đuổi theo Ôn Hoàn.

Trước cửa nhà hàng riêng, Lục Thần nắm tay cô thật chặt, hỏi: "Người kia là ai?!" Nếu như đoán không lầm thì đó hẳn là có liên quan tới chuyện ba của cô, cũng chính là ba vợ của anh.

Hít một hơi thật dài, nhớ lại chuyện đã qua, có phần đau đớn nhắm mắt nói: "Ba của Thành Việt."

Nghe vậy Lục Thần nhú mày, có chút không vui nói: "Tại sao lại là hắn ta." Nghĩ đến có người trước đây vì chuyện của người được gọi là bạn trai cũ mà tâm tình cả ngày không vui.

Ôn Hoàn không quan tâm, vì vừa rồi gặp phải Thành Dân Sơn mà có phần khó có thể bình ổn được tâm tình.

Có những người có một số việc luôn thay đổi thời gian, tình cảm thay đổi khiến cho chuyện cũng thay đổi, cho nên lúc đầu không thèm để ý đến những chuyện đó nhưng tới ngày hôm nay lại không tránh khỏi bắt đầu để ý, giống như sự chú ý ở trong lòng của Lục Thần đối với Thành Việt. Trước đây không thèm để ý, giờ vừa nghĩ tới quá khứ của hắn ta và Ôn Hoàn liền khó chịu như bị khỉ gãi ngứa. Lúc này Lục Thần mới phát hiện tình cảm của mình đối với Ôn Hoàn vô tình cứ từng chút từng chút một lớn dần lên, tốc độ này nhanh đến nỗi khiến cho anh cảm thấy có phần khó tin.

Dọc đường đi hai người đầu rất yên lặng, lúc quay về khách sạn chị Lynda và Tiểu Lâm hình như vẫn chưa về, đi thẳng về phòng của mình, nhưng khi Ôn Hoàn dùng thẻ mở cửa phòng đi vào còn chưa phản ứng được thì Lục Thần ở phía sau đột nhiên ôm lấy cô, xoay người đặt cô lên trên tường, đồng thời đá chân đóng cửa phòng lại.

Ôn Hoàn bị anh bất thành linh làm như vậy liền giật mình, giờ tay vỗ vỗ anh: "Anh làm gì thế?!"

Lục Thần dán mắt vào cô, hai con mắt không ngừng hau háu nhìn cô, ánh mắt giống như ngọn lửa.

P/S: mọi người đoán xem chương sau có chuyện gì xảy ra

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 50: Lần Đầu Tiên

Lục Thần nhìn cô chăm chăm, hai con mắt giống như ngọn lửa. Ôn Hoàn không nhìn được nuốt nước miếng, tim cũng không hiểu tự nhiên bắt đầu đập nhanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, nhanh đến nỗi cô cảm thấy sắp nhảy ra ngoài.

Lục Thần giờ tay lên xoa mặt của cô, nhẹ nhàng đụng chạm, chỉ là lòng bàn tay nóng bỏng có phần thiêu đốt người. Chưa ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy heo chạy, mặc dù Ôn Hoàn không có kinh nghiệm về lĩnh vực này nhưng qua vài lần lau súng cướp cò, giờ phút này trong mắt anh hùng hực lửa nóng cô đương nhiên cũng thấy rõ tường tận, tiếp theo anh làm gì dĩ nhiên cô có thể đoán được.

Nghĩ vậy cả người Ôn Hoàn cũng bắt đầu khô nóng, nuốt nước bọt cũng có phần khó khăn.

Tay nhẹ nhàng mơn trớn mặt của cô, Lục Thần chậm rãi cúi đầu sát gần cô, tất cả hơi thở nóng bỏng đầu phả vào trên mặt cô, ngọn lửa dục vọng trong mắt càng thêm bùng cháy, cúi đầu đè nén giọng nói: "Trả anh thứ còn nợ." Theo lời nói của anh, tay cũng thò ngay vào bên trong áo của cô trong lúc cô còn chưa kịp hoàn hồn lại, trên làn da mịn màng nhẵn bóng của cô khe khẽ trêu chọc phát ra ngọn lửa.

Ôn Hoàn chưa thích nghi được, có phần nhạy cảm khẽ run rẩy, mắt chăm chú nhìn anh không nói nên lời, ngực vì anh đụng vào mà đập phồng kịch liệt, há mồm muốn nói nhưng một câu cũng không nói được.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ nhếch lên, trên mặt bởi vì xấu hổ mà phủ kín một tầng ửng đỏ, Lục Thần động lòng, cúi đầu đặt ngay lên môi cô,

động tác so với lúc trước càng thêm bá đạo lỗ mãng, giống như chỉ cần một ngụm là có thể ăn hết cô, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Mặc dù động tác của anh vừa thô lỗ vừa thương tiếc nhưng Ôn Hoàn cũng không đẩy anh ra, chỉ nhắm mắt đáp trả lại anh. Anh nói không sai, quả thực cô nợ anh một đêm động phòng hoa chúc.

Sự đáp lại của Ôn Hoàn không cần nghi ngờ gì nữa càng khiến cho Lục Thần có động lực, ôm lấy cô ra sức hôn, tay lưu luyến chạy dọc ở sau lưng. Chân chuyển động đi về phía chiếc giường lớn trong gian phòng, không hề thỏa mãn với nụ hôn, anh rời khỏi môi của cô, hôn một đường dọc theo cổ cô đi xuống, để lại những vết hồng.

Nhiệt độ trong phòng tăng thêm vài độ, ái muội bao trùm kín căn phòng.

Hai người ôm nhau ngã xuống giường, môi Lục Thần từ đầu tới cuối không rời khỏi cô, gặm cắn cúc áo sơ mi của cô, từng bước từng bước cởi quần áo của cô ra. Ôn Hoàn thở hổn hển, bởi vì cảm nhận được chuyện kích tiếp mà tim đập nhanh hơn, ngực phập phồng kịch liệt, cả người hơi khó chịu khẽ lẩm bẩm ra tiếng.

Môi Lục Thần lướt qua da thịt của cô, hơi thở nhẹ nhàng ấm áp phả vào người cô, đưa tới cho cô cảm giác run rẩy.

Ghé vào trên người cô, khoe miệng người nào đó gọi ra chút gian tà, thấy cô vì động tình mà da thịt nổi ửng đỏ, hỏi: "Thích không?"

Ôn Hoàn xấu hổ cả người bắt đầu phát hỏa, tay mềm mại vỗ nhẹ vào anh: "Lưu manh." Bởi vì động tình ngay cả giọng nói cũng mềm mại như nước.

Lục Thần cười nhẹ, giọng nói bởi vì nhuộm màu tình dục mà trở nên khàn khàn thấp xuống, kéo tay cô khẽ ngậm vào trong miệng, dùng răng nhẹ nhàng cắn nhưng không chế lực tốt nên cũng không cắn cô bị đau.

Ôn Hoàn nhìn người đàn ông trên người mình, không biết anh đã cởi áo mình từ lúc nào, giờ phần thân trên trần truồng nằm dưới người anh, ngực

đập rất nhanh, giống như nai con ngơ ngác chạy loạn, chăm chú nhìn anh bỗng nhiên không hiểu cảm thấy hơi sợ, sợ chuyện tiếp theo sắp xảy ra.

"Lục, Lục Thần..." Nắm tay anh lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có cả sợ sệt và kinh hãi.

Lục Thần cúi người hôn môi cô, vừa nhẹ nhàng cắn môi cô vừa nỉ non hỏi: "Sao vậy?"

"Em, em..." Cô há miệng muốn nói nhưng lại bị anh hôn có phần tối tăm đầu óc.

Lục Thần không để ý, vừa trao đổi nụ hôn đắm thiết với cô vừa đưa tay lên ngực cô tìm kiếm. Khi tay anh bao phủ ngực cô, sợ hãi và lo lắng khiến cho Ôn Hoàn giờ tay ngăn ở ngực cô, kéo ra khoảng cách giữa hai người. Lúc này Lục Thần mới chú tới nỗi bất an và sợ hãi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giống như đang lo lắng gì đó.

Khẽ nhú mày lại, chăm chú dán mắt vào cô, hỏi: "Sao vậy?"

Ôn Hoàn cũng nhìn anh, ngực phập phồng, hơi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, nhìn anh thành thật nói: "Em, em sợ."

"Sợ cái gì?" Lục Thần khó hiểu, chân mày nhăn càng thêm chặt.

Thấy anh nhú mày, Ôn Hoàn giờ tay vuốt, dánh vẽ anh vốn đã nghiêm túc, giờ còn nhăn mày nhăn mặt như vậy càng làm cho có phần hung dữ.

Lục Thần nắm tay cô giữ ở trên đỉnh đầu của cô, chăm chú nhìn cô, hỏi: "Sợ cái gì, em không thích anh?"

Ôn Hoàn lắc đầu, đỏ mặt nhìn anh nói: "Em, em, em là lần đầu tiên..." Bởi vì không có kinh nghiệm cho nên biết rõ tiếp theo sẽ có chuyện gì thì vẫn cảm thấy hơi lo lắng và sợ hãi.

Nghe vậy Lục Thần sững sốt một lúc lâu, sau đó nở nụ cười, nụ cười kia vừa thỏa mãn vừa hài lòng.

Anh cười như vậy càng làm cho Ôn Hoàn lúng túng, giấy dựa thoát khỏi tay anh, khẽ đập nhẹ vào anh, bĩu môi có phần bất mãn nói: "Anh, anh cười em!"

Nụ cười trên mặt Lục Thần càng lan rộng ra, tiếng cười đè nén trong miệng tràn ra ngoài, nắm tay cô đặt tới bên môi khẽ hôn, sau đó cúi đầu vùi mặt vào hõm vai của cô, hôn bờ vai trần truồng của cô. Tiếp đó nhẹ nhàng nói vào chiếc tai tinh xảo của cô: "Nếu như anh nói cho em biết, thực ra anh cũng là lần đầu tiên, vậy em có thể thả lỏng một chút được không?"

Lần này đổi lại là Ôn Hoàn sửng sốt, một lúc lâu sau cũng không nói được tiếng nào, cô chưa từng nghĩ tới anh lại giống mình ở mặt này, đầu là lần đầu tiên.

Thấy cô một lúc lâu vẫn không trả lời, Lục Thần ngẩng đầu lên, khẽ cắn xuống chóp mũi trơn bóng của cô hỏi: "Ngốc rồi à?"

Lúc này Ôn Hoàn mới lấy lại tinh thần, nhìn anh khẽ hỏi: "Vậy, vậy không phải trước tiên chúng ta nên nghiên cứu kỹ càng một chút sao?"

Nhất thời Lục Thần nghe không hiểu ý cô, hỏi: "Nghiên cứu thế nào?"

Ôn Hoàn suy nghĩ một lát, nói: "Xem một số 'động tác yêu'?"

Lần này rốt cuộc Lục Thần đã nghe rõ, cúi người xuống ngăn chặn miệng cô, để tránh cho những lời kinh hãi thế tục thoát ra từ trong miệng của cô, dán vào môi cô nói: "'Động tác yêu' sau này hãy nhìn, giờ chúng ta 'khám phá' đã!"

P/S: hi, cảnh báo chương sau rating 18+ nhé

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 51: Động Phòng Trễ

Không có tiếng người nói chuyện, trong phòng rất im ắng chỉ có tiếng thở dốc nặng nề của hai người.

Ôn Hoàn từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn của anh rơi trên người mình, nhiệt độ nóng rực trên đôi môi kia có thể làm cho người ta bị bỏng, sự rung động trong lòng càng tích tụ càng thỏa mãn, thỏa mãn đến nỗi có phần tràn ra ngoài, toàn thân không kìm nén được hơi run rẩy, hô hấp cũng tăng thêm khó chịu.

Tay theo bản năng giơ lên bao quanh đầu anh, ngón tay mảnh khảnh xen vào trong tóc của anh. Giờ phút này tất cả lý trí của Ôn Hoàn đã bị loại cảm giác xa lạ này thay thế, mơ mơ màng màng hoàn toàn không biết mình muốn làm gì, cũng không rõ cảm giác này rốt cuộc là khó chịu hay là vui sướng, không biết mình tóm anh rốt cuộc là muốn đẩy anh ra hay là muốn kéo anh lại gần hơn chút nữa.

Lục Thần nằm trên ngực của cô, có phần đùa dai nhẹ nhàng gặm cắn, sau đó đúng như dự đoán nghe thấy tiếng rên khẽ khó chịu của cô, giọng điệu dè dặt như là mang theo nỉ non, khéo miệng gọi ra thỏa mãn. Ngẩng đầu nhướn lên thương tiếc hôn môi của cô, chiếc mũi đáng yêu ngọt ngào của cô, và cả cặp mắt đang nhắm chặt lại của cô.

Động tác chậm lại, Lục Thần hôn từ gò má của cô đến vành tai xinh xắn của cô, khẽ giầy vò cắn xé, cố ý thổi khí vào trong lỗ tai của cô, cảm nhận được cô rung mình run rẩy ở trong ngực mình.

"Hối hộp sao?" Giọng nói bởi vì nhuộm màu tình dục mà khàn khàn lợi hại.

Ôn Hoàn không nói nên lời, chỉ khó chịu gật đầu, nhắm mắt vươn tay ôm tấm lưng trần truồng của anh, như là đang tìm kiếm sự an ủi.

Lục Thần thương yêu hôn cô một cái: "Yên tâm, anh ở đây, cứ giao mình cho anh."

Nghe vậy Ôn Hoàn chậm rãi mở mắt ra, tầm mắt như bị phủ tầng sương mù che chắn nhìn người đàn ông đang cúi người đè ở trên người mình, nhìn ánh mắt kiên định của anh, không hiểu sao có chút yên tâm, vốn đang căng thẳng và sợ hãi giờ như được vỗ về an ủi, từ từ thả lỏng, nhìn anh bày ra một nụ cười bình thản, rốt cuộc gật đầu đồng ý.

Nhận được sự đồng ý của cô, Lục Thần không hề chờ đợi thêm nữa.

"A....." dưới thân bị người mạnh mẽ xé rách làm cho Ôn Hoàn đau đớn kêu lên, nước mắt thoáng cái tràn ra từ khóe mi, khó chịu ấm Lục Thần: "Đau, đau quá..."

Lục Thần cũng đau, ôm cô khẽ động cũng không dám động, rất sợ mình động một cái dưới thân của cô càng đau đớn kịch liệt hơn. Cố nhẫn nhịn cúi đầu hôn giọt lệ ở khóe mắt của cô, dịu dàng an ủi ở bên tai của cô: "Ngoan, rất nhanh sẽ hết đau, thả lỏng, giao mình cho anh."

Có lẽ là lời vỗ về của anh đưa tới tác dụng, Ôn Hoàn chậm rãi ngừng thút thít, ngược mắt nhìn anh, thấy khuôn mặt căng thẳng của anh, trên trán còn vương mấy giọt mồ hôi lớn, trong lòng có chút không đành lòng, nâng tay lên nhẹ nhàng xoa mặt của anh, nói: "Em, em không sao..."

Nghe vậy Lục Thần giống như là lấy được lệnh ân xá, giữ eo nhỏ của cô mạnh mẽ đâm vào, bắt đầu rong ruổi.

Dù sao cũng là lần đầu Ôn Hoàn vẫn còn đau dữ dội, túm tấm drap giường dưới thân nhe răng nhe nanh.

Lục Thần đau lòng cho cô, cúi xuống thở hổn hển ở bên tai của cô nói: "Ngoan, đừng khóc, lập tức hết đau." Thè lưỡi liếm giọt nước mắt vương trên khóe mi của cô.

Ôn Hoàn giang tay ôm anh, móng tay cắm sâu vào trong da thịt của anh, chỉ hi vọng anh có thể nhanh lên một chút kết thúc.

Trong phòng hai người nhiệt tình quăn quít lấy nhau, Ôn Hoàn vẫn chưa khôi phục lại tinh thần từ trong đau đớn, mà Lục Thần cũng chưa từng rút thân ra từ trong niềm vui sướng đó. Đúng lúc này, ngoài cửa chợt truyền tới tiếng đập cửa mạnh mẽ, kèm theo tiếng đập cửa là tiếng kêu gào tức giận của Lynda: "Ôn Hoàn, em mở cửa cho chị! Mau mở cửa ra!"

Ôn Hoàn thoáng cái khôi phục lại tinh thần, toàn thân sợ hãi chảy ra mồ hôi lạnh, vội vã ngẩng dậy nhìn Lục Thần, hoàn toàn không biết nên làm gì lúc này. Cô thật sự không ngờ chị Lynda lại quay về. Gấp gáp với tay muốn túm quần áo vừa bị anh cởi ra, định mặc vào, ngón tay cuống cuống cài khuy áo, nhưng bởi vì căng thẳng kích động mà hồi lâu sau vẫn chưa cài được khuy áo nào, gấp đến độ gần như muốn khóc ra thành tiếng, nhưng rồi lại sợ Lynda ở ngoài cửa nghe được.

Lục Thần ôm cô để cho cô ngẩng trên người mình, hạ thân của hai người vẫn dán chặt cùng một chỗ, giờ tay làm động tác dừng lên tiếng, ý bảo cô chớ có nói gì, mặt dán vào mặt của cô cọ xát qua lại, nụ hôn phủ kín khắp mặt cô, dưới thân bắt đầu chậm rãi hoạt động.

Ôn Hoàn liều mạng trừng anh, vừa đẩy vừa cắn để cho anh mau rời khỏi, nhưng đàn ông đâu là dã thú, đặc biệt là phần thân dưới, đâu chịu buông tha, thấp giọng nói ở bên tai cô: "Dừng lên tiếng."

Ôn Hoàn muốn khóc cũng không có sức, đâu còn dám phát ra tiếng gì, che miệng không dám thở mạnh, sợ mình phát ra một tiếng nào sẽ bị chị Lynda ở ngoài cửa nghe được.

Thấy mãi không có ai trả lời, Lynda ở bên ngoài lại dùng sức đập cửa: "Mở cửa ra, Ôn Hoàn, chị nói cho em biết, em mau mở cửa ra cho chị!"

Lục Thần dùng lực một cái khiến Ôn Hoàn suýt chút nữa kêu thành tiếng, há mồm cắn một cái vào bả vai của anh, tay nắm chặt anh, móng tay cắm vào da thịt của anh.

Lục Thầ hừ một tiếng, động tác dưới thân không hề ngừng lại, càng dùng sức bắt đầu gia tăng tốc độ.

Ngoài cửa chị Lynda gõ h ấi lâu vẫn không thấy ai đi ra mở cửa, nghiêng người nói với Tiểu Lâm đứng ở bên cạnh: "Tiểu Lâm, chìa khóa dự phòng của em đâu, mau lấy tới đây, chị muốn xem xem cô ta ở bên trong giờ trò quỷ gì!"

Nghe vậy hai người bên trong kinh hãi, dừng lại động tác đ ồng thời quay đầu nhìn về phía cửa.

Ngoài cửa Tiểu Lâm lộ ra gương mặt đau khổ, nói: "Chị Lynda, chìa khóa đó sáng nay em đánh rơi trong phòng chị Ôn r ấi."

Lynda trừng mắt với cô ta, mắng mỗ: "Cô còn ngu hơn cả lợn!" Tiểu Lâm rụt cổ không dám cãi lại.

"Các cô ai cũng đ ều khiến tôi phát cáu, định chọc tức tôi à!" Lynda quả thật sắp phát điên r ấi.

"Chị Lynda, có lẽ, có lẽ chị Ôn quay về sau đó lại đi ra ngoài, không thì chúng ta về phòng trước đã." Tiểu Lâm dè dặt nói.

Lynda trợn mắt nhìn cô ta một cái, không có chìa khóa thì làm sao vào được, cuối cùng cũng chỉ có thể bỏ đi.

Ngoài cửa không có tiếng động gì, chắc là đã đi xa, lúc này Ôn Hoàn ở trong phòng mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô còn chưa kịp thả lỏng thì người nào đó đã mạnh mẽ tiến công khiến cho cô suýt chút nữa không chịu nổi. Giống như là muốn thu h ấi cả vốn lẫn lãi trong khoảng thời gian từ trước đến nay vẫn còn thiếu nợ anh.

Ngoài cửa chị Lynda và Tiểu Lâm đã bỏ đi, không còn lo lắng có người bất cứ lúc nào cũng có thể đi vào, lúc này Ôn Hoàn mới thả lỏng miệng, vòng lên cổ anh mặc anh muốn làm gì thì làm, sau khi đau đớn trôi qua có một loại khoái cảm trước nay chưa từng có chậm rãi thay thế, sít sao gắn chặt với anh cùng nhau trầm luân.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 52: Em Là Của Anh

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc dồn dập của hai người cùng với dư vị sau khi hoan ái kéo dài không tiêu tan.

Ôn Hoàn không còn sức cuộn tròn mình lại, cả người không có một tí sức lực nào, vừa rồi tình cảm mãnh liệt kích thích khiến toàn thân cô xụi lơ, ngực vẫn còn phập phồng thở mạnh.

Lục Thần ôm lấy cô, hôn vào bờ vai và phía sau lưng của cô, sau khi làm đủ kích tình liền vuốt ve an ủi thương tiếc.

Ôn Hoàn bị anh làm cho hơi ngửa, lật mình làm ổ trong ngực anh, đầu cọ vào khuôn ngực rắn chắc của anh, cả người mệt mỏi, mí mắt hơi nặng.

Bàn tay của Lục Thần vỗ về chạy trên người cô, giọng nói khàn khàn hỏi ở bên tai của cô: "Còn đau không?"

Nghe vậy Ôn Hoàn cũng không mở mắt, có phần oán trách nỉ non nói: "Cũng tại anh làm hại." Giọng nói mềm mại yếu ớt khiến người ta nghe thấy trong lòng cũng sắp tan chảy ra.

Lục Thần thỏa mãn cười, tiếng cười trầm lắng lan ra khắp cả phòng.

Ôn Hoàn thật sự có phần mệt mỏi, toàn thân đau nhức không còn sức lực, mơ mơ màng màng dựa vào anh ngủ mất, nhưng khi còn chưa ngủ hẳn lại cảm thấy bị người ôm lên cao, tay theo bản năng giơ lên quấn quanh cổ anh, mở mắt ra hỏi: "Anh, anh làm gì thế?"

Lục Thần cúi đầu hôn một cái vào trán của cô, nói: "Ôm em đi tắm, ngâm nước một chút cho thoải mái."

Nghe vậy Ôn Hoàn giục anh thả mình xuống: "Tự em đi tắm."

Lục Thần khẽ cười, nhẹ nhàng dụ dỗ nói: "Ngoan nào, làm đã làm rồi, còn ngại cái gì nữa."

Ôn Hoàn tức giận nguyền anh, nhất là nhìn trên mặt anh thiếu nụ cười càng đặc biệt nhớ tới một cú đấm kia của anh, đáng tiếc hiện giờ ngay cả tay cô cũng không giơ lên nổi, toàn thân ngoài đau nhức chính là đau nhức, không còn một chút sức lực nào để dùng.

Lục Thần cười, ôm cô xuống giường đi về phía nhà tắm. Lục Thần vặn nước, điều chỉnh nhiệt độ nước cho phù hợp mới ôm cô ngã vào, để cho cô nằm ở trên người mình, còn mình thì từ phía sau ôm cô thật chặt vào trong ngực, để cho dòng nước ấm áp chảy trên thân thể hai người, nhắm mắt lại hưởng thụ giây phút ấm áp này.

Lúc đầu Ôn Hoàn còn hơi nhăn nhó xấu hổ nhưng sau khi nằm trong làn nước ấm áp khiến cho cả người cô thả lỏng ra, ngay cả dưới thân đau rất cũng dần dần giảm bớt, thoải mái buông thả bản thân khẽ thốt ra tiếng rên.

Hai người cứ nằm ôm nhau một lúc lâu như vậy, Lục Thần chậm rãi mở mắt ra, lúc này mới phát hiện người nào đó nằm ở trên người mình đã ngủ từ lúc nào rồi.

Nhìn người ở trong ngực, Lục Thần có loại cảm giác thỏa mãn không nói ra được, nếu để ở ba tháng trước, nói anh sẽ quan tâm một cô gái hơn chuyện diễn tập trong quân đội, anh tuyệt đối sẽ không tin. Nhưng bây giờ chính anh cũng không nhớ rõ mình đã mấy lần trong lúc huấn luyện nhớ tới gương mặt này, lại có bao nhiêu đêm nhớ cô đến nỗi khó có thể đi vào giấc ngủ.

Anh cho rằng tất cả phụ nữ đối với anh đều như nhau, nhưng chắc chắn cô với anh mà nói vô cùng đặc biệt, còn đặc biệt như thế nào anh cũng không rõ, chỉ có điều sự đặc biệt đó anh lại không ghét bỏ mà còn rất thích.

Bên trong phòng tắm bởi vì hơi nước mà bao phủ một tầng sương mù mỏng, khiến cho ánh mắt của người ta cũng mang theo chút mờ mịt朦胧. Nhìn chăm chú vào người trong ngực, hàng lông mi vừa dài vừa cong, môi đỏ mọng hé mở, trên mặt mang theo hơi nước trong suốt. Lục Thần nhìn không khỏi động lòng, cúi đầu hôn ngay lên đôi môi đỏ mọng mê người kia, nhẹ nhàng gặm cắn, quăn quít lấy chiếc lưỡi mềm mại của cô.

Trong lúc ngủ mơ Ôn Hoàn khẽ rên ra, giống như không vui, mình đang ngủ ngon lại bị người quấy rối, giờ tay đẩy anh một cái, lầm bầm: "Đừng làm rộn..."

Lục Thần buông cô ra, nhận thấy dưới thân mình căng chặt lại nhìn người đang còn lơ mơ ngủ trong lòng mình không khỏi cười khở. Anh không phải Liễu Hạ Huệ, hơn nữa người trong ngực cũng không phải người khác, mỹ nhân trong ngực như vậy bảo anh làm sao có thể không sinh ra phản ứng.

Vỗ nhẹ cô, người nào đó chỉ lú lú hoàn toàn không có ý muốn tỉnh, Lục Thần thất bại, đành phải cam chịu số phận cố nén dục vọng, nhanh chóng tẩy rửa sạch sẽ cho cô sau đó cầm khăn tắm bao quanh cô, ôm cô quay về giường, kéo chăn đắp lên cho cô. Đợi làm xong hết tất cả, lại cúi đầu liếc nhìn người anh em của mình, cười khở chấp nhận một lần nữa quay vào phòng tắm dội nước lạnh.

Lúc Ôn Hoàn tỉnh lại bên ngoài cửa sổ trời đã tối đen, trong phòng cũng một mảng tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, cả người vẫn còn hơi đau nhức, chống thân thể muốn ngẩng dậy, lúc này mới phát hiện trước ngực mình vắt ngang một cánh tay, hơi có phần nặng nề. Quay đầu nhìn lại, giữa lúc mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy một bóng người, hình dáng cụ thể cũng không thấy rõ lắm, nhưng nhớ lại mọi thứ xảy ra lúc chiều, trong bóng tối mặt thoáng cái đỏ bừng lên, song khi xấu hổ thẹn thùng trôi qua, khóe miệng không nhịn được nổi lên ý cười.

Không có mở đèn, một lần nữa nằm xuống, trong bóng tối vươn tay nhẹ nhàng đặt lên mặt của anh, ngón tay nhẹ nhàng mô phỏng khuôn mặt

cương nghị của anh, bởi vì sợ đánh thức anh cho nên động tác rất nhẹ, ngón tay chỉ khẽ khàng lướt qua mặt anh.

"Tách..." một tiếng, đèn của căn phòng bị bật lên, trong nháy mắt toàn bộ gian phòng sáng bừng, Ôn Hoàn không phản ứng kịp, nhìn thấy ngay người nằm ở bên cạnh mình lúc này đang cười mà như không cười nhìn mình.

Theo bản năng vội vã nhắm mắt, giống như trẻ con giả bộ mình còn đang ngủ.

Nhìn mí mắt run rẩy của cô, Lục Thần không khỏi bật cười, vươn tay kéo cô vào trong ngực của mình, vừa cười vừa nói: "Nhóc con, anh nhìn thấy em đã tỉnh rồi."

Nghe vậy Ôn Hoàn càng nhắm chặt mắt hơn nữa, dùng sức nhắm thành đường kẻ thẳng, nói: "Anh nhìn lầm rồi, em chưa tỉnh vẫn còn đang ngủ."

"Ha ha..." Lục Thần cười to, giữ mặt của cô cúi đầu hôn lên miệng cô.

Bị anh hôn như vậy Ôn Hoàn mở choàng mắt, chỉ thấy anh mang theo nụ cười trong ánh mắt, nhìn có phần đắc ý, xấu hổ muốn đẩy anh ra nhưng lại không thắng được sức của anh, tay kháng nghị phát anh vài cái, cuối cùng từ bỏ, mặc cho anh hôn.

Sau khi buông ra, hai người đều có phần thở hổn hển, ôm cô vào trong ngực, bàn tay ở trên tấm lưng trơn bóng của cô vuốt ve qua lại, giọng nói đè nén vang lên ở bên tai của cô: "Nhóc con, em là của anh."

Giọng nói bá đạo kia của anh không ai bì nổi, nhưng nghe vào trong lòng lại khiến cho người ta không khỏi cảm thấy ấm áp, dựa ở trong ngực anh Ôn Hoàn không nói gì, khóe miệng mang theo nụ cười thản nhiên, giang tay gắt gao ôm chặt lấy anh.

Giữa lúc hai người dịu dàng ôm nhau, đột nhiên cửa truyền tới tiếng đập dữ dội, kèm theo tiếng đập cửa là tiếng rống giận gần như điên cuồng của chị Lynda: "Ôn Hoàn, mau mở cửa cho chị!"

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 53: Em Muốn Biết?

Lynda ở trong khách sạn đợi Ôn Hoàn cả buổi chiều nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng quay về, gọi điện thoại lúc đầu còn kết nối máy được sau cuối cùng chuyển luôn thành tắt máy.

Buổi tối còn một hoạt động rất quan trọng nữa, là do chị ta nhận được lúc trước cho Ôn Hoàn, bởi vì gần đây bận đóng phim nên đã từ chối một vài hoạt động doanh nghiệp, hiếm khi có được thời gian rảnh như hôm nay cho nên từ hôm kia chị ta đã nhận vài hoạt động. Nghĩ về quan hệ giữa Ôn Hoàn và gia đình họ Lục, chị ta cũng không dám nhận nhiều hoạt động mà chỉ nhận hai cái. Buổi sáng một cái và buổi tối một cái, vậy mà không ngờ cả hai hoạt động này Ôn Hoàn lại cho chị ta leo cây!

Buổi sáng thực sự không còn cách nào khác, cuối cùng dưới tình hình đó mạo hiểm để Tiểu Lâm làm thế thân tới đó, bởi vì không phải là Ôn Hoàn đi nên đương nhiên chị ta nhận ra được vẻ mặt của bên tổ chức, cuối cùng phải liên tục cam đoan Tiểu Lâm là chị em cùng công ty với Ôn Hoàn, hơn nữa còn đồng ý tỉ tiền cát xê giảm xuống một nửa thì bên tổ chức mới miễn cưỡng đồng ý không truy cứu nữa.

Bởi vì điện thoại di động không kết nối được nên chị ta phải đợi ở khách sạn cả buổi chiều, cuối cùng không còn cách nào nữa mới kêu Tiểu Lâm hóa trang định để cho cô ấy thay Ôn Hoàn tới tham dự hoạt động buổi tối nay. Nào ngờ vừa ra tới cửa khách sạn, ngẩng đầu lên thì thấy căn phòng của Ôn Hoàn sáng đèn, không kịp suy nghĩ nhiều vòng ngay lại đập cửa phòng Ôn Hoàn. Chị ta cũng mặc kệ sau này Ôn Hoàn có phải là con dâu nhà họ Lục hay không, ít nhất hiện tại hợp đồng của Ôn Hoàn và chị ta vẫn còn chưa hết hạn, cô vẫn là nghệ sĩ của chị ta!

"Ôn Hoàn, em mở cửa cho chị, chị biết em đang ở bên trong." Lynda dùng sức đập cửa, bởi vì tức giận mà ngực còn phập phồng kịch liệt.

Cùng tầng với phòng Ôn Hoàn ngoài phòng của chị Lynda và Tiểu Lâm còn có phòng của những người khác trong đoàn phim, lúc này mới vừa hoàn thành xong một số cảnh quay, còn một số cảnh nữa chưa quay được, vừa còm nước xong xuôi từ bên ngoài quay về thấy Lynda kêu to như vậy không khỏi có chút ngạc nhiên.

Thấy mọi người đi qua đầu nhìn về phía mình, sợ bị ảnh hưởng, Lynda đành hạ giọng nói vào cánh cửa: "Ôn Hoàn, em mau mở cửa cho chị, nếu không vi phạm quy định toàn bộ trách nhiệm em phải gánh chịu."

Lynda cảm thấy mình quả thật sắp bị Ôn Hoàn làm cho nổi giận đến phát điên rồi, cái kiểu đùa giỡn người khác như vậy, trước kia tất cả mọi thứ thật là tốt, sau đó tự nhiên lòi ra một người bạn trai, rồi đột nhiên nói muốn kết hôn. Giờ còn đồ đốn ngay cả hợp báo cũng không tới, cũng không thèm quan tâm chị ta đã ăn nói thế nào với bên tổ chức.

Càng nghĩ lại càng giận, giờ tay tiếp tục muốn gõ nhưng bàn tay vẫn còn lơ lửng ở giữa không trung chưa rơi xuống, bên trong cửa đã bị người mở ra. Hít một hơi thật sâu, cắn răng mới vừa muốn mở miệng mắng chửi cô lại không ngờ ngẩng đầu lên nhìn thấy không phải là Ôn Hoàn, mà lại là một người đàn ông, người đàn ông này không phải ai khác chính là Lục Thần!

Nhìn lướt qua gương mặt nghiêm túc của Lục Thần, tất cả những lời muốn nói đều bị nghẹn ở cổ họng, không nuốt về được cũng không phun ra được.

Lục Thần nhìn chằm chằm Lynda, chân mày nhíu thật chặt, anh rất không vui, vô cùng không vui, đang cùng vợ của mình nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thì trong phút chốc người phụ nữ này ba lần bốn lượt tới quấy rầy anh, rốt cuộc là muốn làm gì?! Anh gặp vợ mình dễ dàng lắm à!

"Có chuyện gì?!" Lục Thần hỏi cô ta, giọng nói lạnh đến nỗi có thể đóng băng không khí xung quanh thành sương mù.

Lynda phục hồi lại tinh thần, nhìn anh nuốt nước bọt một cái, hơi lắp bắp nói: "Cậu, sao cậu lại ở đây?"

Lục Thần nhíu mày, nói: "Tôi ở trong phòng vợ của mình thì có gì kỳ lạ!" Bọn họ bao lâu mới được gặp mặt chứ, gặp mặt không ở trong phòng chẳng lẽ lại ở ngoài đường à!

Lynda nghẹn họng, vừa định hỏi anh tới đây từ lúc nào nhưng thấy chiếc áo sơ mi trên người anh nhăn nhúm, lướt qua anh ta nhìn vào bên trong thấy Ôn Hoàn đang ngồi ở trên giường mặc quần áo, khoe miệng càng thêm co quắp, không cần hỏi chị ta cũng có thể đoán ra được.

Mặc dù trước đây đã từng dẫn những nghệ sĩ khác đi những tình huống như vậy, nhưng đúng là vẫn có chút lúng túng. Cố ý giơ tay lên để ở bên miệng, che giấu nỗi xấu hổ trên mặt mình, ho nhẹ một tiếng nói: "Tôi, tôi chờ ở cửa."

Lục Thần không nói gì liếc nhìn một tiếng đóng cửa lại.

Ôn Hoàn trong phòng luống cuống chân tay mặc quần áo, mắt thỉnh thoảng trừng về phía người nào đó đang dựa ở cạnh tường, vừa mặc vừa nói: "Đầu là tại anh, hoạt động sáng nay đã không đi, buổi tối lại cho chị Lynda leo cây, thế nào chị ấy cũng giết em."

"Cô ta dám!" Người nào đó trợn mắt nói: "Có anh ở đây sẽ không để cho cô ta có cơ hội."

Ôn Hoàn không thêm đấu võ mồm với trình độ nói nhảm của anh, nghĩ chị Lynda đang chờ ở cửa, trong lòng không khỏi càng thêm sốt ruột, mà càng lo lắng động tác trên tay càng không nhanh nhẹn, trước ngực có mấy khuy áo mà cài hồi lâu vẫn không cài đúng được, gấp đến độ sắp khóc: "Sao không cài được... không cài được..."

Lục Thần đi về phía cô, vươn tay ấn xuống bờ vai của cô để cho cô ngồi xuống giường, sau đó nửa ngồi nửa quỳ giơ tay cài lại từng khuy áo giúp cô.

Ôn Hoàn còn đang lo lắng tý nữa ra ngoài không biết nên gặp chị Lynda thế nào, chu mỏ mặt đầy lo lắng nói: "Nhất định là chị Lynda đã biết ở bên trong làm cái gì cho nên mới không vào." Lần đầu bị người ta bắt được như vậy, nếu như có thể cô muốn đào hố tự chôn mình.

"Biết thì biết, chúng ta vốn là vợ chồng không phải là yêu đương vụng trộm gì, sao phải sợ người ta biết." Giúp cô sửa sang lại quần áo, Lục Thần không quan tâm mấy nói.

Tại Ôn Hoàn nóng lên, tức giận phát anh một cái: "Đầu tại anh, gấp cái gì chứ."

Lục Thần kéo tay cô đặt ở bên môi hôn một cái, nói: "Em không suy nghĩ xem anh đã nhẫn nhịn bao lâu rồi, cho dù nghiêm túc mà nói, đây không phải là tân hôn của chúng ta, nhưng em coi xem, chúng ta đã bao lâu không được gặp nhau. Nào có ai buổi sáng lấy giấy kết hôn, buổi trưa liền mang theo túi lớn túi bé chạy xa ngàn dặm, cũng không sợ anh nhịn đến sinh bệnh à."

Ôn Hoàn vừa bực mình vừa buồn cười: "Anh đừng cả vú lấp miệng em, trước đây lúc chưa có em thì anh làm thế nào, giờ nói cường điệu như vậy."

Nghe vậy Lục Thần bày ra nụ cười xấu xa, ngó vào giường ôm chầm lấy cô, nói vào tai của cô: "Em muốn biết sao?"

Ôn Hoàn sửng sốt, có phần không phản ứng kịp, hỏi: "Cái gì cơ?"

Lục Thần cười, thổi khí nóng vào lỗ tai của cô nói: "Lúc em không ở bên cạnh, anh giải quyết như thế nào."

Ôn Hoàn nóng bừng cả người, lấy tay đẩy anh ra: "Có quỷ mới muốn biết, anh là tên lưu manh." Nói xong cũng không nhìn anh, vội vàng chạy đi mở cửa phòng.

Thấy cả gương mặt cô đỏ như quả cà chua, tâm trạng của Lục Thần rất tốt, cất giọng bật cười.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 54: Gặp Lại Bạn Xưa

Thực ra đợi ở trong khách sạn cả buổi chiều, chị Lynda đã hoàn toàn không hi vọng buổi tiệc tối nay Ôn Hoàn có thể tham dự, thậm chí đã kêu Tiểu Lâm thay quần áo, trang điểm xong rồi bảo cô ấy nói mình là nghệ sĩ mới ký hợp đồng, là đàn em của Ôn Hoàn, thay chỗ trống của Ôn Hoàn.

Cho nên sau khi Lynda nói Ôn Hoàn sẽ tham gia hoạt động tối nay, Tiểu Lâm cũng chỉ có thể thay quần áo được tài trợ ra.

Lục Thần rất bá đạo, tính chiếm hữu cũng rất cao, cho nên khi anh thấy Ôn Hoàn mặc bộ lễ phục lộ ra một mảng lớn da thịt trên bắp vai, chân mày không khỏi nhíu chặt lại, cuối cùng dưới sự kiên trì của anh, anh và Ôn Hoàn cùng đi tới hội trường tham dự hoạt động.

Hoạt động tối nay là của một tạp chí xã hội nổi tiếng tổ chức một buổi tiệc từ thiện, mời rất nhiều bóng hồng trong giới nghệ sĩ, tất nhiên cũng có rất nhiều CEO của các xí nghiệp và thiếu gia con nhà quyền quý.

Khi Ôn Hoàn đến buổi tiệc đã bắt đầu, vội vã kí tên lên danh sách khách mời, sau đó không rời đi mà đồng ý với yêu cầu của phóng viên tạo dáng chụp vài kiểu ảnh xong mới tiến vào bên trong.

Lục Thần vào hội trường trước cùng Tiểu Lâm, bởi vì sợ anh chưa tới những nơi như thế này nên sẽ không quen, do đó khi Ôn Hoàn và chị Lynda đi vào, việc đầu tiên của Ôn Hoàn là tìm bóng dáng của Lục Thần.

Lúc Ôn Hoàn đi vào Lục Thần liếc mắt một cái liền nhìn thấy cô, đang định đi về phía cô thì một người đàn ông mặc âu phục thắt cravat không biết từ đâu tới đứng ở bên cạnh cô, hơn nữa tay lại còn đặt trên bờ vai của cô.

Thấy thế chân mày Lục Thần thoáng cái nhú chặt lại như sợi dây thừng thắt nút, vội vã đi nhanh về phía bọn họ.

"Ôn tiểu thư, tôi rất thích xem các bộ phim của cô, cô đóng rất hay." Người đàn ông kia vừa nói chuyện, ánh mắt thì vừa nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Ôn Hoàn.

Thực ra thật sự nhiệt tình từ thiện, nhiệt tình vì lợi ích chung có thể có mấy người, toàn là lấy danh nghĩa làm từ thiện để làm lợi cho bản thân. Nhất là giống như buổi tiệc từ thiện tối nay, mấy con cháu nhà giàu tham gia cũng chỉ là đến bỏ ra ít tiền để làm quen với mấy ngôi sao nữ.

Cho nên muốn bắt chuyện chẳng qua cũng chỉ là muốn tìm cơ hội làm quen mà thôi, Ôn Hoàn đối với những chuyện như thế này cũng không thể trách được.

Vì vậy khi nhìn thấy Lục Thần mặt lạnh đi về phía bên này, cô khéo léo xoay người một cái tách ra khỏi bàn tay của con heo mập kia, ngay lập tức bước tới kéo tay của Lục Thần, khẽ cười với gương mặt lạnh lùng của anh, sau đó quay đầu lại nói với tên con cháu nhà giàu còn chưa biết tên kia: "Cảm ơn đã khen ngợi."

Lục Thần bởi vì người nào đó ôm ấp yêu thương mà cơn giận trong lòng thoáng cái liền tan đi không ít, thấy nét mặt anh dịu đi rất nhiều, khóe miệng cô thỏa mãn mang theo nụ cười thản nhiên.

So với sự đắc ý của Lục Thần, người đàn ông bị Ôn Hoàn ném qua một bên mặc dù hơi kinh ngạc và mất mặt nhưng rất nhanh thì phản ứng được, ho nhẹ một tiếng rồi sửa sang lại cravat của mình, nhìn Lục Thần nói: "Vị này là?"

Không đợi Ôn Hoàn mở miệng giới thiệu, Lục Thần vội vã làm sáng tỏ thân phận của mình, nói: "Tôi là chồng của Ôn Hoàn."

Nghe vậy người đàn ông kia sửng sốt, để ý thấy ngón tay áp út bên trái của Ôn Hoàn có đeo nhẫn, lại nhìn nét mặt tươi cười của cô, xem ra không giống như là nói đùa.

Khôi phục lại tinh thần, người đàn ông cười gượng nói: "Hóa ra là Ôn tiểu thư đã kết hôn rồi..." Vừa nói chuyện, tay cố ý giơ lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, sau đó mượn cớ nói: "Tôi còn có việc, xin lỗi không tiếp được." Nói xong xoay luôn người đi tới chỗ khác.

Đợi người nọ đi xa, người nào đó xoay đầu lại cau mày nói: "Mỗi lần tới dự tiệc như thế này em đều gặp những người như vậy sao?" Vừa rồi tên đàn ông kia rõ ràng muốn mượn cơ hội chọc ghẹo!

"Em cũng không phải cô bé con mới ra ngoài xã hội, nên đương nhiên biết cách tránh thoát." Biết người đàn ông này bắt đầu giờ thói trẻ con cho nên Ôn Hoàn đổi ngay đề tài, nói: "Bụng em rất đói." Chu môi nhìn anh, vẻ mặt giống như đang làm nũng.

Mặc kệ là cô đói thật hay là giả bộ, chiêu này rất có tác dụng đối với Lục Thần, bỏ lại một câu bảo cô ở chỗ này chờ, anh liền xoay người đi tới khu đồ ăn ở bên kia chọn món.

Nhìn anh chọn lựa đồ ăn vì mình, trong lòng Ôn Hoàn có loại cảm giác thỏa mãn.

Lục Thần đem tới vài món, Ôn Hoàn không cần nghĩ nhiều ăn vài miếng, chị Lynda đi tới nói muốn dẫn cô đi gặp một người, là CEO của một công ty điện ảnh, gần đây đang chuẩn bị quay một bộ phim lớn.

Mặc dù tính chiếm hữu của Lục Thần rất cao nhưng cũng không gây trở ngại đến công việc thường ngày của cô, cũng không đi cùng cô tới đó mà chỉ đứng từ xa nhìn bọn họ.

Thực ra gặp phải ở những nơi như này, chỉ cần cùng bọn họ uống ly rượu, nói ít lời quan hệ xã giao, mọi người quen mặt, sau này thật sự có thể có được cơ hội hợp tác.

Đối với những kiểu quan hệ xã giao như thế này, từ trước đến nay là sở trường của chị Lynda, Ôn Hoàn chỉ cần đứng ở bên cạnh gật đầu phụ họa.

Đợi đến khi trò chuyện được một hồi, Ôn Hoàn kiếm cớ muốn đi trước, mới xoay người thì suýt chút nữa đụng phải đôi nam nữ từ phía sau đi tới.

Ôn Hoàn chủ động xin lỗi: "Xin lỗi." Đợi ngẩng đầu lên nhìn thấy rõ người tới, không khỏi có phần sửng sốt.

Người phụ nữ kia cũng nhận ra cô, nói: "Ôn Hoàn, là cô à." Giọng nói có phần lạnh lùng, nghe giống như hơi khinh thường.

Người đàn ông bên cạnh người phụ nữ kia hơi bất ngờ vì giọng nói của cô rất quen, hỏi: "Tiểu Nhã, em biết Ôn tiểu thư sao?"

Người phụ nữ kia giống như nghe được một truyện cười lớn, liếc mắt nhìn người đàn ông, lại quay đầu nhìn Ôn Hoàn, nói: "Sao lại là biết, em còn nhớ rõ hình ảnh năm đó ba cô ấy vì tham ô bị bắt, cô ấy đến nhà em khóc lóc quỳ lạy cầu xin ba em giúp đỡ."

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 55: Thân Thế Bị Phơi Bày

"Sao lại chỉ biết, em còn nhớ rõ hình ảnh năm đó ba cô ấy vì tham ô bị bắt mà cô ấy đến nhà em khóc lóc quỳ lạy van xin ba em giúp đỡ." Cô gái kia nói, giọng điệu còn mang theo châm biếm và khinh miệt, về mặt nhìn Ôn Hoàn cười mà như không cười.

Nghe vậy tất cả mọi người đều nhìn lại Ôn Hoàn, chỉ thấy Ôn Hoàn nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trước mặt mình, môi bởi vì hàm răng cắn chặt mà bắt đầu run rẩy, hai tay thông xuống hai bên cũng nắm thật chặt lại, tựa như đang đè nén kiêu hãnh chế cái gì đó.

Lynda đứng bên cạnh phản ứng đầu tiên, bước lên cười gượng nói: "Ha ha, tiểu thư nhận lầm người rồi." Vừa nói vừa liếc nhìn Ôn Hoàn.

Cô gái kia quét mắt nhìn Lynda, chỉ vào Ôn Hoàn nói: "Gương mặt này cả nước có bao nhiêu người biết, sao tôi lại nhận lầm cô ấy được chứ?" Cô ta nở nụ cười, tựa như một trò cười lớn: "Cô đang nói đùa tôi sao?"

Cho dù xảo quyệt như Lynda trong lúc nhất thời bị hỏi cũng không trả lời được, chỉ có thể cười gượng, quay đầu nhìn Ôn Hoàn.

Thực ra chị ta cũng không biết về quá khứ của Ôn Hoàn, trước đây chị ta chỉ là một người đại diện nhỏ nhỏ, so với nói là người đại diện thì thực ra là làm việc vặt nhiều hơn, khi đó công ty nhận một quảng cáo mỹ phẩm dưỡng da.

Ban đầu vốn là Lâm Ngải Vi nhưng vì lúc đó Lâm Ngải Vi đang bận lịch trình khác không sắp xếp được. Nếu đã không mời được ngôi sao nổi tiếng, tổng giám đốc công ty đó liền thay đổi thái độ, quyết định dùng người mới, nói phải tìm một nữ sinh có mặt mũi trong sáng, tính cách đơn

thuần làm người đại diện. Yêu cầu này bỗng chốc đánh tan hi vọng của những ngôi sao người mẫu hạng hai hạng ba.

Lúc đó công ty vì tìm nữ sinh phù hợp với điều kiện như vậy mà mất cả một năm nhưng vẫn không làm cho đối phương hài lòng. Bởi vì đối phương ra giá rất cao, hơn nữa còn là khách hàng hợp tác nhiều năm cho nên công ty đã dùng tất cả các biện pháp để tìm người. Gần như mỗi một người đại diện lớn nhỏ đều bị phái đi làm nhiệm vụ, tổng giám đốc còn nói thêm, ai có thể tìm được người phù hợp tới, công ty nhất định sẽ trọng thưởng lớn.

Cơ hội này đối với Lynda mà nói là cơ hội hiếm có, vì tiền đề của mình, Lynda tìm không dưới mười người nhưng đều thất bại. Đến lúc gần như buông xuôi thì chị ta gặp Ôn Hoàn, lần đầu tiên hai người gặp nhau là vào một ngày mưa, chị ta đang ở trong quán cà phê buồn phiền vì chuyện tìm người của mình thì vừa vặn gặp phải Ôn Hoàn đang đứng trú mưa ở bên ngoài quán cà phê. Chỉ cần nhìn một bên góc mặt đã thấy hấp dẫn rồi, xác định đây chính là người chị ta muốn tìm vì vậy lập tức đi ra ngoài cửa tìm Ôn Hoàn thực hiện ý đề của mình.

Mới đầu Ôn Hoàn từ chối, chỉ coi chị ta là kẻ lừa đảo không thêm để ý tới, sau đó không chịu nổi sự quấy rầy của chị ta mới nhận danh thiếp của chị ta, nhưng cũng không nói đồng ý.

Về sau trải qua mấy lần đi đầu tra và tìm hiểu, Lynda biết Ôn Hoàn đang nỗ lực tìm việc làm nhưng bởi đang đợi bằng nên vẫn không tìm được việc làm phù hợp, hơn nữa mẹ của cô hình như đang xảy ra vấn đề về tinh thần, cô đang cần tiền gấp.

Nắm đúng nhược điểm của Ôn Hoàn, Lynda lập tức tìm Ôn Hoàn bàn điều kiện, cuối cùng ngay tại thời điểm mẹ Ôn phát bệnh lần nữa, Ôn Hoàn đồng ý làm người phát ngôn quảng cáo đó, đương nhiên Lynda cũng sắp xếp xong xuôi tất cả mọi việc cho mẹ Ôn, bảo đảm mẹ Ôn được quan tâm chăm sóc tốt nhất để cho Ôn Hoàn không phải lo lắng chuyện ở nhà.

Lần đại diện phát ngôn quảng cáo ấy rất thành công, sau đó có đạo diễn nổi tiếng đang tuyển chọn diễn viên mới diễn xuất trong một bộ phim điện

ảnh lớn, bởi vì nhìn thấy quảng cáo kia nên đã gọi điện thoại tới nói muốn cho Ôn Hoàn thử sức.

Cuối cùng Ôn Hoàn trước hàng nghìn người bộc lộ tài năng, trở thành nữ diễn viên chính quan trọng nhất trong bộ phim điện ảnh lớn năm đó. Mặc dù Ôn Hoàn chưa từng học qua ngành diễn xuất, kỹ năng diễn cũng không lưu loát nhưng trong bộ phim cô mặc bộ sườn xám, đôi môi đỏ mọng đẹp để chinh phục mọi người, cho dù chỉ là một bình hoa đơn thuần nhưng đã nhanh chóng phát lên nhờ sức nóng của bộ phim đó.

Các nhà quảng cáo và sản xuất điện ảnh đua nhau nhao nhao tới, cộng thêm khả năng giao thiệp của Lynda, sự nghiệp diễn xuất của Ôn Hoàn có thể nói là ngay từ đầu đã thuận buồm xuôi gió.

Cuối cùng Lynda đã đem sự nghiệp của mình một lòng đặt trên vai của Ôn Hoàn, chuyện của Ôn Hoàn còn quan tâm hơn chuyện của mình. Đối với việc riêng của Ôn Hoàn càng phòng ngừa cẩn thận, bất kể tin tức bất lợi gì về Ôn Hoàn đều bị chị ta nghĩ cách ngăn chặn hết, đương nhiên cũng không thiếu những scandal do chị ta cố ý tiết lộ cho bên môi giới. Theo lý giải của chị ta thì đó chính là một thủ đoạn để hâm nóng tên tuổi, ngôi sao sợ nhất là không có tin tức, dù cho chỉ là tin xấu, bởi vì có tin mới hấp dẫn được ánh đèn, mới khiến cho mọi người nhớ kỹ.

Nhưng hỏi về chuyện lúc trước, chị ta thật sự cũng không rõ lắm, thực ra là chưa từng tìm hiểu qua, bởi vì chỉ cần vừa hỏi tại sao mẹ cô lại trở thành như vậy, Ôn Hoàn luôn luôn làm mặt lạnh không nói lời nào, cứ như vậy nhiều lần chị ta cũng không hỏi lại nữa.

Nhưng vừa mới nghe được người phụ nữ này nói ba của Ôn Hoàn trước đây tham ô nhận hối lộ gì đó, nghĩ lúc trước Ôn Hoàn cũng chưa từng nhắc tới gia cảnh của bản thân.

Bầu không khí thoáng cái trở nên ngưng ngững, vài người nhìn Ôn Hoàn sau lại đưa mắt nhìn cô gái tên là Tiểu Nhã kia.

Thấy trên mặt mọi người lộ ra tức giận, người phụ nữ kêu là Tiểu Nhã kia nở nụ cười, giơ tay khẽ vuốt lọn tóc trên trán mình, mở miệng nói:

"Chẳng lẽ mọi người không biết, ngôi sao lớn Ôn Hoàn của chúng ta trước đây là con gái của thư ký Đảng ủy của thành phố A vì tham ô trong lúc tiếp nhận đi đầu tra đã sợ tội nhảy lầu tự sát."

Nghe vậy có người không khỏi hít một ngụm khí lạnh, đồng loạt nhìn lại Ôn Hoàn. Sáu năm trước chuyện này ồn ào rất lớn, bởi vì trước đây thư ký Đảng ủy thành phố nhận hối lộ một khoản tiền rất lớn, cho nên không chỉ ở thành phố A mà thậm chí cả nước hầu như ai cũng bàn về chuyện này. Có người nói buôn bán làm ăn lớn đến đâu cũng không bằng làm quan lớn, muốn nói chuyện mở rộng làm ăn phải bỏ ra mấy chục vạn hay mấy trăm triệu dự thù nhưng ít nhất một nửa số tiền đó vào trong tay quan chức. Cho nên lúc đó thư ký đang tiếp nhận đi đầu tra kia nhảy lầu càng tạo thành cơn chấn động toàn quốc, báo chí và TV liên tục đưa tin vài ngày liền.

Nhưng ai cũng không ngờ, ngôi sao chiếm giữ nửa bầu trời Ôn Hoàn hôm nay lại là con gái thư ký Đảng ủy thành phố nhảy lầu năm đó.

Lynda cũng kinh ngạc, trước đây từ tính cách và cử chỉ của Ôn Hoàn, chị ta chỉ nghĩ có lẽ Ôn Hoàn xuất thân từ con nhà danh môn quý tộc nhưng không ngờ lại trong một bối cảnh như vậy, trong nhất thời hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Thấy Ôn Hoàn từ đầu đến cuối không nói lời nào, cô gái kia còn nói thêm: "Ôn Hoàn, cô giữ bí mật nghề nghiệp thật kín, nhưng việc đó thật sự có phần không đẹp mắt lắm, mấy ngày hôm trước nhóm bạn của chúng ta trước kịp tụ họp còn nhắc về cô, nói cô bây giờ trở thành ngôi sao lớn không thềm nhận cả mấy người bạn như chúng tôi nữa, sao vậy, muốn cắt đứt hoàn toàn với quá khứ sao, hay là cô vốn sợ..." song còn không đợi cô ta nói xong, phía sau truyền tới một giọng đàn ông nghiêm khắc ngắt lời cô ta.

"Đủ rồi, rốt cuộc cô đã nói xong chưa!" Về mặt Lục Thần tức giận đi ngay tới kéo Ôn Hoàn qua, ánh mắt sắc nhọn quét về phía cô gái kia, nói: "Đừng cho rằng trên mặt đất vàng thì muốn nhận xằng ai làm bạn cũng

được, ai biết là người phụ nữ điên như cô từ đâu xuất hiện, la lối om sòm miệng còn nói xằng nói bậy!"

"Anh..." Người phụ nữ kia trừng mắt với Lục Thần, có phần bị lời nói của anh làm cho tức giận, giọng điệu chói tai nói: "Anh là ai, anh có biết tôi là ai không, ba tôi là..."

"Ba cô không phải là Lý Cường sao?!" Lục Thần tiếp lời, giọng nói tràn đầy sự khinh thường.

"Phụt..." không biết là ai, nhất thời không nhịn được bật cười luôn, chọc cho người phụ nữ kia thở phì phò tức giận trừng mắt về phía bọn họ.

Nhận thấy người trong lòng mình cứng ngắc và run rẩy, Lục Thần không rảnh góp mấy câu nói nhảm với bọn họ, kéo Ôn Hoàn nói: "Chúng ta đi."

"Cô đứng lại!" Thấy bọn họ định đi, người phụ nữ kia bị Lục Thần nói có phần không phục, trút giận lên người của Ôn Hoàn, gọi bọn họ lại nói: "Sao vậy, bị người ta vạch trần là con gái của tội phạm tham ô liền muốn chạy à."

Nghe vậy Lục Thần quay đầu lại, ánh mắt sắc bén bắn xuyên qua không khí làm người ta chấn động, có phần khiếp sợ.

Lynda thấy bầu không khí căng thẳng và gượng gạo, vội vàng trấn tĩnh lại tinh thần vừa cười vừa nói: "À, đạo diễn Lục tới rồi, tôi mang Ôn Hoàn qua đó chào hỏi, mọi người trò chuyện đi, mọi người trò chuyện đi." Nói rồi kéo Ôn Hoàn xoay người muốn rời đi.

Người phụ nữ phía sau kia cố ý quay sang người đàn ông bên cạnh lạnh lùng nói: "Văn Hạo, sau này công ty của các anh muốn mời ngôi sao tốt nhất nào cũng phải tìm hiểu kỹ lai lịch, tránh để cho con gái của tội phạm hay kẻ sát nhân nào đó tới đây."

Người đàn ông kia khẽ cười nhỉnh hót nói: "Vậy sau này phải nhờ em giúp anh kiểm tra mới được."

Người phụ nữ kia cười đắc ý, mắt bình tĩnh nhìn bóng lưng của Ôn Hoàn.

Lynda nhận ra người đàn ông kia là con trai của tổng giám đốc Phương, người đứng ra tổ chức buổi tiệc từ thiện hôm nay, trước đây hai người từng tiếp xúc thông qua công việc, cũng không muốn làm lớn chuyện lên vội vàng lôi kéo Ôn Hoàn muốn mau chóng rời khỏi đây.

Nhưng Lynda muốn im hơi lặng tiếng cũng phải hỏi qua Lục Thần bên cạnh một chút xem có đồng ý để cho người phụ nữ của mình chịu uất ức hay không! Chỉ thấy Lục Thần xoay đầu lại, đi nhanh về phía người phụ nữ kia, nhìn chằm chằm vào mắt của cô ta giống như có thể ăn sống cô ta, nói: "Cô cho cô là ai, y vào đi đầu kiện nhà mình mà ở đây nói bậy sao, tôi thấy cô thuộc loại trong nhà có tiền hoặc có quyền, nhưng bất kể là ai cũng phải dựa vào bản lĩnh của mình. Chẳng qua chỉ là một loại ký sinh trùng sống nhờ mà thôi, bây giờ cô ăn mặc xinh đẹp đứng ở chỗ này, ngày nào đó nếu như cô mất đi những thứ đó không chắc cô còn có thể đứng ở đây được nữa không! Lột những thứ này ra, đừng nói là cô có thể đứng ở đây, tôi nghĩ ngay cả khả năng sinh tồn cô cũng không có."

"Anh..." cô ta cắn hận nhìn anh chằm chằm, muốn phản bác lại nhưng Lục Thần cũng không cho cô ta cơ hội, liếc nhìn người đàn ông ở bên cạnh cô ta, tiếp tục dùng lời nói có phần cay nghiệt nói: "Cô cho rằng dáng dấp của mình rất đẹp sao? Người đàn ông bên cạnh cô thật sự thích cô sao? Đừng nói đùa, sao không cầm gương soi lại mình xem, chẳng qua cậu ta thấy cô có giá trị lợi dụng, hoặc là quyền lực hoặc là tiền tài, bằng không với bộ dạng xấu xí của cô làm sao có người đàn ông nào để mắt tới, ôm còn ghê tởm nữa là phải hôn?" Lục Thần nói một hơi không ngừng nghỉ.

Mấy nhà sản xuất, đạo diễn, giám chế điện ảnh ở xung quanh nghe thấy cũng không khỏi hít một ngụm khí lạnh, những lời này cũng thật cay nghiệt.

"Anh anh anh..." Người phụ nữ kia chỉ tay vào Lục Thần, tức giận đến nỗi cả người run rẩy lên, một câu cũng không nói được.

Người đàn ông đi cùng cô ta cũng sững sốt một lúc lâu sau mới phản ứng được, phục hồi lại tinh thần không kiên chế nổi la lên với Lục Thần: "Anh, anh là ai mà ở chỗ này giương oai!" Nói rồi giờ tay bước tới định nắm cổ áo của Lục Thần.

Nhưng anh ta đâu phải là đối thủ của Lục Thần, tay còn chưa giờ đến đã bị Lục Thần trong nháy mắt vặn ngược tay anh ta ra phía sau lưng, nói: "Muốn đánh nhau à?"

"Á... Anh, anh anh buông tay, tay tôi sắp gãy rồi..." Người đàn ông kia bị Lục Thần túm tay đau đớn gào khóc lên.

Thấy vậy người bên cạnh vội vàng giúp đỡ giảng hòa nói: "Vị tiên sinh này, chúng ta là quân tử dùng miệng không dùng chân tay."

"Đúng vậy đúng vậy." Người ở bên cạnh cũng hòa theo.

Lynda thấy tình hình không ổn, bước lên phía trước muốn kéo ra nhưng lại bị ánh mắt của Lục Thần quét tới, sợ không dám tiến lên chỉ đứng yên tại chỗ vừa cười vừa nói: "Cái này, cái này, Lục thiếu gia, coi như anh nể mặt Ôn Hoàn đi, đừng làm lớn chuyện lên." Nói rồi vội vàng nháy mắt với Ôn Hoàn.

Lúc này Ôn Hoàn mới phục hồi lại tinh thần, thấy vẻ mặt Lục Thần nắm tay người đàn ông kia nghiêm túc có phần dọa người, bước lên phía trước nắm lấy tay của anh, lắc đầu với anh, nói: "Đừng như vậy."

Lục Thần thấy Ôn Hoàn nói như vậy mới buông người đàn ông kia ra, nhìn anh ta nói: "Đừng không biết tự lượng sức mình, cậu còn không chịu được một nắm đấm của tôi."

Người đàn ông kia ôm tay lui về phía sau vài bước, rất sợ sẽ bị đánh, không dám nói thêm nửa chữ.

Người phụ nữ cũng có phần bị dọa, nhưng trong lòng lại hơi ấm ức, cô ta và Ôn Hoàn quen biết từ nhỏ, ban đầu hai người là một cặp then chốt trong khu nhà, lúc đó ba của Ôn Hoàn là thư ký Đảng ủy thành phố còn ba

cô ta là thị trưởng thành phố A. Những người quen biết hai người bọn họ vẫn thường đem cô ta so sánh với Ôn Hoàn, nói Ôn Hoàn xinh đẹp lại thông minh hơn cô ta. Có thể nói cô ta từ nhỏ đã sống ở dưới bóng của Ôn Hoàn, bây giờ Ôn Hoàn chỉ là một đứa con gái của tên tội phạm tham ô, cô ta không có lý do phải chịu thấp hơn Ôn Hoàn nữa.

Đang nghĩ ngợi, ngẩng đầu lên thì thấy phía sau Ôn Hoàn có một đám người đi về phía bọn họ, trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường liếc nhìn Ôn Hoàn và Lục Thần, bước lên nghênh đón kéo người đàn ông khoảng năm mươi tuổi vào giữa, vô cùng thân thiết nói: "Ba, ba tới rồi."

Người đàn ông kia cười vỗ vỗ tay của cô ta, xoay người giới thiệu với người đang đứng bên cạnh mình: "Con gái út của nhà tôi, khiến tổng giám đốc Lục chê cười rồi." Trên mặt mang theo vẻ cứng chảnh, vừa nói vừa quay đầu nhìn con gái nói: "Tiểu Nhã đến đây, vị này chính là tổng giám đốc Lục, bên cạnh tổng giám đốc Lục là chồng của cô ấy - tổng giám đốc Ninh. Không phải con thích hát sao, gần đây tổng giám đốc Lục có hứng thú muốn đầu tư làm album, con phải cố gắng nịnh bợ thật khéo tổng giám đốc Lục mới được."

Tiểu Nhã có phần miễn cưỡng khẽ cười với người ta, bây giờ cô ta chẳng còn quan tâm tới chuyện hát hay không hát nữa, trong bụng cô ta lúc này nghẹn đờn ngum khí, phải tìm người để cô ta xả giận mới được. Nghĩ vậy cô ta quay đầu nói với ba mình: "Ba ba, ba xem tối nay con gặp phải ai." Nói rồi nhìn lại Ôn Hoàn đằng sau lưng.

"Gặp phải ai vậy?" Nói xong nhìn theo ánh mắt của cô ta, nhìn thấy Ôn Hoàn đứng ở đó liếc nhìn có phần sững sờ, hơi bất ngờ.

Ôn Hoàn nhận ra ông ta, ông ta chính là Lâm Viễn Sơn - thị trưởng thành phố A năm đó.

Nhưng không đợi Lâm Viễn Sơn kinh ngạc xong, tổng giám đốc Lục đứng bên cạnh ông ta đột nhiên kêu lên: "Chú út, sao em lại ở đây?!"

Lúc này Lục Thần mới chăm chú nhìn kỹ lại, hơi bất ngờ: "Chị tư, anh rể?"

Hóa ra tổng giám đốc Lục và tổng giám đốc Ninh đi cùng Lâm Viễn Sơn đến không phải ai khác mà chính là chị tư Lục Tĩnh của nhà họ Lục và chồng của chị ấy Ninh Hoài An.

Trong phút chốc mọi người nhìn thấy đầu choáng váng ngay tại chỗ, tập đoàn Lục thị được coi là công ty lớn nhất nhì nước, không chỉ ở Giang Thành mà khắp các nơi trong cả nước đều có sức ảnh hưởng vô cùng lớn. Mọi người đều biết hiện tại Lục Thiên Lâm không thể nào quản lý hết chuyện của công ty, tất cả mọi việc lớn bé trong công ty đều do bốn người con gái nhà họ Lục xử lý. Mà trong bốn người con gái này, con gái thứ tư của nhà họ Lục nổi tiếng là người quản lý hà khắc thủ đoạn, làm việc tàn nhẫn và quyết đoán không thua đàn ông. Có thể nói là tiêu biểu cho nữ cường, báo chí và tạp chí cũng tranh nhau phỏng vấn chị vài lần, cho nên phần lớn mọi người ở đây đều mong chị có thể xuất hiện.

Vốn mọi người còn đang suy đoán thân phận người đàn ông bên cạnh Ôn Hoàn, lúc trước chuyện Ôn Hoàn thuê phòng cùng đàn ông, thậm chí chuyện cầu hôn hay đính hôn mọi người đều đã nghe thấy, nhưng trên báo cũng không tra ra người đàn ông kia là ai, chỉ đoán rằng đó có thể là một người làm lính, còn thân phận cụ thể thế nào vẫn không rõ. Nhưng vừa rồi nhìn thấy anh ta và Lục Tĩnh trò chuyện với nhau, thì ra anh ta chính là con trai độc nhất của nhà họ Lục mà vẫn chưa bao giờ chính thức công khai ra ngoài!

Lục Tĩnh đi tới chỗ anh, hỏi: "Em đến Thanh Đảo lúc nào vậy?" Nói rồi liếc nhìn Ôn Hoàn đứng bên cạnh Lục Thiên.

"Sáng sớm hôm nay." Lục Thiên trả lời theo sự thật, đưa tay ôm Ôn Hoàn.

Ninh Hoài An cũng đi tới chỗ bọn họ: "A Thiên." Giơ tay vỗ vỗ vai Lục Thiên, quay đầu nhìn Ôn Hoàn, nhẹ nhàng nho nhã cười, nói: "Đây chắc là Tiểu Hoàn, anh là anh rể của Lục Thiên."

Ôn Hoàn gật đầu chào hai người, khẽ cất giọng nói: "Chị tư, anh rể."

"Lúc trước nghe ba mẹ nói hai em đã lấy giấy kết hôn, lúc nào quay về thì tổ chức tiệc chúc mừng đây?" Ninh Hoài An cười hỏi.

Ôn Hoàn liếc nhìn Lục Thần, không nói gì.

"Tạm thời chưa tính đến, Tiểu Hoàn bận rộn công việc, em ở bên kia nhiệm vụ huấn luyện cuối năm cũng nặng." Lục Thần giải thích.

"Như vậy sao được!" Nghe vậy Lục Tĩnh ở bên cạnh không đồng ý nói: "Em là con trai duy nhất của nhà họ Lục, kết hôn là chuyện đại sự của nhà chúng ta, hôn lễ này nhất định phải tổ chức, hơn nữa còn phải làm vô cùng tưng bừng! Chị đoán cộng thêm các bên hợp tác ít cũng phải hơn trăm mâm."

Lục Thần nhú mày, có phần không vui nói: "Chị, đừng biến hôn lễ của em thành một phần kinh doanh của công ty chị."

"Có gì không được, em..." Lục Tĩnh còn muốn nói tiếp nhưng lại bị Ninh Hoài An ở bên cạnh ngắt lời.

"Nếu A Thần không thích vậy cũng đừng ép, đến lúc đó người trong một nhà cùng nhau ăn một bữa cơm cũng tốt lắm rồi." Ninh Hoài An dần xấp nói.

Lục Tĩnh bĩu môi, không nói thêm về vấn đề này nữa, vì để tránh cho khỏi xấu hổ, chị thay đổi đề tài nhìn Lâm Viễn Sơn nói: "A Thần, chị giới thiệu cho các em biết, vị này chính là ông chủ Lâm, chúng ta đang bàn chuyện hợp tác."

Bên này Lục Tĩnh vừa dứt lời xong đã thấy Lâm Viễn Sơn tươi cười đi về phía bọn họ, chìa tay với Lục Thần nói: "Trước kia Ôn Hoàn là tôi nhìn lớn lên, không ngờ chớp mắt một cái đã lập gia đình rồi." Nói xong lại nhìn sang Ôn Hoàn, trên mặt mang theo vẻ hiên lành.

Lục Thần nhìn bàn tay của ông ta chìa tới, lại nhìn vẻ mặt giả tạo buồn nôn của ông ta và Lâm Tiểu Nhã đang há hốc miệng ngạc nhiên ở bên cạnh, hừ lạnh một tiếng, không thèm giơ tay ra bắt tay với ông ta, chỉ lạnh giọng

nói với Lục Tĩnh ở bên cạnh: "Chị tư, chẳng lẽ chị thật sự muốn hợp tác cùng bọn họ ư?"

Lục Tĩnh sửng sốt, có phần không hiểu ý của Lục Thần: "Sao vậy?"

Lục Thần liếc nhìn Lâm Viễn Sơn, nói: "Một người ngay cả con gái của mình còn không dạy dỗ cho tốt được thì làm sao có thể cai quản được một xí nghiệp, cùng một công ty như vậy hợp tác thật quá mạo hiểm, em khuyên chị nên suy nghĩ thật kỹ lại."

Nghe vậy Lục Tĩnh và Ninh Hoài An nhìn nhau trao đổi ánh mắt, sau đó quay đầu nhìn Lâm Tiểu Nhã đứng ở đó, lúc này mới để ý thấy bầu không khí có phần quỷ dị và bất thường.

Lâm Viễn Sơn nhú mào quay đầu nhìn con gái của mình. Lục Thần không nói thêm gì nữa chỉ nắm lấy tay của Ôn Hoàn xoay đầu rồi đi luôn, cũng không để ý tới nhóm người kia đang giương mắt kinh ngạc.

Lục Thần dắt Ôn Hoàn rời khỏi hội trường, cởi áo vest trên người mình khoác lên vai cô. Ôn Hoàn có vẻ rất yên lặng, mặc cho anh dắt đi cũng không mở miệng nói câu gì, trên mặt bình tĩnh không nhìn ra một chút tâm tình nào. Nhưng Lục Thần biết lúc này trong lòng cô nhất định là khó chịu, mỗi lần động đến chuyện của ba mẹ cô, cô luôn luôn có vẻ mặt này.

Có lẽ những phóng viên ở cửa kia cũng không đoán được sẽ có người ra sớm như vậy, cho nên cũng không có người túc trực chờ ở cửa, Ôn Hoàn và Lục Thần nắm tay nhau đi ra ngoài như vậy cũng không hề bị bất cứ ai ngăn lại.

Đứng ở cửa khách sạn, Lục Thần quay đầu hỏi cô: "Quay về khách sạn nhé?"

Nghe vậy Ôn Hoàn lắc đầu, nhìn anh nói: "Em muốn hóng gió trên biển một lát."

Lục Thần gật đầu, nắm tay cô bước lên taxi, kêu tài xế đưa bọn họ tới bãi biển gần nhất.

Khách sạn cách bờ biển không xa lắm, xe chạy không bao lâu liền tới nơi.

Buổi tối bờ biển vẫn còn rất náo nhiệt, có người đốt lửa trại ở trên bãi biển, kéo vài chiếc bàn dài lại với nhau, một đám người ngồi vây quanh bàn uống bia ăn đồ nướng, bên cạnh trẻ con vui vẻ vừa chạy vừa nô đùa.

Lục Thần nắm tay Ôn Hoàn đi tới bãi cát, Ôn Hoàn chỉ tìm một chỗ trên bờ cát ngồi xuống, nhắm mắt lại, cảm nhận làn gió thổi qua mặt.

Lục Thần ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay kéo cô vào trong lòng ôm thật chặt. Ôn Hoàn tựa vào trong ngực của anh, dùng đầu cọ cọ lồng ngực của anh, tìm một vị trí thoải mái ở trong lòng anh.

Lục Thần cúi đầu hôn lên tóc cô, khẽ hạ giọng hỏi: "Có đói không?" Tay nắm lấy tay cô, mười ngón tay chặt chẽ đan vào nhau.

Ôn Hoàn chỉ lắc đầu, hơi mở mắt ra nhìn bãi biển trong bóng đêm.

Hai người cứ ngồi ôm nhau như vậy một lúc lâu, một trận gió biển thổi vào, Lục Thần cảm giác rõ được người trong lòng mình run rẩy, nhíu mày hỏi: "Lạnh à?"

Ôn Hoàn thành thật gật đầu, bộ lễ phục dạ hội cho dù có áo vest khoác lên vẫn cảm thấy lạnh, giống như có gió lùa vào.

"Chúng ta trở về đi?" Lục Thần hỏi cô, giọng nói thật khẽ mang theo dự đoán, anh không nỡ để cô chịu lạnh.

Ôn Hoàn vẫn lắc đầu, càng thêm cúi người dụi dụi vào trong lòng anh.

Lục Thần hết cách, chỉ có thể giang hai cánh tay ôm cô chặt thêm chút nữa, để cho cô vùi vào trong ngực mình sưởi ấm.

Tiếp tục ngồi thêm một lúc lâu, Ôn Hoàn trong ngực anh bỗng mở miệng nói: "Từ trước đến nay em đều không tin năm đó ba nhảy lầu tự

sát." Giọng nói thật khẽ, một cơn gió biển thổi trúng vào hơi đầy giọng nói kia tản đi.

Lục Thần không nói gì, chỉ hôn xuống tóc cô, dùng mặt cọ vào tóc của cô.

"Ba rất yêu em và mẹ, khoảng thời gian ba rời khỏi mẹ con em, em vẫn không thể tin được ba thật sự cứ như vậy bỏ rơi mẹ con em, mẹ không có cách nào tiếp nhận sự thật này, cả ngày tinh thần hoảng hốt, cuối cùng hoàn toàn không phân biệt được quá khứ và hiện tại."

Những chuyện này cô vẫn luôn không muốn đề cập tới, không muốn nhìn thẳng vào nó bởi vì sợ không có cách tiếp nhận.

Dường như có thể cảm giác được nỗi sợ hãi đó trong lòng cô, Lục Thần buông cô ra, bình tĩnh nhìn vào mắt cô nói: "Đừng gượng ép chính mình, không muốn nói thì không cần nói với anh."

Ôn Hoàn lắc đầu, mặc dù khóe miệng vẽ ra nụ cười nhưng vẫn có vẻ mệt mỏi.

"Vừa rồi cô gái kia tên là Lâm Tiểu Nhã, em và cô ấy từ nhỏ đã quen biết, bởi vì ba của em cùng ba cô ấy là cộng sự trong công việc, hai người từ một phòng làm việc trong thị trấn nhỏ thăng tiến tới thư ký Đảng ủy thành phố và thị trưởng. Em và cô ấy cũng liên tục chung một trường, một lớp từ nhỏ đến trung học rồi đến đại học. Có thể nói cô ấy là bạn thuở thơ ấu lớn lên cùng em tới thiếu niên rồi thanh niên, em thật sự luôn coi cô ấy là bạn tốt." Đang nói, Ôn Hoàn có phần nghẹn ngào, tâm tình hơi chấn động.

Lục Thần nhú mày, nhìn bộ dạng của cô trong lòng ngập tràn đau đớn.

Ôn Hoàn bình ổn lại tâm tình, tiếp tục nói: "Năm đó ba em bị bắt, em cùng mẹ suốt đêm đi tìm Lâm Viễn Sơn hi vọng ông ta có thể giúp đỡ nghĩ ra cách nào đó, nhưng sau khi suy nghĩ xong ông ta cũng không trực tiếp từ chối mà chỉ nói không muốn bị chuyện của ba em làm liên lụy đến công việc hiện tại của ông ta. Em không thể hiểu nổi mấy ngày hôm trước còn

xung anh xung em với nhau sao giờ thoáng cái liền thay đổi nhanh như vậy. Em đi tìm Tiểu Nhã, hi vọng cô ấy có thể nể chút tình bạn với em mà khuyên ba cô ấy nghĩ ra cách, nhưng... ha ha..." Đang nói Ôn Hoàn đột nhiên nở nụ cười, nhưng nụ cười đó mang theo cả chế giễu và châm chọc.

Lục Thần nhìn cô, dường như có thể tưởng tượng ra được tình cảnh lúc ấy, nhún mày nói: "Ôn Hoàn, đừng nói là..."

Ôn Hoàn lắc đầu, nước mắt theo viền mi chảy xuống, tiếp tục nói: "Cô ấy bảo em quỳ xuống cầu xin cô ta, nói chỉ cần em quỳ xuống cầu xin cô ta sẽ bảo ba giúp mẹ con em, em quỳ nhưng lúc quỳ xuống rồi cô ta không hề đi tìm ba cô ta mà cười lớn chỉ vào em, nói chán ghét em bao nhiêu, thậm chí còn hận em, cô ta vốn không hề muốn làm bạn của em, cũng chưa từng coi em là bạn, cô ta còn nói..."

"Được rồi." Lục Thần ôm cô vào lòng, đầu lòng vuốt tóc cô, vỗ nhẹ lưng của cô, giọng nói khàn khàn: "Được rồi, không cần nói nữa, không cần nói nữa..."

Ôn Hoàn mặc cho anh ôm, nước mắt như chuỗi hạt trên châu bị đứt không ngừng chảy xuống: "Ngày đó em cảm giác như mình đã sụp đổ, trong cùng một ngày em mất ba, mất đi tình yêu, lại còn người em vẫn cho là bạn..." Vừa nói Ôn Hoàn vừa khó chịu khóc thành tiếng, cho dù sáu năm đã trôi qua, vết thương đó bị vạch ra lần nữa vẫn còn rất đau, nhìn thấy mà hoảng sợ.

Lục Thần ôm cô thật chặt vào trong ngực, tay không ngừng vỗ về an ủi cô: "Được rồi, được rồi, chúng ta không nói nữa, đầu đã qua, đầu đã qua rồi..."

Những lời này giấu ở trong lòng cô đã sáu năm, bởi vì không có ai để nói, nhưng cho dù có đem nó vùi sâu hơn nữa nó vẫn luôn tồn tại, không biến mất. Mỗi lần chỉ cần đụng chạm vào một chút như vậy thôi cũng sẽ lan tràn đau buốt toàn thân, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Năm đó cô từ cô công chúa nhỏ biến thành con gái của tội phạm tham ô, sáu năm qua cô tự bó mình rất chặt, cho dù đau khổ hay khó khăn hơn nữa

cô cũng không rơi một giọt nước mắt, bởi vì cô không có tư cách buông lỏng bản thân. Thay đổi trong đêm đó khiến cho cô còn chưa kịp trưởng thành đã phải thúc ép mình lớn lên. Tất cả khổ cực và uất ức cô không có ai để chia sẻ, bởi vì không có bạn, không có người yêu, mẹ còn phải dựa vào cô chăm sóc. Cho nên tâm tình ngày hôm nay như nước đổ ra từ miệng cống, nhất thời có phần không thu lại được.

Ôn Hoàn tựa vào trong ngực anh khóc như một đứa bé. Đã bao lâu rồi cô chưa được khóc như vậy, ngày trước mỗi lần tìm Thành Việt không được cô cũng không khóc, có chăng cũng chỉ là nản lòng, lúc tới bước đường cùng không còn nơi cầu xin cô cũng không khóc, có chăng cũng chỉ là bất lực. Đến khi biết ba đang trong giai đoạn đi đầu tra nháy lần bỏ mạng cô mới khóc, nhưng cũng chỉ có thể len lén rơi lệ ở trong phòng, bởi vì cô không dám để cho mẹ mình nhìn thấy. Lần đầu tiên mẹ phát bệnh đập phá mọi thứ cô cũng không khóc, có chăng cũng chỉ là sợ hãi và lo lắng.

Cô đã quên lần trước được người ôm vào trong ngực khóc như vậy là lúc nào, cũng đã quên lúc đó là ai ôm cô để cho cô tựa vào bờ vai của người đó khóc thoải mái như vậy.

Lục Thần cứ ôm cô như vậy, mặc cho nước mắt của cô làm ướt đầm chiếc áo sơ mi của anh, anh biết cô bị đè nén lâu lắm rồi, hôm nay mới có cơ hội xả ra.

Anh không hề nói câu nào bảo cô đừng khóc như vậy nữa, chỉ thỉnh thoảng khẽ vỗ về cô một cái, trong lòng âm thầm tự nói với chính mình, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng anh để cho cô khóc ở trong ngực mình như vậy. Bởi vì sau này anh chỉ cho phép cô nép ở trong lòng mình vui vẻ, bày ra nụ cười hoặc là miệng lâu bầu gì đó, không bao giờ để cho cô rơi một giọt nước mắt nào nữa.

Bởi vì anh đau lòng, rất đau lòng.

Cũng không biết khóc như vậy được bao lâu, đợi đến lúc Ôn Hoàn chui từ trong lòng anh ra, cúi đầu chỉ thấy áo sơ mi của anh đã thấm đẫm nước mắt của cô, thậm chí trên mặt còn dính đầy nước mũi. Ôn Hoàn xấu hổ càng thêm ngượng ngùng, đỏ mặt thút thút nói: "Đầu dơ hết rồi."

Lục Thần nhìn chăm chú vào mắt cô, nói: "Không sao." Vươn tay lau đi giọt lệ trên mặt cô, sau đó cúi người hôn lên đôi mắt khóc có phần sưng đỏ của cô, dọc theo gò má hôn đến môi của cô.

Ôn Hoàn then thùng giơ tay đặt trước ngực của anh, nói: "Đừng, rất bẩn."

Lục Thần cong môi, lắc đầu, kiên quyết hôn lên môi của cô, nhẹ nhàng cắn mút.

Ôn Hoàn không đẩy ra nữa, chậm rãi cảm nhận yêu thương của anh, sau đó từ từ bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh, tay trong lúc vô tình giơ lên vòng quanh cổ anh.

Mãi đến khi buông ra, Ôn Hoàn vì thiếu khí mà có phần hỗn hển, Lục Thần蹭 đầu vào trán cô, khẽ vuốt ve gương mặt của cô.

Ôn Hoàn đỏ mặt hơi ngượng ngùng hỏi: "Không phải bây giờ em rất xấu chứ?"

Lục Thần cười nhẹ, chỉ nói câu nhóc con, sau đó giang hai tay ôm chặt lấy cô.

Hai người cũng không biết cứ ng ồi như vậy ở bãi biển bao lâu, đến khi xoay người lại nhìn thấy lửa trại ở bên kia hình như đã kết thúc, một đám đàn ông xiêu vẹo ở trên bàn, mấy người phụ nữ ôm con ng ồi ở một bên nhàn rỗi trò chuyện việc nhà.

Khoác lại chiếc áo vest trên người cho cô, Lục Thần nói: "Đi về nhé."

Ôn Hoàn gật đầu, chống tay định đứng dậy nhưng vì ng ồi lâu quá đôi chân đã tê cứng lại, động một cái đầu cảm thấy mất cảm giác không thể nhúc nhích chút nào.

Lục Thần nhìn cô hỏi: "Sao vậy?"

Vẻ mặt Ôn Hoàn đau khổ, nói: "Chân tê hết rồi."

Nghe vậy Lục Thần cong khoe miệng, cúi người xuống ôm lấy cô. Ôn Hoàn ôm cổ anh, tựa vào trong ngực anh, nghe nhịp tim đập mạnh mẽ của anh, trong lòng không hiểu cảm thấy yên tâm.

Lục Thần ôm cô đi tới ven đường, lúc cúi đầu nhìn người trong ngực thì thấy cô đã nhắm mắt ngủ, môi hé mở, hô hấp nhẹ nhàng theo quy luật.

Không lay cô tỉnh lại mà đi thẳng đến chỗ taxi dừng ở trước cửa nhà hàng hải sản, tài xế kia thấy có mối làm ăn vội vàng bước tới nhiệt tình mở cửa sau xe cho Lục Thần.

Ôm cô ngồi vào chỗ, Lục Thần nhỏ giọng nói địa chỉ cho tài xế rồi căn dặn bác ta đi chậm một chút, cẩn thận một chút.

Bác tài xế nghe xong liền giơ tay làm động tác OK với anh, nói: "Không thành vấn đề." Sau đó khởi động xe lên đường.

Lục Thần đi đầu chỉnh tư thế để cho cô có thể ngủ yên ổn ở trong lòng mình, mới vừa động tay một cái, người trong ngực hơi nỉ non kháng nghị, sợ làm cô giật mình tỉnh giấc, Lục Thần không dám cử động nữa. Cho dù cánh tay duy trì một tư thế như vậy rất lâu, lâu đến nỗi bắt đầu tê dại đau nhức, Lục Thần cũng không nhúc nhích nửa phân.

Bác tài xế trước mặt nhìn hai người ngồi phía sau xuyên qua kính chiếu hậu, vừa cười vừa nói: "Nhóc con không tệ lắm, còn biết thương bạn gái."

Lục Thần ngược mắt nhìn bác ta, kiên quyết sửa lời: "Là vợ."

Nghe vậy bác tài xế cười lớn, nói: "Chỉ cần không phải là tình nhân hay vợ bé là được rồi."

Lục Thần không nói gì, nghĩ thầm một vợ là đủ rồi, nhiều phụ nữ như vậy để làm gì.

Tài xế kia ngoài nói tương đối nhàn một chút thì chạy xe khá ổn, người cũng nhiệt tình, lúc đến cửa khách sạn còn chủ động xuống xe mở cửa cho Lục Thần, nhưng vừa mở cửa liếc mắt một cái liền nhận ra Ôn

Hoàn trong ngực Lục Thầ, không khỏi kinh ngạc kêu lên: "Ồ, cô ấy không phải là ngôi sao Ôn Hoàn sao?!"

Ôn Hoàn trong ngực Lục Thầ bị giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu vừa vặn đụng phải cửa xe, đau đến nỗi cô há hốc miệng kêu thành tiếng: "A...a..."

Lục Thầ có phần oán giận trừng mắt với người tài xế kia, nhanh chóng giơ tay xoa đầu của cô. Bác tài xế kia thấy vậy cũng cảm thấy thật có lỗi, vội vàng vươn tay muốn giúp nhưng lại bị ánh mắt của Lục Thầ quét tới, sợ hãi theo bản năng né mình tránh ra.

Lục Thầ giúp cô xoa một lúc lâu, Ôn Hoàn mới chậm rãi bớt đau đớn, ngược mắt nhìn anh hỏi: "Vừa rồi sao vậy?"

Không đợi Lục Thầ trả lời, bác tài xế bên cạnh chủ động nhận lỗi, có chút ngượng ngùng nói: "Xin lỗi Ôn tiểu thư, là tôi quá kích động không khống chế được tâm tình của mình."

Lúc này Ôn Hoàn mới chú ý tới người bên cạnh, quay đầu thì phát hiện ra mình đã ở cửa khách sạn, không cần hỏi cũng có thể đại khái đoán được vừa rồi xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Khẽ cười lắc đầu với bác tài xế: "Không có việc gì." Từ trong lòng Lục Thầ bước xuống xe.

Lục Thầ cũng bước xuống, vẻ mặt hơi nghiêm túc, nhìn vào mắt ông tay lấy tiền từ trong túi thanh toán tiền xe sau đó kéo Ôn Hoàn đi vào.

Đầu Ôn Hoàn bị đụng vẫn còn hơi đau, vừa đi vừa xoa, mơ hồ nói: "Sao em lại ngủ?!"

Vừa bước vào khách sạn, Lynda vẫn đứng chờ ở đại sảnh khách sạn vội vàng đi đến đón, thấy Ôn Hoàn đầu tiên là sưng sốt, sau đó hỏi: "Ôn Hoàn, em, em không sao chứ?"

Ôn Hoàn nghĩ lời của chị là vì chuyện vừa rồi ở bữa tiệc bị Lâm Tiêu Nhã vạch trần thân thế, lắc đầu không muốn nhắc lại, chỉ nói: "Chị

Lynda, em hơi mệt, em về phòng trước."

Chị Lynda cũng không hỏi nhiều nữa, vừa rồi cô rời khỏi như vậy, giờ thấy cô trở về là tốt rồi, chỉ gật đầu vừa cười vừa nói: "Lên đi, nghỉ ngơi thật tốt, hai ngày nữa cảnh quay của em kết thúc, đến lúc đó chị sẽ cho em nghỉ ngơi thả phanh."

Ôn Hoàn gật đầu: "Cảm ơn chị Lynda."

Về đến phòng, Ôn Hoàn chỉ cảm thấy trên mặt mình khô khô nhăn nhúm lại rất khó chịu, xoay người vào toilet định rửa mặt.

Áo sơ mi trên người Lục Thần bị người nào đó khóc ướt đẫm một mảng lớn, bây giờ bị gió thổi khô có cảm giác hơi cứng, nới lỏng nút áo định cởi ra, nhưng cúc áo vừa mới cởi thì nghe thấy trong phòng tắm truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, không, là một tiếng hét thảm thiết!

Nghe thấy tiếng Lục Thần cũng không quan tâm tới những cái khác, vội vàng chạy về phía nhà tắm thì thấy Ôn Hoàn đang ôm gương mặt đau khổ đứng ở trước gương. Lục Thần bước vào, cô ngoảnh đầu lại chỉ vào người trong gương nói: "Lục Thần, người kia là ai?"

Lục Thần bật cười, bước tới kéo cô vào trong lòng, khẽ vỗ nhẹ lên tóc cô, nói: "Bị em hù chết, còn tưởng em xảy ra chuyện gì chứ."

"Sao anh không nói cho em biết, khó coi chết đi được." Ôn Hoàn oán trách đâm vào lồng ngực của anh, tức giận sắp khóc đến nơi rồi. Vừa rồi cô định rửa mặt, lúc ngẩng đầu lên thiếu chút nữa bị người trong gương dọa cho giật mình, toàn bộ lớp trang điểm bị trôi đi không nói làm gì, đây thì một đôi mắt sưng vù, tóc tai xơ xếch, mà vừa rồi cô còn dùng bộ dạng như vậy nói chuyện với chị Lynda, còn nói cả với tài xế kia nữa, lại còn thẳng một đường từ đại sảnh khách sạn về phòng, cô thật là không muốn sống nữa.

"Không hề xấu, vẫn rất đẹp." Lục Thần mặc cho cô đánh như gãi ngứa, giờ tay lên xoa xoa đầu cô.

Ôn Hoàn tức giận chu mỏ, nói: "Nói dối." Ngay cả cô còn bị hù thì có thể đoán ra được là kinh khủng cỡ nào.

Lục Thần cười, xoay người đóng cửa phòng tắm, sau đó lại xoay người cởi chiếc áo sơ mi trên người mình vừa rồi mới cởi được một nửa.

Ôn Hoàn sững sốt nhìn anh hỏi: "Anh làm gì vậy?"

Ném chiếc áo sơ mi mới cởi ra sang một bên, vẻ mặt Lục Thần tự nhiên nói: "Tắm."

Ôn Hoàn nuốt một ngụm nước bọt, liếc mắt vội vàng nói: "Vây, em ra ngoài trước." Mới vừa định chạy đi thì lại bị Lục Thần giữ chặt thắt lưng, ôm cô xoay một vòng, sau đó mở chốt vòi hoa sen, dòng nước ấm áp chảy xuống hai người.

"A....." Ôn Hoàn muốn hét lên nhưng vừa mở miệng lại bị người ta chặn miệng lại, không phát ra được âm thanh nào nữa.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 56: Cùng Danh Trở Về Nhà Họ Lục

Ngày hôm sau lúc Ôn Hoàn tỉnh lại Lục Thần đã tỉnh rồi, đang chống tay nằm bên cạnh nhìn cô hau háu, thấy cô mở mắt ra liền cong miệng cười với cô: "Hi."

Ôn Hoàn hơi sửng sốt, giống như có phần không phản ứng kịp, trong lúc nhất thời chăm chú nhìn anh không có phản ứng gì.

Lục Thần thấy bộ dạng cô ngây ngốc bèn giơ tay cố ý捏 mũi của cô, nói: "Sao vậy, ngay cả người đàn ông của em cũng không nhận ra à?"

Chóp mũi Ôn Hoàn bị anh véo hơi đau, lúc này mới phản ứng được, giơ tay xoa xoa mũi, nhìn anh lẩm bẩm nói: "Cảm giác giống như nằm mơ, có chút không chân thật mà thôi."

Nghe vậy Lục Thần cười to, vươn tay kéo cô vào trong lòng, chặn phía dưới hai người dán chặt vào nhau, Lục Thần nhìn chằm chằm cô, cười có chút xấu xa nói: "Như vậy vẫn còn không chân thật sao?"

Cả khuôn mặt và tai cô nóng bừng lên, cô đương nhiên biết thứ chống đỡ dưới thân cô là cái gì, xấu hổ lấy tay đẩy anh ra, quay lưng lại khẽ mắng: "Lưu manh, đầu chứa toàn thứ không đứng đắn."

Lục Thần cười to, quơ tay ôm cô thật chặt trước ngực của mình, khiến cho sau lưng của cô dán chặt vào lồng ngực của anh, hai người giống như hai cái thìa xếp vào nhau, môi nhẹ nhàng lướt trên tóc của cô, hỏi: "Bây giờ cảm thấy chân thật chưa?"

Vùi ở trong ngực của anh, Ôn Hoàn gật đầu, lưng dán vào lồng ngực của anh như vậy cô có thể cảm giác rõ ràng được nhịp tim mạnh mẽ và dồn dập của anh, có thể cảm giác rõ ràng được bàn tay hơi thô ráp của anh nhẹ

nhàng xoay tròn trên bụng của cô, thậm chí ngay cả hơi thở trên mặt của anh cũng nhẹ nhàng lướt qua bả vai của cô, quẩn quít, ngứa ngáy.

Lục Thần cười khẽ, xoay người cô lại để cho cô và mình hai người đối mặt bốn mắt nhìn nhau, sau đó hôn xuống bờ môi của cô. Ôn Hoàn theo bản năng đẩy ra, tay để ở trước ngực của anh, cau mày đóng kín miệng lắc đầu.

Thấy vậy người nào đó cũng mất hứng, nhả mày hỏi: "Sao vậy?"

Ôn Hoàn che miệng nói: "Em còn chưa đánh răng." Vừa mới tỉnh dậy, ngay cả mình cũng cảm thấy miệng có cổ mùi lạ.

Nghe vậy chân mày đang nhíu chặt lại liền giãn ra, khẽ cười kéo bàn tay đang che miệng của cô xuống, sau đó giữ mặt của cô hôn lên môi cô, nhẹ nhàng gặm cắn, nói: "Anh không ngại, anh cũng chưa đánh răng."

Trong lòng Ôn Hoàn kêu gào, ai kêu anh ngại hay không ngại, vấn đề là cô ngại!

Hai người dây dưa ở trên giường một lúc lâu, nếu không vì lát nữa Ôn Hoàn còn phải đến đoàn phim, người nào đó đang hóa thân thành lang sói cũng không nguyện ý để cho cô xuống giường.

Sau khi rửa mặt thay quần áo từ trong phòng tắm bước ra thì thấy Lục Thần đứng ở trước cửa sổ cầm điện thoại di động chân mày nhíu chặt lại.

Bước tới, yên lặng đứng bên cạnh anh.

Lục Thần dường như cảm thấy cô đến, xoay người đưa tay kéo cô vào trong lòng. Ôn Hoàn cũng không giãy dụa, ngoan ngoãn tựa ở trước ngực của anh, tay vòng quanh hông của anh.

Chỉ nghe thấy anh cầm điện thoại nói: "Đầu chị bị hỏng rồi à, anh ta ở với chị vốn là để bảo vệ cái công ty sụp đổ của anh ta, đã sáu năm rồi, Lục Viện, chị không thể sáng suốt nhận rõ ra sao?" Giọng nói mang theo bất lực và thương tiếc.

Một em trai vì chị gái của mình mà đau lòng.

Ôn Hoàn ngẩng đầu thì thấy anh nhú mào, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc. Ôn Hoàn không biết Lục Viện bên kia đầu dây trả lời như thế nào, chỉ thấy Lục Thầ có phần tức giận không nói nữa mà cúp điện thoại luôn.

Trong lòng hơi lo lắng, vì anh cũng vì Lục Viện đang ở Giang Thành, hỏi: "Chị năm nói thế nào?"

"Đầu chị ấy nhất định hỏng rồi." Lục Thầ vẫn còn hơi căm hận: "Đã thử sáu năm, chị ấy vẫn còn muốn chờ Lạc Hướng Đông quên người phụ nữ kia đi, nếu như Lạc Hướng Đông muốn đã sớm đem người phụ nữ kia quên đi từ lâu rồi, anh thấy hẳn vốn không muốn, vừa cùng Lục Viện duy trì hôn nhân, vừa cùng người phụ nữ kia lén lút liên lạc, lần sau gặp phải hẳn anh sẽ không bỏ qua cho hẳn."

Ôn Hoàn than nhẹ, không biết nên nói cái gì, dù sao chuyện tình cảm cũng là chuyện riêng của hai người họ, cho dù anh và mọi người đều biết Lạc Hướng Đông vì tiền, vì công ty mới ở cùng với Lục Viện, nhưng nếu như Lục Viện không muốn rời đi thì dù người khác có nói gì hay làm gì đi chăng nữa cũng chẳng có ích gì. Có câu châm ngôn nói: một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, đó không phải là một đạo lý sao.

Hơi nhón chân đặt một nụ hôn xuống môi anh, sau đó giờ tay vuốt nếp nhăn giữa chân mày, ôm cánh tay của anh nói: "Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, việc này chỉ có thể chờ chính chị năm tự buông tay thôi, không thì chúng ta có nói nhiều hơn nữa mà trong lòng chị năm không bỏ xuống được cũng vô ích."

Lục Thầ than nhẹ, rút tay ra ôm cô vào trong ngực, cúi đầu khế hôn lên tóc của cô, lầm bầm: "Anh biết rồi." Cũng bởi vì biết cho nên mới lo lắng, vì anh hiểu rất rõ tính cách của Lục Viện, nếu như không phải thực sự hết hi vọng, chị ấy sẽ vẫn ngu ngốc lại một lần nữa tha thứ cho Lạc Hướng Đông.

Hai người không nói nữa, cứ ôm nhau nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ như vậy, cho đến khi Tiểu Lâm tới gõ cửa nói xe của đoàn phim đã đến,

lúc này mới xuất phát đi tới phim trường.

Lần này là thời gian nghỉ phép kết hôn của Lục Thần, Ôn Hoàn và Lục Thần ở Thanh Đảo đến ngày thứ ba thì kết thúc hoàn toàn cảnh quay của bộ phim này. Vốn chị Lynda còn định nhận cho cô một quảng cáo đầu gọi đầu nhưng bị Ôn Hoàn từ chối, liên tục gần hai tháng quay phim cô cần nghỉ ngơi một thời gian để điều chỉnh tâm tình của mình, hơn nữa từ lúc bắt đầu quay phim đến giờ cô cũng đã gần hai tháng không tới chỗ mẹ, cho nên định trở về Giang Thành thăm mẹ Ôn.

Lần trước Lynda cũng đã hứa hẹn cho Ôn Hoàn được phép nghỉ ngơi, cho nên lần này cũng không nói thêm gì, gạt đầu đồng ý nhưng chỉ cho cô nghỉ một tuần lễ.

Lục Thần dẫn Ôn Hoàn quay về, xuống máy bay hai người cũng không quay về nhà họ Lục đầu tiên mà từ sân bay đón xe đến viện điều dưỡng luôn.

Lúc đến phòng bệnh mẹ Ôn không có ở trong phòng, hỏi hộ lý mới biết mẹ Ôn được người đẩy ra ngoài tản bộ ở vườn hoa.

Ôn Hoàn và Lục Thần cùng nhìn nhau, tự hỏi rốt cuộc là ai tới thăm mẹ còn mang bà ra ngoài tản bộ. Đợi đến khi hai người ra tới vườn hoa thì thấy người ở trong vườn hoa trò chuyện cùng mẹ Ôn không phải ai khác mà chính là mẹ của Lục Thần - Trương Kim Lan.

Hai người nhìn nhau trao đổi ánh mắt, sau đó cùng đi về phía mẹ Ôn.

"Mẹ." Lục Thần mở miệng trước hỏi: "Sao mẹ lại tới đây?"

Trương Kim Lan nghe tiếng quay đầu thì thấy Lục Thần và Ôn Hoàn đứng ở sau lưng mình, khẽ cười đứng dậy, hơi có phần ngạc nhiên nhìn bọn họ: "A Thần, Tiểu Hoàn, các con đã về rồi à."

Ôn Hoàn gạt đầu, cười nói: "Bác gái."

Nghe vậy vẻ mặt Trương Kim Lan không đồng ý nói: "Ôi trời, sao còn gọi là bác gái chứ." Nói rồi nhìn bọn họ với ánh mắt mờ ám.

Lúc này Ôn Hoàn mới nhớ tới chuyện mình đã cùng Lục Thần kết hôn, hơi le lưỡi một cái, đỏ mặt kêu: "Mẹ."

"Ha ha." Trương Kim Lan cười kéo tay cô tới vỗ nhẹ: "Giờ mới đúng, mẹ đợi câu mẹ này của con đã dài cổ ra rồi, cuối cùng hôm nay đã đợi được."

Ôn Hoàn có phần ngượng ngùng, đỏ mặt cười. Về sau Ôn Hoàn mới biết, lúc cô không có ở đây, hầu như cuối tuần nào Trương Kim Lan cũng bớt thời gian tới thăm mẹ Ôn, tìm bà tâm sự, nói một số chuyện trước kia.

Bác sĩ nói tình hình hai tháng gần đây của mẹ Ôn có chút chuyển biến tốt đẹp, tâm tình ổn định không ít, có đôi khi tỉnh táo còn có thể trò chuyện như người bình thường.

Ôn Hoàn đẩy mẹ Ôn quay về phòng bệnh, Lục Thần bị Trương Kim Lan kéo ra bên ngoài, dường như là có chuyện gì muốn hỏi anh.

Đi mẹ ngồi lên giường, Ôn Hoàn vào toilet nhúng khăn lông nóng cho mẹ Ôn lau mặt rửa tay. Nhẹ nhàng lau chùi tay của mẹ từng chút một, Ôn Hoàn vừa thấp giọng nói: "Mẹ, con lại quay một bộ phim, bộ phim này con cảm thấy đóng tốt nhất."

Mẹ Ôn không biết có nghe Ôn Hoàn nói hay không, mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào cánh tay của mình.

Ôn Hoàn cũng không trông mong mẹ có thể trả lời cô một tiếng, chỉ tiếp tục nói: "Lúc trước con trở về nhà cũ, chỗ ấy vẫn không thay đổi, trong vườn vẫn trồng hoa hồng mà mẹ thích, nhưng hiện giờ người ở bên trong không phải là chúng ta." Vừa nói chuyện Ôn Hoàn vừa tự giấu cười khẽ, lắc đầu quyết định đổi đề tài.

"Mẹ, con còn chưa nói cho mẹ biết, con đã kết hôn rồi." Lần nữa thả khăn mặt vào trong chậu giặt sạch sau đó vắt ráo, kéo tay kia của mẹ qua

cẩn thận lau chùi, tiếp tục nói: "Anh ấy là Lục Thần, là người vừa rồi cùng đi với con tới, anh ấy rất quân phiệt, trước đây không quan tâm xem con có đồng ý hay không đã bắt con phải làm bạn gái của anh ấy." Vừa nói, ngay cả chính cô cũng không nhận ra khóe miệng mình mang theo nụ cười có bao nhiêu hạnh phúc.

"Lại nhắc tới, anh ấy chưa từng theo đuổi con đâu." Ôn Hoàn vừa xoa tay của mẹ, vừa quở trách người nào đó: "Đầu tiên là không hiểu sao thành bạn gái của anh ấy, sau đó lại chẳng biết tại sao trở thành vợ của anh ấy, tốc độ nhanh đến nỗi hoàn toàn không cho con cơ hội phản ứng, tất cả đều được định sẵn." Nói rồi Ôn Hoàn chợt nghĩ tới cái gì đó, cười khẽ nhìn mẹ hỏi: "Mẹ, mẹ nói xem có phải con rất dễ lừa gạt hay không?"

Mẹ Ôn vẫn không có phản ứng gì, chỉ nhìn chằm chằm vào cánh tay của mình, không biết nhìn vật gì.

Nụ cười trên môi Ôn Hoàn từ từ nhạt đi, thả khăn mặt trong tay vào chậu rửa mặt, sau đó kéo tay của mẹ tới nhẹ nhàng đặt lên mặt mình, khẽ líu ríu nói: "Mẹ, chừng nào mẹ mới thật sự khỏi được đây?"

Ngoài cửa Lục Thần khẽ đẩy cửa bước vào, bước tới sau cô vỗ vỗ bả vai của cô.

Ôn Hoàn lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện anh đã vào từ lúc nào rồi, nhẹ giọng hỏi: "Quay về rồi à." Lại nhìn phía sau anh, không nhìn thấy bóng dáng mẹ Lục, liền hỏi: "Mẹ đâu?"

"Mẹ còn có một cuộc điện thoại phải gọi, lát nữa sẽ vào." Lục Thần khẽ khàng giải thích, sau đó bê chậu nước để ở bên cạnh vào toilet đổ.

Lúc quay ra cười hỏi: "Vừa rồi nói xấu gì anh với mẹ đó?"

Che giấu nỗi đau trên mặt mình, Ôn Hoàn không thừa nhận, nói: "Em không hề"

Lục Thần giờ tay nhéo mũi cô một cái, nói: "Em là một cô bé hư, anh đã nghe thấy rồi, em tố cáo với mẹ nói anh không theo đuổi em."

Ôn Hoàn cau mày vì bị anh véo mũi hơi đau, nói: "Vốn là anh chưa từng theo đuổi em mà." Cô nói đầu là sự thật, người này đã theo đuổi lúc nào chứ, từ lúc làm bạn gái đến khi kết hôn, tất cả đầu là bị cưỡng bức cùng dụ dỗ, còn bá đạo không cho người ta từ chối.

"Cái gì cũng tự mình tính toán, không hỏi em có nguyện ý hay không." Nhìn anh, cô thì thẫn.

"Ai nói anh chưa từng theo đuổi em, anh tặng hoa cho em, cũng tặng cả bánh ga-tô!" Lục Thần lời lẽ chính nghĩa phản bác lại cô, anh nhớ rõ trước đây anh vì cô làm chuyện chưa từng làm trong đời, mua một bó hoa, hơn nữa còn to hơn chậu rửa mặt kia rất nhiều. May mà lần trước ở trong đêm tối, nếu không vào ban ngày bảo anh cầm ở trên tay đi ở trên đường thật sự là làm không được, trông rất đàn bà!

Nghe vậy Ôn Hoàn vừa bực mình vừa buồn cười, nói: "Cái đó sao có thể tính được."

"Sao không thể tính!" Hoa là hoa bánh là bánh, làm sao anh cũng không thể quên được, hơn nữa anh còn phải đặc biệt thỉnh giáo chị năm.

Ôn Hoàn ghen hòng, có phần không nói được gì, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Vậy cũng chỉ có thể coi là một lần."

"Vậy anh sẽ mua thêm cho em nữa?" Lục Thần hỏi ngược lại.

Ôn Hoàn không nhận được muốn phần nộ, người này chính là một đầu gối, hơn nữa còn là một đại đầu gối, hoàn toàn không có chút thú vị nào.

Không thèm nói với anh, hơi tức giận xoay người sang chỗ khác.

Buổi tối hai người cùng mẹ Lục quay về nhà họ Lục, lúc về đến nhà Lục Viện đã ở đấy nhưng không nhìn thấy Lạc Hướng Đông ở bên cạnh.

Sắc mặt của Lục Viện nhìn qua không được tốt lắm, cả người dường như có phần tiều tụy, nhưng khi nhìn thấy Ôn Hoàn về đây vẫn rất vui vẻ tươi cười với cô.

Buổi tối lúc ăn Lục Viện chỉ nhìn qua mà không có khẩu vị gì, hơn nữa cũng không hề động đũa. Ăn cơm tối xong mẹ Lục kêu Lục Viện vào thư phòng của ba Lục, ba người cùng nhau vào thư phòng, hình như là muốn nói chuyện gì đó.

Ôn Hoàn và Lục Thần liếc mắt nhìn nhau không nói gì, thực ra có thể đoán được đại khái.

Lần này đi về cùng Lục Thần Ôn Hoàn không mang theo nhiều đồ, chỉ mang vài bộ quần áo để thay, sau khi ăn cơm xong liền theo Lục Thần lên lầu.

Lục Thần dẫn cô tới phòng, bảo Ôn Hoàn sắp xếp quần áo của mình, còn mình thì đi tới thư phòng bên cạnh, thần thần bí bí không biết làm gì.

Ôn Hoàn mở tủ quần áo mới phát hiện trong tủ quần áo của Lục Thần không treo nhiều lắm, chỉ có hai bộ thay đổi và một bộ thể thao, cả tủ quần áo lớn mà trống trơn.

Bỏ quần áo của mình vào treo bên cạnh của anh, sau đó nhìn chằm chằm vào tủ quần áo một lúc lâu, có phần không giải thích được nở nụ cười, lắc đầu đóng tủ quần áo lại.

Đợi đến khi Ôn Hoàn sửa sang xong hết mọi thứ mà vẫn không thấy Lục Thần quay về, nghi ngờ bước ra khỏi phòng thì thấy cửa thư phòng sát vách khép hờ, đẩy cửa đi vào thì nhìn thấy Lục Thần đang nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính tra cứu cái gì đó, vừa nhìn miệng vừa nói lẩm bẩm.

Ôn Hoàn tò mò bước tới muốn nhìn xem anh đang làm gì, mới ló đầu tới thì Lục Thần đã nhanh tay lẹ mắt đóng trang web đang xem lại.

Ôn Hoàn kỳ quái nhìn anh hỏi: "Anh làm gì thế?"

Lục Thần cũng nhìn cô chăm chú, lắc đầu nói: "Không có gì."

Ôn Hoàn không tin, híp mắt lại nhìn anh nói: "Không có gì sao anh tắt máy tính nhanh như vậy?" Nhất định là có vật gì không muốn để cho cô

nhìn thấy.

Lục Thần quay đầu đi, hơi chột dạ nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Vừa đúng lúc muốn tắt, không ngờ em lại qua đây."

Ôn Hoàn nghi ngờ nhìn anh, rõ ràng đối với lời nói của anh có thái độ nghi ngờ sâu đậm.

Lục Thần vươn tay ôm cô để cho cô ngẩng lên đùi mình, cúi đầu khẽ cắn xuống cổ cô, hơi bất mãn nói: "Ánh mắt của em như vậy là gì, anh sẽ lừa em sao?!" Vừa nói vừa cố ý dùng mặt cọ vào cổ cô.

Ôn Hoàn bị anh cọ hơi nhột, vừa cười vừa rụt cổ lại, kháng nghị nói: "Anh, anh xấu lắm, đừng nghĩ thay đổi đề tài." Tay vỗ nhẹ anh: "Buông ra, râu mép của anh chọc em rất nhột."

Lục Thần cười, không những không buông ra mà trái lại còn bắt đầu táo tợn hơn, tay đang ôm cô cũng bắt đầu không an phận, theo vạt áo của cô chui vào bên trong tìm kiếm, vuốt ve da thịt trơn mịn của cô, ánh mắt cũng bắt đầu thay đổi, hơi nhuốm màu dục vọng.

Ôn Hoàn đương nhiên cảm nhận ra biến hóa của anh, nhất là cô còn đang ngẩng ở trên đùi của anh như vậy, thứ biến hóa kia càng dễ nhận ra hơn, mặt thoáng cái liền đỏ bừng, giữ tay anh lại không cho anh tìm kiếm đi lên phía trên, miệng lầu bầu nhìn anh nói: "Đồng chí Lục Thần, xin hỏi bây giờ anh muốn làm gì?!"

Lục Thần nhìn cô, ánh mắt bắt đầu có phần nóng rực, hỏi vặn lại cô: "Em nói xem anh muốn làm gì?"

Ôn Hoàn chăm chú nhìn anh một lúc lâu, rõ ràng cảm giác được hệ số nguy hiểm xung quanh mình đang tăng cao gấp mấy lần, cũng không dám ở lâu thêm giây nào nữa mà nhảy từ trên đùi của anh xuống: "Em đột nhiên nhớ ra còn một cuộc điện thoại rất quan trọng cần phải gọi, em đi gọi điện thoại trước." Nói xong định chạy đi nhưng động tác của cô đâu so được với một đội trưởng trình sát xuất thân từ đại đội đặc chủng, không đợi cô chạy

được một bước, tay đã bị người kéo lại, hơi dùng sức một cái cô đã ngã nhào vào trong lòng người nào đó.

Ôn Hoàn cất tiếng kêu lên, xoay đầu lại có phần nịnh hót thương lượng nói: "Ông xã, em đình chiến một ngày được không, trong sách có nói miệt mài quá độ cũng không tốt."

"Gọi một lần nữa." Lục Thần chăm chú nhìn cô, trong ánh mắt giống như có ngọn lửa, càng đốt càng bùng cháy.

"Cái gì?" Trong nhất thời Ôn Hoàn nghe không hiểu.

"Gọi ông xã một lần nữa." Đây là lần đầu tiên cô nhóc này gọi anh như vậy, cảm giác rất đặc biệt, nhưng anh thích tiếng gọi này.

Nghe vậy Ôn Hoàn tưởng rằng đây là điều kiện trao đổi, giờ tay lên tươi cười vòng quanh cổ anh, nói: "Vậy thì có vấn đề gì, gọi bao nhiêu lần đều được." Nói xong ngọt ngào kêu với Lục Thần: "Ông xã, ông xã, ông xã, ông xã, ông xã, ông xã, ông xã, ông xã, ông xã....."

Từng tiếng kêu ông xã của cô tựa như lời tỏ tình đẹp nhất trên thế gian này, khiến cho anh động lòng động tình cúi đầu giữ mặt của cô bất chấp hôn ngay lên môi cô, động tác hơi có phần thô lỗ, hôn cũng rất bá đạo.

Ôn Hoàn vỗ anh, ở trong lòng mắng anh là đồ vô lại nói không giữ lời, nhưng lực vỗ cũng không mạnh, đánh vào trên người Lục Thần càng giống như cù lét vậy, hoàn toàn không có tác dụng, trái lại vỗ lâu tay của mình còn hơi mỏi.

Ôn Hoàn không thắng nổi sức lực của anh, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Lục Thần hôn cô, tay thò vào trong áo của cô lục lọi tìm kiếm, tiếp đó nghe được người nào đó khẽ rên rỉ, sau đó cảm thấy một đôi bàn tay nhỏ bé đáp lại ôm lấy mình, khóe miệng hài lòng nổi lên nụ cười.

Nhiệt độ trong thư phòng càng ngày càng cao, Lục Thần ôm lấy người đi tới gian phòng bên cạnh, ần một tiếng cánh cửa đóng lại, sau đó thả Ôn Hoàn lên trên giường lớn.

Giờ phút này Ôn Hoàn đã sớm bị anh hôn đến thần hồn điên đảo, sương mù che kín mắt, trên mặt lan tràn vẻ mị hoặc.

Lục Thần chỉ cảm thấy dưới bụng nóng lên, gấp rút cởi bỏ quần áo trên người mình, cúi người hai tay chống đỡ ở hai bên cô làm giảm bớt sức nặng đặt trên người cô, sau đó bắt đầu hôn môi cô, mắt cô, mũi...

Ôn Hoàn bị anh khiêu khích toàn thân khô nóng, cũng không thém quan tâm tới rụt rè, đưa tay kéo anh tới, chủ động hôn lên môi của anh.

Lục Thần thấy cô chủ động mà trở nên càng hưng phấn, tay đặt lên bộ ngực mềm mại của cô sau đó chậm rãi mò xuống dưới tìm kiếm, anh bày ra nụ cười xấu xa mê hoặc thấp giọng nói ở bên tai cô: "Bảo bối, muốn không?" Vừa nói còn cố ý thổi khí vào trong lỗ tai của cô.

Toàn thân Ôn Hoàn như nhũn ra, mềm mại như thác nước, trong miệng chỉ toàn là rên rỉ.

"Bảo bối, nói cho anh biết." Lục Thần cố ý, giống như không nghe thấy sẽ không bỏ qua, vừa hôn vừa cắn xuống lỗ tai của cô.

Ôn Hoàn khó chịu rên hừ hừ, nắm lấy tóc của anh trong nhất thời không nói ra lời. Lục Thần cười cố ý ngừng động tác trên tay, muốn từ trong miệng cô thốt ra câu đấy. Ôn Hoàn kháng nghị uốn éo thân nhìn anh, ánh mắt mang theo sương mù.

"Nói cho anh biết..." Lục Thần dụ dỗ, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mô tả vành tai mềm mại của cô, vừa cố ý vừa vô ý thổi khí vào trong tai cô, thực ra anh còn khó chịu hơn cô, dưới thân căng chặt khiến anh đau đớn dữ dội, nhưng anh muốn từ trong miệng của cô nói cô muốn anh, giống như vậy mới có cảm giác thỏa mãn cực đại.

Ôn Hoàn bị anh trêu đùa khó chịu, trong lòng vừa tức vừa buồn bực, nhưng thân thể không hiểu sao trống rỗng khát khao được lấp đầy. Thế nhưng kêu cô nói lời xấu hổ như vậy, cô thật sự nói không được, giận dữ quay lưng lại.

Thấy cô quay đầu xoay người sang chỗ khác, Lục Thần hơi ngậm ngùi cười mắng cô là nhóc con cứng đầu. Tuy muốn chính miệng cô nói muốn anh nhưng bây giờ đoán chừng cô bé này tính tình bướng bỉnh sợ là nhất thời không nghe, mà người anh em dưới thân của mình đang căng chặt đau đớn khiến cho anh không chờ thêm được nữa, vội lật người cô lại đặt ở dưới thân, nói: "Được rồi được rồi, bảo bối xấu hổ thì không cần nói nữa." Vừa nói tay vừa đi xuống phía dưới cô tìm kiếm.

Chẳng qua không kịp đợi anh tìm kiếm, bị anh đặt ở dưới thân Ôn Hoàn dùng sức đẩy anh ra, chống người ngẩng dậy nhìn anh, nét mặt kia đâu còn vẻ mỉa mai hoặc vừa rồi mà là một gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc!

Lục Thần sửng sốt, nhìn cô hỏi: "Sao vậy?"

Ôn Hoàn trừng anh, nói: "Anh gạt em!"

Đối với lời lên án đột nhiên này của cô Lục Thần không hiểu ra sao cả, hỏi: "Anh lừa em cái gì?!"

"Anh còn nói anh là lần đầu tiên, anh xem đi, anh như thế này đâu giống như là người không có kinh nghiệm, nào là khiêu khích, nào là âu yếm, em thấy anh vốn là cao thủ trình chiến trăm trận rồi!" Người này chắc chắn là gạt người, coi bộ dạng của anh ở trên giường lúc này đi, khiến cho người ta hoàn toàn không thể chống đỡ được!

Nghe vậy, Lục Thần không khỏi cảm thấy mình lúc này còn bị oan hơn cả nàng Đậu Nga, anh vội giải thích: "Những thứ này đều là bản năng, không biết cũng tự hiểu."

Nhìn mắt anh, Ôn Hoàn xoay người sang chỗ khác, thái độ của cô rõ ràng là không tin.

Lục Thần giờ tay kéo cô xoay lại, bỏ bàn tay đang che ở trên cao của cô xuống, lấy lòng nói: "Bảo bối đừng ồn ào nữa, đau lắm." Nói rồi kéo tay của cô di chuyển qua lại trên vật của anh.

Mạch máu toàn thân Ôn Hoàn thoáng cái nổi đỏ lên, trên mặt thậm chí trên cổ cũng nổi đỏ, sợ hãi muốn rút tay về lại bị anh nắm thật chặt đè xuống, cô thậm chí có thể cảm giác được nhịp đập của anh trong lòng bàn tay mình, nhìn chăm chăm vào anh nhất thời nói không ra lời: "Anh, anh, anh, anh..."

Lục Thần thừa cơ ôm cô vào trong ngực, thương tiếc hôn cô, vừa ấn tay của cô xuống vừa thổi khí ở bên tai cô nói: "Bảo bối, cho anh."

Ôn Hoàn đỏ mặt, theo bản năng có phần muốn bỏ chạy nhưng khi nhìn dáng vẻ của anh lại có chút đau lòng, thử thăm dò hỏi: "Đau lắm hả?" Tay bạo dạn nhẹ nhàng sờ sờ.

Lục Thần hít một ngụm khí lạnh, cả người biểu lộ hơi dữ tợn, không biết là thoải mái hay là khó chịu.

Ôn Hoàn thấy anh như vậy sợ hãi muốn rút tay về lại bị Lục Thần giữ chặt không cho buông ra, chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn của Lục Thần vang lên ở bên tai cô: "Đừng rút ra, đừng rút ra..." Giọng nói kia gần như là hơi rên rỉ.

Nhiệt độ trong phòng thoáng cái không ngừng tăng thêm mười độ, toàn thân Ôn Hoàn giống như bị lửa thiêu, đỏ mặt mặc cho anh càn tay của mình ấn xuống, xác định là anh vui vẻ thoải mái lúc này Ôn Hoàn mới bạo dạn di chuyển, lúc đầu sợ hãi dần dần chuyển thành tò mò, nhìn thấy nét mặt của anh thay đổi liền bắt đầu sinh trò đùa dai, cố ý tăng thêm lực ở trên tay.

Lục Thần bị cô hành hạ: "Đủ rồi." Cát tiếng khẽ nguyền rủa sau đó xoay người đặt cô ở dưới thân, cũng không quan tâm cô đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa, vội vàng hung hăng đâm vào trong cơ thể của cô.

Ôn Hoàn bị đau hơi kêu lên thành tiếng, tay đập vào bờ vai của anh:
"Anh, anh nhẹ chút, đau..."

Lục Thần đâu còn quản được nhiều như vậy, lúc này lý trí đã sớm bị dục vọng thay thế, giữ thắt lưng nhỏ bé của cô bắt đầu rong ruổi ở trong cơ thể của cô.

Đợi vui thích qua đi, trong căn phòng tràn ngập mùi vị hoan ái.

Trên chiếc giường lớn Kingsize Ôn Hoàn hơi tức giận xoay người đi không muốn nhìn anh, cánh tay trần đặt ở bên ngoài chăn.

Lục Thần phía sau mang trên mặt nụ cười thỏa mãn, rướn người qua hôn tấm lưng trơn bóng của cô, từng nụ hôn tinh tế rơi đầy đặc xuống lưng của cô.

"Bỏ ra." Ôn Hoàn giờ tay đẩy anh, vẫn còn đang tức giận chuyện vừa rồi.

Lục Thần cũng không giận, lần nữa ôm cô chặt vào trong ngực, cũng không quan tâm cô có bằng lòng hay không, cho dù như vậy ôm thật chặt không buông tay.

Không thoát được Ôn Hoàn hơi giận, lấy tay phát vào anh, vừa đánh vừa la hét nói: "Lục Thần, anh buông ra cho em, anh là một tên lừa gạt."

"Anh lừa em cái gì, em là một cô bé không có lương tâm." Vừa nói vừa cố ý dùng miệng cắn xuống chóp mũi của cô, nhưng vẫn không chế sức lực tốt để cắn không bị thương cũng không đau cô.

"Chắc chắn anh đã từng có người phụ nữ khác, anh là một tên bại hoại, tên lừa gạt." Ôn Hoàn thở phì phò nhìn anh chằm chằm, vừa nghĩ tới anh đã từng có người phụ nữ khác, cũng đã từng làm chuyện thân mật như thế này với chính mình là trong lòng cô liền vô cùng khó chịu.

Nghe vậy Lục Thần bật cười to, xoay người đè cô lại, nhô đầu tới người ở trên người cô một lúc lâu sau mới nói: "Miệng anh thấy có một cổ dằm

chua."

Tại Ôn Hoàn nóng lên, quay đi không nhìn anh, tức giận mạnh miệng nói: "Em mới không thèm ghen."

Lục Thần cũng không cãi lại với cô, chỉ lật người ôm cô thật chặt vào trong ngực, khẽ vuốt ve từng cái trên lưng cô, nói: "Anh thật sự chưa từng có người phụ nữ nào khác, em là người đầu tiên." Đừng nói có người phụ nữ khác, ngay cả hôn môi cô cũng là người đầu tiên.

"Gạt người, em không tin." Ôn Hoàn buồn bực nói.

Lục Thần cười nhẹ, tiếng cười trầm thấp khàn khàn truyền khắp cả căn phòng, một lúc lâu sau mới vừa cười vừa nói: "Trong đơn vị lấy đâu ra con gái, tất cả đều là một đám đàn ông, anh muốn làm cũng phải có người mới làm được chứ."

"Hừ." Ôn Hoàn hừ nhẹ, dù vậy vẫn còn không tin.

Thấy nói mãi cô vẫn không tin, Lục Thần không khỏi có phần đau đầu, tới gần cắn mạnh một cái ở trên cổ của cô, hơi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nhóc con, em có cần phải ép chồng em nói rõ ra chuyện xem phim 'Động tác yêu' em nói lúc trước không?!"

Nghe vậy Ôn Hoàn sửng sốt một lúc lâu, sau đó đột nhiên cười to lên: "Ha ha ha, Lục Thần, anh lại... ha ha..."

Lục Thần có phần thẹn quá hóa giận, giữ mặt của cô ấn miệng mình xuống ngăn chặn tiếng cười phì nhiên phức kia của cô.

Lúc này Ôn hoàn có vẻ rất ngoan ngoãn, vừa cười vừa đáp lại nụ hôn của anh, tâm tình hình như thoáng cái đã tốt hơn nhiều.

Lục Thần ôm cô gặm cắn mút, hôn một lúc lâu mãi cho đến khi hai người sắp thở không nổi mới buông cô ra, cụng đầu vào trán cô vừa thở phì phò vừa nói: "Em là một nhóc con xấu xa, cần phải lột người đàn ông

của em không còn một mảnh mớì hài lòng à!" Vừa nói tay ở dưới chần cố ý véo cô một cái, nhưng không dùng sức để không đau cũng không nhột.

Ôn Hoàn cười, vì thiếu dưỡng khí mà ngực vẫn còn có phần phập phồng kịch liệt, nhìn Lục Thần chế nhạo anh nói: "Lục Thần, anh là một tên đại sắc lang."

Nghe vậy Lục Thần đề lên cô lần nữa, cố ý làm mặt dữ tợn nói: "Được, để tên đại sắc lang anh đây đến ăn em!" Nói rồi cả tay và miệng cùng đồng thời bắt đầu "hoạt động"!

Nhìn ra ý đồ của anh, Ôn Hoàn vừa kêu vừa cầu xin tha thứ: "A a, đại hiệp tha mạng, ta sai rồi ta sai rồi, không dám nữa, mong đại hiệp buông tha cho tiểu nữ một mạng."

Lục Thần cười nham hiểm, phối hợp diễn với cô nói: "Nàng sai rồi, ta không phải là đại hiệp gì, ta là đạo tặc hái hoa!" Nói rồi nhào thẳng tới cô.

Cả căn phòng vừa cười vừa ầm ĩ, nhưng không bao lâu sau chỉ còn lại tiếng rên rỉ khe khẽ và tiếng thở hổn hển.

Hôm sau lúc Ôn Hoàn tỉnh lại thì Lục Thần đã dậy rồi, chỗ nằm bên cạnh hơi có phần lạnh lẽo không có độ ấm nào. Ôn Hoàn nắm tóc chống người ngẩng dậy, thất lừng và chân đến giờ vẫn còn đau dữ dội, trong lòng thầm mang tên đại sắc lang nào đó hung hăng mắng chửi một trận, cấn chiếc đồng hồ điện tử ở đầu giường lên nhìn, vậy mà đã sắp 10 giờ rồi.

Gấp chần mền trên giường lại, sau đó vào phòng thay đồ lấy bộ quần áo hôm nay định mặc rồi mới đi vào phòng tắm.

Bởi vì phóng túng dục vọng mà toàn thân đau đớn dữ dội, bật nước để mình tắm rửa nghỉ ngơi, tẩy sạch những thứ khó chịu trên người. Lúc lấy quần áo đứng ở trước gương trong phòng tắm nhìn một vòng rậm rạp chẳng chút dấu vết người nào đó lưu lại ngày hôm qua trên cổ mình, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ, đợi lát nữa đi xuống bị mẹ Lục và ba Lục nhìn thấy không phải sẽ biết được tối hôm qua cô và Lục Thần đã làm chuyện tốt gì sao.

Đang nghĩ đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua mình thu dọn đồ đạc hình như có mang theo một chiếc khăn lụa rất dài, quấn ở cổ vài vòng vừa vặn có thể che được. May là thời tiết hôm nay âm u không nóng, quạt khăn như vậy cũng không có vẻ quá mức đột ngột.

Lúc Ôn Hoàn xuống lầu bác Chung quản gia đang sai người giúp việc dọn vệ sinh phòng khách, thấy Ôn Hoàn đi từ trên lầu xuống liền vội vàng cung kính hỏi: "Thiếu phu nhân, bữa sáng cô muốn ăn gì tôi kêu người làm cho cô."

Ôn Hoàn lắc đầu cười với ông, nói: "Cảm ơn bác Chung, chỉ là cháu không có thói quen ăn sáng." Từ khi làm cái nghề diễn viên này, hình như cô chưa từng tiếp xúc với bữa sáng bao giờ.

Nghe vậy bác Chung gật đầu, không nói thêm gì nữa mà xoay người tiếp tục sai mấy người giúp việc kia.

Ôn Hoàn dạo quanh một vòng cũng không thấy Lục Thần hay là những người khác đâu, liền hỏi bác Chung: "Bác Chung, Lục Thần và ba mẹ đâu?"

Bác Chung quay đầu lại, cung kính nói: "Thiếu gia đi ra ngoài chạy bộ, lão gia và phu nhân hôm nay công ty có đại hội cổ đông cho nên đã đi công ty rồi."

Ôn Hoàn nghe xong liền gật đầu, buộc lại áo khoác dài trên người rồi đi ngoài, mới ra tới cửa thì nhìn thấy Lục Viện đang ngồi ngẩng người một mình ở trong vườn hoa nhìn một chậu hoa có phần héo rũ, bên cạnh đặt bình tưới cây và xẻng nhỏ dùng để xới đất, còn có kéo dùng để cắt sửa cành lá.

Ôn Hoàn nghĩ một lát rồi đi về phía chị.

"Chị năm." Đi tới phía sau chị khẽ gọi.

Hình như Lục Viện không nghe thấy, bình tĩnh nhìn chằm chằm chậu hoa kia không có phản ứng gì.

Thấy chị không phản ứng, Ôn Hoàn lại gọi: "Chị năm?" Tay giơ lên vỗ nhẹ ở trên bả vai của chị.

Lúc này Lục Viện mới hồi hồn lại, thấy cô đứng ở phía sau, khóe miệng cong ra, nói: "Tiểu Hoàn, đến rồi à."

Ôn Hoàn gật đầu, nhìn hoa đặt ở trên mặt đất hỏi: "Đây là hoa gì vậy?"

Nghe vậy Lục Viện quay đầu nhìn chăm chú chậu hoa có phần khô héo rơi rụng kia nói: "Là hoa dành dành."

"À." Ôn Hoàn nghe rồi gật đầu, nửa ngẩng nửa quỳ xuống nhẹ nhàng vuốt một cánh hoa màu trắng nói: "Sao lại xơ xác như vậy?" Ngẩng đầu hỏi Lục Viện: "Sắp chết phải không?"

Lục Viện ngẩn ra, một lúc lâu sau mới hồi hồn, khóe miệng mang theo nụ cười khổ nói: "Có lẽ vậy." Nói xong cặm lấy xẻng nhỏ tới bụi cây dành dành kia xới đất, sau đó cặm kéo cắt tỉa những chiếc lá khô vàng úa.

Ôn Hoàn hết nhìn chị lại nhìn sang khóm hoa, suy nghĩ một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Thực ra có vài thứ cũng giống như trăng hoa, cho dù chúng ta có bỏ bao tâm sức che chở thế nào đi nữa, nếu như nó đã định trước phải héo rũ già đi thì chúng ta cũng bất lực."

Nghe vậy Lục Viện đang chăm sóc khóm hoa liền dừng lại, xoay đầu nhìn Ôn Hoàn hỏi: "Em muốn nói cái gì?"

Ôn Hoàn lắc đầu, chỉ nói: "Em không muốn nói gì cả, chuyện tình cảm vốn là chuyện giữa hai người, những người đứng xem thì có thể sáng suốt nhưng quyết định cuối cùng vẫn ở chính mình, chỉ là, chị, thực sự có đáng không?"

Lục Viện không nói gì chỉ quay đầu tránh ánh mắt của cô, quật cường cặm lấy chiếc kéo tiếp tục cắt bỏ từng chiếc lá khô vàng, sau đó mới tưới nước cho hoa.

Đợi làm xong tất cả Lục Viện mới chậm rãi mở miệng nói: "Hoa này là năm đó bọn chị kết hôn anh ấy tặng cho chị, hai năm đầu sinh trưởng rất tốt, đến mùa hoa nở luôn luôn nở rộ những đóa hoa rất đẹp, còn mang theo mùi hương thơm ngát, ngay cả lá vàng cũng không có, nhưng không biết từ bao giờ, lá cây luôn vàng đi từng mảng như vậy, hoa cũng càng ngày càng nhỏ."

Ôn Hoàn khẽ cất tiếng thở dài, nói: "Cho dù có gượng ép giữ lại, phun thuốc cho nó cũng không thể đảm chắc là nó sẽ tiếp tục nở hoa và xanh lá, hoa cũng không chắc chắn là hoa trước đây, mùi hương cũng không đảm chắc có thể là mùi hương thơm ngát mê người lúc trước."

Lục Viện xoay đầu lại nhìn cô, cười gượng hỏi: "Bỏ đi sao?"

Ôn Hoàn nhìn chị, không nói gì, muốn bỏ đi trước thì phải buông xuống trước.

Thấy cô không nói lời nào, Lục Viện quay đầu lại, tay nhẹ nhàng xoa chiếc lá cây còn mang theo bọt nước, lầm bầm nói: "Nhưng đã sáu năm, dù sao cũng có tình cảm, làm sao có thể nói buông là buông được ngay đâu?"

Ôn Hoàn nhìn chị, không biết rốt cuộc chị nói là chây hoa này hay là hôn nhân của chị.

Hai người ngồi một lúc ở trong vườn hoa, yên lặng hồi lâu Ôn Hoàn mới mở miệng hỏi: "Chị, hai người đã kết hôn sáu năm, vì sao không sinh đứa bé?" Ôn Hoàn hỏi như vậy là vì nếu quả thật muốn duy trì cuộc hôn nhân này, tới lúc đó cho dù chỉ vì đứa con, Lạc Hường Đông cũng sẽ không hề không kiên nhẫn đi lặp đi lặp lại nhiều lần ra ngoài tìm người phụ nữ kia như vậy.

Lục Viện cười khở, nói: "Chị không muốn đem đứa con ràng buộc bước chân của anh ấy, nếu như anh ấy thực sự chọn rời đi chị sẽ không giữ anh ấy lại, chỉ là khi anh ấy không nói muốn rời đi trước, chị cũng không muốn bỏ anh ấy."

Ôn Hoàn than nhẹ, có phần đau lòng kéo tay chị qua: "Chị, làm như vậy chính là uất ức chính mình."

Lục Viện lắc đầu chỉ biết cười khổ.

Ôn Hoàn đột nhiên nhớ tới cái gì đó vội nhìn Lục Viện hỏi: "Chị, trước kia chị và Văn Phong có biết nhau không?"

Lục Viện nhú mày: "Sao lại hỏi như vậy?" Chị biết Văn Phong nhưng đó là bởi vì người ta là ngôi sao lớn, còn nói đến quen biết, hai người bọn họ làm sao có thể quen biết được chứ!

"Văn Phong hỏi em nhiều lần về chuyện của chị, nhìn dáng vẻ của anh ta, hình như là quen biết chị."

"Hả." Lục Viện sửng sốt, cố gắng nhớ lại nhưng không thể nhớ ra mình và Văn Phong đã từng gặp nhau ở đâu, cau mày lắc đầu nói: "Chị và anh ta không thể quen biết được."

Ôn Hoàn cũng cảm thấy kỳ lạ, nhìn vẻ mặt lúc Văn Phong hỏi về Lục Viện thì giống như hai người quen biết, nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ Lục Viện nói tới Văn Phong lại giống như không hề quen biết.

Lục Thần mặc bộ đồ thể thao chạy tới, Lục Viện nhìn thấy anh liền giống như đang lo lắng gì đó, vội vàng đứng dậy cầm đồ đi ngay vào phòng.

Ôn Hoàn khó hiểu hỏi Lục Thần: "Anh và chị năm làm sao vậy? Sao chị ấy nhìn thấy anh là bỏ chạy?"

Lục Thần nhìn Lục Viện đang đi nhanh vào nhà nói: "Chị ấy sợ anh kiên quyết lôi chị ấy đi tìm Lạc Hướng Đông để ly hôn."

Ôn Hoàn nhìn anh, không khỏi buồn cười lắc đầu, còn tưởng anh ra đây làm chuyện gì.

Cần lấy khăn mặt đang vắt trên cổ lau một cái, Lục Thần thuận miệng hỏi: "Vừa rồi hai người nói chuyện gì vậy?"

Ôn Hoàn lắc đầu, cúi đầu liếc nhìn chậu hoa dàn dảnh dưới chân, nói: "Không có gì, chỉ trò chuyện về hoa thôi."

Lục Thần cũng không hỏi nữa, kéo tay cô đi vào nhà, vừa đi vừa nói: "Đi, thay quần áo đi, chờ lát nữa anh đưa em ra ngoài."

Ôn Hoàn mặc cho anh kéo, tò mò hỏi: "Đi đâu?"

"Chờ chút sẽ biết."

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 57: Dạo Chơi Trên Bờ Biển

Lục Thần ra về thẩn thẩn bí bí, tắm rửa xong thay quần áo liền đi theo bác Chung tới bên kia lấy chìa khóa xe trong gara, sau đó dẫn Ôn Hoàn ra cửa, mặt khác trước khi ra khỏi cửa còn dặn riêng bác Chung nói là đêm nay bọn họ không trở về.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Ngồi trên xe Ôn Hoàn không nhịn được tò mò hỏi.

Lục Thần chăm chú lái xe, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên, nói: "Em cứ yên tâm ngồi đi, đợi đến đó sẽ biết."

Ôn Hoàn bĩu môi, nhỏ giọng thì thầm: "Ra về thẩn bí gì chứ."

Quay đầu ra phía ngoài hạ cửa kính xe xuống nhìn phong cảnh dọc đường, xe từ từ đi khỏi khu vực thành thị, những tòa nhà cao tầng dọc phố cũng theo xe rời khỏi nội thành, càng chạy càng mất hút rồi biến thành những ngôi nhà mái bằng, cuối cùng lại thành đồng ruộng.

Ôn Hoàn không nhớ mình đã bao lâu không được yên tĩnh ngắm nhìn phong cảnh dọc đường đi như vậy, nhịp điệu cuộc sống của cô luôn bị chị Lynda sắp xếp rất nhanh, nếu không phải hoạt động này thì cũng là họp báo kia, máy bay ô tô cũng ngồi không ít, nhưng mỗi khi ngồi trên xe hay trên máy bay nếu không phải đảm nhiệm hoạt động gì phải xem bản thảo hay những tập kịch bản thật dày thì sau một ngày hay một đêm mệt mỏi lên xe là ngủ ngay.

Nhìn phong cảnh một lúc lâu Ôn Hoàn hơi mệt, quay đầu vẫn chưa hết hi vọng hỏi anh: "Rốt cuộc là chúng ta định đi đâu vậy?"

"Một thị trấn nhỏ, nghe người ta nói phong cảnh không tệ." Lục Thần trả lời, quay đầu nhìn mắt cô nói: "Nếu mệt mỏi thì nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa đến anh sẽ gọi."

Ôn Hoàn thật sự có chút mệt mỏi, chủ yếu là tối hôm qua bị người nào đó lẩn qua lẩn lại đến tận sáng.

Mí mắt càng ngày càng nặng, Ôn Hoàn chỉ gật đầu nói lí nhí: "Vậy khi nào tới nơi anh gọi em." Nói xong dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại.

Lục Thần đi đầu chỉnh ghế ngả của cô hơi ngả về phía sau để cho cô dựa vào được thoải mái hơn. Thực ra những lời cô nhóc này ngày hôm qua ở viện đi đầu dưỡng cùng mẹ Ôn oán trách nói anh chưa từng theo đuổi cô đâu bị anh nghe được, lúc đấy anh mới biết hóa ra nhóc con này rất dễ ý. Nhưng nói về việc theo đuổi con gái anh thật sự không có kinh nghiệm, muốn tìm người hỏi nhưng bình thường đâu ở trong đơn vị, mọi người ngoài huấn luyện cũng chỉ có huấn luyện, toàn một đám người không hề có kinh nghiệm về phương diện này, muốn hỏi hay lãnh giáo gì cũng không có người chỉ bảo cho.

Cho nên tối hôm qua ăn cơm xong lên lầu anh liền dùng máy tính tra cứu xem những đôi tình nhân làm sao ở chung với nhau, hoặc là đàn ông nên lấy lòng phụ nữ như thế nào. Tìm trong đó cả buổi phần lớn đều là tặng hoa xem phim gì đó, rất là thiếu sáng tạo và mới mẻ. Nhưng anh thật sự có cân nhắc qua dẫn cô đi xem phim, chỉ là lo lắng đi bên cạnh cô ngộ nhỡ ở rạp chiếu phim bị người ta nhận ra, đến lúc đó không chừng ngay cả phim cũng không xem được mà còn gây rối loạn, nghĩ vậy nên cũng chỉ có thể đành bỏ. Sau đó anh thấy ở trên mạng nói thực ra để phát triển tình cảm thì cách hay nhất chính là đi du lịch. Hai người ở nơi xa lạ không có người quen biết, chỉ có thể dựa vào đối phương, như vậy có thể khiến cho trái tim của hai người xích gần nhau hơn.

Anh thấy cái này cũng không tệ, nhưng lo lắng thời gian nghỉ phép kết hôn của mình đã trôi qua hơn một nửa rồi, vì vậy liền lên mạng tìm kiếm xem quanh Giang Thành có chỗ nào đi được không. Sau một hồi tìm tòi cũng có kết quả, phía dưới Giang Thành có một thị trấn nhỏ, ở đó hoàng

hôn vô cùng tuyệt đẹp, hơn nữa còn là chỗ cạnh biển, phong cảnh đúng là rất không tệ, trên mạng đánh giá cũng tốt, hơn nữa lại còn không xa, lái xe đi chỉ xấp xỉ gần hai tiếng đi đường, cũng không quá mệt mỏi.

Lúc đến trấn nhỏ thì vừa là buổi trưa, dừng xe trước cửa quán trọ trong thôn sau đó mới xoay người gọi người đang ngủ lơ mơ.

Ôn Hoàn xoa mắt tỉnh lại, quay đầu liếc nhìn ngoài cửa sổ, cả người vẫn vừa mới tỉnh ngủ nên mắt vẫn hơi nhập nhèm, bịt mắt lại hỏi: "Đây là đâu vậy?"

"Trấn nhỏ Lạc Hà." Lục Thần vừa nói vừa tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe.

"Cách Giang Thành xa không?" Ôn Hoàn nhìn bên ngoài, không nhớ mình đã từng tới đây hay chưa, nhìn tất cả mọi thứ đều thấy xa lạ.

"Không xa, ngay gần Giang Thành thôi." Thấy vẻ mặt cô vẫn còn nghi ngờ nhìn ra phía ngoài, Lục Thần liền nghiêng người tới giúp cô tháo dây an toàn, sau đó rời đi trước còn nhân tiện hôn trộm một cái trên gò má của cô, nói: "Đi thôi, anh dẫn em đi ăn."

Nhắc tới ăn Ôn Hoàn cũng cảm thấy có chút đói, thậm chí dạ dày còn đúng lúc kêu ục ục.

Thực ra cũng khó trách Ôn Hoàn đã đói bụng, lượng ăn của cô vốn không nhiều, tối hôm qua ăn có một chút cơm lại còn bị con sói đói nào đó quăn quít ra sức làm "hao tổn thể lực", sáng hôm nay lại không có ăn sáng, bây giờ dạ dày không kêu mới là lạ.

Lục Thần bu ãn cười đưa tay nhéo mũi cô, xoa xoa đầu cô xong mới chịu mở cửa xuống xe. Lục Thần đi vào trước cùng bà chủ lấy phòng trọ, sau đó mới ra ngoài tìm quán ăn.

Bởi vì là trấn nhỏ cạnh biển cho nên dọc đường đi hầu như mọi nhà đều là quán nhậu hoặc quán ăn hải sản, trước cửa mỗi ngôi nhà đều để một cái ao thật to, dùng để nuôi các loại hải sản.

Có lẽ là bởi vì liên quan tới thời gian làm việc cho nên hôm nay du khách cũng không nhiều, chỉ có vài đôi tình nhân tụm năm tụm ba.

Bởi vì các quán ăn gần giống nhau cho nên hai người tùy tiện vào một nhà hàng, muốn thưởng thức tài nghệ các món ăn. Có lẽ là thật sự hơi đói nên Ôn Hoàn mau chóng gấp thức ăn, lúc gấp không để ý xương ở trong cá, nuốt một cái xuống nó liền cắm ở trong cổ họng.

Ôn Hoàn khó chịu nuốt nước bọt nhưng lại không thể nuốt trôi thứ kia xuống, hình như nó cắm ở giữa cổ họng hơi lớn khiến họng cô sinh ra đau đớn.

Lục Thần để ý thấy sự khác lạ của cô vội hỏi: "Sao vậy?"

"Xương cá, xương cá mắc ở cổ họng." Bởi vì bị mắc xương cá cho nên Ôn Hoàn ngay cả nói cũng hơi thay đổi giọng điệu.

"Sao lại giống như đứa trẻ ăn cái gì cũng không biết chú ý." Lục Thần nóng nảy nhíu mày, đưa cho cô dấm chua: "Đây, uống chút dấm đi."

Ôn Hoàn bị mắc rất khó chịu, chìa tay nhận lấy bát dấm liền uống vào một hơi, bị dấm chua làm cho chau mày lại, ngay cả hàm răng cũng chua có phần run rẩy, nhưng thứ cắm ở cổ họng vẫn không chịu đi xuống.

Ôn Hoàn ho khụ khụ, muốn dùng sức ho xương cá kia đi ra ngoài nhưng lại tổn công vô ích.

Nhìn bộ dạng khó chịu của cô như vậy Lục Thần có phần đau lòng, cau mày hỏi: "Rất khó chịu à?"

Ôn Hoàn gật đầu nhìn anh có phần tủi thân chép chép miệng.

Lục Thần nghĩ một lát rồi kêu người phục vụ tới đem cho bọn họ cơm tẻ, dùng thìa múc một muỗng lớn đưa tới trước mặt cô, kêu cô há miệng: "Nào, há miệng, đừng nhai mà nuốt luôn."

Ôn Hoàn nhìn miếng cơm lớn trước mặt, quả thật so với miếng của cô còn lớn hơn nhưng như vậy còn đỡ hơn bị xương cá mắc ở trong cổ họng, Ôn Hoàn cố gắng há miệng ra to nhất để nuốt ngụm cơm kia vào.

Thật sự là có chút hiệu quả, dường như xương cá đi xuống một chút nhưng vẫn chưa xuống hoàn toàn. Lục Thần lại múc một thìa khác cho cô nuốt xuống, lần này cuối cùng xương cá mắc ở họng kia đã trôi xuống.

Lục Thần rót chén trà để cho cô làm trơn họng, nhìn cô hỏi: "Còn muốn ăn cá nữa không?"

Ôn Hoàn gật đầu, thanh minh cho mình nói: "Vừa rồi là em ăn quá nhanh nên mới không để ý tới."

Lục Thần nhìn cô, bụng ngay đĩa cá biển tươi mới đặt trước mặt của mình.

Thấy thế Ôn Hoàn kháng nghị, không tự chủ được hơi nũng nịu nói với anh: "Ngày này, em cũng muốn ăn."

Lục Thần không bị thuyết phục, gấp ngay một khúc cá lớn đặt vào trong bát của mình, sau đó cẩn thận nhặt từng chiếc xương cá ra ngoài, rồi mới gấp thịt cá vào trong bát của Ôn Hoàn, nói: "Mau ăn đi."

Ôn Hoàn nhìn anh, trong lòng không hiểu có loại cảm giác xúc động, cảm thấy người đàn ông này thật sự là ấm áp đáng tin cậy.

"Còn không mau ăn đi." Lục Thần giục cô, lại gấp một miếng thịt cá lớn nữa thả vào trong bát cho cô.

"Vâng." Ôn Hoàn há miệng trả lời, sau đó cúi đầu nhìn thịt cá trong bát, cẩn thận gấp bỏ vào trong miệng, nhai nhai miếng thịt cá, trong lòng hiện ra ấm áp cùng ngọt ngào.

Ăn cơm trưa xong hai người nắm tay nhau đi về phía bờ biển, lúc đi ngang qua quán nhỏ ven đường Lục Thần đi vào mua chiếc nón lá lớn, bên

cạnh còn có một đóa hoa to, sau đó đội lên đầu Ôn Hoàn, vừa nhìn vừa gật đầu nói: "Ừm, đẹp lắm."

Ôn Hoàn sờ sờ đầu, cười ngọt ngào.

Hôm nay thời tiết bình thường, âm u không có nắng, nhưng đối với Ôn Hoàn mà nói thì rất tốt vì ít nhất không cần lo không có đồ che nắng nhưng vẫn không bị cháy nắng.

Nước biển lạnh lẽo đánh vào chân, cát mịn dưới chân theo nước biển rút đi mà từ từ trôi mất, lòng bàn chân cảm giác như có một lỗ hổng, chơi rất vui.

Ôn Hoàn cười giống như đứa bé, quay đầu nhìn Lục Thần kêu to với anh: "Lục Thần."

"Hử?" Lục Thần đáp lời, đi về phía cô, trên tay còn cầm theo giấy của hai người.

Ôn Hoàn thấy anh tới đây liền bất thành linh cúi xuống vốc nước biển hất thẳng về phía anh. Lục Thần hoàn toàn không có phòng bị, cả người bị té ướt đầm, còn chưa phản ứng được thì đã nghe thấy người nào đó có chút đắc ý ở bên kia cười ha ha, giống như một đứa trẻ đùa dai đạt được như ý.

"Ha ha... Ha ha..."

Tiếng cười như chuông bạc theo gió biển thổi khắp cả bãi cát, Ôn Hoàn nhìn dáng vẻ chật vật của anh, tính trẻ con nổi lên làm mặt quỷ với anh sau đó nhanh chân bỏ chạy.

Lục Thần phản ứng được, vừa bực mình vừa buồn cười, kêu to về phía cô: "Được lắm, để xem anh xử lý em như thế nào." Nói xong bỏ lại giấy của hai người đuổi theo cô.

"Aaa, anh không được đuổi theo, anh không được đuổi theo." Ôn Hoàn kêu vang lên, vừa chạy vừa cười, còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn anh té nước biển.

Lục Thần cũng té nước về phía cô, nhưng mới té xong liền hối hận bởi vì nước biển bắn vào trên người cô liền in hằn rõ nội y bên trong của cô.

"Chết tiệt!" Lục Thần khẽ ngần ngừ rửa, mặt thoáng cái lạnh xuống.

Ôn Hoàn không biết vẫn vui vẻ té nước về phía anh, còn lớn tiếng cười.

Lục Thần sải hai ba bước chân lớn đi về phía cô, lúc này Ôn Hoàn mới chú ý thấy vẻ nghiêm túc trên mặt anh, sững sốt có phần không giải thích được hỏi: "Sao vậy?"

Lục Thần cởi ngay áo khoác trên người mình phủ lên cho cô, tuy rằng cũng ướt thế nhưng vải dày, mặc lên người có thể che giấu phong cảnh như ẩn như hiện.

Ôn Hoàn lúc này mới chú ý tới cả người mình ướt đẫm, áo lót bên trong cũng hiện cả ra ngoài, mặt thoáng cái đỏ lên, kéo áo khoác của anh quấn chặt mình lại.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thẹn thùng, Lục Thần khẽ bật cười giờ tay cốc xuống chiếc nón lá trên đầu cô.

Ôn Hoàn bĩu môi tức giận đánh anh một cái, nói: "Còn cười nữa, không phải là tại anh sao."

Lục Thần đưa tay ôm cô vào lòng, vỗ vỗ vai cô nói: "Không sao, chỉ có một mình anh nhìn thấy." May là hôm nay trên bờ không có khách du lịch nhiều, chỉ có lẻ tẻ vài tốp tụm năm tụm ba.

Hai người ôm nhau quay về bên lấy giầy đặt ở chỗ lúc trước, sau đó xách theo giầy tiếp tục đi về phía trước mặt. Mặt trời lúc chạng vạng tối chọc thủng tầng mây xông ra ngoài, nhưng chỉ có đi đâu lúc này ánh mặt trời vẫn rất hiền hòa như lúc trước, lờ mờ không chói mắt.

Hai người tùy tiện tìm một chỗ trên bờ cát ngồi xuống, Ôn Hoàn liếc ánh mắt ra xa, tay cầm đầu gối anh mua mà dựa vào bờ vai của anh nhìn mấy đứa trẻ đang vui đùa bên cách đó không xa.

Lục Th ần nhìn theo ánh mắt của cô, khoe miệng hơi cong lên vui vẻ hỏi: "Thích trẻ con à?"

Ôn Hoàn gật đầu, "Vâng, nhìn bọn chúng rất vui vẻ cười đùa, giống như vĩnh viễn không có gì phiền muộn."

"Vậy không bằng chúng ta cũng sinh một đứa đi." Lục Th ần nói đơn giản như chờ nước sôi luộc cải trắng vậy.

Ôn Hoàn tức giận đẩy anh ra, cười mắg: "Không đứng đắn."

Về mặt Lục Th ần thành thật chăm chú nhìn cô nói: "Anh nói nghiêm túc mà, hay là em không tin 'năng lực' của anh?" Vừa nói vừa cố ý nhấn mạnh, hoàn toàn có ám chỉ khác.

Ôn Hoàn nóng bừng tai nhìn anh chăm chăm giả vờ tức giận nói: "Lục Th ần, em không thềm đề ý tới anh nữa." Nói xong li ền quay lưng lại.

Lục Th ần khẽ dỗ dành: "Được rồi, được rồi, nhóc con khó tính, làm cũng làm rồi có gì mà phải xấu hổ nữa." Nói rồi từ phía sau ôm cô vào trong lòng.

Ôn Hoàn cố ý giẫy dụa nhưng cũng không thật tình muốn đẩy anh ra, thuận thế dựa vào trong ngực của anh, nhàm chán rảnh rồi hỏi: "Sao hôm nay anh lại dẫn em tới đây?"

"Ngày hôm qua em ở trong phòng mẹ nói những gì anh đầu nghe thấy được, anh cũng không muốn sau này lại bị em ở trước mặt mẹ vợ tố cáo anh không mang em đi ra ngoài chơi." Người nào đó có phần lòng dạ hẹp hòi nói.

Ôn Hoàn cười, xoay đầu lại hôn anh một cái nói: "Ngày hôm nay anh biểu hiện tốt, em chơi rất vui."

Lục Th ần cũng cười, khẽ đặt môi xuống miệng của cô.

Hoàng hôn nơi này rất đẹp, phía chân trời phủ kín những đám mây màu đỏ, giống như nhiễm đỏ cả bầu trời, mặt trời màu vàng từ từ hạ xuống trên mặt biển, ánh nắng chiếu trên mặt biển dường như hơi lấp lánh rất đẹp.

"Đẹp quá..." Ôn Hoàn than nhẹ, gió biển thổi tới bay phấp phới tóc và váy của cô, xoay người lại nhìn Lục Thần thì thấy anh đang xách theo giỏ của hai người đứng ở bên cạnh dịu dàng nhìn cô, khóe miệng vẫn còn mang theo nụ cười.

Ôn Hoàn cũng không nói gì, chỉ chìa tay về phía anh. Lục Thần hiểu ý, không hỏi nhiều bước tới nắm tay cô dắt đi, hai người cứ nắm tay đi chậm rãi dọc theo bờ biển như vậy.

Ôn Hoàn thuận tiện tựa vào cánh tay của anh, trong lòng không hiểu lấp đầy cảm giác hạnh phúc. Mặt trời chiều rọi xuống kéo dài bóng dáng của hai người in ở trên nền cát.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 58: Chu Kỳ

Căn phòng trọ của nhà dân rất lịch sự tao nhã, không có nhiều bày biện nhưng đệm bằng cotton, đèn bàn màu vàng hơi tối cộng thêm trước cửa sổ đặt chiếc bàn trà nhỏ và ghế ngỗ, khiến cho người ta có loại cảm giác ấm áp thư thái, Ôn Hoàn nhìn là thích ngay.

Hai người cũng không mang quần áo để thay cho nên đi đến hàng via hè bày ở bên đường mua quần dài và áo T-shirt, hai người thậm chí còn mua mỗi người một đôi dép xỏ ngón. Sau khi tắm rửa xong hai người mới nắm tay nhau đi ra ngoài kiếm cái gì đó ăn tối.

Bãi biển buổi tối so với ban ngày còn náo nhiệt hơn, màn đêm buông xuống là lúc các quầy hàng bán đồ ăn vặt xuất hiện, đương nhiên không chỉ giới hạn ở đồ ăn mà còn có các loại đồ chơi của trẻ con và một số loại trang sức thủ công mỹ nghệ bằng vỏ sò. Ban ngày bãi biển vắng vẻ giờ lại vô cùng sôi động, tiếng cười đùa của trẻ con lây lan khắp bầu không khí trên bãi biển, hơn nữa còn có không ít đôi tình nhân thả đèn Khổng Minh ở đây, từng ngọn đèn giấy bay cao lên không trung hóa thành một chấm nhỏ, khiến cho người ta chú ý về phía nó.

"Lục Thần Lục Thần, anh xem kia, anh xem kia, chúng ta cũng đi thả một cái có được không?!" Ôn Hoàn lôi kéo Lục Thần chỉ vào chiếc đèn Khổng Minh đang ở trên cao, vui vẻ kêu lên giống như đứa trẻ.

"Được, chờ một lát." Lục Thần đồng ý nhưng trong lòng thấy cô mang cả họ tên của mình Lục Thần Lục Thần ra kêu như vậy cảm thấy hơi khó chịu.

Hai người không đi đến quán ăn mà ăn mấy đồ ăn vặt dọc đường, Ôn Hòa cũng không quan tâm đến ca-lo hay chất béo gì cả, nào là

tôm tươi chiên dầu, bánh cá đặc biệt, mực xiên, bạch tuộc viên... cứ như vậy đi theo Lục Thầnn ăn suốt dọc đường, trên mặt là vẻ mặt thỏa mãn, đương nhiên khóe miệng cũng dính không ít nước tương.

Lục Thầnn có chút cưng chiều lắc đầu, đưa khăn tay cho cô lau khóe miệng. Ôn Hoàn bước lên hôn một cái trên khóe miệng của anh, có ý đem nước tương ở mép mình cọ vào mặt của anh, sau đó nhìn anh cười cong cả mắt.

Lục Thầnn sửng sốt một chút rồi cũng cười, giờ tay nhéo chiếc mũi xinh xắn đáng yêu của cô, nói: "Nhóc con xấu xa."

Ôn Hoàn cười vui vẻ, đem khăn giấy trong tay đưa cho anh lau, sau đó lại xoa xoa miệng mình, kéo tay của anh nói: "Đi thôi, chúng ta đi thả đèn Khổng Minh đi."

Lục Thầnn mặc cho cô lôi kéo, trên tay vẫn còn cầm xâu mực nướng chưa ăn hết.

Bán đèn Khổng Minh là một cô bé, lúc Ôn Hoàn kéo Lục Thầnn đi tới cô bé ấy còn nhìn chằm chằm Ôn Hoàn một lúc lâu, nghi ngờ hỏi: "Chị có phải là Ôn Hoàn trên tivi không?"

Ôn Hoàn khẽ cười nhìn cô bé lắc đầu nói: "Không phải, nhìn chị rất giống cô ấy sao?"

Cô bé dùng sức gật đầu, nói: "Cực kỳ giống!"

Ôn Hoàn quay đầu liếc nhìn Lục Thầnn, vừa cười vừa nói: "Sau này chị có thể đến những chương trình mô phỏng, hoặc là chương trình gương mặt thân quan, thể nào cũng thắng được."

Lục Thầnn cưng chiều sờ sờ đầu của cô không nói gì.

Ôn Hoàn quay đầu lại hỏi cô bé kia: "Em gái, bao nhiêu tiền một chiếc đèn Khổng Minh?"

"Hai mươi lăm tệ, tặng kèm một bút mực, chị có thể viết đi đâu ước ở phía trên, đèn Khổng Minh bay càng cao thì đi đâu ước càng có cơ hội trở thành sự thật." Cô bé ngọt ngào nói.

Ôn Hoàn gật đầu, giơ tay chọn một chiếc in hình hoa lan, nói: "Vậy chị sẽ viết lên đó phù hộ cho chị đi tới chương trình bắt chước ngôi sao sẽ đạt được thành công."

"À, chắc chắn là được, nhìn chị thật sự giống Ôn Hoàn."

"Miệng nhóc con thật ngọt." Ôn Hoàn cười sò sò đầu cô bé, Lục Thần ở bên cạnh lấy tiếu ra đưa cho cô bé.

Cô bé xòe tay ra nhận lấy, cong mày lớn tiếng nói: "Cảm ơn chú."

Nghe vậy mặt người nào đó thoáng cái liếc đen lại, cau mày nói: "Vì sao cô ấy là chị còn tôi lại là chú!"

"À, không kêu chú thì phải kêu bằng gì..." Cô bé đề phòng nhìn gương mặt anh, hơi có phần bị vẻ mặt nghiêm túc của Lục Thần dọa sợ.

Ôn Hoàn đứng ở bên cạnh nín cười, nín đến nỗi sắp bị nội thương rồi, nếu người nào đó không trừng cô, cô nhất định sẽ cười thành tiếng.

"Cô ấy là chị thì tôi đương nhiên là anh rồi!" Lục Thần trừng mắt với bé, vẻ mặt đương nhiên nói.

Cô bé lui lại, hơi có chút khó xử cũng có chút vô tội nói: "Nhưng nhìn chú so với chị ấy rõ ràng lớn tuổi hơn nhiều mà..."

"Em!..." Lục Thần tức giận mắt mở to, nhìn cô bé kia oán hận trừng mắt, vẻ mặt giống như con cạp muốn ăn thịt người.

"Ha ha ha..." Ôn Hoàn đứng ở bên cạnh thật sự không nhịn được nữa lớn tiếng bật cười, khiến cho người nào đó bất mãn trừng mắt nhìn cô, tức giận nói: "Ôn Hoàn, em còn cười nữa!"

Ôn Hoàn cố nén cười, nói: "Được rồi mà Lục Thần, anh dọa cô bé rồi đó."

Lục Thần quay đầu lạ hung hăng trợn mắt nhìn cô bé kia một cái, tức giận nói: "Tuổi còn nhỏ mà mắt đã không tốt như vậy!"

"Được rồi, đi nào." Ôn Hoàn cấn đèn Khổng Minh và bút vôi vẽ kéo Lục Thần đi, lúc rời đi còn nháy mắt với cô bé bán đèn Khổng Minh.

Cô bé kia vẫn ngây ngẩn nhìn hai người rời đi, cuối cùng lúc biến mất ở trong đám người mới phản ứng được lắm bầm nói: "Vừa rồi chú kia gọi chị ấy là Ôn Hoàn sao?"

Lục Thần vẫn còn thở phì phò, rất không hài lòng: "Nhóc con kia mắt kiêu gì mà có thể gọi anh là chú, gọi em là chị, cô bé đó không biết chúng ta là vợ chồng sao?! Nếu như anh là chú thì em chính là dì!"

"Em còn chưa già như vậy đâu." Ôn Hoàn kháng nghị véo anh một cái.

"Anh nhiều nhất cũng chỉ là anh thôi, sao lại có thể gọi anh là chú được!" Lục Thần bất mãn ồm ồm, không phát hiện ra mình ngây thơ ấu trĩ như một đứa trẻ đang tị nạnh.

Ôn Hoàn dừng bước quay đầu lại nhìn mặt của anh một lúc lâu, nói: "Anh là chú, cô bé kia không nói dối." Nói xong không đợi Lục Thần kịp phản ứng đã chạy nhanh đến bãi cát trước mặt, cười đùa rất hài lòng.

"Ôn Hoàn em được lắm, em nhất định phải chết." Lục Thần tức giận kêu to, đuổi theo cô chạy về phía bãi cát.

Ôn Hoàn chạy đâu qua được Lục Thần, hai ba bước đã bị người ta chặn được, Lục Thần ôm lấy người xoay tại chỗ mấy vòng, chọc cho Ôn Hoàn liên tục thét chói tai.

"Aaaa!..." vừa kêu Ôn Hoàn vừa đánh vào tay anh: "Mau, mau buông em xuống, thả em xuống..."

Tiếng động của hai người làm cho nhiều người quay đầu lại nhưng cũng may bầu trời tối đen nên những người đó không nhận ra Ôn Hoàn.

Lục Thần thả cô xuống, cố ý bước lên phía trước cản xuống môi của cô, oán hận nói: "Anh mà là chú thì em cũng là dì, ai bảo em là vợ của anh!"

Ôn Hoàn vừa bực mình vừa buồn cười, phát nhẹ vào anh cười mắng: "Lục Thần, anh là quỷ ngu ngốc!"

Lục Thần khẽ hừ nhẹ, kéo tay cô tiếp tục đi về phía bãi cát.

Trên bãi cát có rất nhiều người đang thả đèn Khổng Minh, nhưng đôi tình nhân cũng có mà những cặp vợ chồng trẻ dắt theo con nhỏ cũng có, còn có cả học sinh mặc đồng phục đi thành tốp năm tốp ba. Tất cả mọi người đều viết đi đầu ước của mình lên đèn Khổng Minh, sau đó cùng nhau thả, nhìn đèn bay càng cao càng xa trên không trung.

Ôn Hoàn cũng viết lên đèn, chỉ hi vọng tình hình của mẹ có thể mau chóng chuyển biến tốt đẹp, Lục Thần cũng viết, Ôn Hoàn tò mò thò đầu nhìn sang xem anh viết gì thì chỉ thấy anh viết hai chữ trên đèn Khổng Minh: sinh con!

Ôn Hoàn tức giận trợn mắt: "Lục Thần, anh thật là nhàm chán!"

"Anh rất nghiêm túc." Lục Thần cho thấy thái độ của mình, kéo cô vào trong lòng nói: "Vợ à, chúng ta cũng mau về sớm một chút thảo luận chuyện sinh con đi."

"Có quỷ mới thảo luận với anh." Ôn Hoàn tức giận lấy tay đẩy anh ra, nhưng khóe miệng cũng không nhịn được bày ra nụ cười.

Hai người cùng nhau thả đèn Khổng Minh, nhìn ngọn đèn bay xa kia Ôn Hoàn không khỏi lẩm bẩm hỏi: "Anh nói xem đi đầu ước sẽ trở thành sự thật không?"

Lục Thần ôm chầm lấy cô để cho cô tựa ở trong ngực của mình, nhẹ giọng trả lời cô: "Sẽ, nhất định sẽ."

Ôn Hoàn kohong nói thêm gì nữa, bên môi mang theo nụ cười tựa ở bờ vai của anh, thực ra bọn họ cũng đâu biết có thể trở thành sự thật hay không không thể dựa vào ngọn đèn bay xa kia, chỉ là ngọn đèn đó gửi gắm mong ước của bọn họ, để cho người ta có hi vọng, trong lòng cũng yên tâm hơn.

Thả đèn Khổng Minh xong hai người lại dắt tay nhau đi dạo một lúc lâu trên bờ biển sau đó mới nắm tay chậm rãi đi về. Lúc về đến nhà trọ đã gần chính giờ, Ôn Hoàn mơ hồ cảm thấy bụng của mình hơi khó chịu, kiểu đau này là cảm giác quen thuộc của phụ nữ.

Cho nên trở về phòng là đi thẳng vào toilet, Lục Thần không rõ tình huống lại tưởng rằng xảy ra chuyện gì, vừa gõ cửa vừa hỏi: "Nhóc con, sao vậy?"

Sau khi xác định không phải là giả đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu vì mình không mang băng vệ sinh.

"Nhóc con?" Ngoài cửa Lục Thần không thấy trả lời, lại tiếp tục gõ, lực so với vừa rồi còn lớn hơn: "Tiểu Hoàn?"

Ôn Hoàn hết nhìn mình lại nhìn cửa, trong lòng rất thẹn thùng nhưng lại đành chịu không nghĩ ra cách nào tốt hơn nữa, chỉ có thể nói về phía cửa: "Lục, Lục Thần..."

"Ừ, anh ở đây." Lục Thần ngoài cửa trả lời.

"Cái kia, cái kia..." Ôn Hoàn mở miệng vẫn cảm thấy hơi ngượng ngùng, thực sự rất riêng tư.

Bên ngoài Lục Thần đi quanh cửa hỏi: "Sao nào?"

Ngại ngùng cũng không còn cách nào nữa, ở đây ngoài mình ra thì chỉ còn anh, dù sao cũng không thể để cho cô cứ ôm bụng ng ẫ ở trong phòng

vệ sinh cả buổi tối như vậy được. Nghĩ vậy bèn cắn răng một cái, nói: "Em, em... Em đến ngày r ễ, anh có thể đi ra ngoài mua giúp em túi băng vệ sinh được không..."

Nghe vậy Lục Th ần ở cửa li ền dừng chân lại, một lúc lâu cũng không thấy nói gì.

Ôn Hoàn bên trong mặt đỏ bừng nhưng cô thật sự không cố ý, cô cũng hết cách r ễ!

"Lục Th ần?" Thấy anh không nói gì, Ôn Hoàn thử thăm dò kêu lên: "Lục Th ần, anh còn ở đó không?"

Lục Th ần ho khan một tiếng, nói: "Anh, anh đi mua cho em." Nói xong xoay người rời đi.

Nghe thấy tiếng anh mở cửa r ễ lại đóng cửa, Ôn Hoàn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cô có thể tưởng tượng ra vừa r ễ Lục Th ần còn xấu hổ hơn mình, dù sao cũng là kêu một người đàn ông đi mua đồ phụ nữ như vậy.

Bụng dưới truyền tới đau đớn khiến cho cô không chịu được ôm bụng, chu kỳ của cô không chính xác, có đôi khi một tháng thì tới nhưng cũng có đôi khi hai ba tháng mới tới một lần, chỉ có đi ầu cho dù bao lâu tới một lần thì mỗi lần cô đau bụng kinh ầu ầu đến nỗi không còn sức lực.

Lục Th ần đi không mất bao lâu đã trở về, nhưng khi gõ cửa đưa vào không phải là một túi mà là một bọc!

Bên trong đủ các loại nhãn hiệu, kiểu dáng, dùng ban ngày dùng ban đêm cũng ầu có đủ hết! Giống như là anh mua hết tất cả các loại băng vệ sinh có trong siêu thị!

Ôn Hoàn bấm bụng, thật sự có phần dở khóc dở cười nhưng cũng hiểu rõ đúng là hơi làm khó anh r ễ.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 59: Sau Đây Gọi Là Ông Xã

Lúc Ôn Hoàn đi từ toilet ra Lục Thần đang đứng ở trước bệ cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, nghe tiếng động liền xoay đầu thì thấy Ôn Hoàn đứng trước cửa nhà vệ sinh, lúc ánh mắt nhìn thấy trong tay cô cầm một túi băng vệ sinh lớn mặt liền hiện lên vẻ lúng túng, mắt vội liếc sang chỗ khác.

Ôn Hoàn không bỏ lỡ vẻ không được tự nhiên hiện trên mặt anh, khóe miệng hơi cong lên, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, cố ý mang bọc to băng vệ sinh kia bước tới giờ ra trước mặt anh nói: "Băng vệ sinh trong siêu thị giảm giá à mà anh mua nhiều như vậy?!"

Mua nhiều như vậy đoán chừng sau này một năm không cần mua mà vẫn không dùng hết.

"Anh lấy đồ xong liền đi ngay, đâu có quan tâm nhiều như vậy." Một người đàn ông đi mua băng vệ sinh đã là chuyện xấu hổ nói không ra lời rồi, cho nên sau khi thả vào trong giỏ hàng, lúc chờ tính tiền mới phát hiện ra mình lại vợ nhiều như vậy, lúc ấy không thể đem bỏ lại được nữa chỉ có thể kiên trì thanh toán hết chỗ này.

Nhớ lại vừa rồi lúc tính tiền ở siêu thị, nhân viên thu ngân kia nhìn anh chằm chằm hồi lâu, ánh mắt kia giống như là nhìn kẻ cuồng sex.

Ôn Hoàn bật cười, có thể tưởng tượng lúc đó anh xấu hổ và buồn bực như thế nào, đem bọc băng vệ sinh đặt ở một bên, tiến lên chủ động ôm lấy anh, tay vòng quanh hông của anh, đầu tựa vào lồng ngực của anh, nhẹ nhàng kêu tên anh: "Lục Thần."

"Hử?" Lục Thần nhẹ giọng trả lời, giang tay bao bọc quanh cô, cầm tựa vào đỉnh đầu của cô.

"Cám ơn anh." Không chỉ cảm ơn anh vừa rồi vì mình đi mua băng vệ sinh mà còn muốn cảm ơn anh ngày hôm nay đã mang cô đến bãi biển này, cô đã rất lâu rồi không có ngày nào thoải mái nhẹ nhõm như hôm nay.

Lục Thần nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, hỏi: "Cám ơn anh cái gì?"

Ôn Hoàn không nói gì chỉ lắc đầu dựa ở trong ngực anh, khước miệng gợn lên nụ cười.

Hai người cứ ôm nhau như vậy một lúc lâu, Lục Thần đột nhiên nghĩ đến cái gì đó liền mở miệng nói: "Nhóc con, thương lượng với em chuyện này."

"Ừm?" Ôn Hoàn khó hiểu nhô ra từ trong ngực của anh, bình tĩnh nhìn anh hỏi: "Thương lượng cái gì?"

Lục Thần cũng nhìn cô, giờ tay cứng chỉ đầu nhéo mũi của cô, nói: "Sau này không được gọi Lục Thần Lục Thần nữa!" So với nói là thương lượng không bằng nói thẳng ra là ra lệnh hơn!

Ôn Hoàn sửng sốt nhìn anh hỏi: "Vậy gọi là gì?"

"Tự em nghĩ đi!" Gõ đầu cô một cái, người nào đó nói: "Chồng của mình nên gọi là gì cũng không biết sao?"

Ôn Hoàn xoa xoa trán, miệng lẩm bẩm nói: "Không phải gọi anh là Lục Thần sao, không đúng chỗ nào chứ." Người này sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện xưng hô, gọi anh là Lục Thần cũng không sai mà!

"Nào có ai gọi chồng mình mà mang cả họ tên ra kêu như vậy không?!" Người nào đó bất mãn nói.

"Anh cũng gọi cả họ tên em là Ôn Hoàn mà!"

"Anh gọi em là Tiểu Hoàn." Người nào đó rất ngại thẹn sửa lời, chuyện xưng hô này là vấn đề anh đã bất mãn rất lâu rồi, giữa vợ chồng mà mang

cả họ tên ra gọi như vậy dù thế nào cũng cảm thấy không thân mật, có vẻ rất xa lạ.

Ôn Hoàn nhìn anh một lúc lâu mới lên tiếng: "Vậy sau này em cũng gọi anh là Lục Tiểu Thần?"

Nghe vậy khoe miệng Lục Thần liền co quắp.

Thấy dáng vẻ của anh, Ôn Hoàn lại cố ý kêu vài tiếng: "Lục Tiểu Thần, Lục Tiểu Thần, Lục Tiểu Thần..."

Lục Thần ôm cô vào trong lòng, cố ý cắn cô một nhát, nghiêng răng nói: "Nhóc con xấu xa, em cố ý chọc giận anh."

Thật ra anh không dám cắn đau cô nhưng khiến cho cô hơi ngứa ngáy, rụt cổ trốn tránh anh, vừa cười vừa nói: "Được rồi, được rồi, anh không thích em sẽ không gọi anh là Lục Tiểu Thần nữa, không gọi nữa, không gọi nữa."

Lúc này Lục Thần mới buông cô ra, nhưng vẫn cố ý cúi đầu xuống cắn chóp mũi của cô.

Ôn Hoàn nhú mày vì bị anh cắn hơi đau, nhớ tới cô bé bán đèn Không Minh buổi tối, trong đầu liền nảy ra ý xấu nói: "Vậy sau này em sẽ gọi anh là chú, dù sao người ta cũng nói anh nhìn so với em lớn tuổi hơn rất nhiều."

"Tiểu Hoàn, anh thấy em thật sự là ngứa da." Lục Thần nói xong liền giơ tay về phía cô: "Anh tới giúp em gãi là được."

"Ôi, đừng đừng..." Ôn Hoàn sợ hãi kêu lên, cô sợ nhất là nhột, người khác đụng một cái cũng không được: "Không đùa nữa, không đùa nữa, em cầu xin, em cầu xin."

Lúc này Lục Thần mới buông cô ra, nhìn cô bá đạo nói: "Cái gì mà Lục Tiểu Thần, cái gì mà chú, sau này gọi anh là ông xã, có biết hay không!"

Ôn Hoàn vội vã gật đầu, lớn tiếng nói: "Được rồi, thủ trưởng bảo kêu ông xã vậy sau này gọi là ông xã!"

Lúc này Lục Thần mới hài lòng gật đầu, giờ tay xoa xoa đầu cô: "Thế này mới giống."

Ôn Hoàn nhìn anh không khỏi buồn cười lắc đầu, có đôi khi Lục Thần thật sự giống như đứa bé ngây thơ.

Đến tối Ôn Hoàn nằm lăn đi lăn lại trần trọc không yên, bụng dưới truyền tới cơn đau lâm râm khiến cô khó có thể đi vào giấc ngủ. Hầu như mỗi lần đến chu kỳ cô đều đau, đặc biệt là ngày đầu, mỗi lần đều phải dựa vào uống thuốc mới đỡ.

Nằm ở bên cạnh Lục Thần bị tiếng động của cô làm thức giấc, thấy cô khó chịu khẽ rên hừ hừ vội đưa tay bật đèn thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đau đến nổi hơi trắng bệch ra.

Dịch người sang khẽ sờ mặt của cô, có phần lo lắng hỏi: "Nhóc con, em làm sao vậy?"

Ôn Hoàn mở hần mắt ra, có phần mệt mỏi nhếch môi, lắc đầu nói: "Không sao."

"Mặt mũi trắng bệch còn nói không sao!" Lục Thần cau mày nhìn cô hơi đau lòng.

Ôn Hoàn lắc đầu nói: "Thực sự không sao, đau sinh lí mà thôi."

Thấy cô đau đớn như vậy, Lục Thần vẫn cảm thấy không yên tâm: "Anh đưa em đến bệnh viện." Nói rồi định giúp cô ngồi dậy.

"Thực sự không cần, nằm một chút là đỡ, anh mau ngủ đi." Ôn Hoàn kéo tay anh xuống, ấn vào bụng đang đau đớn khiến cho cô nhú mày thật chặt.

Thấy cô như vậy Lục Thần đầu còn ngủ được nữa, vươn tay đặt vào bụng của cô, nhẹ nhàng xoa: "Đau lắm hả?"

Ôn Hoàn lắc đầu, nói còn hơi khó khăn: "Đỡ hơn rồi."

Lục Thần không biết cơn đau kỳ sinh lý của phụ nữ là đau như thế nào, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cau mày nhíu chặt trắng bệch của cô, anh rất đau lòng, so với lúc trước bị vỏ đạn lướt qua khi thực hành phóng đạn ở tầm xa còn đau hơn rất nhiều.

Đỡ cô nằm xuống một lần nữa, mình cũng nằm xuống bên cạnh cô, tay phải từ đầu đến cuối không rời khỏi bụng của cô, vẫn nhẹ nhàng xoa xoa, không có chút màu tình dục chỉ hi vọng cô có thể thoải mái hơn.

Bàn tay của Lục Thần rất to, tất nhiên cũng rất ấm áp, độ nóng của lòng bàn tay cách lớp quần áo truyền tới người Ôn Hoàn, nhiệt độ ấm áp đó thật sự xoa dịu cơn đau đớn kia đi rất nhiều.

Thấy nếp nhăn giữa hai chân mày cô giãn đi, Lục Thần khẽ hỏi: "Khá hơn chút nào chưa?"

Ôn Hoàn gật đầu: "Ừm."

Lúc này Lục Thần mới yên tâm, hôn xuống trán của cô nói: "Ngủ đi, anh ở đây."

Ôn Hoàn khẽ đáp, mí mắt thật sự có chút nặng nề, nặng đến nỗi cô không mở ra được, sau đó từ từ đi vào giấc ngủ.

Thấy cô ngủ lúc này Lục Thần mới xích người ra tắt điện, sau đó lại dịch người tới gần ôm cô vào lòng, tay từ đầu tới cuối vẫn nhẹ nhàng đặt ở trên bụng của cô.

Ngày hôm sau kế hoạch của hai người vốn là ở lại chơi thêm một ngày, sau đó đến sớm tối thì lái xe về thành phố, nhưng bởi vì Ôn Hoàn đến ngày, cả người có phần mệt mỏi, mặt mũi cũng tái nhợt cho nên Lục Thần lập tức chuẩn bị quay về sớm.

Trên đường trở về Ôn Hoàn lại nhận được điện thoại của chị Lynda gọi tới, nói gửi bản thảo vào hòm thư của cô, là tài liệu về một bộ phim của Hollywood sản xuất ở Trung Quốc đang tuyển vai, kêu cô dành thời gian xem qua, hai ngày nữa thì đi thử vai, nếu thành công là có thể thuận lợi tiến vào Hollywood, bước vào con đường quốc tế.

Ôn Hoàn cũng không hăng hái, cô vốn không thích cuộc sống muôn màu muôn vẻ, tiến vào thị trường quốc tế hay gì đó cô chưa từng nghĩ tới, nhưng ngại vì cô và Lynda vẫn còn hợp đồng nên cô đồng ý, sau khi trở về sẽ xem thật kỹ.

Cúp điện thoại, Lục Thần ở bên cạnh cau mày hỏi: "Hợp đồng của em còn đến khi nào?"

"Sang tháng 2 năm sau." Ôn Hoàn khó hiểu hỏi: "Sao vậy?"

"Sau khi hết hợp đồng nữa, dù sao em cũng không thích." Anh nhớ lần trước theo cô tới buổi tiệc từ thiện kia, anh vẫn để ý từng nhất cử nhất động của cô, anh nhận ra cô cũng không thích và không quen đối phó với những người đó, nụ cười trên khóe môi đâu mang theo vẻ hờn hợt.

Ôn Hoàn cũng không hỏi anh vì sao, chỉ gật đầu nói: "Được, đến lúc đó để cho anh nuôi em."

"Đó là đương nhiên." Vợ của mình không nuôi còn để cho người khác nuôi hay sao!

Ôn Hoàn cười, trên mặt mang theo cảm giác thỏa mãn.

Cơn đau kỳ sinh lý của Ôn Hoàn ròn rã hai ngày, lần này cho dù đến vẫn bệnh viện lấy thuốc uống dường như cũng không có hiệu quả mấy. Nhìn cô bấm bụng, cả người mệt mỏi, Lục Thần hận người đau không phải là mình.

Nhưng dù sao cũng không thể thay cô chịu phần đau đớn kia, Lục Thần lên mạng tra tài liệu xem có biện pháp gì có thể giảm bớt cơn đau kia đi

không, nào là ca-cao nóng, nào là trà đường đỏ anh đâu thử hết, dù sao chỉ cần có thể làm cho cô thoải mái là được.

Cơn đau hoành hành hai ngày cuối cùng cũng từ từ rút đi, hai ngày này Ôn Hoàn bị giày vò không thể nào ngủ ngon rốt cuộc ngủ trong lòng Lục Thần một giấc đến tận sáng.

Mở mắt ra thấy lông mày người nào đó, lúc đầu Ôn Hoàn không còn ngây ngốc như mấy ngày đầu, theo bản năng bày ra nụ cười chào hỏi anh, sau đó không ngoài suy đoán anh nghiêng người tới hôn ngay lên môi cô, cũng không quan tâm hai người vẫn còn chưa rời giường rửa mặt.

Ôn Hoàn cảm thấy thói quen như vậy thật sự là thứ đáng sợ nhất, chưa được bao lâu cô gần như đã thành thói quen buổi sáng tỉnh lại bên cạnh sinh ra thêm một người đàn ông, cũng quen chào hỏi buổi sáng như thế này giữa hai người.

Một lúc lâu sau Lục Thần mới buông cô ra, đầu蹭 vào trán cô, tay nhẹ nhàng đặt lên bụng cô hỏi: "Đỡ hơn chưa?"

Ôn Hoàn mạnh mẽ gật đầu: "Ừm, tốt rồi."

Lúc này Lục Thần mới yên tâm, khẽ vỗ nhẹ cô một cái nói: "Dậy rửa mặt sau đó xuống dưới nhà ăn sáng."

Ôn Hoàn gật đầu, xoay người chuẩn bị đứng dậy, thực ra cô vốn không ăn sáng nhưng cô mới nói ra miệng đã bị ánh mắt nghiêm nghị của anh trừng cho một cái, hù dọa cô không dám... nói không ăn.

Nhưng ngày hôm nay Ôn Hoàn mới từ trên giường đứng dậy chuẩn bị đi vào toilet thì điện thoại đặt ở đầu giường vang lên, là chị Lynda gọi tới.

Đưa tay bấm phím nhận, còn không đợi Ôn Hoàn kịp mở miệng, chị Lynda bên kia điện thoại đã vội nói: "Ôn Hoàn, mau mở máy tính ra."

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 60: Thân Thể Bị Phơi Bày Ra Ngoài Ánh Sáng

Thân thể của Ôn Hoàn bị phát tán ra ngoài, người nặc danh nào đó phơi bày thân thể của cô trên các diễn đàn lớn, ngay cả ảnh chụp thời niên thiếu của cô cùng ba cũng bị phát tán.

Trong một đêm tất cả mọi người trên mạng internet đều bàn luận về chuyện này, thậm chí còn có người lôi lại scandal trước kia của Ôn Hoàn, nào là đi dự tiệc cùng nam diễn viên này nào là lên giường cùng đạo diễn kia và còn nhiều chuyện khác nữa, thoáng cái dư luận đẩy Ôn Hoàn lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Nhìn chằm chằm từng tin trả lời trên màn hình máy tính, Lục Thần cau mày đến nỗi có thể kẹp chết con muỗi. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Hoàn hơi có chút trắng bệch, anh nghiêng người tới tắt máy tính.

Lúc này Ôn Hoàn mới phục hồi lại tinh thần, quay đầu lẳng lặng nhìn anh.

Lục Thần nhìn cô có phần đau lòng, vươn tay kéo cô vào trong ngực, khẽ vỗ về mái tóc của cô, nhẹ giọng an ủi ở bên tai cô: "Không có việc gì, có anh ở đây."

Ôn Hoàn không nói chuyện chỉ lẳng lặng dựa vào anh, thực ra cô biết chuyện này sẽ bị phát tán ra ngoài chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Điện thoại di động lại reo lên lần nữa, vẫn là Lynda gọi tới. Ôn Hoàn liếc nhìn, chậm chạp không muốn đưa tay qua.

"Không muốn nhận thì không cần nhận." Lục Thần nói rồi đưa tay tới ấn phím tắt trên điện thoại.

"Đưa cho em." Ôn Hoàn lên tiếng trước khi anh ấn tắt điện thoại.

Lục Thần nhìn cô không nói gì, cuối cùng vẫn đưa điện thoại cho cô.

Ôn Hoàn bấm phím nghe trên điện thoại: "Alo."

"Xem rồi sao?!" Giọng của Lynda bên kia điện thoại hơi nặng nề

"Vâng." Ôn Hoàn nhẹ giọng đáp, hiện giờ cô không lo lắng những thứ khác mà chỉ lo những người bới móc kia có thể tìm ra chỗ của mẹ.

Lynda yên lặng một lát rồi nói: "Mấy ngày này em lánh tạm đi đã, công ty sẽ thuê người xóa bỏ hết những bình luận đó trên mạng. Công ty đã nghĩ ra được thông báo, sẽ tuyên bố với bên ngoài là em và Ôn Nhân Hoa chỉ là thân thích chứ không có quan hệ ruột thịt nào."

Nghe vậy Ôn Hoàn nhú mày có phần không vui, nghiêm túc nói: "Không cần phải thông báo như vậy, em đúng là con gái của Ôn Nhân Hoa, cho dù ông ấy có là một tội phạm tham ô thì em vẫn là con gái của ông ấy, đây là sự thực, em chưa bao giờ bới vì là con gái của ông ấy mà tự ti hay oán trách gì cả."

Lynda bên kia có chút không đồng ý nói: "Ôn Hoàn, em nên biết tin tức hiện giờ đối với em không có nhiều lợi ích gì cả, chị vừa mới nhận cho em mảng thị trường Hollywood rộng lớn, em có cơ hội tiến công vào Hollywood, đây là giấc mơ của bao nhiêu người, chúng ta không thể bởi vì scandal này mà mất đi cơ hội như vậy!"

"Đủ rồi, đừng đem nguyện vọng của các người áp đặt ở trên đầu em, em vốn không quan tâm có thể tiến quân vào Hollywood hay không, cũng không quan tâm thử vai hay diễn xuất kia có thể mang lại cho em bao nhiêu vinh dự và hào quang, em không thể nào bởi vì như vậy mà không nhận ba em, cho dù là ông ấy không còn nữa!" Ôn Hoàn có phần tức giận nói.

"Vậy em định làm như thế nào?" Lynda hơi cáu kỉnh, ban đầu chị ta định nếu như lần này Ôn Hoàn thử vai thành công thì danh tiếng của Ôn Hoàn ở trong nước sẽ tăng cao thêm một bậc, đương nhiên tiếng tăm

ng nghiệp vụ của chị ta cũng sẽ tăng thêm một bậc nữa, cho nên sau này dù Ôn Hoàn thật sự không muốn ký tiếp hợp đồng nữa thì lấy tên tuổi của chị ta cũng không sợ không ký được nghệ sĩ tốt nào!

Nhưng ai ngờ vào thời điểm mấu chốt lại xuất hiện tin tức kia, cũng không biết có phải Ôn Hoàn đã đắc tội người nào hay không, thật sự là muốn mệnh người khác mà.

Ôn Hoàn nhắm mắt lại, có phần đau khổ nói: "Công ty muốn đưa ra thông báo gì em mặc kệ, nhưng nhất định phải thừa nhận em là con gái của Ôn Nhân Hoa, em cũng không vì có một người cha như vậy mà xấu hổ, em rất yêu ba em, trước đây ông ấy cũng rất yêu em."

Lynda không phản đối gì chỉ nói: "Trước hết em tạm lánh mặt đi, chị sẽ lui công việc của em tới sau này, chờ qua thời gian này rồi hãy nói."

Cúp điện thoại Ôn Hoàn quay đầu nhìn Lục Thần nói: "Em hơi lo cho mẹ."

"Vậy chúng ta đến đưa mẹ về đây." Lục Thần nhìn cô nói rất nghiêm túc.

"Có thể sao?" Ôn Hoàn không xác định được, dù sao tình hình của mẹ cũng hơi đặc biệt, nếu như đến lúc phát bệnh gặp thứ gì sẽ đập thứ ấy.

"Đương nhiên có thể!" Lục Thần gật đầu, tay giữ mặt của cô nói nghiêm túc: "Bà là mẹ của em cho nên cũng là mẹ của anh."

Ôn Hoàn không nói gì nữa chỉ gật đầu, nhìn vào mắt anh không hiểu sao có cổ chua xót, sương mù thoáng cái tràn ngập cả khuôn mặt.

Lục Thần vươn tay ôm cô, nhẹ nhàng nâng đầu của cô: "Cô bé ngoan."

Đối với chuyện Ôn Hoàn bị phát tán ra ngoài, Lục Lâm Phong lập tức ra chỉ thị muốn tra rõ người phát tán kia rốt cuộc là ai, mặt khác đối với chuyện Lục Thần nói muốn đón mẹ Ôn về đây cũng tán thành.

Hiệu suất làm việc của chị Lynda rất cao, vào lúc Ôn Hoàn và Lục Thần đang trên đường đi đón mẹ Ôn về nhà họ Lục thì chị Lynda gọi điện thoại tới nói thông báo theo như yêu cầu của Ôn Hoàn đã được phát ra ngoài, cũng báo cho Ôn Hoàn biết trong khoảng thời gian này đừng bộc lộ thái độ công khai gì cả, tất cả mọi chuyện công ty sẽ thay cô xử lý.

Lúc Ôn Hoàn đến viện đi đầu dưỡng hộ lý đang chải đầu cho mẹ Ôn, mẹ Ôn ngồi ở trên xe lăn bình thản nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết là nhìn cái gì ở ngoài đó.

Hộ lý của viện đi đầu dưỡng dường như cũng không quan tâm đến chuyện ở trên mạng, thấy cô tới vẫn cười như trước gật đầu với Ôn Hoàn sau đó chuẩn bị rời đi.

Nhưng lần này Ôn Hoàn tới đây không phải muốn nói chuyện cùng mẹ Ôn liền gọi hộ lý kia lại nói: "Tôi muốn làm thủ tục xuất viện cho mẹ tôi."

"Hả?!" Hộ lý kia sửng sốt, liếc nhìn mẹ Ôn nói: "Nhưng tình hình của bác Ôn không thích hợp xuất viện mà."

"Tôi sẽ chăm sóc bà." Có thể bới móc ra chuyện của ba, như vậy kế tiếp sẽ có người tìm ra manh mối nhắm vào mẹ, cô không muốn mẹ bị bất kỳ quấy rối nào.

Lục Thần vỗ nhẹ vào bả vai của cô nói: "Em ở chỗ này cùng mẹ, anh đi tìm viện trưởng nói chuyện xuất viện."

"Vâng." Ôn Hoàn gật đầu đồng ý.

Nói rõ tình hình xong, viện trưởng đưa thuốc theo thời gian quy định cho mẹ Ôn, cũng căn dặn bọn họ có thời gian nhất định phải nói chuyện phiếm cùng bệnh nhân, tốt nhất là có thể đưa bệnh nhân trở lại chốn cũ để bà có thể hồi tưởng lại nơi đó, có lẽ sẽ có ích đối với bệnh tình của bà.

Chờ làm xong tất cả thủ tục, lúc Lục Thần lái xe chuẩn bị rời khỏi viện đi đầu dưỡng thì gặp một chiếc xe sản tin tức đi vào trong viện đi đầu dưỡng,

cũng may Ôn Hoàn và mẹ Ôn ngồi ở phía sau nên không bị người ta phát hiện ra.

Nhìn chiếc xe sẵn tin kia lái thẳng vào viện đi đầu dưỡng, thu hồi ánh mắt lại quay đầu nhìn mẹ, Ôn Hoàn lẩm bẩm có phần cảm thán: "Thật may là chúng ta đi trước một bước."

"Tin tức cũng thật nhanh." Lục Thần cau mày, ý như có kẻ chỉ điểm.

Khi đón mẹ Ôn quay về nhà họ Lục thì mấy người chị em hầu như đều đến đông đủ, thấy Ôn Hoàn và mẹ Ôn về đến, chị tư nhà họ Lục - Lục Tĩnh nói bóng gió: "May là tiệc cưới còn chưa tổ chức, nếu không đúng là không biết rước lấy bao nhiêu phiền phức."

Nghe vậy Ôn Hoàn có chút không vui nhàu mày, cô đương nhiên nghe hiểu lời này của Lục Tĩnh là nói cho cô nghe, oán trách chuyện của cô.

Không muốn nói nhiều lời, Ôn Hoàn vẫn biết trong mấy người chị của Lục Thần ngoài Lục Viện ra thì tất cả đều không thích cô, thậm chí còn chứa nhiều ác cảm với cô, những thứ này ngay từ lần đầu tiên bước chân tới cửa cô đã biết rồi.

Nhưng bởi vì người cô gả cho là Lục Thần chứ không phải mấy người chị em nhà họ Lục này nên cô coi như mình không nghe thấy gì, dìu mẹ định đi lên lầu.

Song rõ ràng Lục Tĩnh cũng không định để cho cô rời khỏi như vậy còn cố ý nói thêm: "Chị cũng đã nói từ trước rồi, cưới nữ diễn viên hay gì đó là phiền phức nhất, một việc bé tí cũng đều bị người ta phóng đại ra, chuyện riêng của cô ta thì thôi đằng này còn liên lụy đến riêng tư của người khác khiến cho tất cả đều bị người ta nhìn vào soi mói, nhưng cũng may chú út nhà chúng ta thường ngày khiêm tốn, nếu để cho người ta biết chú út chính là con trai duy nhất của nhà họ Lục thì ngay ngày mai cổ phiếu của công ty chúng ta sẽ rớt giá thê thảm."

Ôn Hoàn không nói lời nào, nhưng đi đầu này cũng không có nghĩa là Lục Thần cũng không nói, Lục Thần không có ý định để cho vợ mình bị

người ta khi dễ, cho dù là chị ruột của anh cũng không được, anh cau mày làm mặt lạnh nhìn Lục Tĩnh nói: "Chị tư, rốt cuộc chị muốn nói cái gì?"

Lục Tĩnh nhìn anh một cái, cũng biết tính tình của anh nên đương nhiên lúc này nói ra những lời đó cũng chỉ là chị lỗ miệng mà thôi.

Lần nữa ng ồi trở lại ghế salon nói: "Chị có thể nói gì được chứ, chẳng qua là chị lo lắng cổ phiếu của công ty chúng ta sẽ vì người nào đó mà chịu ảnh hưởng thôi, tới lúc đó chị cũng không biết nên ăn nói thế nào với hội đồng quản trị."

"Con không biết nói thế nào thì để ta nói!"

Lục Lâm Phong nghiêm mặt cùng Trương Kim Lan đi từ trên lầu xuống, trừng mắt nhìn Lục Tĩnh vẻ mặt rất nghiêm túc: "Nếu như ngay cả chút năng lực giao tiếp xã hội này con cũng không có thì ba nghĩ ba cần phải cân nhắc lại vị trí giám đốc tài chính này có phải đổi người hay không."

Nghe vậy Lục Tĩnh từ trên ghế salon đứng dậy nhìn ba có phần khó có thể tin được, hỏi: "Ba, ba, lời này của ba là có ý gì?"

"Hừ." Lục Lâm Phong hừ lạnh, nói: "Từ bao giờ con trở nên đần như vậy, ngay cả lời đơn giản như vậy nghe cũng không hiểu."

"Con..." Lục Tĩnh nghẹn lời nhìn ba một câu cũng không nói nên lời.

Lục Mẫn bên cạnh thấy tình hình như vậy bèn vội vàng đứng dậy nói giúp cho Lục Tĩnh: "Ba, em tư nói giỡn thôi mà không có ý gì khác đâu."

Chị hai nhà họ Lục - Lục Văn ở bên cạnh cũng hòa theo gật đầu liên tục nói: "Đúng đúng, chỉ là nói giỡn mà thôi, chỉ là nói giỡn mà thôi."

Lục Lâm Phong quay đầu đưa ánh mắt trừng hai người, trách mắng: "Các con cũng không dùng não suy nghĩ hay sao, chỉ là nói giỡn, không nhìn xem là hoàn cảnh nào à!"

Hai người Lục Mẫn và Lục Văn bị trừng một cái cũng không dám nói gì, ngược lại chị tư Lục Nam đứng ở bên cạnh có phần không nhịn được bật cười lên.

Trương Kim Lan ở bên cạnh cũng có phần không đành tình liếc mắt nhìn Lục Tĩnh một cái song không nói thêm gì nữa mà chuyển sang nhìn hai mẹ con Ôn Hoàn, bước tới nắm tay mẹ Ôn nói: "Trở về là tốt rồi, sau này tôi cũng đỡ phải chạy tới viện đi đầu dưỡng."

Ôn Hoàn có chút lúng túng khẽ cười, nói: "Ba mẹ, con đưa mẹ con lên trước."

Lục Lâm Phong và Trương Kim Lan gật đầu, không phản đối gì.

"Mẹ, chúng ta lên đi." Ôn Hoàn nhẹ giọng nói với mẹ.

Mẹ Ôn lặng lẽ nhìn cô nhưng từ đầu tới cuối không nói gì.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 61: Cùng Anh Đến Thành Phố B

Ôn Hoàn dìu mẹ lên lầu, mẹ Ôn ở viện đi đầu dưỡng đã lâu cho nên đối với hoàn cảnh mới có chút xa lạ, cả người hơi căng thẳng, tâm tình dường như cũng hơi chần động.

Ôn Hoàn nắm thật chặt tay của mẹ, nhìn bà an ủi nói: "Mẹ, con ở đây đừng sợ."

Mẹ Ôn quay đầu nhìn cô, cũng không biết có phải nhận ra Ôn Hoàn hay không mà lẳng lặng gật đầu, ánh mắt có phần rã rời.

Một lát sau Lục Thần mới đi lên, đi cùng anh còn có Trương Kim Lan.

Ôn Hoàn đứng dậy, nhẹ giọng gọi: "Mẹ."

Trương Kim Lan khẽ cười với cô rồi nhìn mẹ Ôn đang ngồi ở một bên nói: "Thực ra mẹ đã muốn đón Hiếu Cầm về đây từ lâu rồi, vẫn luôn đợi sau khi con trở về thì nói cho con."

Ôn Hoàn cũng liếc mắt nhìn mẹ rồi lại ngẩng đầu nhìn bà có phần áy náy nói: "Mẹ, con xin lỗi, bởi vì chuyện của con mà mang đến cho nhà mình thêm nhiều phiền phức như vậy."

"Nói cái gì đó." Trương Kim Lan có phần không đồng ý nhìn cô nói: "Phiền phức hay không phiền phức cái gì, đã là người một nhà thì chuyện của con cũng chính là chuyện trong nhà của chúng ta, sao lại có thể nói khách khí như vậy."

Ôn Hoàn khẽ cười có chút cảm kích gật đầu.

"Tiểu Hoàn, mẹ kêu bác Trương chuẩn bị phòng rồi, để mẹ đưa Hiếu Cầm đi qua nhìn một chút." Trương Kim Lan nói xong liền đi tới kéo tay mẹ Ôn, mẹ Ôn ngẩng đầu nhìn thấy bà, hình như cũng có chút ấn tượng với bà vì hơn một tháng qua hầu như hề có thời gian rảnh là Trương Kim Lan lại đi tới viện đi đâu dưỡng nói chuyện phiếm với mẹ Ôn hoặc đẩy bà tới vườn hoa phơi nắng. Mặc dù mẹ Ôn không nhớ người nhưng đối với Trương Kim Lan dù sao vẫn có chút ấn tượng.

Ôn Hoàn gật đầu đồng ý, lúc đỡ mẹ dậy định cùng đi thì tay liền bị Lục Thần cầm lại, chỉ nghe thấy Lục Thần nói: "Anh có chuyện muốn thương lượng với em."

"Tiểu Hoàn, để mẹ đưa Hiếu Cầm đi cho." Trương Kim Lan nói xong liền dìu mẹ Ôn đi ra cửa, vừa đi vừa nói chuyện phiếm cùng mẹ Ôn: "Hiếu Cầm, tôi mang bà đi xem phòng của bà nhé, tôi đã bảo người chuẩn bị hoa bà thích nhất, còn có..."

Nhìn bọn họ đi xa, lúc này Ôn Hoàn mới quay đầu nhìn Lục Thần hỏi: "Sao vậy?"

Lục Thần vươn tay ôm lấy cô, đầu tựa vào hõm vai của cô nói: "Ngày mai anh phải về đơn vị."

Ôn Hoàn sửng sốt khẽ đáp tiếng: "Hả..." Giọng nói buồn buồn có phần không muốn, đặc biệt là vào lúc này, cô mong anh có thể ở bên cạnh mình.

Lục Thần ngẩng đầu nhìn cô, giờ tay vượt mặt của cô: "Anh không yên lòng về em." Nhóc con này vẫn luôn để ý chuyện trước đây của ba cô, giờ chuyện năm xưa lại bị người ta bóc móc ra, trong lòng cô nhất định rất khó chịu mà lúc này anh lại phải rời khỏi, anh làm sao có thể yên tâm được.

Không muốn để cho anh lo lắng vì mình, Ôn Hoàn bày ra nụ cười nói: "Không có việc gì đâu, em không sao, đừng lo lắng cho em, ngược lại lúc anh huấn luyện phải cẩn thận một chút." Nghĩ tới vết thương sau lưng anh đến giờ cô vẫn còn thấy có chút kinh hãi.

Lục Thần nhìn cô, một lúc lâu sau mới nói: "Nhóc con, cùng theo anh đến thành phố B đi."

"Hả." Ôn Hoàn sửng sốt.

"Đưa mẹ đi cùng, không phải bác sĩ nói rồi sao, phải đưa mẹ tới những nơi bà đã từng sống để xem có thể nhớ lại đi đâu gì không, đối với bệnh tình cũng có lợi." Lục Thần nói.

"Nhưng em và mẹ ở đâu?" Cô đã từng tới chỗ anh, mặc dù nói phòng của anh là một gian nhà nhưng coi như chỗ đó có hơi lớn đi thì ba người cũng không có cách nào ở chung.

"Ở bên đường đối diện vườn hoa ở thành phố A anh có một căn phòng, là trước đây ba chuẩn bị cho anh dùng khi kết hôn, mọi thứ bên trong đã được chuẩn bị đầy đủ rồi, chỉ cần xách vali vào là có thể ở." Trước đây ba chuẩn bị cho anh nói nếu anh kêu bạn qua đó ở cũng được, nhưng anh vẫn chưa bảo ai, nhà đó vẫn bỏ không.

Vuốt cái trán của cô, Lục Thần khẽ hôn lên nói: "Anh sẽ cố gắng mỗi ngày trở lại đó."

Ôn Hoàn ôm lại anh, gật đầu đáp: "Được." Nhắm mắt lại, cảm nhận hơi thở nhẹ nhàng của anh rơi trên mặt của cô.

Buổi tối nói rõ tình hình với ba Lục và mẹ Lục xong, lúc đầu mẹ Lục có phần không đồng ý, lo lắng Lục Thần ở trong đơn vị sẽ không để ý tới Ôn Hoàn, mà Ôn Hoàn còn mang theo mẹ Ôn nên càng không yên tâm.

Nhưng Lục Thần kiên trì, Ôn Hoàn cũng nói quay lại nơi đã từng sống trước kia có thể giúp đỡ cho bệnh tình của mẹ cô. Thấy hai người kiên trì, ba Lục và mẹ Lục đương nhiên cũng không thể tiếp tục khẳng khái gì nữa, nhưng Trương Kim Lan vẫn thương Ôn Hoàn sợ cô không được chăm sóc. Vì vậy lui một bước kêu bọn họ mang theo bác Trương cùng đi để ngày thường còn có người chăm sóc mẹ Ôn.

Cũng không biết là ai tiết lộ thân phận của Lục Thần, ngày thứ hai trên trang web lại xuất hiện người nặc danh phát tán thân phận của Lục Thần ra ngoài, thậm chí còn kèm theo ảnh chụp hai ngày trước Ôn Hoàn và Lục Thần đi du lịch ở thị trấn nhỏ Lạc Hà.

Sáng sớm một nhóm phóng viên lớn vây quanh trước cửa khu nhà họ Lục, cuối cùng ba Lục phải kêu bác Chung lái xe đi mới khiến cho những người đó đi theo.

Trên đường tới sân bay Ôn Hoàn vẫn nghĩ mãi không ra vì sao tin tức lại truyền đi nhanh như vậy, giống như đã có kế hoạch từ trước. Đầu tiên là phát tán thân phận của cô, sau đó là tung ra chuyện của mẹ cô, tiếp đó mới là Lục Thần, các bước được tiến hành tuần tự từng ngày một, hơn nữa ảnh chụp du lịch của cô và Lục Thần ở trấn nhỏ kia bất kể là ở góc độ nào đều rất chất lượng, giống như là có người cố ý trốn ở một góc nào đó để ý giám sát từng cử động của bọn họ.

"Thật là đáng sợ..." Ôn Hoàn lẩm bẩm, cô không biết hiện giờ ở sau lưng có người cũng đang cầm camera chụp từng nhất cử nhất động của bọn họ hay không.

Lục Thần ở bên cạnh yên lặng, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Có thể là lúc trước ở Thanh Đảo gặp phải cái người Lâm Tiểu Nhã kia."

Nghe vậy Ôn Hoàn sửng sốt, quả thực Lâm Tiểu Nhã nắm giữ tất cả tư liệu của cô, giả dụ đó thật sự là do cô ta phát tán tất cả mọi chuyện cho truyền thông, kết hợp với thực tế chuyện xảy ra ở Thanh Đảo lúc trước cũng không phải là không có khả năng, thậm chí còn hợp tình hợp lý.

"Thật sự là cô ta sao?" ?" Ôn Hoàn lẩm bẩm tự nói, cô cũng không chắc chắn.

Lúc đến thành phố A là vào buổi trưa, Lục Thần đưa Ôn Hoàn và mẹ đến chỗ ở, mặc dù căn phòng không có người ở nhưng lúc mua lo rằng con trai sẽ không thường xuyên đến chỗ này nên mẹ Lục đã sớm gọi cho công ty dịch vụ nhà ở, mỗi tuần sẽ tới thu dọn một lần.

Vì vậy khi mấy người Ôn Hoàn mang theo hành lý bước vào, toàn bộ căn phòng đầu sạch sẽ, chỉ cần thu dọn một chút là được. Lục Thần đem hành lý của hai người vào phòng, mẹ Ôn vì vừa ngủ máy bay vừa ngủ ô tô nên hơi mệt, Ôn Hoàn và bác Trương liền đưa bà vào phòng đi ngủ.

Lúc Ôn Hoàn trở lại phòng ngủ chính thì Lục Thần đang gọi điện thoại, Ôn Hoàn không biết anh gọi điện cho ai nhưng nhìn vẻ mặt có phần nghiêm túc, ngỡ ngàng đầu thấy cô đứng ở cửa, dường như không muốn để cho cô nghe thấy liền không nói nhiều nữa, rất nhanh thì kết thúc cuộc gọi.

"Mẹ đã ngủ chưa?" Thả điện thoại di động vào trong túi, vừa hỏi vừa đi tới chỗ cô.

Ôn Hoàn gật đầu, hỏi: "Trong đơn vị gọi tới sao?"

Lục Thần lắc đầu chỉ nói: "Không phải, một người bạn, anh nhờ cậu ta làm ít chuyện."

"Chuyện của em sẽ không ảnh hưởng đến anh chứ?" Ôn Hoàn có phần lo lắng, đổi thành những người khác cho dù chuyện như vậy bị người ta vạch trần cũng chẳng sao, nhưng bởi vì cô là diễn viên là ngôi sao cho nên truyền thông phóng đại mọi chuyện ra, đem sự kiện cá nhân thăng cấp thành sự kiện công chúng, khiến cho người ta muốn không biết cũng khó.

"Ảnh hưởng gì đến anh chứ?" Lục Thần hỏi cô, nhìn cô nhú chặt chân mày có chút đau lòng, gương mặt khẽ vuốt lên, anh vẫn thích bộ dạng lúc cô cười hơn, hoặc là lúc bấu môi tức giận với anh cũng được, ngược lại anh không thích thích cô cau mày lo lắng cái gì cả, hoặc là rơi nước mắt khóc thút thít không tiếng động.

"Thì chính là chuyện công việc của anh, không phải anh nói muốn xét duyệt lên chức trung tá sao, có thể bởi vì chuyện của em mà chịu ảnh hưởng hay không?"

Nghe vậy anh giang tay ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng của cô, khẽ nói: "Đồ ngốc, không ảnh hưởng gì cả."

Cho rằng anh đang an ủi cô, Ôn Hoàn không tin còn muốn nói đi đâu gì: "Nhưng..."

"Trước kia nói chuyện đó là anh gạt em, trước khi quen em hai tháng đã được thông qua rồi." Lục Thần ngắt lời cô, giải thích: "Bởi vì không muốn buông em ra, không muốn để cho em chia tay anh nên mới lừa em nói chuyện như vậy."

Nghe vậy Ôn Hoàn thở phào nhẹ nhõm trong lòng: "Vậy là tốt rồi." Nhưng vẫn cảm thấy có chút không yên lòng, hỏi: "Vậy có thể bởi vì thân phận của em mà sẽ có ảnh hưởng tới công việc sau này của anh không?"

"Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, chuyện sau này ai biết được." Lục Thần tránh né cái đề tài này, buông cô ra giờ tay lên nhìn thoáng qua đồng hồ nói: "Anh phải đến đơn vị một chuyến rồi, sẽ cố gắng trở về sớm một chút."

Ôn Hoàn gật đầu: "Vâng, em chờ anh ở nhà."

Lục Thần hôn lên trán của cô, cầm lấy bộ quần phục mặc vào, đội mũ rồi ra cửa.

Đến xế chiều Ôn Hoàn và bác Trương hai người hợp sức quét dọn qua loa trong nhà một lần, bởi vì bình thường một tuần có người tới thu dọn một lần cho nên dọn dẹp cũng không quá mệt mỏi.

Sau khi thu dọn xong bác Trương cầm túi tiền chuẩn bị đi ra siêu thị gần đây mua ít đồ nấu bữa tối. Ôn Hoàn vào phòng liếc nhìn mẹ, thấy bà còn đang ngủ mới khẽ khàng lui từ trong phòng ra ngoài.

Ngồi ở phòng khách cầm điện thoại di động gọi cho chị Lynda, hỏi chị tình hình bên ngoài thế nào, nhân tiện nói cho chị ta biết mình đã tới thành phố A cùng Lục Thần.

Lynda nói hiện giờ hai chiếc điện thoại di động của chị ta hầu như mỗi ngày đều bị người ta gọi tới, ngay cả điện thoại trong công ty cũng vậy, mấy cô bé nhận điện thoại cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

"Chị Lynda, công ty tra ra được là ai tung tin ra ngoài chưa?" Cô luôn có cảm giác giống như mình bị người ta giám sát, nhất cử nhất động đều bị người ta theo dõi.

"Vẫn chưa tra được, nhưng Ôn Hoàn à, có phải là Lâm tiểu thư ở Thanh Đảo lúc trước không?" Chị Lynda không bàn mà trùng ý kiến với suy đoán của Lục Thần, bởi vì ngoài cô ta ra dường như không còn người thứ hai để nghi ngờ nữa.

Ôn Hoàn lắc đầu cần điện thoại nói: "Em không biết, nhưng em đoán có lẽ không phải là cô ta đâu, nếu như muốn phát tán, ngay từ đầu khi cô ta biết thân phận của em đã không cần chờ đến lúc này mới nói ra ngoài."

"Có lẽ vì ngày đó cô ta bị Lục Thần khiến cho nhục nhã nên mang lòng oán hận." Chị ta vẫn không quên ngày đó Lục Thần nói những lời cay độc kia.

Ôn Hoàn suy nghĩ một hồi, cô biết cách nói của chị Lynda hợp tình hợp lý nhưng cô luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, lẩm bẩm nói: "Nhưng cô ấy cũng không biết chuyện của mẹ em mới đúng chứ..."

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 62: Thật Hay Giả?

Lúc Ôn Hoàn vẫn còn đang ng ỡ ở trong phòng khách nghỉ sao Lâm Tiểu Nhã lại biết được mẹ ở viện đi đầu dưỡng thì nghe thấy trong phòng đột nhiên truyền tới một tiếng kêu sợ hãi.

"A!....."

Ôn Hoàn chợt phục hồi lại tinh thần, nhìn về phía căn phòng, không kịp suy nghĩ gì bỏ lại điện thoại di động chạy nhanh về phía căn phòng, đẩy cửa bước vào thì thấy mẹ Ôn nằm ở trên giường, mắt nhắm quờ tay quờ chân như là mơ thấy ác mộng.

Ôn Hoàn vội bước tới bên giường khẽ lay mẹ: "Mẹ, mẹ làm sao vậy, tỉnh lại... tỉnh lại đi..."

"A!" Mẹ Ôn đột nhiên giật mình tỉnh lại, ng ỡ dậy ôm mình thật chặt lui ở một bên nhìn Ôn Hoàn như là nhìn thấy cái gì rất kinh khủng rất sợ hãi, vừa lắc đầu vừa ôm chặt lấy mình, miệng không ngừng nói: "Đừng tới, a!..... đừng tới.... Nhân Hoa... Nhân Hoa, Nhân Hoa mau tới cứu em..."

"Mẹ, mẹ sao vậy?" Ôn Hoàn không biết sao mẹ lại như vậy, không biết rốt cuộc bà nằm mơ thấy cái gì, rốt cuộc trong mộng có đi đâu gì kinh khủng mà khiến cho mẹ kinh sợ như vậy.

"Tránh ra, người tránh ra, tôi muốn tìm Nhân Hoa, tôi muốn tìm Nhân Hoa..." Vừa trốn vừa kêu tên của ba.

Ôn Hoàn đâu còn nghĩ được nhiều như vậy, bước tới ôm chặt lấy mẹ, nước mắt đua nhau rơi xuống: "Mẹ, ba đã mất, ba đã mất, ba đã mất rồi!"

"Thả tôi ra, thả tôi ra, các người là người xấu, tôi muốn đi cứu Nhân Hoa, ông ấy bị oan, ông ấy bị oan!" Mẹ Ôn kêu la, tâm tình rất kích động, tay không ngừng đánh vào người Ôn Hoàn, vừa cầu vừa cào.

Ôn Hoàn không quan tâm tới vết thương liều chết ôm lấy mẹ không buông tay: "Ba đã mất không về được nữa, mẹ, mẹ tỉnh lại có được hay không?!" Ôn Hoàn nói, mỗi câu mỗi chữ rơi vào trong lòng đều là nước mắt, cô không muốn, thực sự không muốn nhớ lại.

"Đã chết..." Cũng không biết có phải mẹ Ôn nghe được hay không mà đột nhiên buông cánh tay Ôn Hoàn ra, tự lẩm bẩm nói: "Đã chết, Nhân Hoa đã chết... Nhân Hoa ông ấy đã chết..."

Ôn Hoàn buông mẹ ra, từ phía sau mẹ đi vòng lên phía trước nhìn bộ dạng mẹ ngơ ngác lặng người, trong lòng có loại đau đớn không nói thành lời: "Mẹ, mẹ đừng như vậy, mẹ như vậy khiến cho con thật sự đau lòng..."

Mẹ Ôn dường như không nghe thấy Ôn Hoàn nói chút gì, cả người chìm đắm trong suy nghĩ của mình, ánh mắt ngây dại tự lẩm bẩm: "Nhân Hoa đã chết, ông ấy không cần tôi nữa... Nhân Hoa là bị hại chết, bọn họ hãm hại Nhân Hoa, là bọn họ bức chết Nhân Hoa, là bọn họ bức chết Nhân Hoa..."

"Mẹ, mẹ đang nói gì vậy." Mẹ Ôn nói quá nhỏ khiến cho Ôn Hoàn không nghe rõ, cô lau nước mắt dìu mẹ đi tới ghế sofa.

Mẹ Ôn mặc cho Ôn Hoàn đỡ, miệng không ngừng nói: "Nhân Hoa bị bọn họ hại chết, Nhân Hoa là bị bọn họ hại chết..."

Lần này rốt cuộc Ôn Hoàn đã nghe rõ ràng, ngồi ở trên ghế sofa cầm tay mẹ hỏi: "Mẹ, mẹ nói ba là bị hại chết ư? Là ai, ai đã hại?"

Mẹ Ôn lẳng lặng xoay đầu nhìn Ôn Hoàn, mãi hồi lâu sau dường như mới nhận ra Ôn Hoàn, chợt giơ tay nắm vai Ôn Hoàn kêu lên: "Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn, con là Tiểu Hoàn?!"

Ôn Hoàn liên tục gật đầu, nói: "Là con, là con, con là Tiểu Hoàn."

Mẹ Ôn hơi thẩn bí nhìn Ôn Hoàn nói, giống như là sợ người khác nghe được, giọng nói có ý đề rất thấp: "Tiểu Hoàn, ba con bị người ta hại chết, là những người đó bức chết ba con, những người xấu đó."

Trong lòng Ôn Hoàn chấn động nhìn mẹ nhất thời không nói ra lời, có người hại chết ba? Vì vậy ba thật sự là bị người ta vu cáo hãm hại?!

Mẹ Ôn cũng không quan tâm Ôn Hoàn có nghe hay không mà chỉ không ngừng nén giọng lầm bầm nói ba Ôn bị người ta hại chết, những người đó thật đáng sợ.

Ôn Hoàn lấy lại tinh thần vội cầm tay mẹ hỏi: "Mẹ, mẹ đang nói gì vậy, ba bị hại chết sao? Là ai? Là ai đã hại chết ba?"

Mẹ Ôn quay đầu ngây ngẩn nở nụ cười: "Là bọn hắn, chính là bọn hắn, là bọn hắn hại chết ba con, bọn họ sẽ không chết tử tế được."

"Là ai, nói cho con biết là ai? Thành Dân Sơn ư? Có phải là Thành Dân Sơn không?" Ôn Hoàn theo bản năng nghĩ tới Thành Dân Sơn, ông ta và ba vẫn luôn là cộng sự nhưng gặp chuyện không may chỉ có ba còn ông ta sau đó lại thăng chức.

Mẹ Ôn không biết có nghe được hay không mà chỉ lắc đầu sau đó không nói lời nào.

"Mẹ!" Ôn Hoàn gấp đến độ lay bà: "Nói cho con biết, ba có phải bị người ta hãm hại hay không, có phải là Thành Dân Sơn không? Có phải hay không?"

Mẹ Ôn không nói lời nào chỉ lẳng lặng nhìn phía trước sau đó đột nhiên bật cười ngây ngẩn, cứ như vậy nhiều lần.

"Mẹ, mẹ nói cho con biết đi!" Ôn Hoàn sốt ruột sắp khóc, cầm bả vai mẹ lay mạnh, cô nghĩ nhất định mẹ biết đi đâu gì đó.

Cửa ở phía sau bị người mở, là bác Trương đi chợ trở về, mới vào nhà đã nhìn thấy Ôn Hoàn đang lay mẹ Ôn hỏi gì đó, thậm chí trên mặt còn rơi

lệ, vội vàng buông các thứ ở trong tay xuống đi tới chỗ cô hỏi: "Sao vậy, xảy ra chuyện gì?" Mắt liếc tới cánh tay Ôn Hoàn bị cào xước còn đang chảy máu, cơ bản có thể đoán ra được chuyện gì xảy ra: "Có phải lại phát bệnh không?" Vừa nói vừa bước tới kéo cánh tay cô nhìn: "Sao lại cào thành như vậy, đầu chảy máu rồi."

"Cháu không sao." Ôn Hoàn rút tay về, hiện giờ thứ cô quan tâm nhất là những lời mẹ vừa nói có ý gì, giữ vai mẹ Ôn hỏi: "Mẹ, mẹ nói cho con biết, chuyện năm đó có phải là Thành Dân Sơn hại ba hay không? Còn ai biết chuyện này nữa không?"

"Thành Dân Sơn..." Mẹ Ôn lẩm bẩm ngẩng đầu nhìn Ôn Hoàn hỏi: "Thành Dân Sơn là ai?"

"Mẹ, mẹ không nhớ Thành Dân Sơn ư?" Ôn Hoàn truy hỏi.

Mẹ Ôn nhìn cô một lúc lâu rồi nở nụ cười, giờ tay chỉ cô nói: "Ha ha, tôi nhớ Thành Dân Sơn, cô chính là Thành Dân Sơn, cô chính là Thành Dân Sơn, ha ha cô là Thành Dân Sơn, ha ha..." Mẹ Ôn vừa cười vừa giờ tay kéo bác Trương ở bên cạnh có phần kích động chỉ vào Ôn Hoàn nói: "Cô ta là Thành Dân Sơn, cô ta thật sự là Thành Dân Sơn."

Bác Trương có phần bất đắc dĩ cười trừ, quay đầu nhìn Ôn Hoàn nói: "Thiếu phu nhân, cô đừng gặng hỏi nữa, bà Ôn hiện giờ có hỏi cũng không được gì."

Ôn Hoàn có phần nản lòng ngồi ở trên ghế sofa, tay chống lên trán, mặt hiện lên vẻ mệt mỏi và uể oải.

Lúc buổi tối Lục Thần trở về đã gần tám giờ, bác Trương đang ở trong phòng khách thu dọn đồ đạc thì thấy anh về liền lễ phép hỏi: "Cậu chủ đã ăn chưa, tôi để phần cơm tối cho cậu, có muốn tôi hâm nóng lên không?!"

Lục Thần không trả lời bà mà chỉ hỏi: "Ôn Hoàn đâu?"

Bác Trương chỉ tay vào căn phòng nhỏ giọng nói: "Buổi chiều bà Ôn phát bệnh đã cào rách tay Thiếu phu nhân, giờ vừa mới ngủ, Thiếu phu

nhân ngay cả cơm tối cũng không ăn."

Lục Thần theo bản năng nhú mào quay đầu nói với bác Trương: "Đem thức ăn hâm lại đi."

Bác Trương gật đầu, vội vàng buông các thứ ở trên tay xuống đi về phía phòng bếp.

Khi Lục Thần đẩy cửa đi vào thì thấy Ôn Hoàn ngối ở cạnh giường chăm chú bất động nhìn gương mặt của mẹ Ôn, trên mặt không nhìn ra một chút tâm tình nào.

Lục Thần khẽ thở dài, lặng lẽ bước vào cửa, tay nhẹ nhàng đặt ở trên bả vai của cô.

Lúc này Ôn Hoàn mới xoay đầu lại, nhìn anh một lúc lâu mới hỏi: "Anh đã về rồi à."

Lục Thần gật đầu, thấy tay cô bị cào có chút sưng đỏ chân mào không khỏi gất gao nhú chặt lại, cúi người xuống kéo tay cô qua nhìn chăm chăm một lúc lâu mới thấp giọng hỏi: "Đau không?"

Ôn Hoàn không nói gì chỉ bình tĩnh nhìn anh.

Lục Thần cũng không hỏi thêm gì nữa, nắm tay kéo cô đứng dậy ra khỏi căn phòng. Dắt cô quay trở lại phòng ngủ chính, để cho cô ngối ở trên giường còn mình thì xoay người rời khỏi phòng, không bao lâu sau mang theo một hộp cứu thương nhỏ từ bên ngoài đi vào.

Từ trong hộp cứu thương lấy ra cồn và thuốc đỏ, kéo tay cô qua đầu tiên dùng cồn nhẹ nhàng quét ở trên vết thương của cô. Vết thương bị rách da lộ ra thịt, dung dịch cồn lướt qua khiến cho Ôn Hoàn không khỏi rụt người một cái, hơi có phần run rẩy.

Lục Thần ngừng đầu nhìn vào mắt cô không nói gì, lúc lấy thêm cồn khử trùng cũng không chế lực nhẹ nhàng hơn. Sau khi dùng cồn khử trùng

Lục Thần mới dùng bông chấm thuốc đỏ thoa lên vết thương, thoa xong còn đặc biệt cầm tay cô lên đặt ở bên miệng khẽ thổi khí.

Ôn Hoàn nhìn anh một lúc lâu sau mới mở miệng gọi anh: "Lục Thần."

Lục Thần ngẩng đầu, cất tiếng trả lời: "Ừ." Rồi đưa tay nhẹ nhàng kéo cô ôm vào trong lòng.

Ôn Hoàn tựa ở trong ngực anh khẽ mở miệng: "Mẹ nói ba bị người ta hại chết."

Lục Thần không nói gì chỉ ôm lấy cô, tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

"Nhưng em không biết câu nào của mẹ là thật." Tựa ở trong ngực anh lắc đầu, Ôn Hoàn thực sự không biết câu nói kia của mẹ là thật không, có thể tin tưởng hay không.

Lục Thần cúi đầu hôn lên tóc cô, nhẹ giọng an ủi: "Đừng suy nghĩ nhiều, em mệt mỏi quá rồi."

Ôn Hoàn lắc đầu: "Nhưng em thực sự không tin ba làm chuyện phạm pháp như vậy, em muốn tin lời mẹ nói là sự thật, ba chính là bị người ta vu cáo hãm hại."

Lục Thần vỗ cô dỗ dành an ủi: "Được rồi, không cần nghĩ nữa, đầu đã qua rồi."

Ôn Hoàn từ trong lòng anh lui ra ngoài, ngẩng đầu rút nước mắt nhìn anh nói: "Lục Thần, anh giúp em tra lại chuyện năm đó có được không?" Cô chỉ muốn đi đầu tra ra sự thật, nếu như ba thật sự bị người ta hãm hại, cô sẽ không để cho ba công tội danh đó cả đời.

Lục Thần gật đầu đồng ý: "Được." Thực ra từ lúc ở Thanh Đảo cô tựa ở trong ngực mình khóc anh đã liên tục nhờ bạn đi đầu tra chuyện năm đó, nhưng chỉ là chuyện này xem ra dường như cũng không hề đơn giản như bọn họ nghĩ, trong đó có dính dáng tới nhiều người cấp cao, nhất thời khó

mà có kết quả, anh cũng không muốn để cho cô thất vọng nên mới định chờ tất cả sự việc được rõ ràng mới nói cho cô biết.

Nhìn anh Ôn Hoàn hít mũi một cái nói: "Cám ơn anh."

Lục Thần giờ tay xoa xoa đầu của cô nói: "Đồ ngốc." Rồi kéo tay cô đứng lên: "Nào, theo anh đi ăn cơm tối, hôm nay tối giờ vẫn chưa ăn đâu." Vừa nói vừa không đợi cô từ chối liền kéo tay ra khỏi phòng.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 63: Phu Nhân Nhà Họ Thành

Không có hợp báo, tất cả các hoạt động đại diện cho doanh nghiệp cũng đều bị chị Lynda sắp xếp tới sau này hoặc là tìm người thay thế cô.

Cuộc sống vốn đang bận rộn vất vả giờ thoảng cái nhàn hạ, mỗi ngày ngoài đợi ở nhà vẫn là đợi ở nhà, bởi vì các bài báo đưa tin về thân thế của cô bây giờ vẫn đang xôn xao.

Bên kia chị Lynda vẫn bận rộn như trước, chỉ có đi đâu không bận với các buổi tuyên truyền của cô mà là đang vội vàng xây dựng hình tượng cho Tiểu Lâm, thậm chí còn tìm thầy phong thủy lấy tên mới cho Tiểu Lâm là Lâm Tiểu Vụ.

Rất nhiều quảng cáo trước kia của Ôn Hoàn giờ đều bị Lâm Tiểu Vụ nhận lại, xem ra chị Lynda đang muốn chế tạo lại một Ôn Hoàn khác.

Ôn Hoàn đối với những chuyện đó thật ra cũng không buồn để ý, vốn làm cái nghề này chẳng qua là hành động bất đắc dĩ, cũng không có bao nhiêu lưu luyến với nghề này. Cô vẫn luôn phiên chán với mấy loại yến tiệc, hợp báo đi không xong ở cũng không được đó. Giờ đi đâu cô quan tâm nhất không phải những thứ kia mà chính là điểm đáng nghi trong vụ án của ba lúc trước.

Ngày đó mẹ nói vẫn còn khiến cho lòng cô sợ hãi, cô không biết rốt cuộc mẹ biết bao nhiêu, che giấu cô bao nhiêu, nhưng bây giờ với tình trạng này của mẹ mà nói cho cô biết thì rõ ràng là chuyện không có khả năng, cho nên cô chỉ có thể cầu xin Lục Thần đi tìm hiểu.

Gần đây trong đơn vị Lục Thần cũng bẽbộn nhiều việc, ngoài huấn luyện với cường độ cao hàng ngày còn phải giấu diếm chuyện với quân

đội, có lẽ là không muốn cô lo lắng nên anh rất ít nói chuyện công việc của anh.

Đề quyền sách trên tay xuống, đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, trong phòng khách bác Trương đang thu dọn tạp chí trên bàn trà.

Bác Trương thấy Ôn Hoàn đi ra vội buông đũa trong tay xuống hỏi: "Thiếu phu nhân muốn tôi chuẩn bị điểm tâm cho cô không?"

Ôn Hoàn lắc đầu, làm nghệ sĩ nhiều năm như vậy sức ăn của cô cũng bị chị Lynda khống chế nghiêm ngặt, ngoài bữa ăn chính thì điểm tâm và trà chiều cùng bữa ăn khuya hay những thứ khác đều không có quan hệ gì với cô.

Nhìn một lát gian phòng của mẹ, cô hỏi: "Mẹ cháu tỉnh chưa?" Buổi trưa đỡ mẹ ngủ đến giờ cũng đã hơn hai giờ.

"Vẫn chưa, tôi vừa đẩy cửa vào xem." Bác Trương trả lời.

Ôn Hoàn gạt đầu, xoay người đi tới căn phòng của mẹ. Đẩy cửa đi vào, trên giường mẹ Ôn vẫn còn đang ngủ, nhắm mắt lại nhìn qua trên mắt vẫn giống như người bình thường, yên tĩnh như một đứa bé.

Nhẹ tay mơn trớn khuôn mặt của mẹ, đem sợi tóc rơi trên trán vén qua một bên, nhẹ giọng khẽ thở dài một cái, cô không biết nên làm như thế nào, vô cùng muốn mẹ khỏe lại nhưng chỉ có thể hoàn toàn bất lực ngẩng nhìn mẹ như vậy.

Điện thoại di động ở phía sau vang lên, lo sẽ đánh thức mẹ nên Ôn Hoàn vội vàng nhấn phím nghe rồi đứng dậy đi ra ngoài.

"Alo." Khẽ hạ thấp giọng nói, tay nhẹ nhàng đóng cửa lại.

"Là anh." Bên kia đầu dây truyền đến tiếng nói trầm trầm của Thành Việt.

Tay ngừng lại, sắc mặt thoáng cái hơi lạnh xuống, không nói gì, vừa mới đưa tay chuẩn bị tắt điện thoại thì nghe thấy anh ta bên kia đầu dây nói: "Chờ chút Tiểu Hoàn, anh chỉ muốn biết em có tốt không."

Ôn Hoàn cười nhạt: "Có liên quan gì đến anh sao?" Ngày trước anh ta còn không hỏi, giờ lại hỏi, thật giống như truyện cười tiểu lâm.

"Anh biết em hận anh, nhưng anh chỉ muốn nói cho em biết, có một số việc không phải anh có thể lựa chọn."

"Anh có thể lựa chọn hay không cũng đừng gọi điện thoại tới nữa!" Ôn Hoàn nói xong liền cúp điện thoại luôn, cô không muốn nói thêm một chữ nào với người nhà họ Thành nữa!

"Thiếu phu nhân, cô không sao chứ." Trong phòng khách bác Trương có phần lo lắng nhìn cô.

Ôn Hoàn ngẩng đầu lắc một cái không nói gì, ngực vì tức giận mà vẫn còn có phần phập phồng kịch liệt.

"Lại là công việc sao?" Bác Trương thận trọng nói.

Ôn Hoàn suy nghĩ một chút liền gật đầu rồi đi tới ghế sofa trong phòng khách.

Thấy cô ngồi xuống, bác Trương xoay người quay về phòng bếp lấy cho cô cốc nước: "Uống nước đi."

"Cảm ơn bác Trương." Ôn Hoàn giơ tay đón lấy rồi uống một ngụm.

Có lẽ là muốn dời đi lực chú ý của Ôn Hoàn, bác Trương nhìn căn phòng của mẹ Ôn nói: "Tôi thấy hay là mang mẹ cô ra ngoài đi dạo một lát, dù sao nơi này cũng từng là chỗ hai người sống trước kia, nói không chừng có thể nhớ lại chút gì."

Nghe vậy Ôn Hoàn nhìn bà, nếu thực sự có thể cũng tốt nếu không đoán chừng cũng chỉ như bây giờ thôi.

Suy nghĩ một hồi, cô gật đầu nói: "Nếu không thì lát nữa mang mẹ ra ngoài đi loanh quanh vậy."

"Vâng, được, tôi đi chuẩn bị mấy thứ."

Mẹ Ôn ngủ một giấc rất dài, lúc tỉnh lại đã gần chạng vạng tối. Bác Trương và Ôn Hoàn đầu đã chuẩn bị xong, bác Trương mang theo tấm chăn mỏng và nước, ngoài ra cũng đẩy xe lăn đi ra.

Ôn Hoàn không trang điểm làm cho vẻ mặt bình thường so với khuôn mặt trang điểm đậm xinh đẹp trên màn hình khác nhau khá lớn, cho nên chỉ cần mặc một chiếc áo Tshirt rộng rãi, đeo kính râm và đội mũ lưỡi trai, người ngoài không chú ý sẽ không phát hiện ra cô chính là đại minh tinh trên màn ảnh.

Hôm nay tâm tình mẹ Ôn khá yên ổn, im lặng ngồi ở xe lăn tùy ý Ôn Hoàn vừa đẩy đi vừa nhìn xung quanh, cũng không nói gì, thậm chí ngay cả biểu cảm trên mặt cũng không thay đổi bao nhiêu.

Đi được vài mét mà không mang bà đi xa, chỉ đi dạo ở mấy con phố gần khu nhà ở, cô không dám đưa mẹ đi quá xa, cũng không dám đến những con đường trước kia mà mẹ đã quen thuộc, cô không biết mẹ sẽ có phản ứng gì, cô không dám quá vội vàng, có lẽ từ từ từng bước một sẽ tốt hơn.

Thực ra vài năm không quay lại, thành phố thay đổi rất nhiều, một số khu nhà lâu năm đã được xây dựng lại, nhà cao tầng san sát, so với mấy năm trước thật sự có phần không nhận ra.

Thực ra căn nhà này của Lục Thần vốn khá gần trung tâm thành phố, đường đi thuận tiện, số lượng xe chạy cũng tương đối nhiều. Ba người đi sát gần tới khu cây cỏ, gần khu nhà ở có một công viên không bán vé vào cửa, rất nhiều người già và trẻ em gần đó cũng đến nơi này tản bộ thư giãn.

Ôn Hoàn đẩy mẹ Ôn vào công viên dừng lại bên cạnh một ghế đá, lo mẹ Ôn khát nước liền cần lấy bình nước bác Trương đang cần đưa cho mẹ.

Mẹ Ôn không nhìn cô cũng không há miệng, mắt vô hồn nhìn chăm chăm dưới đất, nét mặt đờ đẫn.

Ôn Hoàn có chút chán nản lắc đầu, lại cầm đưa trả lại bình nước cho bác Trương, ngồi ở trên ghế đá tay quạt quạt cho mẹ, nhìn bác Trương nói: "Bác Trương, bác cũng ngồi nghỉ một lát đi."

Bác Trương cất tiếng gật đầu trả lời rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Sắc trời từ từ tối lại, người trong công viên cũng chậm rãi rời đi, một số phụ huynh đón trẻ con tan học xong cũng không lập tức về nhà ngay mà đi tới bên này đi dạo.

Xa xa có bé gái cười đùa chạy nhảy, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn người mẹ đi phía sau bé kêu lên: "Mẹ, mẹ mau tới đây, mau tới bắt con đi, hihi..."

"Được, mẹ tới rồi đây." Là một người mẹ trẻ tuổi, trên mặt mang theo nụ cười cứng chiu.

Ôn Hoàn có phần buồn ngủ nói: "Trước khi cháu hai mươi tuổi cũng giống như đứa bé kia, sống rất vui vẻ rất hồn nhiên." Chẳng qua là sau khi hai mươi tuổi, những mất mát và thay đổi to lớn đã khiến cho cô không còn nụ cười hồn nhiên như vậy nữa.

Bác Trương nhìn cô có phần không biết nên tiếp lời như thế nào.

Lấy lại tinh thần nhìn mẹ, Ôn Hoàn nói: "Hiện giờ cháu cái gì cũng không muốn, chỉ cần mẹ có thể khỏe lại là được rồi, ngoài ra là sự trong sạch của ba."

Bác Trương không biết nên nói gì chỉ có thể an ủi nói: "Sẽ khá hơn thôi."

Ôn Hoàn khẽ cười với bà, thực ra cô biết trong khoảng thời gian này đi cùng cô, nếu như không có bà hỗ trợ, cô một mình đem theo mẹ sẽ rất khó khăn.

"Cám ơn bác, bác Trương." Ôn Hoàn thật lòng cảm ơn.

Bác Trương dường như hơi ngượng ngùng nói: "Ôi chà, nói những thứ này làm gì." Vừa nói vừa quay đầu đi không nhìn cô nữa.

Ba người ng ồi ở trong công viên một lúc lâu, bác Trương nhìn đ ồng hồ đeo tay rồi nói muốn về trước chuẩn bị bữa tối. Ôn Hoàn thấy mẹ nhìn chằm chằm những đứa trẻ chơi đùa trong công viên có vẻ chăm chú nên quyết định ng ồi cùng mẹ thêm lát nữa.

Sắc trời dần dần mờ mịt, gió đêm thổi tới khiến cho Ôn Hoàn lo mẹ sẽ bị lạnh liền đem chiếc chăn choàng bác Trương chuẩn bị lúc trước đắp lên người mẹ.

Đắp xong đang định rút người lại thì nghe thấy mẹ khẽ lúu rúu: "Tiểu Hoàn..."

Ôn Hoàn ng ẩng đầu, thấy mẹ đang chăm chú nhìn mình, có phần kích động nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, nhìn mẹ thận trọng hỏi: "Mẹ, mẹ gọi con ư?"

Mẹ Ôn giơ tay lên khẽ chạm tới gương mặt của Ôn Hoàn, vẻ mặt vẫn còn hơi đờ đẫn, chỉ lẩm bẩm cất tiếng gọi tên Ôn Hoàn: "Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn..."

Ôn Hoàn cười kh ỏ, cô biết mẹ chỉ là đột nhiên nghĩ đến tên này mà không phải là do thực sự nhớ tới đi ầu gì hay cái gì.

Giơ tay nắm lấy tay của mẹ g ắt gao dán vào gò má của mình, cọ cọ lòng bàn tay của mẹ, tự nói: "Mẹ, khi nào thì mẹ mới khỏe lại."

Mẹ Ôn không nói gì chỉ đờ đẫn nhìn chằm chằm vào gương mặt của cô như cũ, ánh mắt có phần rời rạc.

Hai người ở trong công viên một h ồi lâu cho đến khi bác Trương gọi điện tới hỏi có cần bà tới đón họ không, lúc này Ôn Hoàn mới định đưa mẹ trở về, song cũng không xa lắm cho nên kêu bác Trương không cần tới.

Trên đường trở về mẹ Ôn vẫn im lặng ngồi ở trên xe lăn như trước, Ôn Hoàn bỏ kính râm vào trong túi, chậm rãi đẩy mẹ đi về nhà.

Khi gần đến cửa khu nhà đột nhiên ven đường có một chiếc xe Audi màu đỏ dừng lại bên cạnh các cô, cửa kính xe bị người hạ xuống, Ôn Hoàn nghe thấy người kia nhìn chằm chằm mẹ rồi kêu lên: "Hiếu Cần?!"

Ôn Hoàn quay đầu nhìn người trong xe sửng sốt một lúc lâu, mãi sau mới nhận ra người kia, không phải ai khác mà chính là mẹ của Thành Việt, vợ của Thành Dân Sơn - Tưởng Tuệ Phương!

Ôn Hoàn lập tức xoay lại đẩy mẹ muốn rời đi, cô không muốn có dính dáng gì tới người của nhà họ Thành, một chút cũng không muốn.

Tưởng Tuệ Phương thấy bọn họ muốn đi liền vội vàng bước từ trên xe xuống: "Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn, cháu chờ một chút." Vừa gọi vừa chạy tới chỗ các cô.

Ôn Hoàn không vui đưa mẹ Ôn đi, không ngờ thoáng cái đã bị bà ta đuổi kịp.

Tưởng Tuệ Phương kéo tay của Ôn Hoàn, nhìn mẹ Ôn đang ngồi trên xe lăn, tâm tình cả người có phần kích động: "Hiếu Cần, thật sự là hai người, thật sự là hai người rồi!"

Ôn Hoàn hất tay của bà ta ra, lạnh giọng nói: "Làm phiền bác tránh ra."

"Tiểu Hoàn, bác là dì Phương mà, cháu không nhận ra sao?"

Ôn Hoàn quay đầu nhìn bà ta nói: "Tôi không muốn gặp lại bất cứ người nào của nhà họ Thành nữa!"

"Cháu..." Tưởng Tuệ Phương sửng sốt, lại nghĩ đến điều gì đó ánh mắt của bà có phần hồ thẹn.

Cúi đầu muốn nói chuyện cùng mẹ Ôn thì lúc này mới để ý thấy nét mặt của mẹ Ôn, có phần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ôn Hoàn: "Hiếu Cần

bà ấy sao vậy?"

"Không liên quan đến chuyện của bác." Ôn Hoàn lách khỏi bà ta, đẩy mẹ đi về phía trước.

Tưởng Tuệ Phương muốn đuổi theo nhưng vì dừng xe ở giữa đường chặn những chiếc xe đi lại ở phía sau cho nên không ít chủ xe vừa nhấn còi vừa thò đầu ra mắng chửi, cuối cùng bất đắc dĩ chỉ có thể xoay người lái xe dừng ở một bên trước.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 64: Em Yêu Anh

Ôn Hoàn đẩy mẹ Ôn quay về, toàn bộ vẻ mặt cũng thay đổi, giống như là phía sau có người truy đuổi, về đến nhà liền vội vã đóng cửa lại.

Bác Trương đi từ trong phòng bếp ra, thấy bộ dạng hốt hoảng của cô vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Ôn Hoàn chỉ lắc đầu nói: "Không có gì. Vừa nói vừa đẩy mẹ vào phòng, như là đang tránh né cái gì, đóng cửa thật chặt lại."

Bác Trương không yên tâm sợ xảy ra chuyện gì, bước tới gõ nhẹ lên cửa nói: "Thiếu phu nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, cô mở cửa ra có được không?"

Một lúc lâu sau Ôn Hoàn mới mở cửa phòng ra, tâm tình so với vừa rồi đã ổn định hơn rất nhiều, cô nhìn bác Trương lắc đầu: "Bác Trương, cháu thực sự không có việc gì, bác đừng hỏi nữa, chỉ là cháu gặp phải người không muốn gặp mà thôi."

Thấy cô như vậy bác Trương cũng không tiện hỏi thêm gì nữa, liếc nhìn mẹ Ôn đang ngồi yên lặng trong phòng nói: "Thời gian không còn sớm nữa, có muốn chuẩn bị cơm cho bà Thái ăn không?"

Ôn Hoàn giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, đúng là không còn sớm nữa, gật đầu nói: "Bác chuẩn bị thức ăn đi, cháu đẩy mẹ ra."

Buổi tối đợi đến lúc Lục Thần trở lại bác Trương vẫn còn chưa ngủ đang ở trong phòng khách dọn dẹp đồ đạc, bác Trương nói qua loa chuyện xảy ra ngày hôm nay, đặc biệt là biểu cảm hoảng hốt của Ôn Hoàn lúc quay về.

Lục Thần hơi nhú mào, gật đầu tỏ ý đã biết. Ôn Hoàn cũng vẫn còn chưa ngủ đang ở trong phòng mẹ Ôn, ng ồi ở đầu giường của bà.

Lục Thần khẽ đẩy cửa đi vào thì thấy cô đang ng ồi ở đầu giường suy nghĩ chuyện gì đó đến nỗi thất thần, khẽ khàng đi về phía cô, vỗ nhẹ lên bả vai cô làm cho cô phục hồi lại tinh thần.

Ôn Hoàn quay đầu nhìn anh, bình thần khẽ cười với anh, lo lắng mẹ đang ngủ yên ổn ở trên giường nên hạ giọng nói với anh: "Về ồi ạ."

Lục Thần gật đầu với cô, đưa tay chỉ chỉ ra bên ngoài, cố gắng làm đè nén giọng nói của mình: "Ra ngoài ăn cơm với anh."

Ôn Hoàn gật đầu: "Vâng." Sau khi anh quay về đơn vị vì một số huấn luyện và thi đấu gì đó thì thời gian hai người gặp mặt nhau mỗi ngày cũng không nhiều. Sáng sớm lúc cô còn chưa tỉnh anh đã ra cửa cho nên bình thường hai người chỉ có thời gian ngắn ngủi buổi tối để gặp mặt nhau, đôi khi cô lo anh phải đi lại giữa đơn vị và ở nhà sẽ rất mệt mỏi nên kêu anh ở lại trong đơn vị nhưng anh không chịu, nói một ngày không nhìn thấy cô đã cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Ôn Hoàn biết thật ra anh lo lắng cho cô, lo lúc này không có anh ở bên cạnh mình sợ cô sẽ suy nghĩ linh tinh, nhưng thấy anh đi lại hai bên như vậy làm sao cô không đau lòng vì những vất vả của anh.

Bác Trương sau khi hâm nóng thức ăn cho hai người liền trở về phòng, để cho bọn họ có nhiều thời gian hơn một chút. Ôn Hoàn ng ồi đối diện anh, nhẹ nhàng mỉm cười nhìn anh, cũng không nói gì mà chỉ lặng lẽ nhìn anh như thế, cùng anh ăn cơm.

Lục Thần gấp một miếng thịt đưa tới trước cô: "Cái này ăn rất ngon."

Ôn Hoàn nhìn chằm chằm miếng thịt kia, có chút bất đắc dĩ nói: "Em ăn ồi, Lục tiên sinh."

Lục Thần cũng không rút lại đôi đũa mà kiên trì nói: "Bà Lục, nỗ lực cùng anh ăn một miếng đi."

Biết anh là người cố chấp giống như đầu bò, Ôn Hoàn cũng chỉ đành thuận theo mà há miệng ăn.

"Như vậy mới ngoan." Người nào đó hài lòng gật đầu, lại nuốt vài miếng cơm sau đó lại gắp một miếng khác đưa tới trước mặt cô, biểu cảm kia vẫn là bộ dạng không cho phép từ chối.

Ở đây bị người cưỡng bức lần nữa ăn xong vài miếng thịt, Ôn Hoàn giả vờ tức giận nói: "Anh bạn Lục Tiểu Thần, anh đủ rồi đó." Cả buổi tối hại cô ăn nhiều như vậy, rốt cuộc là anh muốn thế nào chứ!

"Cô bé Ôn Tiểu Hoàn, em quá gầy! Như vậy mà em rất đau xương cốt, đây là em đang tổn hại lợi ích của anh!" Lục Thần nói xong liền nghiêm trang, một bộ không khoan nhượng.

Ôn Hoàn có phần bị anh đánh bại, vẻ mặt đau khổ nói: "Anh làm cho em ăn nhiều như vậy, không phải là em không muốn ăn mà là em thực sự ăn không vô, ăn nhiều dạ dày sẽ khó chịu." Tất nhiên cứng rắn không được thì chỉ có thể chuyển sang mềm.

Chiều này quả nhiên đối với người nào đó có tác dụng, vừa nghe nói cô ăn nhiều dạ dày sẽ khó chịu liền vội vàng rút lại đôi đũa bỏ luôn vào miệng của mình, vừa nhai thức ăn vừa nói: "Dạ dày em là dạ dày chim sẻ à, lớn quá nhỉ, sắp vượt qua cá vàng rồi." Lần nữa nói xong, chân mày cũng không chịu được hơi nhíu lại.

Ôn Hoàn le lưỡi một cái với anh, hoàn toàn không quan tâm mà đi trêu chọc anh.

Lục Thần lại cúi đầu ăn cơm, giống như lơ đãng hỏi: "Hôm nay ở nhà làm gì?"

"Đưa mẹ ra ngoài đi dạo một chút." Ôn Hoàn nói sự thật.

"Gặp người nào sao?" Lục Thần hỏi, đánh mắt nhìn cô một cái.

Ôn Hoàn khẽ thở dài nói: "Bác Trương nói gì với anh à."

Lục Thần buông bát, chăm chú nhìn cô nói: "Bác Trương chỉ lo lắng cho em, anh cũng vậy."

Ôn Hoàn gật đầu, làm sao cô không biết bọn họ quan tâm cô, suy nghĩ một lát rồi mở miệng nói: "Lúc xế chiều ngày ở công viên cùng mẹ một lúc, khi quay về đến cửa khu nhà thì gặp mẹ của Thành Việt."

Không cần hỏi nhiều Lục Thần cũng đã đoán được.

Ôn Hoàn cũng không nói thêm nữa, thực ra cũng không có gì, chỉ là gặp một người quen trước kia mà vừa vặn người này có thể có liên qua đến án tử của ba cô mà thôi.

Đợi anh cơm nước xong Ôn Hoàn vừa dọn dẹp bát đĩa vừa nhắc Lục Thần đi tắm trước.

Đợi Ôn Hoàn thu dọn xong tiện thể rửa sạch mấy chiếc bát kia rồi vào phòng của mẹ nhìn thoáng qua sau đó mới trở về căn phòng của cô và Lục Thần.

Lúc đi vào nước trong phòng tắm vẫn còn mở, Ôn Hoàn ngày ở trên giường tiện tay đem tạp chí qua nhìn, toàn là một số tin đồn vô vị, giả giả thật thật.

Nhưng ngược lại có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy tin tức của Văn Phong trên tạp chí, vì trong ấn tượng của cô Văn Phong rất ít xuất hiện trên những loại tạp chí buôn chuyện như thế này, mà càng khoa trương khi nói là Văn Phong tự nhiên mất tích, bỏ bom các hoạt động quảng cáo doanh nghiệp, hiện giờ ngay cả công ty quản lý cũng không tìm được tung tích của anh ta, thậm chí công ty của anh ta còn nói, nếu trong vòng một tuần Văn Phong không xuất hiện coi như anh ta vi phạm hợp đồng, sẽ đến tòa án tố tụng anh ta.

Ôn Hoàn không biết những đi đầu này là thật hay giả, đem điện thoại di động tới định gọi cho anh ta, cô không biết có kết nối được hay không nhưng dù sao cũng là chỗ quen biết, hai người từng hợp tác cùng nhau,

hơn nữa hợp tác cũng không quá tệ hay quá vui vẻ, coi như quan tâm một chút cũng không sao.

Nghĩ vậy liền tìm số của anh ta trong điện thoại, sau đó gọi cho anh ta. Điện thoại mới reo lên liền lập tức chuyển tới giọng nói của nhân viên chăm sóc khách hàng không mang theo bất kì tâm tình và tình cảm gì, nhắc nhở số máy cô vừa bấm tạm thời không thể liên lạc được.

Cúp điện thoại xong đúng lúc Lục Thần từ trong phòng tắm đi ra, bên hông quấn một chiếc khăn lông, thân trên để trần, thấy cô cần điện thoại di động bên vừa lau tóc vừa hỏi: "Đã trễ thế này còn gọi cho ai vậy?"

Ôn Hoàn lắc đầu, chỉ nói: "Thấy một tin tức định gọi tới hỏi thăm tình hình, nhưng lại không kết nối được."

Lục Thần cúi đầu liếc nhìn tạp chí trên đùi cô thì thấy tin tức của Văn Phong bên hạ giọng thẩn thùi: "Là tên nhãi kia à."

Ôn Hoàn giơ tay đón lấy khăn mặt trong tay anh nói: "Em giúp anh lau."

Lục Thần đương nhiên vui mừng hưởng thụ sự phục vụ của vợ yêu, ngẩng ngay ngẩn ở trên giường cảm thụ ngón tay của cô xuyên qua tóc anh, lực không lớn, rất nhẹ nhàng.

Tóc của Lục Thần cũng không nhiều, hơn nữa lại ngắn cho nên không mất bao lâu đã lau khô bảy tám phần, cô dịu dàng nói: "Được rồi."

Nghe vậy Lục Thần trái lại không ngẩng dậy mà xoay người ngã luôn xuống đùi của cô, nhắm mắt nghiêng đầu nói: "Lỗ tai rất ngứa, giúp anh ngoáy đi."

Ôn Hoàn tức giận vỗ anh, nhưng vẫn cần que ngoáy tai tới cẩn thận ngoáy cho anh, rất sợ sợ ý một chút mình sẽ không khống chế được sức lực.

Lục Thần hưởng thụ nhắm mắt lại, anh thích sự yên lặng như vậy, thích bàn tay nhỏ bé của cô di chuyển ở trên người anh.

Một lúc lâu sau Ôn Hoàn thối thối lỗ tai của anh nói: "Được rồi."

Lục Thần dựa ở trên người của cô nhất thời không có phản ứng, Ôn Hoàn cúi đầu nhìn lại thì mới phát hiện Lục Thần lại ngủ ở trên đùi cô.

Ôn Hoàn than nhẹ, có phần thương anh mệt mỏi, tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của anh, khe lướt qua da thịt của anh, cô không dám động đây, sợ động một cái thôi sẽ đánh thức anh cho nên cứ ng ẩ như vậy để cho anh dựa vào.

Lục Thần dựa ở trên đùi cô ngủ một lúc lâu, mãi đến tận gần 12 giờ, gần đây trong đơn vị cường độ huấn luyện cao vì phải chuẩn bị cho thi đấu tháng sau, hơn nữa còn có một nhóm binh sĩ mới phải tuyển chọn, khắp nơi đều là chuyện này.

Xoay người ng ẩ dậy lúc này mới để ý thấy Ôn Hoàn cứ như vậy tựa ở đầu giường ngủ, còn ngoẹo đầu, thậm chí ngay cả gối đầu cũng không chèn vào.

Lục Thần than nhẹ, xoay người xuống giường định ôm cô nằm xuống để cho cô ngủ thật ngon, nhưng lúc vừa mới giơ tay chuẩn bị di chuyển thì Ôn Hoàn từ từ tỉnh lại, thấy anh hỏi: "Anh tỉnh rồi à."

Lục Thần gật đầu, vừa ôm lấy cô vừa nói: "Sao không gọi anh thức dậy."

"Anh quá mệt mỏi mà." Ôn Hoàn nói, đột nhiên trên đùi truyền tới tê dại khiến cho cô cất tiếng kêu lên, giơ tay la to: "Ôi, đừng, đừng, đừng nhúc nhích, tê, chân tê dại..."

Lục Thần thả cô xuống, vươn tay xuống chân của cô tìm kiếm, vừa xoa chân vừa hỏi cô: "Ở đây à?"

Ôn Hoàn gật đầu, tê dại khiến cho cô đối với xoa bóp của anh nhất thời không có cảm giác nào.

"Sao không gọi anh dậy." Lục Thần ngắng đầu nhìn cô có chút không đầng tình nói.

Ôn Hoàn khế cười với anh: "Em không sao, chỉ là do ngắn lâu tê dại mà thôi, không có chuyện gì lớn được."

Lục Thần cũng không nói gì, chuyên tâm nắn bóp chân giúp cô.

Thấy anh không nói lời nào, một lúc sau Ôn Hoàn mới lên tiếng: "Lục Thần, nếu không sau này anh ở lại ký túc xá trong đơn vị đi, qua lại cả hai nơi thế này rất cực khổ."

Lục Thần ngược mắt nhìn cô một cái, nói: "Chuyện này chúng ta từng thảo luận rắi, như bây giờ rất tốt, anh không cảm thấy mệt mỏi hay khổ cực gì cả."

"Nhưng em sẽ đau lòng vì anh, lo lắng cho anh." Ôn Hoàn nói thẳng ra.

Lục Thần buông chân của cô xuống, nhìn cô chăm chú nói: "Đừng đau lòng vì anh cũng đừng lo lắng cho anh, ăn nhiều một chút, đừng suy nghĩ nhiều chuyện, để cho mình thật tốt."

Ôn Hoàn than nhẹ, nhìn anh hỏi: "Có phải em rất phiền phức không?"

Lục Thần giơ tay nhéo mũi cô, nói: "Anh không chê em là được rắi."

Ôn Hoàn cười, vươn tay ôm lấy cổ anh, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai của anh nói: "Lục Thần, em đã từng nói với anh em rất yêu anh chưa."

"Nói nhiều mấy lần cũng không sao." Lục Thần quay lại ôm cô, khoe miệng mang theo nụ cười.

Nghe lời, Ôn Hoàn nói vào lỗ tai của anh: "Lục Thần, em yêu anh, rất yêu, rất yêu anh."

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 65: Mỗi Tình Đầu Của Lục Viện

Lúc Ôn Hoàn nhận được điện thoại của Văn Phong thì cô đang ăn sáng, bác Trương ra ngoài mua đồ ăn còn mẹ đang ngủ. Nhưng so với việc Văn Phong gọi điện cho cô thì bất ngờ hơn là anh ta gọi tới để hỏi cô có thể sắp xếp cho anh ta gặp mặt Lục Viện được hay không.

"Bây giờ anh đang ở đâu?" Ôn Hoàn hỏi, hiện giờ công ty của anh ta đang liên tục tìm anh ta, người đại diện của anh ta cũng đi khắp nơi hỏi thăm tin tức của anh ta, thậm chí còn nhờ chị Lynda gọi điện tới hỏi cô có biết tung tích của anh ta không.

"Trước tiên cô đừng hỏi, giúp tôi liên lạc với Lục Viện, tôi muốn gặp mặt cô ấy một lần." Văn Phong nói. có phần khẩn thiết.

"Tại sao anh muốn gặp chị ấy, anh và chị ấy có quan hệ thế nào?" Ôn Hoàn vẫn nghi ngờ, cô không rõ vì sao mỗi lần nhìn thấy Lục Viện vẻ mặt của Văn Phong luôn luôn có loại buồn bã không diễn tả bằng lời được. Cô cũng từng nói bóng nói gió với chị năm nhưng dường như chị năm không hề có một chút ấn tượng nào với anh ta, hoàn toàn không biết người này.

Bên kia đầu dây Văn Phong im lặng một lát rồi nói: "Ôn Hoàn, coi như tình cảm cá nhân, cái gì cũng đừng hỏi, sắp xếp giúp tôi gặp mặt cô ấy một lần."

"Không thể nào." Ôn Hoàn từ chối ngay, nói: "Tôi không thể nào dưới tình huống cái gì cũng không biết lại để cho anh gặp mặt chị năm, cho dù là tôi đồng ý thì Lục Thần cũng sẽ không đồng ý, Lục Viện là chị gái của Lục Thần, cũng chính là chị của tôi, tôi phải có trách nhiệm với chị ấy."

"Cô lo tôi sẽ làm tổn thương cô ấy sao?" Bên kia đầu dây Văn Phong khẽ cười, giọng nói có chút tự giễu, nói: "Nếu như tôi nói đời này người

không bao giờ muốn làm tổn thương nhất chính là cô ấy, cô có tin không?"

Ôn Hoàn sững sốt, suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Tôi tin tưởng anh không có ý vậy, chị năm vốn không quen anh mà anh cái gì cũng không nói thì làm sao tôi có thể đồng ý để cho chị ấy gặp mặt anh được!"

Lại là một hồi im lặng, mãi sau Văn Phong mới khỗ sở mở miệng nói: "Chúng tôi làm sao có thể không biết, tôi cùng cô ấy yêu nhau ba năm, chúng tôi là mối tình đầu của nhau, nhưng cô ấy lại quên hết tất cả mọi thứ, không còn nhớ tôi, cũng không nhớ tình cảm giữa chúng tôi."

"Cái gì?!" Ôn Hoàn có chút khó có thể tin, Văn Phong là mối tình đầu của Lục Viện?!

Đi đâu này sao có thể, rõ ràng chị năm nói không biết anh ta, hơn nữa về mặt chị năm nhìn Văn Phong tự nhiên đến nỗi không nổi không có một chút nào giống như là đang nói dối, mà chính là về mặt với một người xa lạ!

"Cái này, đi đâu này không thể nào, chị năm hoàn toàn không biết anh, tại sao anh lại có thể là mối tình đầu của chị ấy được?!" Ôn Hoàn cầm điện thoại nói, kiên quyết không tin lời của anh ta.

"Chúng tôi thực sự đã từng yêu nhau khi còn học đại học, nhưng tôi không biết vì sao cô ấy không nhớ gì cả." Đây cũng là nguyên nhân anh muốn gặp mặt cô ấy một lần để hỏi cho rõ.

Hóa ra năm đó Văn Phong và Lục Viện cùng trường đại học, trong buổi họp chào đón người mới, Văn Phong đối với Lục Viện có thể được coi như là vừa gặp đã yêu, mà Lục Viện lúc đó cũng là mới biết yêu, hai người tiếp xúc qua lại không bao lâu liền bắt đầu quan hệ.

Khi đó vẫn còn là một người ngây ngô đến nỗi yêu đương chỉ giới hạn ở mức nắm tay, tiến thêm một bước đụng môi một cái cũng thấy xấu hổ, vừa thuần khiết vừa trong sáng.

Ở thời điểm năm nhất đại học Văn Phong được công ty quản lý bây giờ phát hiện nên gia nhập vào giới nghệ thuật, để đáp ứng yêu cầu của công ty anh không được công khai tình cảm yêu đương của mình cho nên dù cùng trường, cùng học nhưng cũng rất ít người biết chuyện trước đây hai người từng yêu nhau.

Bởi vì tình yêu phải giữ bí mật nên Lục Viện cũng chưa từng dẫn anh về nhà gặp ba Lục và mẹ Lục, còn về phần người của nhà họ Lục có biết Lục Viện và Văn Phong từng yêu nhau hay không Văn Phong cũng không biết được, thậm chí lần trước ở Thanh Đảo nhìn thấy Lục Viện lúc đó anh mới biết được thì ra Lục Viện là tiểu thư của nhà họ Lục.

Ôn Hoàn biết rõ làm một nhân vật của công chúng có biết bao nhiêu hạn chế và bất đắc dĩ. Nghĩ một lát, cô hỏi: "Vì sao trước đây hai người xa nhau? Hơn nữa chuyện đã lâu như vậy giờ anh tìm chị năm thì còn ý nghĩa gì chứ, huống chi chị năm đã kết hôn rồi." Cho dù hiện giờ hôn nhân của Lục Viện và Văn Phong có thế nào thì dù còn một ngày tồn tại trên pháp luật quan hệ của bọn họ vẫn là vợ chồng.

"Chúng tôi chưa từng chia tay!" Văn Phong nói, tâm tình có phần kích động.

"Hả." Ôn Hoàn sửng sốt, có chút không rõ lời này của anh ta là có ý gì, không chia tay sao lại xa nhau như vậy.

Hóa ra trước đây xa nhau là vì một hiểu lầm, bởi vì lúc đó liên quan đến công việc của Văn Phong, anh ta bị chụp ảnh khi cùng một nữ ngôi sao khác vào khách sạn, lúc ấy scandal truyền đi rất nhanh, thậm chí công ty vì scandal này mà sắp xếp cho anh ra nước ngoài một tháng, mà cũng chính là một tháng đó sau khi anh ta trở lại thì Lục Viện đã không tìm thấy nữa.

Văn Phong nói thậm chí anh ta không có cơ hội giải thích, Lục Viện tắt điện thoại, nhắn tin cũng không hồi âm, sau đó thậm chí không đợi tốt nghiệp xong đã nhờ nhà trường làm quyết định nghỉ học, mà cũng bởi vì tình cảm không được công khai nên ngay cả bạn của Lục Viện Văn Phong cũng không quen một ai, Lục Viện không liên lạc với anh, anh cũng hoàn toàn không tìm được cô.

Anh không biết nhà cô ở đó, yêu nhau ba năm ngay cả một lần đưa cô về nhà cũng chưa từng, anh không biết cô có bạn nào, cũng không quen biết nữ sinh nào cùng học trong trường, tất cả tất cả mọi thứ đều không biết.

Anh tìm cô ba tháng, một chút tin tức cũng không có, đến tận bây giờ mỗi năm anh đều quay về thăm trường đại học trước đây, bởi vì kỷ niệm của anh và cô chỉ dừng lại ở trong ba năm đại học, nhưng lại là ba năm chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Mãi đến tận lần trước gặp phải ở Thanh Đảo, Văn Phong mới biết cô đã lập gia đình, hơn nữa lại còn không nhớ mình...

Nghe xong Ôn Hoàn im lặng, cô không biết có nên tin tưởng chuyện trước đây anh ta đã từng yêu đương cùng Lục Viện, thực ra theo cảm tính cô nghiêng về mức tin tưởng anh ta, bởi vì tuy tiếp xúc không nhiều nhưng cô cũng biết tính tình của Văn Phong, với lại dường như anh ta cũng không cần phải bịa đặt một câu chuyện như vậy để lừa gạt cô.

Nhưng theo lý trí cô lại có chút không thể tin tưởng và tiếp thu được, bởi vì thật sự không hiểu vì sao hiện giờ Lục Viện hoàn toàn không biết anh ta, coi như là xa cách đã lâu, nhưng người phụ nữ có thể dễ dàng quên người mối tình đầu của mình sao? Không phải đầu nói mối tình đầu cho dù xa cách nhau cũng là khắc cốt ghi tâm sao?

"Ôn Hoàn, sắp xếp giúp tôi gặp mặt cô ấy đi, nếu như cô không yên tâm có thể ở đó." Bên kia đầu dây Văn Phong nói, giọng nói đã gần như là van xin.

Ôn Hoàn không biết nên nói gì, trong nhất thời cũng không thể trả lời được, bất kể anh ta nói có phải sự thật hay không, muốn gặp hay không gặp anh ta quyền quyết định vẫn là ở Lục Viện, cô không thể tùy tiện đồng ý anh ta như vậy được.

"Chuyện này hiện giờ tôi không thể đồng ý với anh được, tôi phải nói với chị năm, có muốn gặp hay không là do chị năm định đoạt." Ôn Hoàn nói như vậy.

Bên kia đầu dây Văn Phong lại yên lặng một hồi, có phần chán nản nói: "Cho tôi hòm thư trên điện thoại di động, tôi sẽ gửi một số ảnh chụp cho cô, cô xem là biết tôi có lừa cô không, tất nhiên tôi mong muốn cô có thể cho Lục Viện xem, cô ấy thật sự quên tôi sao?"

Ôn Hoàn lên tiếng trả lời, đồng ý sau khi nói với Lục Viện kết quả thế nào sẽ gọi lại cho anh ta.

Không bao lâu sau bác Trương mua thức ăn quay về, Ôn Hoàn vẫn còn đang suy nghĩ những lời nói trên điện thoại vừa rồi của Văn Phong. Nghĩ bác Trương làm việc ở nhà họ Lục đã mấy chục năm, có thể bà biết chút ít gì đó, dù sao một người yêu đương cũng không thể đến mức ngay cả người bên cạnh cũng không biết gì. Nghĩ vậy cô liền chạy thẳng đến chỗ bác Trương hỏi: "Bác Trương, bác đã làm việc ở nhà họ Lục bao lâu rồi."

Bác Trương đang định đem đồ mới mua được bỏ vào trong tủ lạnh, nghe Ôn Hoàn hỏi vậy liền trả lời: "Mười lăm năm."

"Vậy bác có biết trước khi chị năm được gả cho Hướng Đông đã từng có bạn trai không?" Ôn Hoàn không nghĩ nhiều mà cứ hỏi thẳng như vậy.

Bác Trương sửng sốt, ngẩng đầu lên khó hiểu nhìn cô nói: "Sao lại hỏi như vậy?"

Ôn Hoàn không trả lời, chỉ lẩm bẩm tự nói: "Không có sao?"

Bên này Ôn Hoàn vẫn còn đang suy nghĩ nên nói như thế nào với Lục Viện chuyện Văn Phong muốn gặp mặt chị, bên kia Văn Phong đã gửi thư sang, còn đặc biệt gửi tin nhắn nhắc nhở cô khi mẹ Ôn đã thức dậy, bác Trương đang làm cơm sáng cho cô.

Ôn Hoàn đi đến thư phòng mở máy tính ra, thực ra cô cũng không hay dùng máy tính, cái hòm thư kia cũng là do chị Lynda lập cho cô trước đây, nói là sau này công ty có thông báo gì sẽ gửi thẳng đến hòm thư, nhưng Ôn Hoàn lại rất ít khi xem, bởi vì trước kia ngoài chị Lynda sẽ có trợ lý thay cô xem.

Thậm chí Ôn Hoàn còn quên mật khẩu, cuối cùng vẫn phải gọi điện cho chị Lynda, thì ra mật khẩu chính là ngày ra mắt của cô.

Mở thư Ôn Hoàn liền ngay ngăn cả người, bên trong thật sự có hơn mười tấm hình lớn nhỏ, hơn nữa mỗi bức đều ghi chú rõ ngày và địa điểm, nếu không thực sự tạo ra thì rất khó có thể tạo được bên ngoài mỗi tấm như vậy.

Trong ảnh chụp thật sự là chị năm và Văn Phong, mặc dù đã gần 10 năm trôi qua nhưng dường như hình dáng hai người vẫn không có gì thay đổi, duy nhất có lẽ là cách ăn mặc và trang phục lúc bấy giờ.

Văn Phong không lừa cô, anh ta thực sự từng yêu đương với chị năm, trên ảnh chụp kia chính là một đôi tình nhân yêu nhau cuồn cuộn nhiệt, nụ cười trên mặt không lừa được người khác, rõ ràng khiến cho người ta nhìn có phần hâm mộ.

Ôn Hoàn nhìn từng bức hình có phần nghĩ không ra tại sao Lục Viện không nhớ Văn Phong một chút nào, bất kể trước kia vì nguyên nhân gì mà xa nhau, xa nhau sẽ đau lòng không thể nào hoàn toàn quên một người, càng đau lòng càng khắc sâu mới đúng.

Nhìn một lúc lâu Ôn Hoàn suy nghĩ không biết có nên gọi cho Lục Viện hay không, cuối cùng hết lần này đến lần khác cân nhắc vẫn là gọi điện nói chuyện này cho Lục Thần trước, nói không chừng anh biết một chút nội tình, dù sao trong mấy người chị em, anh và Lục Viện có quan hệ tốt nhất, có lẽ là do gần tuổi nhất.

Nghĩ vậy Ôn Hoàn liền gọi cho Lục Thần, nhưng đợi một lúc lâu bên kia trả lời lại nói điện thoại không liên lạc được. Đoán là có thể anh đang bận huấn luyện nên Ôn Hoàn cúp điện thoại, nhưng vẫn ngẩn trước màn hình máy tính một lúc lâu, cuối cùng quyết định gọi cho Lục Viện, có lẽ cô nói bóng nói gió để xem phản ứng của Lục Viện.

Gọi cho Lục Viện rất nhanh thì được bắt máy, nhưng nghe giọng nói của chị hình như hơi khác, còn không đợi Ôn Hoàn mở miệng đã nói: "Tiểu Hoàn, chị tới chỗ em ở vài ngày nhé?!"

Ôn Hoàn suy nghĩ một lát, như vậy cũng hay, không cần nói nhiều đợi bao giờ chị tới sẽ gọi điện cho cô, không cần nói bóng nói gió chỉ cần chị qua đây hỏi là được rồi.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 66: Gặp Lại

Tới khi Lục Viện đến nhìn qua vẻ mặt không được tốt lắm, cả người có phần tiều tụy, gầy đi rất nhiều. Ôn Hoàn hỏi chị có phải cãi nhau mâu thuẫn với Lạc Hường Đông không, chị chỉ lắc đầu cười với cô. Nhưng Ôn Hoàn biết nhất định là cãi nhau ầm ĩ, nếu không với tính cách của chị sẽ không bỏ đi như vậy, nhưng nếu chị không nói cô cũng không tiện hỏi nhiều.

Lục Thần vì công việc trong đơn vị nên hai ngày nay cũng không về nhà, Ôn Hoàn còn đang suy nghĩ nên nói chuyện của Văn Phong với Lục Viện như thế nào, muốn tìm một thời điểm thích hợp để thăm dò chị một chút.

Buổi tối dỗ mẹ Ôn ngủ xong Ôn Hoàn mới từ trong phòng của mẹ đi ra, thấy Lục Viện ngồi ngây ngẩn ở trong phòng khách, TV cũng không mở, không làm gì cả cứ ngồi yên như vậy.

Ôn Hoàn bước tới, chỉ thấy chị đang ngồi dựa vào ghế sofa không biết suy nghĩ gì đó. Ngồi xuống cạnh chị, Ôn Hoàn nhẹ giọng hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?"

Lúc này Lục Viện mới lấy lại tinh thần, cười với cô lắc đầu: "Không có gì."

Ôn Hoàn khẽ thở dài, đưa tay sang kéo tay chị qua, nhìn vào mắt của chị nói thật: "Chị, có gì chị cứ nói ra đi đừng giấu ở trong lòng một mình sẽ khó chịu."

"Tiểu Hoàn, chị thực sự không có việc gì, đừng lo lắng cho chị." Lục Viện miễn cưỡng cười, chị đã quen tự mình chôn vùi tất cả khổ sở và đau lòng ở trong tim của mình.

"Chị như vậy sao em có thể không lo lắng được?" Ôn Hoàn than nhẹ, nhìn chị hỏi dò: "Có phải cãi nhau cùng anh rồi không?"

Thấy cô cố ý muốn hỏi, Lục Viện cũng chỉ có thể thỏa hiệp, buông tiếng thở dài quay đầu không nhìn cô, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Chị chỉ muốn cho mình chút thời gian để suy nghĩ thật kỹ."

"Chị muốn ly hôn cùng anh ấy sao?" Ôn Hoàn nhìn ánh mắt của chị, bạo dạn hỏi.

Thân thể Lục Viện hơi cứng đờ, quay đầu lại có điểm dở khóc dở cười nhìn cô nói: "Chị biểu hiện rõ ràng như vậy sao?"

"Thực sự phải đến mức ly hôn rồi sao?" Ôn Hoàn cẩn thận hỏi.

"Chị không chỉ một lần tự hỏi mình như vậy, cuộc hôn nhân này có thể duy trì lâu như vậy bọn chị đều đã rất cố gắng, chị cố gắng làm một người vợ hiền thảo, cố gắng làm cho anh ấy có thể thật sự thích chị, anh ấy cũng rất cố gắng làm cho bản thân thích chị, nhưng có lẽ có một số thứ không phải cứ cố gắng là được, không yêu thì cuối cùng cũng không có cách nào thích, cho dù có cố gắng nhiều hơn nữa cũng chỉ như vậy." Lục Viện nói, vẻ mặt có phần cô đơn.

Ôn Hoàn không biết phải an ủi như thế nào, chỉ có thể nói: "Nếu quả thật không vui vẻ vậy thì hãy buông tay đi."

Lục Viện ngẩng đầu, ép nước mắt trên viền mi lui về, khẽ nâng khóe miệng cười khổ nói: "Chị đúng là cần phải buông tay."

Chủ đề câu chuyện vô cùng nặng nề, bầu không khí cũng thoáng cái trở nên có chút áp lực, Ôn Hoàn muốn xoa dịu bầu không khí đè nén lúc này, cười hỏi: "Chị, nếu đã tới đây thì chúng ta đi thăm quan đi, tuy rằng đây không phải là thành phố du lịch gì nhưng cũng có vài nơi đẹp để đi, có thể tới đó ngắm cảnh."

Lục Viện xoay đầu sang khẽ cười với cô, không muốn cô lo lắng cho mình nên gật đầu nói: "Được." Nhớ tới đi đâu gì liền nói với Ôn Hoàn:

"Tiểu Hoàn, chuyện chị tới đây đừng nói cho người khác biết nhé, chị chỉ muốn yên tĩnh như thế này." Như vậy sau khi yên lặng qua đi, đoán chừng lúc quay về chính là thời điểm chị ra quyết định.

Ôn Hoàn gật đầu: "Được ạ."

Quay về phòng Ôn Hoàn lại mở máy tính ra một lần nữa, nhìn ảnh chụp trong đó suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng lấy điện thoại di động gọi cho Văn Phong.

Gần như điện thoại mới vừa kết nối đã được nhận, dường như anh ta vẫn luôn chờ cú điện thoại này.

"Là phía bên kia Lục Viện có tin tức gì sao?" Văn Phong có chút vội vàng hỏi.

Ôn Hoàn buông tiếng thở dài, chỉ nói: "Nếu như anh yêu chị ấy như vậy, sao trước đây lại khiến cho mình và chị ấy bỏ qua nhiều năm như vậy." Nếu những điều anh ta nói là thật, vậy trước đây anh ta và Lục Viện không phải xa nhau có lẽ giờ đây bọn họ ngay cả con cũng có rồi, có lẽ Lục Viện cũng sẽ không tâm tư nặng trĩu như bây giờ.

Bên kia đầu dây trăn trở, Văn Phong một câu cũng không nói được, mặc dù nói là bởi vì hiều lần mà xa nhau, nhưng nếu năm ấy anh quan tâm nhiều đến cô hơn một chút mà không phải là công việc thì có lẽ bọn họ cũng sẽ không như bây giờ, chính anh cũng có phần trách nhiệm.

Thấy anh ta không nói lời nào, Ôn Hoàn cũng yên lặng, một lúc sau mới mở miệng nói: "Lục Viện đến thành phố B, ngày mai tôi định mang chị ấy ra ngoài đi dạo một chút. Bây giờ chị ấy đối với anh không hề có ấn tượng, nếu những lời anh nói đầu là sự thật, tôi không loại trừ khả năng năm đó chị ấy vì nguyên nhân nào đó mà bị mất trí nhớ, nhưng tôi cũng không tiện hỏi, ngày mai tôi sẽ nói hành trình của chúng tôi cho anh, anh có thời gian thì cứ tới đây, giả vờ vô tình gặp phải hay gì đó, tôi sẽ tạo cơ hội cho hai người ở chung, có điều anh phải bảo đảm không đưa phóng viên đến, nếu không sẽ quấy rối đến Lục Viện."

"Tôi bảo đảm!" Văn Phong thề.

Có bảo đảm của anh ta Ôn Hoàn cũng không nói thêm gì nữa, chỉ kêu anh ta ngày mai giữ liên lạc, cô sẽ gửi tin nhắn lộ trình cho anh ta biết.

Ngày hôm sau Ôn Hoàn cho mẹ Ôn ăn cơm xong liền cùng Lục Viện chuẩn bị ra ngoài đi dạo quanh thành phố B, bác Trương dường như cũng biết Lục Viện không vui, để cho bọn họ ra ngoài đi chơi cho khuây khỏa, còn bà thì chăm sóc mẹ Ôn.

Ôn Hoàn không trang điểm, chỉ đeo kính râm, mặc áo khoác, rất giống cô gái nhà bên. Còn Lục Viện theo thói quen mặc quần dài màu trắng, chỉ thích nhất phong cách mặc quần áo như vậy.

Thực ra nhắc tới thành phố B đúng là không có danh lam thắng cảnh gì để đi dạo, cũng không có một địa điểm nào đặc biệt mà chỉ là một thành phố công nghiệp nhẹ. Tuy rằng không có nhiều nơi để chơi đùa nhưng cũng không phải không có nơi nào để đi.

Đi hơn nửa ngày Ôn Hoàn và Lục Viện mới tìm một nhà hàng tương đối yên tĩnh, phong cảnh thanh tịnh và đẹp đẽ, người cũng không có nhiều, hơi có chút xa xôi.

"Sao lại tới đây ăn, cách nội thành hơi xa." Lục Viên có phần nghi ngờ.

"Tiệm này rất nổi tiếng với món cá dưa chua, nếu như đến thành phố B mà không tới nơi này thưởng thức món cá dưa chua thì giống như đi Bắc Kinh mà không được ăn vịt quay Bắc Kinh vậy." Ôn Hoàn thối phờng lên, chủ yếu là nghĩ bên này mật độ người không quá đông, như vậy Văn Phong tới đây cũng dễ hơn, với lại cô và Văn Phong đều là người của công chúng, mà hiện giờ Văn Phong có vấn đề về hợp đồng với công ty quản lý nên càng bị đưa tin không kiêng nể gì hơn, nơi đông người thì dù anh có bày ra các biện pháp phòng tốt đến đâu cũng khó tránh khỏi bị ánh mắt của người ta nhận ra.

"À, hóa ra là như vậy." Lục Viên gật đầu hiểu, không suy nghĩ gì nhiều.

"Vâng, với lại ở đây phong cảnh cũng không tệ, chủ yếu là ít người không dễ bị nhận ra." Ôn Hoàn thè lưỡi với chị.

Lục Viện cười dịu dàng với cô: "Ừ."

Ôn Hoàn để kính râm xuống đem thực đơn trong tay đưa cho chị: "Đây, trước tiên chị xem muốn ăn gì, em đi toilet."

Lục Viện gật đầu đồng ý, đưa tay nhận lấy thực đơn trong tay cô. Ôn Hoàn đứng dậy đi tới toilet, nháy mắt ra dấu với Văn Phong vẫn đang chờ ở bên kia, ý bảo bây giờ anh ta đi qua đây.

Văn Phong một giây cũng không đợi, liền tháo kính râm xuống đi về phía Lục Viện. Lục Viện vẫn còn đang xem thực đơn thì cảm thấy phía trước tối sầm lại, ngẩng đầu lên liền trông thấy Văn Phong đang đứng ở trước mặt chị, ánh mắt kia nhìn chị giống như có loại tình cảm không nói bằng lời được.

"Văn tiên sinh?" Lục Viện có phần bất ngờ, nhìn xung quanh một chút cũng không thấy những người khác.

"Tôi có thể ngồi xuống không?" Văn Phong hỏi chị, mắt chớp một cái nhìn chăm chú vào mắt của chị.

Mặc dù có phần không hiểu rõ tình huống gì nhưng Lục Viện vẫn vội vàng gật đầu cười với anh: "Đương nhiên có thể."

Cần chiếc chén không vẫn còn thừa trên bàn lên, Lục Viện rót cho anh ta nước trà xanh của nhà hàng, đưa qua cho anh ta, chị bình thản hỏi: "Văn tiên sinh tới tìm Tiểu Hoàn sao, em ấy vừa tới phòng vệ sinh rửa tay, lát nữa sẽ quay lại." Thực ra tuy không xem nhiều phim truyền hình lắm nhưng mấy bộ phim nổi tiếng của anh ta cũng đã từng xem qua. Anh ta được xem như là một trong số không nhiều những diễn viên trong giới giải trí mà chị yêu thích, không phải bởi vì kỹ năng diễn của anh ta tốt mà bởi vì nhân phẩm của anh ta. Gần như chưa bao giờ thấy tin tức về anh ta trên mấy mục giải trí, hơn nữa còn một nguyên nhân nữa, chị luôn cảm thấy

ánh mắt của anh ta rất mê người, rất sâu xa giống như ẩn giấu rất nhiều điếu bên trong.

Văn Phong gật đầu đưa tay đón lấy chén trà cô đưa tới, mắt vẫn luôn chăm chú nhìn cô.

Tuy Lục Viện rất thích mắt anh ta, thích ánh mắt vừa sâu xa vừa mê người của anh ta nhưng bị anh ta nhìn chăm chăm như vậy cũng cảm thấy có chút kỳ quái, không khỏi giơ tay sờ mặt mình hỏi: "Trên mặt tôi có dính gì sao?"

Văn Phong lắc đầu: "Không có." Cô cũng không thay đổi nhiều, ngoài có phần chín chắn hơn cô vẫn là cô gái năm đó lôi kéo trái tim của anh, thậm chí năm tháng còn không lưu lại quá nhiều dấu ấn ở trên gương mặt của cô.

"Vậy, vậy sao anh lại nhìn tôi chăm chăm như vậy?" Lục Viện có chút nghi ngờ nhìn anh ta.

"Tôi, tôi đã từng, đã từng nói với cô rằng thực ra cô rất giống một người bạn mà tôi biết chưa." Văn Phong nhìn cô, trên mặt có phần lộ vẻ xúc động.

"Hả." Lục Viện sửng sốt, không ngờ anh ta lại nói như vậy, theo bản năng lắc đầu nói: "Không có."

Văn Phong cười khở, chậm rãi mở miệng: "Cô rất giống cô ấy, người kia rất quan trọng với tôi..."

Lục Viện hơi lúng túng khẽ cười, nếu là người bình thường cô nhất định sẽ cho rằng đây là bọn họ dùng trò để làm quen, nhưng là Văn Phong nên cô không nghĩ ra lý do gì anh ta phải làm như vậy.

Không biết nên nói gì Lục Viện chỉ có thể lúng túng cười: "Phải không..."

"Cô ấy là người con gái tôi yêu nhất trên đời này, nhưng có một ngày đột nhiên không tìm thấy cô ấy, tôi tìm rất nhiều nơi, làm thế nào cũng không tìm được cô ấy." Văn Phong bình tĩnh nhìn mắt của cô, giống như muốn xem thấu tâm tư lúc này của cô.

Lục Viện có chút bối rối không biết làm sao, những lời này nghe vào cảm thấy giống như lời kịch một bộ phim truyền hình, nhưng do bây giờ anh ta nói với mình như vậy nên cảm thấy rất kỳ quặc, ngoài lúng túng mỉm cười thì không biết nên trả lời như thế nào, quay đầu nhìn về phía toilet một chút, nghĩ sao Ôn Hoàn đi mãi vẫn chưa về.

Văn Phong nhìn cô, đem những lo lắng của cô nhìn cả vào trong mắt, có chút tự giấu cười khổ nói: "Cô cảm thấy tôi đang gạt cô sao?"

Lục Viện khẽ cười không nói gì, cô đúng là cảm thấy không khỏi có chút nghi ngờ.

"Cho cô xem thứ này." Vừa nói Văn Phong vừa lấy ví từ trong túi mình ra, mở ra cho cô nhìn tấm hình ở trong đó, là ảnh chụp thời đại học của anh và cô.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 67: Nghi Ngờ

Lục Viện sững sờ nhìn bức ảnh có phần khó có thể tin, rõ ràng cô gái trong hình kia chính là mình nhưng đây là ảnh chụp cô lúc nào, lại còn đứng bên cạnh anh ta, hơn nữa bọn họ còn thân mật như vậy, thậm chí cô còn chủ động hôn lên mặt của anh ta, cô dám to gan chụp ảnh như vậy sao?

Hơn nữa, hơn nữa bộ dạng hai người thân mật trong tấm hình kia rõ ràng chính là tình yêu cuồng nhiệt giữa những người yêu nhau, vô cùng thân thiết, cho dù kết hôn đã nhiều năm nhưng cô và Lạc Hường Đông chưa từng như vậy.

Ngay lúc Lục Viện vẫn còn nhìn chằm chằm bức ảnh chưa hoàn hồn lại, Văn Phong ngẩng bên đối diện chậm rãi mở miệng nói: "Đó là lúc tôi và cô ấy còn học đại học, khi đó chúng tôi vừa mới bắt đầu yêu nhau, tôi cũng chưa ra mắt công chúng, tất cả mọi thứ đều rất tốt đẹp, đây là quãng thời gian vui vẻ nhất mà tôi muốn nhớ trong đời, cho dù hiện tại cái gì tôi cũng có, tiền kiếm được cũng nhiều, giải thưởng và vinh quang cũng nhiều hơn nữa nhưng có ích gì đâu, không có cô ấy, những thành công và cố gắng của tôi đều là uổng phí."

Lục Viện nghe anh ta nói mới thu hồi ánh mắt của mình từ bức hình lại, đánh mắt nhìn anh ta, một lúc lâu sau mới hơi lúng túng cười nói: "Người trong hình... thực sự, thực sự giống hệt tôi." Giống nhau như đúc, cô nhớ khi đó phong cách ăn mặc và trang phục như vậy là cô thích nhất.

"Nếu như tôi nói người trong hình này chính là cô?" Văn Phong chăm chú nhìn cô không hề chớp mắt, giống như anh chỉ cần chớp mắt một cái mở ra cô sẽ biến mất, lại lần nữa biến mất trong cuộc đời của anh.

Lục Viện lắc đầu, phủ nhận lời nói của anh: "Không thể nào, người trong hình không phải là tôi, tôi hoàn toàn không có ấn tượng về bức hình này, hơn nữa tôi cũng không biết Văn tiên sinh không phải sao?" Trong hình kia hai người đó chính là một đôi tình nhân yêu nhau say đắm, đời này người cô yêu duy nhất trên chính là Lạc Hướng Đông. Hay nói khác đi, nếu người trong hình này thật sự là cô, bọn họ đã từng yêu nhau như vậy thì đối với một người cô từng yêu sâu sắc như thế sao có thể quên được chứ? Vì vậy giả thuyết anh nói cô gái trong hình này là cô hoàn toàn không có cơ sở.

"Cô biết tên cô ấy là gì không?" Văn Phong nhìn cô, khóe miệng hơi mang theo nụ cười, nhưng nụ cười ấy rất khổ sở.

Lục Viện lắc đầu, mắt bình tĩnh nhìn lại anh, tim không hiểu đập nhanh hơn, có phần lo lắng chờ cái tên được nói ra từ trong miệng của anh.

Yên lặng một lúc lâu Văn Phong mới lên tiếng nói: "Lục Viện, cô ấy tên là Lục Viện."

Lục Viện không khỏi mở to hai mắt, bàn tay đặt bên dưới cũng không khỏi gắt gao nắm chặt, vừa lắc đầu vừa nói: "Sao, sao có thể..."

"Anh không biết xảy ra chuyện gì, không biết vì sao năm đó em không nói tiếng nào liền biến mất khỏi thế giới của anh, anh đã cho rằng đời này anh sẽ không còn gặp lại em nữa, nhưng khi anh gặp lại em ở Thanh Đảo anh đã rất kinh ngạc, anh không ngờ rằng mình còn có thể được gặp lại em, cho dù đã muôn nghìn năm như vậy." Văn Phong nói nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi người cô qua chỗ khác, ánh mắt đó không như người bắt đầu gây sự mà từ trong ánh mắt đó Lục Viện có thể đọc lên sự hổ thẹn, tự trách và cả thâm tình.

"Nhưng, nhưng tôi hoàn toàn không có ấn tượng với anh." Lục Viện nhỏ giọng nói, cô không nói dối, cô thật sự không có ấn tượng, một chút cũng không có.

Văn Phong giơ tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua mặt cô, vẽ lên đường nét tinh xảo của cô: "Tiểu Viện, xin

lỗi."

Lục Viện vẫn cho rằng ánh mắt của anh rất mê người, khiến cho người ta không đọc ra được điếu gì, loại ánh mắt này vẫn luôn thu hút cô.

Mạnh mẽ khôi phục lại tinh thần, Lục Viện gỡ bàn tay đang vuốt ve gò má của cô xuống, cả người có chút xấu hổ, ánh mắt tránh đi không dám nhìn anh, hơi bối rối nói: "Tôi, tôi không biết anh đang nói gì, tôi không phải người trong ảnh, anh tìm nhầm người rồi." Vừa nói vừa vờ tay cầm túi định đứng dậy đi.

Ôn Hoàn vẫn ngồi ở bên kia cũng đứng dậy vội vàng bước tới chỗ chị, thấy Văn Phong liếc giả vờ bất ngờ nói: "Ồ, sao tiện bối Văn lại ở đây?"

Lục Viện thấy cô trở về lúc này mới bình tĩnh lại, lúng túng cười nói: "Tiểu Hoàn, Văn tiên sinh tìm em, đợi em một lúc lâu rồi."

Ôn Hoàn gật đầu nhìn chiếc túi chị cầm trong tay cố ý hỏi: "Chị, sao chị lại cầm theo túi?"

Lục Viện có chút xấu hổ, cười gượng nói: "Không, không có gì." Vừa nói lại đem túi cầm ở trong tay đặt lên ghế.

Ôn Hoàn cũng ngồi xuống, nhìn về phía Văn Phong nói: "Tiên bối Văn, nếu gặp rồi thì cùng nhau ăn một bữa cơm đi."

Văn Phong không nói gì nhưng mắt bình tĩnh nhìn Lục Viện.

Ôn Hoàn cũng nhìn sang Lục Viện, cười hỏi: "Chị, chị có ngại không?"

Còn có thể nói gì khác, dù sao cũng không thể ở ngay trước mặt của người ta nói ngại được, huống hồ người ta còn là bạn của Ôn Hoàn, chỉ có thể cười gượng lắc đầu nói: "Không, không sao, cùng nhau ăn đi."

Ôn Hoàn gọi người phục vụ tới, lúc chọn món người phục vụ còn đặc biệt nhìn chằm chằm bọn họ một lúc lâu, giống như nhận ra mấy người họ,

nhưng cuối cùng cũng không dám hỏi nhiều mà chỉ đứng ở một bên yên lặng ghi nhớ món ăn bọn họ gọi.

Đợi sau khi chọn món xong rồi, người phục vụ thu lại thực đơn định đi thì lại bị Văn Phong gọi lại, nói: "Thêm một suất thịt lợn chua ngọt."

Người phục vụ kia hơi sửng sốt, mở thực đơn ra định tìm món ăn này thì lại bị Văn Phong cắt đứt: "Không cần, không có trên thực đơn, là tôi gọi thêm."

"À." Người phục vụ kia hơi sửng sốt rồi lại phản ứng kịp gật đầu nói: "Tôi sẽ nói với nhà bếp xem có làm được hay không."

Văn Phong gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Lục Viện thì lại có chút ngây ngẫn, không biết trùng hợp hay là cố ý, món thịt lợn chua ngọt kia là món cô thích nhất, vừa rồi cô tìm hồi lâu trên thực đơn cũng không tìm ra được, ngược mắt nhìn anh thì lại đúng lúc chống lại cặp mắt sâu xa kia của anh khiến cho bối rối vội vàng lảng đi.

Trong phòng ăn không nhiều người lắm cho nên dọn thức ăn lên cũng rất nhanh, gần như không mất bao lâu đã đủ gần hết, cuối cùng là món thịt lợn chua ngọt Văn Phong gọi thêm kia, người phục vụ rất cẩn thận đưa tay định bưng đĩa thịt tới trước mặt Văn Phong, nhưng còn chưa đặt xuống đã bị Văn Phong ngăn lại nói: "Để ở trước cô ấy đi, đây là món cô ấy thích ăn."

Người phục vụ kia sửng sốt nhưng cuối cùng vẫn đặt đĩa thịt trước mặt Lục Viện. Lục Viện gần như có phần bị anh hù dọa, cô cho rằng chỉ là trùng hợp nhưng xem ra anh đặc biệt vì mình mà chọn món, nhưng sao lại như vậy, sao anh lại biết rõ thứ cô thích, lẽ nào ảnh chụp kia là thật? Nhưng vì sao cô lại hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Cả bữa cơm hai người Lục Viện và Văn Phong đều có vẻ yên lặng, ngược lại khiến cho Ôn Hoàn không ngừng phải tìm đề tài nói chuyện để tránh cho Lục Viện phát hiện đây vốn là kế hoạch do cô sắp xếp.

Nhưng cũng may Văn Phong không bức thiết quá, cơm nước xong liền mượn cớ có chuyện rồi đi trước. Sau khi anh ta đi Lục Viện cũng không có tâm tình đi dạo nữa, chỉ nói đột nhiên mình cảm thấy hơi mệt muốn trở về nhà.

Vốn hôm nay chính là làm cho hai người gặp mặt, nếu đã gặp thì cũng không còn chuyện quan trọng nữa, hai người liền đón xe quay về nhà.

Sau khi về nhà Lục Viện chỉ nói mình hơi khó chịu rồi quay về phòng, cả chiều cũng không thấy chị đi ra. Bác Trương nhìn có phần lo lắng, hỏi Ôn Hoàn sáng nay đi ra ngoài có phải gặp chuyện gì không, Ôn Hoàn chỉ cười gượng nói không có.

Lúc bác Trương nghi ngờ định bỏ đi thì Ôn Hoàn nghĩ đến đi đâu gì đó liền gọi bà quay lại hỏi: "Bác Trương, cháu hỏi bác chuyện này, trước đây vì sao chị năm lại đột nhiên quyết định đi ra nước ngoài?"

Bác Trương sửng sốt, mặc dù có phần không hiểu vì sao cô lại hỏi như vậy nhưng vẫn cố gắng nghĩ một lát rồi nói: "Tôi nhớ trước đây tiểu thư quyết định ra nước ngoài là quyết định rất nóng vội, tôi còn nhớ rõ có một ngày cô ấy nói muốn dẫn một bạn học rất quan trọng tới nhà, còn đặc biệt kêu ông chủ và bà chủ đẩy hết xã giao trong ngày xuống, rồi kêu chúng tôi chuẩn bị bữa tối thật tốt, chỉ là ngày đó đợi cả đêm cuối cùng tiểu thư quay về chỉ có một mình, hơn nữa cả người còn ướt đẫm, cơm cũng không ăn, chỉ nói muốn ra nước ngoài, sau đó liền quay về phòng, bà chủ còn rất lo lắng cô ấy xảy ra chuyện gì, gõ cửa hồi lâu tiểu thư cũng không mở. Ngày hôm sau lúc chúng tôi mở cửa đi vào mới phát hiện cô ấy sốt cao, trên đường đưa cô ấy đi bệnh viện cô ấy còn nắm tay ông chủ thật chặt bảo ông ấy đưa cô đi, đưa cô rời khỏi đây. Lần đó tiểu thư bệnh rất nặng, hôn mê tròn ba ngày, gấp đến độ ông chủ và bà chủ ngay cả công ty cũng không để ý tới, nhưng cũng may sang ngày thứ tư thì tỉnh lại, kiểm tra qua cũng không có gì đáng ngại, lần đó sau khi khỏi bệnh tiểu thư liền ra nước ngoài, ở nước ngoài hai năm mới về."

Nghe vậy Ôn Hoàn hiểu rõ gật đầu, cảm giác vẫn có chỗ nào không đúng, suy nghĩ một lát lại hỏi bác Trương: "Bác Trương, lần đó sau khi chị

năm khỏi bệnh có chỗ nào không bình thường không? Ví dụ như mất trí nhớ, không nhớ ra được người nào đó?"

"Sao lại nói như vậy?" Bác Trương nghi ngờ nhưng vẫn nghiêm túc nghĩ tới, lúc sau lắc đầu một cái nói: "Không có, không hề không nhớ ai, không khác gì so với lúc trước."

Nghe vậy Ôn Hoàn cũng không hỏi nhiều nữa chỉ gật đầu không nói thêm gì nữa.

Bác Trương đi chuẩn bị cơm tối, Ôn Hoàn thì vẫn trước sau nghĩ tới những lời bác Trương vừa nói, nếu như trước đây Văn Phong và chị năm thật sự đã từng yêu nhau, vậy vấn đề hẳn là nằm ở chỗ cơn mưa to đêm hôm đó, cô đoán ngày đó người quan trọng Lục Viện định đưa về gặp ba mẹ chắc là Văn Phong, còn cuối cùng vì sao không thấy cô có thể đi hỏi Văn Phong, nhưng duy nhất có chỗ nghĩ không ra là vì sao một người vô duyên vô cớ không nhớ một người khác, hơn nữa người kia còn từng là người mình đã từng yêu, cứ coi như là mất trí nhớ đi nhưng cũng không thể nào chỉ quên một người, đi đâu này có chút không rõ ràng.

Suy nghĩ một hồi cuối cùng vẫn là quyết định đi hỏi Lục Viện một chút, dù sao từ phản ứng ngày hôm nay của chị, sợ là chính chị cũng có rất nhiều chỗ nghi ngờ không nghĩ ra.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 68: Cắt Đứt Quan Hệ

Lúc Ôn Hoàn đi vào Lục Viện vẫn đang ng ỡ ngáy nằm ở trên giường, tay phải nắm tay trái của mình, chân mày nhíu chặt lại.

Ôn Hoàn lại giơ tay lên gõ cửa một cái, lúc này Lục Viện dường như mới h ỡ h ần lại, ngẩng đầu sững sốt nhìn Ôn Hoàn. Ôn Hoàn đi vào, đóng cửa phòng lại.

"Chị." Ôn Hoàn đi về phía chị, ng ỡ xuống bên cạnh chị.

Lục Viện nhìn cô hơi lúng túng cười: "Sao vậy?"

Ôn Hoàn lắc đầu nhìn chị nói: "Em lo lắng cho chị nên mới vào thăm xem chị thế nào, chị đã ở trong phòng cả buổi chiều."

Lúc này Lục Viện mới h ỡ phục lại tinh thần, quay đầu nhìn bên ngoài thì quả nhiên sắc trời đã tối dần, đồng hồ báo thức ở bên cạnh cũng chỉ thời gian không còn sớm nữa, chị lúng túng khẽ cười, nói: "Không, không có gì."

Ôn Hoàn nghĩ một chút nhưng r ỡ vẫn hỏi: "Chị năm, chị thực sự không biết Văn Phong sao?"

Lục Viện quay đầu nhìn cô, đôi mắt xinh đẹp mở to giống như là hơi bất ngờ sao cô biết chuyện của Văn Phong.

"Thực ra chuyện ngày hôm nay là do em sắp xếp trước." Ôn Hoàn thẳng thắn với chị, có phần áy náy nói: "Xin lỗi chị năm."

Lục Viện sững sốt một lúc lâu r ỡ mới lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ là chị nghĩ không ra, chị thật sự không có ấn tượng với anh ấy."

Ôn Hoàn suy nghĩ một chút rồi kéo Lục Viện định đi ra ngoài, nói: "Đi, em cho chị xem một số thứ."

"Thứ gì vậy?" Lục Viện thắc mắc, mặc cho cô nắm tay đi về phía thư phòng.

Mở máy tính ra, Ôn Hoàn cho Lục Viện xem những tấm hình lần trước Văn Phong gửi cho cô, bảo chị ngồi xuống, nói: "Chị nhìn thật kỹ vào, em tìm người đi đầu tra nhưng đầu là ảnh chụp không có vết tích của photoshop, có lẽ là thật."

Nói xong Ôn Hoàn đi ngay ra ngoài để cho chị có nhiều thời gian tiếp nhận, có thể những tấm hình này sẽ khiến cho chị phát hiện ra đi đầu gì đó, nói không chừng có thể nhớ được thứ gì.

Ôn Hoàn đi từ trong thư phòng ra ngoài đúng lúc gặp phải Lục Thần mở cửa đi vào vẫn còn đang mặc quân phục, trên mặt còn có vết nước sơn.

"Lục Thần, không phải anh nói hai ngày nữa mới về sao?" Ôn Hoàn hơi bất ngờ đi về phía anh, nhưng phần lớn là vui mừng kinh ngạc.

Lục Thần xoay đầu tìm một vòng, lại quay đầu nhìn Ôn Hoàn hỏi: "Có phải chị năm tới rồi không?"

Ôn Hoàn nhú mày hơi bất ngờ: "Sao anh biết vậy?"

"Lạc Hướng Đông gọi điện thoại nói muốn qua đây, lát nữa sẽ tới." Lục Thần cau mày nói: "Nếu anh ta ức hiếp chị năm, xem anh có để yên cho anh ta không!" Vừa nói, trên mặt Lục Thần vừa mang vẻ tàn ác.

Ôn Hoàn không nói gì chỉ thầm nghĩ chắc là đã xảy ra chuyện gì.

Lục Thần cởi chiếc mũ lính trên đầu xuống hỏi: "Chị năm đâu rồi, ở trong phòng sao?"

Ôn Hoàn lắc đầu nói: "Ở thư phòng, nhìn anh xem, vết sơn còn dính trên mặt, anh đi tắm trước đi, chờ lát nữa nói chuyện cùng chị năm."

Lục Th ần nghĩ một lát rồi gật đầu: "Được." Xoay người đi vào phòng ngủ chính.

Đi theo anh vào chuẩn bị quần áo cho anh tắm rửa, sau đó Ôn Hoàn mới đi từ trong phòng ra. Nghĩ một hồi rồi vẫn quyết định gõ cửa thư phòng lần nữa, mở cửa đi vào thì chỉ thấy Lục Viện nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, răng cắn chặt môi.

Ôn Hoàn sửng sốt, trong phút chốc không biết nên nói gì, giải thích bài toán này như thế nào? Người trong ảnh chụp là chị nhưng chị lại hoàn toàn không có ấn tượng, cho nên có thể lý giải là chị mất đi một phần trí nhớ? Hoặc là chỉ mất trí nhớ về một người nào đó chăng?!

"Tiểu Hoàn, vì sao, vì sao lại như vậy?" Lục Viện xoay đầu nhìn cô, trong mắt lộ vẻ bất lực và khó hiểu.

Ôn Hoàn cũng lắc đầu, cô cũng muốn biết rốt cuộc vì sao lại như vậy nhưng không có cách nào giải thích rõ ràng được. Nhưng hình như bây giờ không phải lúc thảo luận chuyện này, Lục Th ần nói Lục HướnĐông sắp tới đây rồi, nghĩ vậy cô vội vàng nói: "Chị năm, Lục Th ần đã về rồi, anh ấy nói Lục HướnĐông cũng sắp tới đây."

Nghe vậy thân thể Lục Viện hơi chấn động, chị khẽ cắn môi một lúc lâu mới gật đầu, xoay người lại nhìn những tấm hình kia rồi tắt máy tính đi.

Gần như là Lục Th ần mới tắm rửa xong từ trong phòng đi ra, thậm chí còn chưa kịp nói chuyện với Lục Viện thì Lục HướnĐông đã đến rồi.

Vừa mới vào nhà, mắt anh ta đã sáng lên nhìn chăm chăm vào Lục Viện. Hình như Lục Viện cũng không quá vui mừng khi thấy anh ta nên quay đầu nhìn đi nơi khác.

"Lục Viện, theo anh về nhà." Lục HướnĐông mở miệng, mắt từ đầu tới cuối vẫn nhìn chăm chú vào Lục Viện.

"Em không muốn về nhà." Lục Viện từ chối, cũng không buồn nhìn anh ta mà đi thẳng đến ghế sofa trong phòng khách ngồi xuống.

Lạc Hường Đông mím môi một cái, không nói nữa định bước tới kéo chị đi nhưng lại bị Lạc Thần ngăn cản, nhìn anh ta nói: "Chị của tôi nói không muốn đi, anh nghe không hiểu sao?!"

Lạc Hường Đông nhìn anh một cái, lạnh lùng nói: "Cô ấy là vợ của tôi, chuyện của chúng tôi không cần cậu lo."

"Chị ấy cũng là chị của tôi!" Lạc Thần nhìn lại anh ta, không có một chút ý tứ nhượng bộ.

Lạc Hường Đông liếc mắt nhìn anh, không muốn tốn nước bọt với anh nên chỉ quay sang nhìn Lạc Viện nói: "Lạc Viện, theo anh quay về, có một số việc anh có thể giải thích!"

"Giải thích. . ." Lạc Viện nhẹ nhàng lặp lại: "Không cần, Hường Đông, chúng ta ly hôn đi, em mệt rồi, không muốn tiếp tục nữa."

"Anh sẽ không ly hôn với em!" Lạc Hường Đông gạt phắt đi, giờ tay đẩy Lạc Thần ra nhưng lại không thắng nổi sức lực của anh, căm hận nhìn anh chằm chằm nói: "Cậu tránh ra cho tôi!"

"Họ Lạc kia, trước đây là do tôi nể mặt mũi của chị tôi, giờ chị tôi muốn ly hôn với anh, anh tốt nhất đừng đụng vào tôi, tính tình tôi không tốt lắm, không biết chừng có thể xảy ra chuyện gì." Lạc Thần nhìn anh ta lạnh lạnh nói.

"Cậu!" Lạc Hường Đông có phần cắn răng nghiêng lợi nhìn anh.

Sợ hai người bọn họ thực sự đánh nhau, Lạc Viện vội vàng xoay đầu lại nói: "Hường Đông, anh quay về đi, em muốn một mình ở chỗ này mấy ngày, chờ em nghĩ xong em sẽ mời luật sư đến nói chuyện ly hôn với anh."

"Anh sẽ không đồng ý ly hôn, cả đời này cũng không!" Lạc Hường Đông giống như là thật sự có phần nóng nảy, tâm tình cả người nhìn qua có chút kích động, hoàn toàn không còn vẻ điềm tĩnh và tỉnh táo thường ngày.

Lục Viện nhìn anh ta, chậm rãi đi tới chỗ anh ta, bình tĩnh nhìn vào mắt của anh ta hỏi: "Vì sao, thứ anh muốn có đâu đã chiếm được rồi không phải sao, lúc trước là em miễn cưỡng đoạn tình cảm này, nhưng hiện giờ em mệt mỏi rồi, em bằng lòng để anh ra đi, sao anh còn không rời đi? Em đã... không còn thứ gì để có thể cho anh nữa..."

"Anh đã từng hứa với em, đời này anh sẽ không ly hôn cùng em, nếu như là bởi vì chuyện Hướng Tình thì anh có thể giải thích với em, dù sao anh chắc chắn không bao giờ ly hôn với em!" Lạc Hướng Đông nhìn cô với ánh mắt nóng rực.

Lục Viện cười nhưng nụ cười ấy nhìn rất khổ sở, chị lắc đầu nhìn anh nói: "Anh với em chỉ có hứa hẹn chứ không có tình yêu." Cho dù bọn họ ở cùng nhau nhiều năm như vậy, anh từ trước tới giờ chỉ có hứa hẹn.

Thực ra nghĩ tới thật là buồn cười, cố chấp lâu như vậy cứ tưởng rằng sẽ có thể thu được tình yêu, mà thứ anh cho cũng chỉ có hứa hẹn, nhưng nếu như giữa hai người ngay cả tình yêu cũng không có thì hứa hẹn có ích gì, sẽ chỉ làm anh đau khổ mà mình cũng khổ sở theo thôi.

Lạc Hướng Đông cắn môi nhìn cô kiên quyết nói: "Lục Viện, anh có thể cho em tất cả những thứ anh có!"

Lục Viện nở nụ cười bình thản nhìn anh hỏi: "Chỉ là không cho em được tình yêu phải không?"

Lạc Hướng Đông nắm tay thật chặt, cắn môi không nói lời nào.

Lục Viện che ngực, đau lòng, thật sự rất đau, cố mở to mắt không để cho nước mắt của mình chảy xuống, một lúc sau Lục Viện mới mở miệng nói: "Hướng Đông, em biết anh vẫn là một người có nguyên tắc, em biết nếu anh hứa sẽ chịu trách nhiệm với em thì nhất định sẽ thực hiện, trước đây anh nói sẽ chăm sóc em cả đời nên dù anh không yêu em cũng sẽ không ly hôn với em, giống như anh cho cô ấy tình yêu thì cả đời này sẽ không thể thu lại, anh chỉ biết yêu một mình cô ấy, cho dù hai người các anh vì liên quan tới em mà mãi mãi cũng không thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ."

Lạc Hường Đông nhìn cô há hốc mồm muốn nói nhưng lại nói không thành tiếng.

Cố bình ổn lại tâm tình, Lục Viện quay đầu nhìn anh nói: "Đoạn tình cảm năm đó coi như em đã ép buộc tới giờ, vì liên quan đến em mà anh và cô ấy rõ ràng yêu nhau nhưng lại không thể ở cùng một chỗ, về đi đầu này là em mắc nợ hai người, nhưng đã nhiều năm như vậy, em cố gắng muốn thay đổi mà vẫn không thay đổi được, em mệt mỏi rồi, không muốn tiếp tục nữa. Huống chi hai người đã có con, em đã mắc nợ cô ấy không thể quang minh chính đại ở cùng với anh nên em không thể lại tiếp tục mắc nợ con của cô ấy không thể mang họ ba của nó được."

Nghe vậy Lạc Hường Đông tròn to hai mắt nhìn cô: "Em, em biết khi nào?!"

Nghe tới đây Lục Thần coi như đã nghe hiểu tất cả, căm giận anh ta làm tổn thương Lục Viện, anh thô bạo nắm lấy cổ áo Lạc Hường Đông nói: "Mẹ kiếp anh quá lắm rồi...!" Nói rồi vùng mạnh tay giáng một cú nặng nề vào mặt của anh ta.

Lục Thần giơ tay lên định đánh nữa thì bị Lục Viện ngăn lại: "A Thần, đủ rồi, một đấm là đủ rồi, coi như đánh anh ta không chung thủy với hôn nhân, còn hơn nữa thì không cần, anh ấy không mắc nợ chị mà chị cũng đang muốn ly hôn cùng anh ấy."

Nghe chị nói như vậy lúc này Lục Thần mới thả anh ta ra, hừ lạnh một tiếng nói: "Lập tức rút ra ngoài cho tôi!"

Lạc Hường Đông cũng không quan tâm tới vết đau mà chỉ tiếp tục nói: "Anh sẽ không ly hôn, anh không đồng ý!"

"Không cần anh đồng ý, ly hôn là do em đã quyết định." Lục Viện nhìn anh ta nói dứt khoát.

"Không, không phải..." Lạc Hường Đông còn muốn nói đi đầu gì nhưng lại bị Lục Viện ngắt lời.

"Hương Đông, đừng làm cho em còn sót lại duy nhất một chút ấn tượng tốt đẹp với anh cũng bị mất." Lục Viện nói xong xoay người đi thẳng vào căn phòng của mình.

"Lục Viện." Thấy cô bỏ đi Lạc Hương Đông chạy về phía cô định đuổi theo nhưng lại bị Lục Thần chặn lại.

Về mặt Lục Thần lạnh lẽo nói: "Lạc tiên sinh phiền anh đi ra ngoài, nếu không quả đấm của tôi sẽ không khách khí với anh!"

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 69: Kịch Động

Ôn Hoàn quay về phòng thì Lục Thần đã tắm xong đang cầm khăn mặt lau tóc, thấy cô đến liền hỏi: "Chị năm không sao chứ?"

Ôn Hoàn lắc đầu vươn tay nhận lấy chiếc khăn mặt trong tay anh rồi kêu anh ngồi xuống giường, vừa lau tóc cho anh vừa nói: "Chị năm tự giam mình ở trong phòng, chị nói muốn một mình yên tĩnh một chút."

"Đầu là tại tên Lạc Hướng Đông kia, tên khốn kiếp ấy, nếu không phải em và chị năm ngăn cản, hôm nay anh không làm cho hắn ta tàn phế không được!"

Lại dám có thể có con với người khác, đã vậy còn không biết xấu hổ nói không muốn ly hôn cùng chị năm. Anh ta vốn chỉ nhìn vào thế lực của nhà họ Lục, vẫn còn muốn mượn địa vị của nhà họ ở trên thương trường để làm lợi cho công ty nhà họ Lục mà thôi. Từ lúc bắt đầu anh ta cũng chưa bao giờ yêu Lục Viện, lấy Lục Viện chẳng qua là vì công ty, chỉ có Lục Viện ngốc nghếch kia mới cho rằng chỉ cần thời gian đủ lâu anh ta sẽ thích chị.

"Bỏ đi, nếu chị năm đã nói ly hôn với anh ấy thì anh còn đánh anh ấy tàn phế làm gì, dù sao cũng chỉ là một người không liên quan." Ôn Hoàn khuyên, ngón tay lướt qua tóc anh, nhẹ nhàng chải tóc giúp anh.

Lục Thần không nói nữa, kéo tay cô đang lau tóc ở trên đầu anh qua, dùng sức để cho cô ngã ngửa lên chân của anh, gắt gao ôm chặt lấy cô, đầu tựa vào hõm vai của cô lầm bầm nói: "Rất nhớ em."

Ôn Hoàn khẽ cười, trong lòng bởi vì ba chữ ngọt ngào ngắn ngủi này của anh mà tan chảy như đường, tay vỗ nhẹ lên cánh tay của anh đang vòng quanh mình nói: "Mau buông ra, vẫn còn chưa lau khô mà."

"Không sao, như vậy được rồi." Lục Thần cũng không thêm để ý, cúi ngay đầu xuống hôn lên môi của cô, trần trọc cắn mút môi của cô hỏi: "Nhớ anh không?!" Tay không biết khi nào đã bắt đầu rời khỏi hông của cô sờ soạn hướng lên lưng.

Ôn Hoàn cũng không muốn lừa mình dối người, thật thà gật đầu, dán vào môi của anh nỉ non nói: "Nhớ." Rất nhớ, rất nhớ.

Khóe miệng Lục Thần mang theo nụ cười hài lòng, dùng sức đẩy cô vào trong giường.

Rèm cửa sổ căn phòng hơi lộ ra khe hở, trăng bên ngoài bầu trời vừa tròn vừa to đang xuyên qua lớp rèm để rình coi hai người trong phòng đang triền miên dây dưa trên giường.

Sáng sớm Lục Thần đã phải đến đơn vị, trước khi rời nhà đi làm còn bảo Ôn Hoàn để ý Lục Viện, sợ chị sẽ xảy ra chuyện gì.

Cả người Lục Viện trông có vẻ rất mệt mỏi, giống như cả đêm không ngủ, hai vành mắt thâm đen, nhìn kỹ có thể thấy được hơi sưng phù.

Ôn Hoàn ngẩng xuống cạnh chị, nhẹ nhàng vỗ bả vai của chị hỏi: "Chị có khỏe không?"

Lục Viện nhìn cô một cái, gắng sức nhếch môi gật đầu với cô nói: "Ừ."

Thấy chị như vậy cũng không muốn chạm vào vết thương của chị, Ôn Hoàn tránh nói về Lạc Hướng Đông: "Nếu không chúng ta đi ra vùng ngoại ô chơi đi, hít thở không khí trong lành cũng tốt, ngày nào cũng ở trong thành phố khiến cho toàn thân ứ ải, đến vùng ngoại ô dạo một chút cũng không tệ, có thể xoa dịu tâm tình."

Lục Viện lắc đầu cười áy náy với Ôn Hoàn nói: "Em đi đi, chị không muốn đi."

Ôn Hoàn nhìn chị có phần lắc đầu không biết làm gì, đi tới giang tay ôm chị một cái rồi nhìn chị nói: "Có gì không vui, muốn làm gì hay muốn

đi đâu thì đến tìm em có được không?"

Lục Viện gật đầu cảm ơn với cô: "Cám ơn em, Tiểu Hoàn."

Ôn Hoàn vỗ nhẹ lên bả vai của chị sau đó đứng dậy rời khỏi phòng.

Vừa mới từ trong phòng của Lục Viện đi ra ngoài thì đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có người bấm chuông, bác Trương đang ở trong phòng bếp dọn dẹp nên Ôn Hoàn đi tới mở cửa, nhưng không ngờ người đứng ở ngoài cửa lại là mẹ của Thành Việt - Tưởng Tuệ Phương!

Đợi Ôn Hoàn phản ứng được định đóng cửa lại thì đã bị bà Thành chặn ngang.

Thấy cô muốn đóng cửa, Tưởng Tuệ Phương vội vàng nói: "Tiểu Hoàn, bác, chúng ta có thể nói chuyện chứ, bác muốn gặp mẹ cháu một lát."

"Chúng cháu không muốn gặp bác!" Vừa nói vừa đẩy bà ra ngoài.

"Tiểu Hoàn, có phải mẹ cháu xảy ra chuyện gì không, bác thấy mẹ cháu ng ẫ xe lăn, bác chỉ muốn nhìn bà một cái thôi." Tưởng Tuệ Phương vừa nói trên mặt vừa mang theo vẻ c ầu xin.

"Bà ấy xảy ra chuyện gì?" Ôn Hoàn nhìn bà cười lạnh, trong ánh mắt của cô mang theo oán hận mãnh liệt, đóng s ầm cửa lại, giận dữ gào thét với người ngoài cửa: "Bà bị điên r ồ, nhưng bà biến thành như vậy không phải do các người làm hại sao? Đừng nói với cháu chuyện ba cháu năm đó không liên quan gì đến nhà họ Thành các người!"

Tưởng Tuệ Phương lui v ề phía sau một bước, lắc đầu giống như không thể tin được, miệng lẩm bẩm nói: "Điên, điên r ồ, sao lại... sao lại như vậy..."

"Sao lại như vậy ư, cháu còn muốn hỏi các người sao lại như vậy, vụ án năm đó của ba cháu không không liên quan gì đến người nhà họ Thành các người sao? Bác có dám nói không phải do Thành Dân Sơn giăng bẫy hãm hại ba cháu không?!" Ôn Hoàn chắt vấn, cả người bởi vì tức giận mà về

mặt cũng bắt đầu có phần dữ tợn, tay gắt gao nắm thật chặt giống như cố gắng kiềm chế nỗi căm hận của mình.

"Bác, bác..." Tưởng Tuệ Phương hồi lâu cũng không nói được câu nào, chuyện năm đó đương nhiên bà cũng biết, chính bởi vì biết nên mới có cảm giác hổ thẹn, nhưng ngoài hổ thẹn ra bà còn có thể làm gì khác được, chẳng thể làm gì được.

Lục Viện ở trong phòng nghe thấy hình như bên ngoài có tiếng cãi vã, mở cửa đi ra thì thấy Ôn Hoàn cùng một người phụ nữ ăn mặc trang phục quý phái đứng ở cửa. Bộ dạng Ôn Hoàn nhìn như là đang cố gắng nén nhịn gì đó, chị không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì nhưng thấy Ôn Hoàn như vậy bèn đi về phía trước đỡ lấy cô hỏi: "Tiểu Hoàn, em làm sao vậy?" Vừa nói vừa nhìn Tưởng Tuệ Phương đang mang vẻ mặt hổ thẹn đứng bên kia.

Một lúc lâu sau Ôn Hoàn mới làm dịu được tâm trạng, hít một hơi thật sâu cô chuyển sang nhìn Lục Viện nói: "Không có gì, chị, chúng ta đi vào thôi." Nói rồi không liếc mắt nhìn Tưởng Tuệ Phương mà đi vào luôn.

Trước khi vào Lục Viện nhìn qua Tưởng Tuệ Phương, không nói gì rồi đưa tay đóng cửa lại.

Ôn Hoàn nhốt mình ở trong phòng giống như Lục Viện mấy ngày hôm trước, một lời cũng không nói, yên lặng đợi ở trong phòng như vậy.

Lục Viện không yên tâm, vào xem cô thì thấy cô đứng ở cửa sổ, trong tay cầm thật chặt một tấm hình, tấm ảnh kia có vẻ đã cũ rồi, viền mép ảnh đã ố vàng mà người trong ảnh chính là Ôn Hoàn mấy năm trước cùng ba Ôn và mẹ Ôn.

Khẽ thở dài, chị mở miệng hỏi: "Tiểu Hoàn có muốn nói chuyện với chị một chút không?" Vừa nói vừa giơ tay ra cầm tấm ảnh cũ trong tay cô.

Lúc này Ôn Hoàn mới quay đầu lại nhìn Lục Viện một lúc lâu rồi mới lắc đầu.

Thấy cô không nói Lục Viện cũng không hỏi thêm gì nữa, mặc kệ xảy ra chuyện gì, tâm trạng cô như vậy chị có thể hiểu được, có thể một mình yên tĩnh ngược lại sẽ khá hơn một chút. Nghĩ vậy liền đem tấm ảnh trong tay đưa lại cho cô, nhẹ nhàng vỗ bả vai của cô nói: "Có chuyện gì thì kêu chị, khó chịu thì tìm chị nói chuyện."

Ôn Hoàn nhìn chị lảng lạng gật đầu.

Lục Viện đi từ trong phòng ra ngoài, khẽ thở dài một tiếng sau đó mới bước tới căn phòng của mình.

Buổi tối lúc Lục Thần quay về Lục Viện kể sơ qua tình hình lại cho anh, Lục Thần rất im lặng, chỉ gật đầu không nói thêm gì. Lúc trở về phòng thì thấy Ôn

Hoàn ngồi dựa vào đầu giường, trước tủ đầu giường còn bày thức ăn bác Trương đem vào, xem ra một miếng cũng không động vào, vẫn còn nguyên như cũ ở đó.

Nghe thấy tiếng động Ôn Hoàn ngẩng đầu nhìn thì thấy Lục Thần đang đứng ở đầu giường, mắt bình tĩnh nhìn cô.

Hai người cứ nhìn nhau một lúc lâu như vậy Ôn Hoàn mới chậm rãi mở miệng hỏi: "Chuyện của ba em có phải anh đi điều tra ra cái gì không?" Giọng nói hơi khàn khàn trầm xuống khiến cho người nghe có phần không hiểu cô đang nói gì.

Lục Thần nhìn cô rồi đi về phía cô, không trả lời ngay câu hỏi của cô mà nhìn đồ ăn đặt ở bên cạnh, ngồi xuống cạnh giường hỏi: "Vì sao không ăn cơm?"

Ôn Hoàn cầm tay anh, tâm tình có phần kích động: "Lục Thần, anh nói cho em biết, chuyện của ba em năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải Thành Dân Sơn cố ý hãm hại ba không, em không tin ba lại tham ô."

"Tiểu Hoàn, em bình tĩnh một chút đừng kích động như vậy." Lục Thần cầm lấy tay cô, cố gắng làm cho tâm tình của cô bình tĩnh trở lại.

"Anh biết phải không, có phải anh đi đâu tra được rồi không?" Ôn Hoàn nhìn anh, tay trái nắm thật chặt cánh tay của anh, dùng sức lắc lắc anh, vì ên mắt thoáng cái cũng đỏ lên, nước mắt theo gò má chảy xuống, nhìn vẻ cầu xin trong ánh mắt cô khiến Lục Thần đau lòng, bức bối hận không thể để cho mình thay cô chịu sự đau khổ và bất lực này.

Dùng sức ôm cô thật chặt vào trong lòng, anh chỉ có thể lặp đi lặp lại ở bên tai cô: "Tiểu Hoàn, đừng như vậy, đừng như vậy..."

Bị anh ôm chặt Ôn Hoàn bất lực khóc nức nở, vừa khóc vừa nói: "Em chỉ không có cách nào tin ba thật sự là người như vậy, em thật sự không có cách nào..."

Lục Thần cắn chặt môi, mặc cho lúc cô kích động không ngừng lấy tay đâm vào người anh. Anh đi đâu tra được, ngoài chuyện vụ án của ba cô năm đó có liên quan đến Thành Dân Sơn mà còn tra ra nguyên nhân mẹ Ôn bị điên lúc trước, nhưng những lời này anh không nói được. Anh biết Ôn Hoàn đã rất đau khổ nếu nói cho cô biết chân tướng sự thật sẽ chỉ làm cho cô càng thêm đau khổ. Anh không đành lòng, thực sự không đành lòng, nhìn cô lúc này so với bị đạn bắn xuyên qua ngực còn đau đớn khó chịu hơn.

Cũng không biết ôm cô như vậy bao lâu, Ôn Hoàn dường như khóc mệt cuối cùng ngủ ở trong lòng anh. Trên mặt và khóe mắt vẫn còn đọng lại giọt nước mắt chưa khô, nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường, kéo chăn đắp cho cô xong Lục Thần mới đứng dậy đến toilet đem khăn nóng ra nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cho cô, cẩn thận không làm cho cô tỉnh lại.

Sau khi đi từ trong phòng ra ngoài, Lục Viện ở trong phòng khách vẫn chưa ngủ đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, thấy anh đi ra có phần lo lắng hỏi: "A Thần, Tiểu Hoàn không sao chứ?"

Lục Thần gật đầu, cả người có phần uể oải ngồi xuống ghế sofa, ngửa đầu dựa vào từ từ nhắm hai mắt lại, lầm bầm nói: "Chị, lừa dối một người thực sự rất mệt mỏi..." Mà người kia lại còn là người mình yêu.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 70: Trở Tay Không Kịp

Có một số việc thật sự làm cho người ta không đoán trước được, trở tay không kịp.

Lục Viện chưa bao giờ nghĩ mình có thể leo lên vị trí đầu tiên trên các trang báo chỉ trong một ngày, hơn nữa còn với tư cách là bạn gái của Văn Phong.

Bình tĩnh nhìn ảnh chụp trên báo, đây rõ ràng là ảnh mấy hôm trước chị nhìn thấy ở trong máy tính của Ôn Hoàn, mặc dù chị không rõ lắm người con gái trong hình này rốt cuộc là ai, dù nói giống mình như lúc khi còn trẻ nhưng chị thật sự là không có ký ức nào về mặt này.

Chỉ có đi đầu trên báo và tạp chí lá cải kia không chỉ đăng ảnh chụp mà ngay cả chú thích phía dưới ảnh một chữ cũng không viết sai, hơn nữa không chỉ có như vậy, thậm chí còn bới móc đời tư của chị ra, bao gồm chị là con gái thứ năm của nhà họ Lục, ngoài ra còn là vợ của Lạc Hướng Đông.

Ôn Hoàn cũng vì chuyện tin tức trên báo mà dời đi sự chú ý, trông thấy tờ báo liền lập tức gọi điện thoại cho Văn Phong, nói là muốn hỏi rõ chuyện gì xảy ra, bởi vì ảnh chụp ngoài có trong hòm thư của cô thì chỉ có Văn Phong có. Cô không truy vấn cho mấy tờ báo và tạp chí lá cải biết thì chỉ còn một khả năng là do Văn Phong đưa. Nhưng từ sáng sớm nhìn thấy tờ báo kia Ôn Hoàn vẫn liên tục gọi điện cho Văn Phong, chỉ có đi đầu điện thoại của anh ta luôn ở trong trạng thái tắt máy!

"Chẳng lẽ thật sự là anh ta cố ý tiết lộ ảnh chụp cho tòa soạn sao?!" Ôn Hoàn nói thầm, trong lòng bắt đầu có chút hối hận sao mình lại đồng ý với Văn Phong để giờ Lục Viện bị liên lụy vào chuyện này. Giới giải trí vốn

cực kỳ hỗn loạn, chỉ cần một biến động nhỏ là ngay lập tức các tờ báo, tạp chí lá cải, thậm chí là internet đều có thể làm người ta chìm ngập trong các lời bàn luận mà người bình thường không thể chịu đựng được.

Hơn nữa Lục Viện vốn có tính cách nhã nhặn, thái độ khiêm tốn nên dù sinh ra ở trong gia đình danh gia vọng tộc nhưng lại chưa từng công khai ra ngoài, hoàn toàn khác biệt với mấy người chị phách lối kia. Bản thân Lục Viện khiêm tốn khiến cho người ta còn nghĩ lầm nhà họ Lục chỉ có bốn người con gái, rất ít người biết nhà họ Lục có con gái thứ năm, thậm chí mấy năm nay cũng chưa từng công bố thân phận là vợ của chủ tịch tập đoàn Lạc thị - Lạc Hướng Đông!

Lục Viện vẫn không nói gì, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào tờ báo kia, điện thoại di động bên cạnh liên tục reo từ sáng sớm, chị liền tắt điện thoại đi.

Ôn Hoàn quay đầu nhìn chị có phần ngượng ngùng nói: "Chị, em xin lỗi, em thực sự không biết chuyện lại thành như thế này." Nếu như sớm biết cô nhất định sẽ không bao giờ đồng ý cho Văn Phong gặp Lục Viện.

Lục Viện xoay đầu lại nhìn cô một cái rồi lắc đầu không nói gì.

Vào lúc này chuông cửa chợt vang lên, bác Trương đi tới mở cửa, nhìn xuyên qua lỗ nhòm trên cánh cửa thì thấy Lạc Hướng Đông đứng ở cửa, trong tay hình như vẫn đang cầm thật chặt tờ báo, vẻ mặt và ánh mắt đều hiện ra sự tức giận.

Bác Trương không mở cửa ngay mà quay đầu nhìn Lục Viện và Ôn Hoàn ở trong phòng khách nói một tiếng: "Là Lạc tiên sinh."

Ôn Hoàn nhìn thoáng qua Lục Viện rồi quay đầu nói với bác Trương: "Đừng mở cửa."

Bác Trương gật đầu không mở cửa rồi lui lại chăm sóc mẹ Ôn.

Lạc Hướng Đông ngoài cửa dường như cũng không có ý định buông tha dễ như vậy mà vẫn liên tục nhấn chuông bên ngoài, mẹ Ôn bị tiếng chuông

cửa ầm khiến cho có phần bức bối không yên, cả người ngồi trên xe lẫn không ngừng ngo ngoáy, trên mặt cũng có vẻ cáu kỉnh và chán ghét.

Bác Vương thấy vậy thì hơi lo lắng nhìn Ôn Hoàn một cái.

Lục Viện cũng nhìn về phía mẹ Ôn rồi chủ động mở miệng nói: "Tiểu Hoàn, bác Vương, hai người đưa mẹ Ôn vào trong đi, chị đi mở cửa."

"Chị. . ." Ôn Hoàn hơi lo lắng nhìn Lục Viện, có chút không yên tâm.

Lục Viện lắc đầu nói: "Mang bác gái vào trong đi, chị không sao."

Thấy chị kiên trì như vậy Ôn Hoàn đành gật đầu rồi đẩy mẹ Ôn đi vào trong phòng.

Thấy mọi người đi vào phòng hết rồi lúc này Lục Viện mới đi tới mở cửa, nhìn người đàn ông đứng ở ngoài, chị bình thản mở miệng, vẻ mặt bình tĩnh nói:

"Có chuyện gì không?"

Lạc Hướng Đông nhìn Lục Viện, trên mặt rõ ràng đang tức giận, giọng thờ ơ trong tay về phía Lục Viện hỏi: "Chính vì loại đàn ông này cho nên mới nhất định kiên trì muốn ly hôn với anh sao?!"

Lòng Lục Viện nguội lạnh, cho dù tự nói với bản thân đã muốn buông tha người đàn ông này thế nhưng anh ta lại cần thứ này đến chất vấn chị, nói lý do chị cương quyết ly hôn là vì người đàn ông khác. Chị cảm thấy sự kiên trì nhiều năm như vậy thật sự là một trò cười, chẳng những không lấy được chút tình yêu nào trên người anh ta mà mà ngay cả chút tôn nghiêm trước mặt anh ta cũng không có, như vậy mà còn không được chút xíu tin tưởng nào của anh ta, chị đã lãng phí bao năm ở trên người đàn ông này, hao tổn toàn bộ tuổi thanh xuân.

Thấy cô không nói lời nào, trong lòng Lạc Hướng Đông càng thêm tức giận, anh ta cho rằng vì chuyện của mình và Hướng Tình nên cô mới muốn ly hôn, nhưng qua báo chí sáng nay anh ta mới biết được hóa ra không phải

vì chuyện kia. Có lẽ đúng là vậy vì chuyện anh ta lén lút liên lạc với Hướng Tình cô vẫn luôn biết, trước đây không mở miệng nói một câu thì giờ không thể nào đột nhiên vì chuyện như vậy mà nói muốn ly hôn cùng anh ta, cô vốn là muốn mượn cớ chuyện này để tìm cho mình một lý do rời đi chính đáng mà thôi!

Nghĩ vậy nên Lạc Hướng Đông càng thêm tức giận, ném tờ báo lên người cô rồi lớn tiếng chất vấn: "Nói đi, không có gì để nói sao?!"

Tờ báo bị đập tới người chị rồi theo thân thể của chị trượt rơi xuống đất, Lạc Viện nhìn tờ báo rơi trên đất khẽ cất tiếng cười, tiếng cười mang theo sự bi thảm và cả tự giễu. Chị đau đớn nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra nhìn anh ta nói: "Anh muốn em nói gì?" Trong lòng anh ta vốn đã phẫn toét cho chị, anh ta tới để chất vấn, từ lúc bắt đầu đã không tin tưởng chị cho nên chị nói gì, giải thích gì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

"Vì sao, vì sao nói như vậy! Cho anh một lời giải thích!" Lạc Hướng Đông bình tĩnh nhìn vào mắt cô, hai tay đặt ở bên hông nắm thật chặt lại.

Lạc Viện nhìn anh có chút cười nhạt hỏi: "Giải thích cái gì, vì sao em phải giải thích với anh?!"

Việc đó còn cần nữa sao? Chị sao phải cùng một người cho tới giờ không hề yêu chị, thậm chí còn nghi ngờ chị khắp nơi giải thích, dựa vào cái gì mà chị phải hèn hạ như vậy, dựa vào cái gì mà chị phải bị coi thường không biết xấu hổ như vậy? Lẽ nào chị thực sự phải cầu xin ngược lại anh ta sao? Sao chị phải làm tới bước như vậy? Chị cũng có lòng tự trọng, chị cũng chỉ là một người bình thường, chị cũng sẽ bị thương, cũng sẽ vì đau lòng và tổn thương mà từ từ chùn bước. Chị đã vứt bỏ, hoàn toàn buông tha, thả anh ta tự do đồng thời trả lại cho mình cuộc sống yên tĩnh, chị không muốn giữ lại cuộc hôn nhân vốn không có kết quả này, một cuộc hôn nhân mãi mãi không có tình yêu đáp lại.

"Anh là chồng em, em cảm thấy chuyện này không cần phải giải thích với anh sao?" Lạc Hướng Đông nhìn chị, mặt sầm sầm, môi mím thật chặt.

"Rất nhanh sẽ không phải nữa." Lạc Viện chỉ lạnh lùng nói lại.

Lạc Hường Đông ép mình phải bình tĩnh trở lại, hít một hơi thật sâu, mãi một lúc sau mới nói với Lạc Viện: "Anh nói lại lần nữa, anh sẽ không ly hôn với em!"

"Ha ha." Lạc Viện lạnh lùng cười, nhìn anh ta hỏi: "Hiện giờ Diệp Hường Tình đã mang thai, anh còn không định cho cô ấy một danh phận sao?" Diệp Hường Tình đã ở bên anh ta nhiều năm như vậy, không danh không phận theo anh ta, giờ lại còn có con, lẽ nào anh ta thực sự ỷ vào việc hai người phụ nữ cùng yêu anh ta cho nên mới không chút kiêng dè phung phí tình cảm chân thành của bọn họ đối với anh ta sao?!

"Anh sẽ đem cô ấy đi phá thai, cuối cùng mọi việc đều tốt cả, anh sẽ không ly hôn với em." Lạc Hường Đông nói rồi vươn tay qua định kéo tay của Lạc Viện: "Đi thôi, chúng ta đi về trước, anh mặc kệ em và tên ngòi sao hạng ba kia trước đây thế nào, sau này đừng liên lạc lại nữa."

Lạc Viện hất tay anh ta ra nói: "Em sẽ không quay về cùng anh, anh có đem Diệp Hường Tình đi phá thai hay không là chuyện của anh, em sẽ không tiếp tục với anh nữa, hôn nhân của chúng ta dừng ở đây!" Chị bắt đầu có phần không hiểu, không hiểu vì sao trước đây chị lại thích người đàn ông này, rốt cuộc người đàn ông này có điểm nào đáng giá mà khiến chị mất nhiều năm yêu anh ta như vậy!

"Lạc Viện đừng làm loạn nữa!" Lạc Hường Đông sầm mặt xuống nhìn Lạc Viện nói: "Anh biết chuyện Diệp Hường Tình khiến cho em khó chịu, cho dù anh có lỗi với em nhưng lần này chuyện ân ái của em cũng không về vang mấy, chúng ta coi như hòa nhau đi đừng tiếp tục náo loạn nữa, đối với cả hai nhà đều không có lợi, một vừa hai phải thôi!"

"Một vừa hai phải, ha ha. . ." Toàn thân Lạc Viện tức giận đến nỗi có phần run lên, cắn thật chặt môi nhìn anh ta nói có chút không ra lời, chị không muốn chịu đựng nữa, dù sao sống cùng nhau nhiều năm như vậy cho dù anh ta chưa từng yêu chị thì chị cũng chưa từng oán hận qua, bởi vì con đường này ban đầu là do chính chị chọn, không thể trách ai được, đều do mình cả!

Nhưng chị tự hỏi nhiều năm bị anh ta làm cho uất ức và đau khổ không ít như vậy, chị cũng chưa từng làm chuyện có lỗi với anh ta thì anh ta dựa vào cái gì mà nói chị như vậy, cái gì mà hòa nhau, cái gì mà kêu chị một vừa hai phải thôi!

"Em không muốn nói chuyện với anh, anh đi đi, em không muốn gặp lại anh nữa!" Vừa nói Lục Viện vừa đưa tay muốn đóng cửa lại nhưng lại bị Lạc Hướng Đông ở bên ngoài chặn ngang. Lạc Hướng Đông đã sớm bị tức giận khiến cho đầu óc mê muội, giờ tay kéo Lục Viện nói: "Hôm nay em phải đi theo anh!"

Vốn Ôn Hoàn đang đợi ở trong phòng nhưng cảm thấy không yên tâm mấy nên mới đi ra thì nhìn thấy Lạc Hướng Đông đang kéo tay của Lục Viện định rời đi, nhưng Lục Viện vẫn gắng sức giãy dụa, rõ ràng là không muốn đi cùng anh ta. Thấy tình hình như vậy cô vội bước lên phía trước kéo Lục Viện lại, nói với Lạc Hướng Đông: "Anh làm gì vậy, anh không thấy chị ấy không muốn đi theo anh sao?!"

Lạc Hướng Đông liếc nhìn cô một cái nói: "Chuyện của tôi và vợ tôi không liên quan gì đến cô, cô tránh ra cho tôi!"

"Lục Viện là chị gái của Lạc Thần nên đương nhiên cũng là chị của tôi, sao lại nói là không liên quan đến tôi chứ!" Ôn Hoàn cất tiếng đá đầu anh ta.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 71: Kết Cục

Lạc Hường Đông thật sự có phần bị mù quáng, anh ta rất tức giận, tức giận Lục Viện ngoài anh ta ra còn có vương mắc với người đàn ông khác.

Thực ra anh ta không rõ rốt cuộc tình cảm đối với Lục Viện là gì, anh ta vẫn cho rằng tình yêu của mình ở trên người Hường Tình, nhưng mỗi lần Lục Viện nói ly hôn là anh ta không thể tiếp nhận được. Có thể lúc mới đầu anh ta còn lo lắng ly hôn với cô sẽ có ảnh hưởng với 'tập đoàn Lạc thị' hay không, dù sao với sức mạnh của 'Lạc thị' thì muốn làm sụp đổ một công ty trong thành phố không có khó khăn gì, chỉ cần nói mấy câu là có thể làm được. Vì vậy nếu trước kia Lục Viện đề nghị ly hôn anh ta sẽ không bao giờ đồng ý, nhưng trải qua mấy năm nay cùng với nhiều năm cố gắng của anh ta như vậy, tập đoàn Lạc thị tuyệt đối không phải là công ty mà Lạc thị nói muốn sụp đổ là có thể sụp đổ được. Qua những nỗ lực của anh ta và Hường Tình, Lạc thị có những mối quan hệ và hợp tác làm ăn tiêng, mặc dù nói không theo kịp tập đoàn Lạc thị hùng hậu nhưng cũng không giống những công ty hạng ba, không chịu nổi một cú khiến cho người ta muốn chơi đùa thì chơi đùa.

Anh ta vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Hường Tình, trước đây khi hai người đang yêu nhau say đắm anh ta vì chuyện trong nhà mà phải ruồng bỏ lời thề lúc ban đầu rời khỏi cô, thậm chí còn tàn nhẫn yêu cầu cô phá bỏ đứa con của hai người.

Lúc đầu khi anh ta và Lục Viện kết hôn Hường Tình rất tức giận, giận anh ta chối bỏ tình cảm giữa hai người, thậm chí còn không cần con của cô ta, cho nên hai người có gần nửa năm không liên lạc nhưng sau đó Hường Tình chủ động tìm anh ta, nói trong lòng cô ta vẫn không thể quên những ngày trước đây với anh ta, nói cô ta không cần danh phận chỉ cần ở lại bên cạnh anh ta.

Anh ta không có cách nào từ chối cô ta, hơn nữa còn là người phụ nữ trong lòng mình, dù biết làm vậy là rất có lỗi với Lục Viện, dù biết Lục Viện rất vô tội nhưng anh không có cách nào nhìn Hướng Tình vì mình mà đau lòng khổ sở. Nói cho cùng, khi đó trong lòng đối với Hướng Tình ngoài yêu ra còn có nỗi hổ thẹn sâu đậm.

Hướng Tình thật sự chưa từng yêu cầu anh ta cái gì mà chỉ yên lặng ở bên cạnh anh ta, ngấm xử lý giúp anh ta những chuyện phát sinh trong công ty. Anh ta không cho được Hướng Tình hứa hẹn gì, không cho cô ta một cuộc hôn nhân hoàn chỉnh cho nên đã đồng ý với cô ta, đời này sẽ không để cho Lục Viện mang thai con của anh ta, nếu thực sự muốn có con thì chỉ có cô ta mới là mẹ của đứa bé.

Trong lòng anh ta rất rõ Lục Viện muốn một đứa con như thế nào, cũng biết cô thậm chí vì nguyên nhân đó mà len lén tới gặp bác sĩ phụ khoa. Thực ra đối với những đi ầu này không phải là anh ta không thấy hổ thẹn nhưng vì anh ta đã làm cho Hướng Tình chịu nhiều uất ức nên anh ta không thể lại ruồng bỏ cô, cướp đoạt tâm nguyện nhỏ nhoi của cô như vậy. Đối với Lục Viện đi ầu anh ta có thể làm là tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này, cả đời này cô vẫn luôn là Lạc phu nhân.

Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào Lục Viện ở trong lòng anh ta càng ngày càng quan trọng, trước đây phần nhiều là thương Hướng Tình chịu nhiều uất ức không danh không phận theo mình, nhưng bây giờ thấy bộ dạng Lục Viện rầu rĩ không vui anh ta cũng thấy đau lòng, vì muốn cho cô vui hơn nên mới theo cô đến Thanh Đảo, mục đích chính là để giải khuây.

Chỉ có đi ầu để cho cô nhìn thấy Hướng Tình là ngoài ý muốn, anh ta biết rõ trong lòng cô để ý sự tồn tại của Hướng Tình bao nhiêu nhưng lại không ngờ phản ứng của cô lại lớn như thế, ngay lập tức nói muốn ly hôn cùng anh ta, thậm chí không nói lời nào mà chạy ngay tới nơi này.

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của cô anh ta mới rõ ràng trong lòng mình rất sợ hãi, sợ cô thực sự sẽ cứ như vậy mà rời bỏ anh ta. Anh ta không hiểu tâm trạng của mình như vậy là thế nào, rốt cuộc là tình yêu hay là tình nghĩa. Có thể là vì trải qua nhiều năm đã quen với việc cô vẫn luôn ở bên

cạnh mình. Về chuyện này đêm qua anh ta đã suy nghĩ rất lâu nhưng cuối cùng vẫn không có đáp án.

Nhưng sáng nay khi nhìn thấy tờ báo này trong lòng anh ta ngoài tức giận vẫn là tức giận, nghĩ đến những thứ đã thuộc về mình lại bị cướp đi, anh ta vô cùng không thích cảm giác như vậy.

Nghĩ vậy liền lập tức giơ tay đẩy Ôn Hoàn ra, lớn tiếng giận dữ nói: "Cút ngay, đừng ép tôi nổi giận."

Sức lực của anh ta rất mạnh khiến cho Ôn Hoàn bị đẩy có phần lão đảo đứng không vững, lùi được hai bước chân liền té ngã trên mặt đất.

Lục Viện thấy vậy trong lòng rất tức giận liền lập tức bộc phát ra ngoài, bước tới mạnh mẽ tát lên mặt của Lạc Hường Đông, lực mạnh đến nỗi khiến cho toàn bộ bàn tay của chị hơi tê dại, nhìn anh ta nói: "Lạc Hường Đông, anh nhất định phải làm cho em hận anh sao?"

Bầu không khí thoáng cái liền yên tĩnh trở lại, Ôn Hoàn không để ý đến đau đớn truyền tới từ móng mình, sững sờ nhìn Lục Viện tát Lạc Hường Đông có phần lệch mặt đi.

Tâm tình bị đè nén nhiều năm nay của Lục Viện rốt cuộc bị bùng phát vào giờ phút này, hai tay nắm thật chặt lại, cả người tức giận có phần run rẩy, nhìn Lạc Hường Đông nói: "Em thừa nhận là em ngu ngốc không có đầu óc, biết rõ rằng anh không yêu em nhưng vẫn muốn gả cho anh, biết rõ rằng trong lòng anh có người phụ nữ khác nhưng vẫn giả ngu tự nói với mình rằng một ngày nào đó anh sẽ thích em, biết rõ rằng anh ở bên ngoài có người phụ nữ khác nhưng vẫn ép buộc mình coi như không biết cái gì, tưởng là qua một thời gian lâu dài có lẽ anh sẽ thực sự thích em, nhưng đã nhiều năm như vậy em đạt được cái gì, cái gì cũng không có mà còn mất đi tuổi thanh xuân!"

Lục Viện vừa nói nước mắt không cầm được chảy ra từ hốc mắt của chị không ngừng được.

Ôn Hoàn từ dưới đất đứng dậy, bước tới ôm chặt lấy Lục Viện có phần lo lắng nhìn chị nói: "Chị."

Lục Hướng Đông cũng nhìn Lục Viện, mím chặt môi tay nắm gắt gao, mắt không hề chớp nhìn cô.

Lục Viện hít sâu một cái làm dịu đi tâm tình đang kích động của mình rồi nói tiếp: "Yêu anh mấy năm nay cũng chẳng cho em được cái gì, hơn ba mươi tuổi rồi ngay cả muốn một đứa bé em cũng không có, anh ngoài cho em danh phận Lạc phu nhân ra chẳng cho em cái gì nữa."

Lục Hướng Đông nhìn cô, há hốc miệng muốn nói gì đó nhưng lời đến bên miệng rồi cuối cùng cũng không nói ra được. Cô nói đúng, trước đây anh ta cảm thấy có thể cho cô thân phận Lạc phu nhân cũng đã là một nhượng bộ lớn rồi, bây giờ nghĩ lại dường như đúng như cô nói, ngoài danh phận Lạc phu nhân ra anh thực sự không cho cô cái gì cả.

"Những thứ này em đều nhận là do tự em tìm đến nên chẳng trách ai được cả. Giờ em buông tay, em không ép buộc bản thân giao trái tim mình cho một người đàn ông sẽ không bao giờ yêu em, em không ép mình tiếp tục yêu một người đàn ông mà ngay cả một đứa bé cũng không muốn cho em." Lục Viện cười nhưng nụ cười đó có bao nhiêu chua chát, có bao nhiêu đau lòng, chị vẫn luôn chôn vùi tất cả khổ sở và đau lòng đó xuống bụng nhưng kết quả lại chẳng được gì, thậm chí còn bị anh ta cho rằng ở sau lưng anh ta có người đàn ông khác. Trước đây vẫn cho rằng anh ta chỉ không thương mình nhưng ít nhất đối với mình còn chút tôn trọng và lo lắng, hôm nay mới biết được ở trong mắt của anh ta mình lại không đáng một xu như vậy. Nếu nói trước kia là đau đớn và khổ sở thì hiện tại chỉ còn lại lạnh lẽo, lạnh đến nỗi không còn chút cảm giác nào.

Ôn Hoàn ôm thật chặt Lục Viện, cô có thể cảm nhận được sự kích động của chị bây giờ, thậm chí toàn thân đều không ngừng run rẩy. Những năm gần đây chị thật sự đã chịu quá nhiều thiệt thòi chỉ bởi vì chị yêu người đàn ông không yêu chị trước mặt này.

Lục Hướng Đông choáng váng không nói được gì nhưng mắt vẫn dán chặt vào Lục Viện, anh ta không muốn buông tay, chỉ có đi đầu những lời

Lục Viện vừa nói anh ta nghe xong còn cảm thấy có chút xấu hổ nếu cứ tiếp tục kiên trì trối cô vào bên cạnh mình.

Lục Viện đau đớn nhắm mắt lại, thở dài một hơi rồi mở mắt ra nhìn Lạc Hướng Đông trước mặt nói: "Anh đi đi, em không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa, nếu như anh lo lúc ly hôn sẽ bị tập đoàn Lục thị gây khó dễ gì cho công ty của anh thì anh yên tâm đi, em sẽ nói chuyện với ba, đảm bảo sẽ không làm khó anh đi đâu gì, còn nữa, anh cũng không cần phải lo lắng chia tài sản với em, nữa xu em cũng không muốn chỉ cần anh nhanh chóng ký tên ly hôn là được."

"Anh không đồng ý..." Lạc Hướng Đông lắc đầu nhìn cô thực sự không nói được bất kỳ câu tán thành nào, muốn chính miệng anh ta nói đồng ý ly hôn anh ta không thể nào nói được.

"Vậy chúng ta gặp nhau trên tòa án đi." Nói xong Lục Viện không buồn liếc anh ta một cái mà đi ngay vào trong phòng.

Ôn Hoàn nhìn chị một cái rồi lại quay đầu nhìn Lạc Hướng Đông, sau đó lạnh giọng nói: "Lạc tiên sinh, làm phiền anh đi ra ngoài, ở đây không chào đón anh."

Lạc Hướng Đông nắm tay thật chặt, cái gì cũng không nói mà cũng không rời đi.

Ôn Hoàn không muốn nói thêm câu gì với anh ta nữa, cô hơi lo lắng cho Lục Viện nên xoay người đi thẳng đến phòng của Lục Viện.

Lục Viện dựa ở phía sau cánh cửa, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu hiện nhưng nước mắt không ngừng chảy từ trong hốc mắt ra, cứ lặng lẽ rơi như vậy.

Ôn Hoàn nhìn mà đau lòng, ngoài ôm ra cô không biết nên nói gì để an ủi tâm trạng của chị.

Lạc Hướng Đông cuối cùng cũng rời đi, đợi Ôn Hoàn an ủi Lục Viện ngủ xong đi ra thì Lạc Hướng Đông đã không còn ở đấy. Bác Trương nhận

điện thoại nói ba Lục và mẹ Lục đang chuẩn bị đến đây, t ần chi ầu tối là sẽ đến nơi.

Ôn Hoàn kêu bác Trương để ý Lục Viện còn mình đi vào thư phòng. Về chuyện bị lộ trên báo chí nếu không phải do Văn Phong tiết lộ ra ngoài thì còn lại một khả năng nữa.

Đóng cửa thư phòng lại, Ôn Hoàn c ần điện thoại di động gọi cho chị Lynda, từ lúc thân thế của cô bị tiết lộ ra ngoài chị Lynda đã tạm dừng tất cả hoạt động của cô, cũng từ lúc đó hai người liên lạc càng ngày càng ít.

Điện thoại reo một lúc lâu mới có người nhận, hình như chị Lynda đang ở trong trường quay, xung quanh tiếng tranh cãi rất ồn ào: "Tiểu Hoàn à, sao hôm nay em lại gọi điện tìm chị vậy, có chuyện gì không?"

Ôn Hoàn không muốn lòng vòng cùng chị ta lên hỏi thẳng luôn: "Chị Lynda, gần đây chị có mở hòm thư của em không?"

"Không có, chị mở hòm thư của em làm gì, sau khi thân thế của em bị lộ lúc trước công ty liền dừng hết tất cả hoạt động của em, cũng không nhận bất kỳ quảng cáo hay kịch bản nào, hơn nữa gần đây chị vẫn luôn bận bịu sắp xếp cho Tiểu Lâm..." chị Lynda nói, hình như nhận ra mình để lộ điều gì đó liền vội vã dừng lại chuyển sang đề tài khác: "Gần đây chị bận gần chết, em không ở đây công ty liền giao cho chị dẫn dắt vài người mới, thật sự là bận bịu đến điên mất, ha ha, ha ha..."

Ôn Hoàn vốn cũng không để ý vừa rồi có phải chị ta nói hớ cái gì không, mà cũng chẳng buồn quan tâm, cái cô để ý chính là rốt cuộc ai là người đem những tấm ảnh Văn Phong gửi vào hòm thư của cô phát tán ra ngoài.

Nhưng nếu không phải là chị Lynda thì cũng chỉ còn lại trợ lý của chị ta - Tiểu Lâm, c ần điện thoại Ôn Hoàn liền nói ngay: "Chị Lynda, làm phiền chị có thể kêu Tiểu Lâm nhận điện thoại một lát được không?"

"À, Tiểu Lâm à?" Bên kia đầu dây Lynda nhìn thoáng qua Tiểu Lâm đang chuẩn bị trang điểm để vào một vai quan trọng trong một bộ phim

Hollywood, suy nghĩ một lát liền nói: "Ôi Tiểu Hoàn à, thật không may Tiểu Lâm vừa bị chị kêu đi mua đồ uống, hiện giờ không có mặt ở đây."

Ôn Hoàn nhú mày, nói: "Vậy em gọi điện tới số của cô ấy được rồi."

Nghe Ôn Hoàn nói muốn gọi đến số di động của Tiểu Lâm, Lynda vội vàng nói: "Cái đó Tiểu Hoàn à, Tiểu Lâm quên mang theo di động rồi, để ở trên bàn trang điểm, em tìm Tiểu Lâm có chuyện gì à, chờ lát nữa em ấy về chị chuyển lời giúp em là được rồi." Chị ta không muốn để cho Ôn Hoàn biết mình kêu Tiểu Lâm thay thế vai diễn vốn thuộc về cô, mặc dù chị ta biết rõ Ôn Hoàn không thích nghề này nhưng cũng không có nghĩa là cô bằng lòng bị người khác thay vai của mình, hơn nữa còn là trợ lý trước kia của mình, cho nên trước khi mọi chuyện được êm xuôi chị ta không muốn cho Ôn Hoàn biết nữa.

Giữa lúc chị Lynda ở đây đang tính toán như vậy thì đột nhiên Tiểu Lâm ngồi ở bên kia đã thay trang phục xong đứng dậy nhìn chị Lynda kêu to: "Chị Lynda, như vậy được chưa?"

Ôn Hoàn bên này điện thoại rõ ràng nghe được tiếng của Tiểu Lâm truyền tới, cô hơi nhú mày cầm điện thoại nói: "Chị Lynda, Tiểu Lâm ở bên cạnh phải không?!"

Bên này chị Lynda dùng mắt lườm Tiểu Lâm, chỉ có thể vừa cười gượng vừa nói: "Mới vừa trở về, chị đưa điện thoại cho em ấy." Vừa nói vừa đưa di động cho Tiểu Lâm, khẽ hạ giọng nói ở bên tai Tiểu Lâm: "Đừng nói cho cô ấy biết chuyện em ở đây thử vai!"

Tiểu Lâm gật đầu, lúc đưa tay nhận lấy điện thoại khoe miệng nổi lên nụ cười, nụ cười ấy giống như là đạt được kế hoạch nào đó. Cầm điện thoại đặt gần tai mình rồi nói với Ôn Hoàn ở đầu dây bên kia: "Chị Ôn Hoàn, chị tìm em à?!"

"Là em đem những tấm hình kia cho phóng viên phải không?!" Ôn Hoàn nói thẳng luôn, cô và chị Lynda chung sống nhiều năm như vậy, cô hiểu rất rõ tính cách của chị Lynda. Mặc dù nói chị ta để đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn nào nhưng chị ta cũng không đến mức vô duyên vô

có đi hại người khác, nhất là người chị ta muốn nịnh bợ hay nói cách khác là muốn lợi dụng. Chị ta phớt bầy những tấm hình kia chỉ là làm chuyện phí sức mà không được gì, với tính cách khôn khéo của chị Lynda như vậy không thể nào làm chuyện hèn hạ như thế.

Tiểu Lâm sững sốt nhưng vẫn ngay lập tức phản ứng được cô đang nói chuyện gì, đương nhiên cô ta cũng không ngốc đến mức thừa nhận ngay, cô ta giả ngu nói: "Chị Tiểu Hoàn, chị nói ảnh chụp gì vậy, chị có bức ảnh nào muốn em tìm cho chị sao?"

"Đừng giả ngu với chị, chị nói những tấm hình của Văn Phong kia kìa, có phải là em bán cho báo chí hay không?" Ôn Hoàn hỏi thẳng.

Tiểu Lâm cũng không giả vờ nữa, khẽ cười nói: "À, chị Tiểu Hoàn nói những tấm hình kia à, em nhìn thấy rồi, em có một người bạn làm bên truyền thông hỏi em có chút tin tức tốt nào không, em thấy cho nên đưa cho cô ấy, không ngờ chuyện lại lớn như vậy, càng không ngờ cô gái trong ảnh chụp kia lại là tiểu thư của nhà họ Lục."

Ôn Hoàn nhắm mắt lại, tay nắm chặt điện thoại di động giống như là có chút gào thét quát người bên kia đầu dây: "Em là đồng gốc sao, tin gì có thể đưa tin gì không thể đưa em không biết sao?"

Tiểu Lâm bị cô nói có chút không phục, cầm điện thoại nói với Ôn Hoàn ở bên kia: "Chị Tiểu Hoàn, chị có nói cho em biết cái gì có thể đưa, cái gì không thể đưa không? Hơn nữa đó là tin tức của Văn Phong không phải của chị, làm sao em biết là không thể đưa chứ?" Giọng nói và thái độ thay đổi so với trước kia, có phần cứng rắn không ít.

"Vậy em có hỏi qua chị không? Ai cho phép em làm như vậy?!" Ôn Hoàn thật sự tức giận, rốt cuộc cô ta có biết tin tức như vậy sẽ đem lại bao nhiêu phiền phức cho Văn Phong và Lục Viện hay không?!

"Em rất xin lỗi, nhưng việc đã đến nước này, em nghĩ nói bao nhiêu câu xin lỗi cũng vô ích rồi." Tiểu Lâm không buồn quan tâm nói.

Ôn Hoàn tức giận cúp luôn điện thoại, cô ta nói không sai, chuyện đã đến nước này thì nói gì cũng không thể cứu vãn được nữa.

Có phần tức giận ném luôn điện thoại tới ghế sofa, ngực vì tức giận mà không ngừng đập phồng.

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 72: Kết Cục (Tiếp)

Gần tối thì ba Lục và mẹ Lục đến, lúc đến Lục Viện vẫn chưa tỉnh dậy, Ôn Hoàn đem chuyện Lạc Hường Đông kể cho hai người họ nghe, bao gồm cả nguyên nhân Lục Viện bỏ nhà chạy tới đây và chuyện những tấm hình kia của Văn Phong.

"Cái tên vô liêm sỉ kia!" Tay của ba Lục nặng nề đánh lên chiếc bàn trà thủy tinh, rung động làm cho chiếc đi đầu khiến tivi đặt ở trên bàn hơi lắc lư. Lục Lâm Phong thực sự tức giận, Lục Viện là đứa con gái ông yêu quý nhất, trong sáu đứa con ông thân thiết nhất với Lục Viện. Lúc trước sau khi người phụ nữ kia của Lạc Hường Đông đến gây náo loạn ông liền có thành kiến với Lạc Hường Đông nhưng Lục Viện bị che mắt mới nói bằng lòng gả cho nó. Lục Viện chưa từng ở trước mặt ông yêu cầu cái gì cho nên khi đó ông mới bằng lòng, song trước khi cưới ông đã tìm riêng Lạc Hường Đông nói qua, muốn nó

chấm dứt liên lạc với người phụ nữ kia, nếu như không làm được thì đừng làm lỡ dở con gái của ông, Lạc Hường Đông gần như là không cần nghĩ mà đồng ý luôn.

Sau khi Lục Viện kết hôn ông quả thực thấy nó vui vẻ được một thời gian, chỉ có đi đâu chưa đến nửa năm thì nụ cười trên mặt nó càng ngày càng ít đi. Ông là cha của nó, con gái mình có vui vẻ hay không ông đương nhiên biết rõ, ông cũng tìm con hỏi xem Lạc Hường Đông đối xử với con như thế nào, nhưng mỗi lần nó quay về đều nói rất tốt, chưa từng ở trước mặt ông nói Lạc Hường Đông nửa câu có lỗi nào. Nếu như con gái đã kiên trì như vậy ông làm cha có thể nói thêm gì nữa, nhưng hôm nay nghe Ôn Hoàn nói việc này ông mới biết con gái mình bị bao nhiêu uất ức, trước đây ông nên kiên quyết đến cùng không để cho bọn chúng kết hôn, nếu như lúc đó

Lục Viện không gả cho Lạc Hướng Đông thì có lẽ hôm nay con đã không bị tổn thương lớn như vậy.

Nghĩ vậy lửa giận trong lòng càng thêm bùng cháy, nếu như bây giờ Lạc Hướng Đông ở trước mặt của ông, ông nhất định sẽ thay Lục Viện dạy dỗ nó, con gái bảo bối của mình mình còn chưa từng để cho nó đau lòng mà tên đó lại chà đạp con gái của ông như vậy!

"Phải ly hôn, kêu Tiểu Viện lập tức ly hôn cùng tên khốn đó, thật là tức chết tôi mà!" Lục Lâm Phong bức xúc nói, bởi vì kích động quá mức khiến cho ngực có chút khó chịu.

Trương Kim Lan ở bên cạnh nhìn thấy liền bước tới phía trước giơ tay xoa giúp ông, vừa xoa vừa nói: "Ông đừng kích động quá, vừa rồi không phải Tiểu Hoàn nói Tiểu Viện đã đồng ý ly hôn cùng Lạc Hướng Đông rồi sao."

Nghe vợ mình nói như vậy, Lục Lâm Phong mới dịu đi tâm tình kích động nhưng ngoài miệng vẫn không quên mắng chửi Lạc Hướng Đông: "Cái tên khốn đó, nó vốn là vì thế lực nhà họ Lục chúng ta, chờ đến lúc Tiểu Viện ly hôn với nó xem tôi có tiêu diệt 'tập đoàn Lạc thị' của nó không!"

Trương Kim Lan liếc nhìn chồng mình không nói thêm gì nữa nhưng chân mày nhíu chặt, vừa đau lòng con gái của mình vừa nghi ngờ tự hỏi: "Sao Lục Viện lại quen với ngôi sao điện ảnh kia nhỉ, chúng ta chưa từng nghe nói qua mà."

Ôn Hoàn đang ngồi bên cạnh cũng nói: "Ngay cả chị năm cũng không có ấn tượng nhưng Văn Phong kiên quyết nói năm đó người cùng anh ta yêu đương ở trong trường đại học chính là chị năm, với lại chị năm cũng nhận ra người ở trong ảnh chụp hơn mười năm trước chính là mình, chỉ là đoạn trí nhớ đó chính chị ấy cũng không biết nên giải thích thế nào."

Lục Lâm Phong cũng cau mày có phần yên lặng nhìn chăm chăm ảnh chụp trên tờ báo.

Lúc Lục Viện tỉnh lại bên ngoài trời đã tối đen, từ trong phòng đi ra thấy ba mẹ đang ngồi trong phòng khách, đầu tiên là hơi sững sốt nhưng rất nhanh khôi phục lại tinh thần, chị cố gắng làm cho tâm trạng mình nhìn như rất bình thường không có gì thay đổi, mở miệng gọi hai người họ: "Ba, mẹ, hai người tối rồi ạ."

Trương Kim Lan đứng dậy khỏi ghế sofa, bước tới có phần không nhận được giang tay ôm chặt lấy con vào trong ngực mình, vì nên mắt hơi hồng, vỗ nhẹ vào lưng Lục Viện nói: "Đứa ngốc này, sao lại tự chịu uất ức như vậy, hơn nữa bị uất ức như vậy cũng không biết về nhà tìm ba mẹ, lẽ nào con đã quên mình còn có ba mẹ là chỗ dựa cho con sao?!"

Lục Viện cắn môi cố nén nước mắt trên vì nên mi rơi xuống, nhẹ nhàng giờ tay ôm lại mẹ nói: "Mẹ, con không sao, con rất khỏe, đầu là do báo chí nói lung tung, hơn nữa mấy tin này qua một thời gian ngắn nữa sẽ chìm xuống, mẹ đừng quá lo lắng."

Trương Kim Lan đẩy con ra, nhìn Lục Viện nói: "Ai nói chuyện báo chí với con, chuyện con và Lạc Hường Đông mẹ và ba con đều biết rồi." Vừa nói vừa giờ tay khẽ vuốt ve gương mặt của con: "Tiểu Hoàn đã nói chuyện của các con cho mẹ và ba con biết rồi, sao con lại ngốc như vậy, mặc cho Lạc Hường Đông ức hiếp con một câu cũng không nói!" Trương Kim Lan nói, trong mắt tràn ngập đau lòng cùng thương yêu.

Lục Viện nhìn thoáng qua Ôn Hoàn thì thấy Ôn Hoàn cũng đang nhìn mình nói: "Chị, chúng ta không cần phải vì Lạc Hường Đông giấu diếm ba mẹ nữa, bọn họ sớm muộn cũng phải biết."

Lục Viện không nói gì nhưng mắt nhìn sang phía ba mình. Lục Lâm Phong cũng nhìn con, hai người bốn mắt nhìn nhau không nói câu nào.

Trương Kim Lan kéo Lục Viện ngồi xuống giữa mình và Lục Lâm Phong, nắm chặt tay con nói: "Tiểu Viện, làm cha mẹ mà không quan tâm con gái mình thì sao có thể gọi là thành công. Cho dù sự nghiệp có thành công bao nhiêu thì nguyện vọng duy nhất chính là con gái của mình có thể khỏe mạnh vui vẻ hạnh phúc, con là đứa con gái mà ba mẹ yêu quý nhất, con có vui vẻ thì ba mẹ mới cảm thấy vui vẻ được. Vậy mà trong nhĩ ầu

năm con và Lạc Hướng Đông kết hôn con vẫn chịu uất ức để cho nó chà đạp con như vậy, con có biết mẹ và ba con nghe xong đau lòng bao nhiêu không?!"

Lục Viện cũng không nhịn được, nước mắt từ trên viền mi không ngừng trào ra ngoài, răng cắn chặt môi, song nhìn mẹ vẫn thấy có chút xấu hổ, hơi khóc không thành tiếng nói: "Vâng, con xin lỗi..." Đây đều là tự do chị chuốc lấy, chị không trách người khác mà chỉ trách mình khiến cho ba mẹ đã lớn tuổi như vậy rồi vẫn còn phải quan tâm lo lắng cho mình.

"Đứa ngốc, mẹ và ba con không trách con, chúng ta yêu con không hết sao trách được." Vừa nói Trương Kim Lan vừa giơ tay lau giúp nước mắt trên mặt con.

Lục Viện gật đầu nhìn ba mẹ muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời, nước mắt không ngừng được, bao uất ức và tủi hổ cất sâu ở trong lòng vào giờ phút này đều tuôn trào ra ngoài. Chị vẫn luôn kìm nén mình, biết rõ Lạc Hướng Đông và Diệp Hướng Tình ở bên ngoài không cắt đứt với nhau nhưng vẫn tự nói với mình đừng để ý, tự nói với mình qua một thời gian nữa sớm muộn cũng có ngày Hướng Đông yêu mình nhưng chị lại quên mất, thứ tình yêu này không ở chỗ thời gian dài hay ngắn, thích hay không thích mà là không có cách nào ép buộc được.

Lo con vẫn còn khó chịu Trương Kim Lan khuyên con nói: "Ly hôn đi, mẹ với ba con sẽ giúp con ly hôn, chúng ta không chịu ức hiếp như vậy nữa, nếu Lạc Hướng Đông muốn tìm ai thì để cho nó tìm, chúng ta không quan tâm."

Lục Viện gật đầu, xoay sang nhìn ba mình thì thấy Lục Lâm Phong ngẩng thẳng người, tay giơ lên lau nước mắt trên mặt con nói: "Về nhà đi, ba cho con dựa vào!"

Lục Viện nhìn ba càng khóc to hơn, không ngừng gật đầu vừa khóc vừa nói: "Ba, mẹ, con cảm ơn mọi người..."

Ôn Hoàn nhìn bọn họ trong lòng cũng có chút xúc động, viền mắt hơi nóng sau đó dần dần phồng hừng, nước mắt cứ tuôn ra từ trong hốc mắt.

Ngay giữa lúc mọi người trong nhà đều khóc rũ rượi thì đột nhiên ngoài cửa có người nhấn chuông, tiếng bing boong reo liên tục khắp cả căn phòng.

Bác Trương hồi phục lại tinh thần giờ tay lau nước mắt trên mặt nói: "Tôi, tôi đi mở cửa."

Cửa được mở ra, đứng giữa cửa là một người đàn ông đeo kính đen, đội mũ lưỡi trai đen che gần hết khuôn mặt, thậm chí trên mặt còn mang theo một chiếc khẩu trang lớn khiến cho cả khuôn mặt được che chắn kín mít.

Bác Trương hơi nghi ngờ nhìn người nọ hỏi: "Cậu, cậu là ai, tới đây tìm ai?"

Người nọ không cả trả lời mà đẩy bác Trương sang một bên rồi đi vào, sau đó đóng cửa phòng lại.

"Cậu, cậu cậu làm gì vậy?!" Bác Trương khó hiểu nhìn người nọ, hoàn toàn không hiểu cậu ta đột nhiên xông vào nhà người khác như vậy làm gì.

Sau khi chắc chắn cửa đã được khóa lại người đàn ông kia mới bỏ mũ lưỡi trai trên đầu mình xuống, tiếp theo là cả kính râm và khẩu trang trên miệng.

Ôn Hoàn, Lục Viện và vợ chồng Lục Lâm Phong ở trong phòng khách cũng đồng thời nhìn sang bên này, thấy người đàn ông kia bỏ mũ tháo kính râm và

cả khẩu trang ra thì mới biết đó chính là người bị đăng hình cùng Lục Viện trên báo chí - Văn Phong!

Ôn Hoàn lau nước mắt trên mặt rồi đi tới cửa nhìn Văn Phong hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Văn Phong nhìn cô một cái rồi đi thẳng tới chỗ Lục Viện, thấy ba Lục và mẹ Lục đều ở đây rồi lại nhìn thấy tờ báo để trên bàn trà, tất nhiên thêm cả nước mắt trên mặt Lục Viện, anh ta đi tới trước mặt Lục Lâm

Phong, kéo Lục Viện sang đứng cạnh bên mình rồi quỳ gối trước mặt Lục Lâm Phong nói: "Cháu xin lỗi bác, chuyện này tất cả là do cháu mọi người đừng trách Lục Viện!" Cúi đầu thái độ rất thành khẩn, giọng nói cũng rất kiên quyết!

Nghe vậy Lục Lâm Phong quay đầu nhìn Trương Kim Lan đang ngồi ở bên cạnh, hai người đều có chút sửng sốt thậm chí còn có phần chưa lấy lại được tinh thần.

Nhìn nhau một cái rồi Lục Lâm Phong quay đầu lại nhìn Văn Phong đang quỳ gối trước mặt mở miệng nói: "Cậu đứng lên trước đi."

Nghe ông nói vậy Văn Phong mới chậm chạp đứng dậy, đứng ở bên cạnh nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú vào Lục Lâm Phong.

Lục Lâm Phong vươn tay cầm tờ báo đặt ở trên bàn xem qua một lần nữa, tay lật đi lật lại, sau khi đã hiểu đại khái rồi mới đặt lại tờ báo lên bàn rồi ngẩng đầu nhìn Văn Phong nói: "Những tấm hình này rốt cuộc là thế nào, người trong ảnh chụp này là ai?!"

Văn Phong liếc nhìn Lục Viện đứng bên cạnh rồi nói: "Ảnh chụp là của chúng cháu trước đây, khi đó chúng cháu vừa mới hơn hai mươi, lúc mới bắt đầu chúng cháu rất hạnh phúc nhưng bởi vì hiểu lầm sau đó cháu lại ra nước ngoài làm việc một thời gian, đến khi trở về thì đã không tìm thấy cô ấy nữa."

Nghe cậu ta nói như vậy Lục Lâm Phong cau mày quay đầu nhìn Trương Kim Lan, ông có phần không chắc chắn những điều cậu ta nói là sự thật, xoay sang nhìn Lục Viện nói: "Tiểu Viện, cậu ta nói có đúng không?"

Nghe vậy Văn Phong cũng quay sang nhìn Lục Viện, mắt bình tĩnh nhìn vào mắt của Lục Viện giống như là đang mong chờ lời cô nói.

"Con..." Lục Viện nhìn ba mẹ mình rồi lại quay sang nhìn Văn Phong, một lúc lâu sau mới lắc đầu nói: "Con, con không nhớ." Chị thật sự không có ấn tượng với người này nhưng những tấm hình kia chị cũng không có cách nào giải thích.

Chị tin anh ta không nói dối, những tấm hình này cũng là thật, chị cũng thừa nhận cô gái trong ảnh chụp kia chính là mình năm đó nhưng lại không có đoạn ký ức kia.

Văn Phong nhìn cô, khóe miệng mang theo nụ cười khổ nói: "Anh không biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, vì sao em lại hoàn toàn quên mất những chuyện trước đây của chúng ta." Những ký ức này cả đời anh sẽ không quên, cho dù đã trôi qua nhiều năm nhưng trong lòng anh trước sau chỉ có duy nhất một mình cô!

Lục Viện không nói gì chỉ cần môi yên lặng đứng ở một bên nhìn anh.

Lục Lâm Phong đang ngồi ở trên ghế sofa đứng dậy nhìn Văn Phong, vẻ mặt có chút nghiêm túc nói: "Tôi không biết những bức ảnh này của anh từ đâu ra, nhưng con gái của tôi không có ấn tượng với việc này cho nên về những bức hình là thật hay giả, và sao lại đột ngột bị người ta đăng lên báo như vậy tôi nhất định sẽ đi điều tra tới cùng. Nếu như có người muốn lợi dụng con gái của tôi để làm lợi cho bản thân hay gì đó tôi cũng nhất định truy cứu tới cùng!"

Nhìn cậu ta, Lục Lâm Phong nhấn mạnh giọng nói, nhưng đây cũng chỉ là một kiểu bảo vệ đối với con gái của mình.

Văn Phong bình tĩnh nhìn lại ông, hai tay đặt ở hai bên nắm thật chặt lại, ánh mắt của anh cũng rất kiên quyết: "Cháu yêu Lục Viện, hơn mười năm trước cháu không công khai tình yêu của Lục Viện là vì muốn bảo vệ cô ấy khỏi bị tổn thương, cho dù hôm nay đã là mười mấy năm sau cháu vẫn yêu cô ấy như trước, cháu sao có thể để cô ấy đánh bóng tên tuổi giúp mình!" Giọng nói kiên quyết lại chân thật đáng tin!

Lục Viện ở bên cạnh nghe xong có chút sững sờ, trong nháy mắt trong đầu dường như hiện lên một hình ảnh có cảm giác rất quen thuộc, nhưng chỉ thoáng qua rất nhanh, thậm chí còn chưa đợi chị hiểu được đã bay đi xa, một lần nữa trở nên mơ hồ.

Ôn Hoàn đứng đó nhìn ánh mắt kiên định kia của Văn Phong, cô thật sự tin những lời anh ta nói, tin trước đây anh ấy và chị năm đã từng quen

nhau, thậm chí còn tin bây giờ anh ta vẫn yêu sâu đậm Lục Viện.

Lục Lâm Phong không nói thêm gì với cậu ta những vẫn nhìn chăm chú cậu ta một lúc lâu, sau đó cũng không nói gì.

Cuối cùng Ôn Hoàn tiễn Văn Phong đi ra ngoài, trước khi tiễn anh ta vào thang máy Ôn Hoàn chủ động nói thẳng với anh ta: "Thực ra những tấm ảnh này bị phát tán ra ngoài đều là lỗi của tôi, tôi xin lỗi."

Nghe vậy Văn Phong quay đầu nhìn cô có chút không hiểu hỏi: "Là sao?"

Ôn Hoàn nhìn anh ta rồi giải thích chuyện hòm thư với anh ta: "Thực ra những tấm hình kia là từ hòm thư của tôi phát tán ra ngoài, là do trợ lý trước kia của tôi bán cho tờ báo đó, ngày hôm nay tôi nhìn tờ báo đó mới biết được, lúc trưa đã xác nhận qua, nhưng cho dù thế nào chuyện này tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm, vì vậy anh yên tâm đi, tôi sẽ quay vào giải thích rõ cho bọn họ."

Nghe cô nói như vậy một lúc sau Văn Phong mới lắc đầu nói: "Ai phát tán ra ngoài cũng không quan trọng, có lẽ như vậy cũng tốt, trước đây tôi luôn cố gắng giấu diếm không cho mọi người biết quan hệ của tôi và Lục Viện nên mới mất cô ấy, nếu như vì công khai quan hệ này có thể làm cho chúng tôi quay lại lần nữa đến lúc đó tôi còn phải cảm ơn cô."

Nghe anh ta nói như vậy Ôn Hoàn không nói thêm gì nữa mà chỉ nhìn anh ta.

Văn Phong cũng nhìn cô một cái rồi nói: "Lục Viện phải làm phiền cô chăm sóc cô ấy rồi."

Ôn Hoàn gật đầu nói: "Cái này không cần anh nói tôi cũng biết phải làm thế nào."

Văn Phong gật đầu không nói thêm gì nữa, chờ thang máy lên đến nơi liền đi thẳng vào.

Thật ra chờ không mất bao lâu thang máy đã lên đến nơi nhưng theo thang máy lên còn có mẹ của Thành Việt!

Thấy vậy thậm chí còn không đợi Văn Phong đi vào thang máy Ôn Hoàn liền xoay người định đi ngay vào nhà.

Thấy cô định đi Tưởng Tuệ Phương vội vàng chạy từ trong thang máy ra gọi Ôn Hoàn: "Tiểu Hoàn, đợi một chút, đợi một chút, bác có lời muốn nói với cháu..."

Thấy bà đuổi theo Ôn Hoàn càng đi nhanh hơn, dù sao cô cũng không muốn nói chuyện với bà ta.

Hôm nay Tưởng Tuệ Phương cũng không có ý định để cho cô bỏ đi, bước được mấy bước đã nắm được tay Ôn Hoàn, dường như lo lắng Ôn Hoàn không muốn nói chuyện với bà, bà liền nói ngay với Ôn Hoàn: "Không phải cháu muốn biết chuyện vụ án của ba cháu năm đó sao, bác nói cho, bác sẽ nói tất cả những điều bác biết cho cháu!"

Nghe vậy Ôn Hoàn sững sờ quay đầu lại nhìn bà chăm chăm, một lúc sau mới lên tiếng: "Bác vừa nói cái gì?"

"Bác nói bác sẽ cho cháu biết chuyện vụ án năm đó của ba cháu, rất cuộc là vì nguyên nhân gì." Tưởng Tuệ Phương nhìn cô nói.

Ánh mắt của Ôn Hoàn bình tĩnh nhìn chăm chú vào ánh mắt của bà ta, rồi lại vội vàng hỏi: "Là Thành Dân Sơn đúng không?"

P/s: chương này là chương cuối nhưng vì dài quá nên mình chia nhỏ ra thành ba phần, còn một phần dài nữa và ngoại truyện về Lục Viện là hết

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 73: Kết Cục (Phần Cuối)

Tường Tuệ Phương tránh ánh mắt sang chỗ khác không muốn nhìn thẳng vào mắt cô, hơi đau đớn nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, một lúc sau mới khẽ gật đầu nói: "Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện đi, bác sẽ nói tất cả chuyện năm đó cho cháu biết."

Ôn Hoàn nhìn bà suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng mới gật đầu nhưng không đi theo bà ta ngay mà cần điện thoại di động gọi vào máy bàn ở nhà, bác Trương nhận điện thoại, cô nói cho bác biết mình đi có chút việc sẽ về trễ một chút để cho bà và ba mẹ chồng cô khỏi lo lắng.

Hai người cũng không đi xa mà xuống quán cà phê dưới lầu, đặt một phòng riêng, gọi cà phê và đồ uống. Hai người cứ ngồi đối mặt nhau như vậy, không ai lên tiếng mở miệng trước.

Người phục vụ mang cà phê và đồ uống tới, lúc nhìn thấy Ôn Hoàn còn cố ý nhìn thêm mấy lần nhưng cuối cùng cũng không hỏi gì cả mà lễ phép lui ra ngoài.

Đợi lâu thấy bà không có ý muốn lên tiếng Ôn Hoàn mở miệng trước nói: "Có thể nói chưa, rốt cuộc vụ án năm đó của ba cháu xảy ra chuyện gì?!"

Tường Tuệ Phương ngược mắt nhìn thoáng qua cô rồi hít một hơi thật sâu, sau đó mới đưa tay bưng ly cà phê trên bàn, cũng không bỏ đường vào mà uống luôn một ngụm lớn.

Sau khi đặt ly cà phê xuống bàn mới nhìn Ôn Hoàn chậm rãi mở miệng nói: "Năm đó người tố cáo ba cháu chính là Thành Dân Sơn." Đường như là đã hạ quyết tâm và dũng khí rất lớn, lúc nói tay để trên bàn nắm thật chặt, thậm chí còn có thể thấy rõ gân xanh nổi trên tay.

Ôn Hoàn nhìn bà, sự thật đó không phải là cô chưa từng nghĩ tới mà đã nghĩ ra từ lâu, bây giờ chỉ là nghe chính miệng bà ta xác nhận suy đoán của mình mà thôi.

Khóe miệng khẽ nhếch nụ cười, nhưng nụ cười đó phần nhiều là châm chọc, mắt bình tĩnh nhìn Tưởng Tuệ Phương nói: "Quyền lực thực sự quan trọng như vậy sao? Không phải lúc đầu là do ba cháu cất nhắc ông ta sao?!" Vì sao không nghĩ tới một chút xíu tình nghĩa nào, chẳng lẽ không có chút lòng cảm ơn nào sao?

Tưởng Tuệ Phương ngược mắt nhìn cô rồi lạnh lùng nở nụ cười sau đó mới giơ tay bưng tách cà phê đặt ở trên bàn lên, vừa ra sức uống vào miệng vừa nói: "Không chỉ là quyền lực." Giọng nói kia so với vừa rồi càng sinh thêm một phần tự giễu.

Ôn Hoàn không hiểu nhìn chằm chằm bà ta hỏi: "Còn cái gì nữa?" Thì sao? Cũng đúng, có quyền rồi không phải càng muốn nhiều tiền hơn nữa sao?

Tưởng Tuệ Phương nhìn cô miễn cưỡng cười nói: "Vì sao cháu không hỏi bác tại sao lại muốn nói cho cháu nhiều như vậy, người đàn ông Thành Dân Sơn kia là chồng của bác mà, cháu không có một chút hiếu kỳ nào sao?"

Nghe vậy lúc này Ôn Hoàn mới nhớ tới, đúng vậy, sao bà ta lại muốn nói cho cô nhiều đi đâu như vậy, sao lại muốn đem chuyện lúc xưa của Thành Dân Sơn ra nói, không phải là vợ nên bảo vệ cho chồng mình sao?

"Vì sao?" Mặc dù câu hỏi đến hơi muộn một chút nhưng Ôn Hoàn vẫn hỏi.

Tưởng Tuệ Phương khẽ cười, uống hết chỗ cà phê kia, một tách cà phê đen sánh không bao lâu đã đổ hết vào trong bụng của bà nhưng bà không cảm thấy đắng một chút nào mà chỉ đưa tay nhấn chuông gọi người phục vụ. Chẳng mấy chốc có người nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó người phục vụ mang theo nụ cười thân thiện đẩy cửa đi vào, khẽ gật đầu với các cô rồi hỏi: "Xin hỏi có thể giúp gì cho các vị?"

Tưởng Tuệ Phương không nhìn cô mà nói: "Cho tôi một ly cà phê đen nữa, không bỏ thêm gì vào." Cà phê có đắng cũng không bằng cổ đắng chát trong lòng bà.

Ôn Hoàn nhìn bà không mở miệng nói gì mà chỉ yên lặng ng ẩ như vậy.

Không bao lâu sau cà phê được đưa tới, hơi nóng vẫn còn bốc lên nghi ngút, Tưởng Tuệ Phương dùng muỗng khuấy ly cà phê, cũng không bùng lên uống mà chỉ nhìn chằm chằm vào chất lỏng đen kịt trong ly sau đó mới chậm chạp mở miệng nói: "Có thể cháu không biết, thực ra người mà Thành Dân Sơn vẫn luôn yêu chính là mẹ của cháu."

Nghe vậy Ôn Hoàn ng ẩ ở đối diện bị bất ngờ mở to hai mắt nhìn bà, giống như là hoàn toàn không thể tin được, một lúc lâu sau mới phục h ẩ lại tinh thần, hỏi bà: "Bác, bác vừa nói cái gì?" Thành Dân Sơn và mẹ?! Đi đâu này sao có thể...

Thấy bộ dạng bất ngờ kia của cô, Tưởng Tuệ Phương khẽ cười, tay không ngừng khuấy đều ly cà phê, tiếp tục nói: "Trước đây ba cháu, mẹ cháu và Thành Dân Sơn là bạn học. Lúc trước Thành Dân Sơn theo đuổi mẹ cháu nhưng mẹ cháu không thích ông ấy, trong lòng chỉ có ba cháu. Sau đó mẹ cháu và ba cháu vì yêu nhau thật sự nên đã cùng nhau chung sống, từ đó mặc dù Thành Dân Sơn và ba mẹ cháu vẫn duy trì mối quan hệ bạn bè nhưng trong lòng vẫn sinh ra oán hận với ba của cháu, cho rằng bởi vì ba cháu nên ông ta mới không có được mẹ cháu."

Ôn Hoàn nhìn bà cái gì cũng không nói được, chuyện này là đả kích rất lớn đối với cô, trước đây cô hoàn toàn chưa bao giờ nghĩ tới.

Một lúc sau mới chậm chạp khôi phục lại tinh thần, nhìn Tưởng Tuệ Phương hỏi: "Cho nên, cho nên cũng vì mẹ cháu nên Thành Dân Sơn mới cố ý hãm hại ba cháu, tố cáo ba cháu sao?"

Tưởng Tuệ Phương nhìn cô một cái rồi lại bùng ly cà phê lên uống một ngụm, vị đắng chát khiến cho chân mày của bà hơi nhíu lại, sau đó nhìn Ôn Hoàn nói: "Coi như là vậy đi, rất nực cười đúng không?"

Đúng là nực cười, quá mức hoang đường! Chỉ vì như vậy mà ông ta làm hại nhà họ tan cửa nát nhà, còn có chuyện nào nực cười hơn chuyện này không?!

Thấy cô có vẻ tức giận Tưởng Tuệ Phương cũng không bất ngờ, bà tiếp tục nói: "Mặc dù đây là một nguyên nhân nhưng quyền lực và tiền bạc cũng là nguyên nhân rất quan trọng, cho nên ông ta mới có thể tiếp nhận chức vụ và quyền lực khi ba cháu bị mất chức, thậm chí cả ngôi nhà hiện giờ."

Ôn Hoàn cắn môi, tay đặt ở phía dưới bàn nắm thật chặt lại.

"Cháu có biết tại sao mẹ của cháu bị điên không?" Tưởng Tuệ Phương đặt tách cà phê trên tay xuống bình tĩnh nhìn Ôn Hoàn, trên mặt có loại tâm tình khó nói được.

"Không phải là vì ba cháu chết sao?..." Cô vẫn cho là như vậy, chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác sao? Vậy rốt cuộc năm đó còn có bao nhiêu chuyện mà cô không biết?

Tưởng Tuệ Phương lắc đầu, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhưng không hiểu vì sao lại không khống chế được chảy ra nước mắt, giống như là đang cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, mãi sau đó mới cắn môi mở miệng nói: "Năm đó... năm đó lúc mẹ cháu đi tìm Thành Dân Sơn..." Tưởng Tuệ Phương dừng lại, một lúc lâu sau vẫn không nói được.

Ôn Hoàn nắm tay thật chặt, mắt không rời khỏi người bà, tiếp tục hỏi: "Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì?!"

Tưởng Tuệ Phương không dám nhìn vào mắt cô, hai tay đang cặm tách cà phê lại bưng lên uống một ngụm lớn, sau đó lại đặt xuống nhưng không hiểu vì nguyên nhân gì, đôi tay kia nhìn có vẻ run rẩy kịch liệt.

Một lúc lâu sau Tưởng Tuệ Phương mới chậm chạp ổn định lại tâm trạng của mình, ngược mắt nhìn vào Ôn Hoàn, cắn môi mở miệng nói: "Năm đó lúc ba cháu gặp chuyện không may, mẹ cháu vì muốn ba cháu được ra ngoài nên đã tìm rất nhiều người, nhờ vả nhiều mối quan hệ nhưng không có một ai bằng lòng ra tay giúp đỡ. Mặc dù mẹ cháu có biết

một chút chuyện ba cháu gặp chuyện không may có liên quan tới Thành Dân Sơn nhưng vì để cả nhà có thể đoàn tụ nên cuối cùng mẹ cháu vẫn lựa chọn đi tìm gặp Thành Dân Sơn, hi vọng ông ta có thể ra tay giúp đỡ ba cháu."

"Nhưng ông ta từ chối phải không?!" Ôn Hoàn nói, giọng nói kia gần như là nghiến răng nghiến lợi! Cô còn nhớ rõ ngày đó mẹ từ nhà họ Thành trở về không nói câu nào liềⁿ giam mình ở trong phòng tròn một ngày một đêm, mấy lần đứng ở cửa cô còn có thể nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào nức nở của mẹ ở trong phòng.

Tưởng Tuệ Phương nhìn cô hơi bu^{ồn} cười lắc đầu, khẽ nén giọng nói: "Từ chối sao, ha ha..."

Thấy bà nói vậy Ôn Hoàn không hiểu tiếp tục hỏi: "Bác cười cái gì, chẳng lẽ không đúng sao?"

"Thành Dân Sơn sao có thể không đồng ý, ông ta luôn chờ ngày mẹ cháu đi tìm ông ta cầu xin, làm sao ông ta có thể từ chối được, chẳng qua là phải có điều kiện mà thôi." Tưởng Tuệ Phương nói nhưng nụ cười trên môi rõ ràng mang theo sự châm chọc và chế giễu, tất nhiên những châm chọc và chế giễu đó không phải dành cho Ôn Hoàn mà là cho Thành Dân Sơn.

Ôn Hoàn càng nghe tay đặt ở dưới bàn càng nắm chặt, một lúc sau mới lên tiếng: "Điều kiện gì..."

Tưởng Tuệ Phương nhìn cô một cái, có phần đau đớn nhắm mắt lại, đó là nỗi đau trong lòng bà, bà chưa bao giờ nghĩ sẽ đem chuyện năm đó nói ra ngoài, bởi vì bà thật sự rất yêu rất yêu người đàn ông kia dù biết rõ người đó không yêu mình, dù biết năm đó ông ta đã làm nhiều chuyện xấu xa như vậy nhưng vẫn ngậm miệng giấu diếm giúp ông ta, làm như không có chuyện gì xảy ra cả.

Nhưng bà đã làm nhiều như vậy, thậm chí ngay cả người bạn tốt nhất của mình trước đây cũng không cần, vậy mà ông ta vẫn ở sau lưng mình tìm người đàn bà khác bên ngoài, còn để cho người phụ nữ đáng tuổi con mình đó tới trước mặt bà làm ân ái, rốt cuộc ông ta đặt bà ở vị trí nào, vì

sao bà làm cho ông ta nhiều chuyện như vậy mà những năm qua đã nhận được cái gì?

Nghĩ như vậy hai ngày nay bà mới quyết định tìm Ôn Hoàn nói tất cả mọi việc, ông ta chưa từng quý trọng những cố gắng của mình thì mình cần gì phải vì ông ta và một người phụ nữ khác mà giữ lại những khổ não bao năm qua.

Điều chỉnh lại tâm trạng, Tưởng Tuệ Phương chậm rãi mở miệng nói: "Năm đó đi đầu kiện mà Thành Dân Sơn đồng ý với mẹ cháu để đi cứu ba cháu chính là trao thân cho ông ta, thậm chí ông ta còn cưỡng bức mẹ cháu ở trong nhà chúng ta." Lúc đó bà còn nhớ rõ mình ở ngoài thư phòng nghe được tiếng của mẹ Ôn Hoàn liền dùng sức đẩy cửa đi vào nhưng lại thật không ngờ sẽ nhìn thấy một màn dơ bẩn như vậy. Xung quanh bàn làm việc rơi đầy tài liệu và sách, còn Hiếu Cầm thì bị đặt ở trên bàn đọc, quần áo trên người bị trút bỏ rơi trên mặt đất, dĩ nhiên trên mặt đất ngoài quần áo của bà ấy ra thì còn có của Thành Dân Sơn. Hai người cứ trần trụi triền miên như vậy, bà nhìn thấy vẻ mặt Hiếu Cầm không có nhiều bằng lòng, cũng nhìn ra vẻ mặt của Thành Dân Sơn lúc đó có bao nhiêu khoái trá, thậm chí bọn họ đã kết hôn nhiều năm như vậy nhưng mỗi lần hai người gần nhau đều không nhìn thấy vẻ thỏa mãn của ông ta như vậy.

Lúc nhìn thấy bà đứng ở cửa Thành Dân Sơn có chút bối rối liền từ trong thân thể Hiếu Cầm lui ra ngoài, thậm chí còn không quan tâm tới mình mà cầm quần áo của mình lên đắp cho Hiếu Cầm đang nằm ở trên bàn.

Sự chăm sóc vô ý như vậy so với bức tranh dơ bẩn mà bà vừa đối mặt còn đả kích hơn, vì dù đã kết hôn nhiều năm nhưng vợ chồng hai người vẫn tôn trọng nhau như khách, những dịu dàng và săn sóc kia ông ta chưa bao giờ cho bà.

Bà không biết nên đối mặt với tình huống như vậy như thế nào nên liền xoay người rời đi, lúc đó bà thực sự đã nghĩ rằng ít nhất ông ta sẽ chạy đuổi theo bà, nhưng không có, đến tận ban đêm ông ta mới trở lại phòng,

vậy mà đối với chuyện ban ngày một chữ cũng không nhắc tới, giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Bác nói cái gì!" Ánh mắt Ôn Hoàn đỏ rực, giọng nói gần như là rít từ trong kẽ răng ra, cô không biết, thật sự hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện như vậy. Cô vẫn luôn cho rằng ngày đó mẹ về nhà rầu rĩ không vui là vì nhà họ Thành không chịu ra tay giúp đỡ, lại không hề nghĩ tới hóa ra ngày đó xảy ra chuyện như này!

Tưởng Tuệ Phương hiểu tâm trạng của cô bây giờ, nhưng sự thực lại cay đắng khắc nghiệt như vậy, tiếp tục chậm rãi mở miệng nói: "Mẹ cháu bị ông ta lừa, trong lòng Thành Dân Sơn luôn ghi hận ba cháu nên mặc kệ mẹ cháu làm gì ông ta vốn cũng sẽ không ra tay đi cứu ba cháu. Thậm chí ông ta còn nhân lúc ba cháu bị đi ầu tra đến gặp ba cháu, mặc dù bác không rõ ông ta nói với ba cháu chuyện gì nhưng bác tin đó chính là nguyên nhân chủ yếu khiến ba cháu nhảy lầu tự sát, còn mẹ cháu dưới hai sự đả kích lớn như vậy cho nên mới hoàn toàn bị sụp đổ."

"Tại sao ông ta có thể!..." Ôn Hoàn không nói ra lời, tay nắm chặt, dùng sức mạnh khiến cho móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay mình.

Cô không dám nghĩ, thật sự không dám nghĩ, chỉ cần nghĩ lại cảnh năm đó mẹ tự giam mình ở trong phòng kia cô liền hận không thể cho mình vài cái tát, vì sao trước đây cô lại không phát hiện ra, mẹ...

Còn khoảnh khắc khi mẹ biết ba nhảy lầu kia, giờ thì cô đã hiểu tâm tình của mẹ lúc đó có bao nhiêu tuyệt vọng và sụp đổ.

Răng gắt gao cắn môi của mình, ngay cả khóe miệng bị cắn chảy máu cũng không để ý, bây giờ trong lòng cô rất hận, thực sự rất hận, hận không thể lập tức giết được Thành Dân Sơn!

Thấy cô như vậy, Tưởng Tuệ Phương lấy từ trong túi của mình ra một tập tài liệu, nhìn chằm chằm tài liệu trong tay hồi lâu sau đó mới quyết định đặt tập tài liệu kia lên bàn rồi đẩy tới chỗ của Ôn Hoàn, chậm rãi nói: "Thứ bên trong này sẽ giúp cháu, đây là một chút bồi thường của bác đối với nhà họ Ôn các cháu."

Nhìn tập tài liệu trên bàn Ôn Hoàn đưa tay cầ lên, lấy từ bên trong ra là một số tài liệu tố cáo Thành Dân Sơn lạm dụng chức quyền tham ô nhận hối lộ.

Tâm tình đang tức giận từ từ bình tĩnh trở lại, cầ những tài liệu này trong tay Ôn Hoàn ngẩng đầu nhìn Tưởng Tuệ Phương hỏi: "Sao bác lại phải làm như vậy?"

Tưởng Tuệ Phương cười nhạt, giờ tay bùng tách cà phê vẫn còn hơi ấm ở trên bàn lên uống một ngụm, cà phê nguội so với cà phê nóng còn đắng hơn, nhưng có đắng nữa cũng không đắng bằng nỗi khổ ở trong lòng bà, bà đã ngu ngốc nhiều năm như vậy giờ cũng nên tỉnh lại rồi.

Bà khó chịu nhắm mắt lại nói: "Ông ta chưa từng yêu bác, nhiều năm qua bác vẫn nhìn nhưng bởi vì bác giả vờ như cái gì cũng không biết, giả vờ ngu nên bây giờ có nhiều cô gái tuổi trẻ xinh đẹp đến tìm bác, họ xía xối châm chọc bác, bác còn xem như không có chuyện gì xảy ra, ngậm miệng giả ngốc, thật sự ngốc, thật sự ngu."

Nghe bà ấy nói như vậy Ôn Hoàn mới nhớ tới cảnh tượng ngày đó gặp phải Thành Dân Sơn, bên cạnh Thành Dân Sơn đúng là có người phụ nữ khác, hơn nữa quan hệ thân mật khiến cho vừa nhìn là hiểu ngay.

Ôn Hoàn không nói thêm gì nữa, tay nắm thật chặt tập tài liệu, lần này cô sẽ vì mẹ và người ba đã mất đòi lại công bằng!

Lời muốn nói cũng đã nói xong, thứ cầ đưa cũng đã đưa rồi, Tưởng Tuệ Phương cầ túi đứng dậy, lúc nhìn Ôn Hoàn còn nói thêm một câu: "Cho bác nói một câu xin lỗi với mẹ của cháu..." Đây là bà thiếu nợ bà ấy.

Lần này Ôn Hoàn không từ chối mà nhìn bà gật đầu.

Tưởng Tuệ Phương quay người rời đi, trước khi ra cửa chợt nhớ ra điều gì đó vội dừng bước xoay đầu lại nhìn Ôn Hoàn nói thêm: "Từ đầu tới cuối Thành Việt đâu yêu cháu, nhưng vì biết chuyện này nên nó không dám nói yêu cháu nữa, nó xấu hổ, một đằng là ba ruột của nó, một đằng là người

con gái nó yêu nhất trên đời, nó không lựa chọn được nên cuối cùng chỉ có thể chọn cách trốn tránh."

Nghe vậy Ôn Hoàn quay mặt đi lạnh giọng nói: "Bây giờ nói những điều này còn có ý nghĩa gì nữa." Cho dù thế nào cô và Thành Việt không thể nào nữa.

Thấy cô nói vậy Tưởng Tuệ Phương nói: "Bác biết cháu và Thành Việt không thể nữa, bác cho cháu biết những điều này là chỉ mong cháu đừng nói những lời lạnh nhạt với Thành Việt nữa, nó cũng chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi với cháu, chẳng qua là vì nó bị kẹt ở trong tình thế khó xử giữa cháu và ba nó. Cháu đau khổ thì cùng lắm là lựa chọn hận nó hay hận cả nhà họ Thành, nhưng nó đau khổ thì không còn lựa chọn nào khác, nó không thể hận ba ruột của mình, cũng không có khả năng đi hận người con gái nó yêu sâu đậm nhất đời này. Trong chuyện này nó mới là người đáng thương và vô tội nhất."

Bà không chỉ một lần nhìn thấy Thành Việt cầm ảnh chụp trước đây của nó và Ôn Hoàn ngẩng đầu đứng ở trong phòng, cũng không chỉ một lần thấy nó cầm chai rượu uống giải sầu một mình ở trong phòng, uống say liền nằm vật ra giường ngủ, mắt nhắm nhưng miệng vẫn gọi tên của cô. Thấy con trai của mình như vậy, bà làm mẹ đau đớn và khó chịu trong lòng không nói ra được.

Ôn Hoàn không nói gì chỉ ngẩng yên lặng ở một bên nhìn bà.

Tưởng Tuệ Phương nhìn cô một cái cũng không nói thêm gì, con trai của mình và cô tuyệt đối không còn khả năng nữa, coi như không có những ân oán đời trước của hai nhà thì hiện giờ Ôn Hoàn cũng đã lấy người khác, hai người bọn họ đúng là vẫn bỏ lỡ nhau. Bà thở dài một tiếng rồi mở cửa đi ra ngoài.

Ôn Hoàn ngẩng một mình ở trong phòng một lúc lâu, sau đó mới cầm tập tài liệu trong tay rồi đi ra ngoài. Đợi đến khi về nhà ba Lục và mẹ Lục đã không còn ở trong phòng khách, chỉ có một mình bác Trương ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

Ôn Hoàn đi tới phòng bếp hỏi thì mới biết hóa ra Lục Lâm Phong đang ở trong phòng Lục Viện nói chuyện còn Trương Kim Lan đang ở trong phòng của mẹ cô.

Đi thẳng tới phòng của mẹ, giơ tay khẽ gõ cửa một cái rồi mở cửa đi vào. Trương Kim Lan đang chải đầu cho mẹ cô, nhẹ giọng nói chuyện cùng mẹ cô, cũng không biết mẹ nghe có hiểu hay không, giống như tìm được một người có thể tâm sự, bà đem mọi thương yêu về Lục Viện giấu ở đáy lòng nói hết ra, thậm chí ngay cả khi Ôn Hoàn vào rồi cũng không phát hiện ra.

Ôn Hoàn yên lặng đứng ở bên cạnh không quấy rầy mà chỉ lặng lẽ nhìn mẹ, nhớ tới những lời Trương Tuệ Phương vừa nói với cô ở quán cà phê dưới lầu, nhớ tới cảnh ngộ mẹ gặp phải trước đây, nhớ tới nguyên nhân sau khi mẹ quay về biến thành như ngày hôm nay, sự phẫn nộ và căm hận ở trong lòng khiến cho cô không tự chủ được nắm chặt tài liệu trong tay, vì nên mắt cùng vì đau lòng cho mẹ mà bắt đầu ửng đỏ, sương mù che kín mắt làm cho nhìn không rõ nữa.

Trương Kim Lan chải đầu cho người bạn chí cốt của mình xong cũng giơ tay lau nước mắt trên mặt, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Ôn Hoàn đứng ở đó vì nên mắt hồng hồng, trên mặt còn ướt nước mắt.

Không biết xảy ra chuyện gì, Trương Kim Lan đặt cái lược trong tay xuống rồi đi về phía Ôn Hoàn hỏi: "Tiểu Hoàn, con làm sao vậy?"

Lúc này Ôn Hoàn mới xoay người lại, thấy bà lo lắng nhìn mình như vậy liền giơ tay lau nước mắt trên mặt rồi cười nói: "Không, không có gì."

"Đứa ngốc, không có chuyện gì sao lại khóc." Trương Kim Lan không chỉ coi cô như con dâu mình mà vì có quan hệ với Hiếu Cầm nên bà càng coi Ôn Hoàn như con gái của mình, đưa tay lau giúp nước mắt trên mặt cô, nghĩ rằng cô vì chuyện của Lục Viện mới khóc nên an ủi cô nói: "Được rồi đừng khóc nữa, tuy Lục Thần hay nói chuyện to tiếng lại có phần thô lỗ nhưng mẹ biết nó rất thương vợ, sẽ không giống như Lạc Hướng Đông không đáng tin cậy kia."

Biết bà hiểu lầm Ôn Hoàn vẫn không ngừng gật đầu, đưa tay kéo tay bà xuống nắm thật chặt như muốn cam đoan với bà: "Lục Thần đối với con rất tốt, gả cho anh ấy con thực sự cảm thấy rất may mắn và rất hạnh phúc."

Nghe Ôn Hoàn nói vậy Trương Kim Lan mới gật đầu khẽ cười nói: "Vậy là được rồi, nếu như thằng nhóc A Thần kia có chỗ nào ức hiếp con, con hãy nói với mẹ, mẹ nhất định sẽ đứng ở phe của con!"

Ôn Hoàn cười nhưng mắt lại không nhìn được có chút ửng hồng, chỉ là lần này không phải vì đau khổ mà là vì cảm động, vì những lời bà nói khiến cho mình không nhìn được có phần xúc động.

"Đứa ngốc, tốt rồi đừng khóc nữa." Trương Kim Lan cố ý trêu ghẹo nói: "Được rồi, chắc là bác Trương đã xong rồi, chúng ta đẩy mẹ con ra ăn cơm đi."

Ôn Hoàn gật đầu rồi đem xe đẩy của mẹ tới sau đó cùng Trương Kim Lan ra khỏi phòng.

Lúc từ trong phòng đi ra Lục Lâm Phong và Lục Viện cũng vừa từ trong phòng ra, bác Trương đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi đang bày từng bộ chén đĩa ra chỗ ngồi của từng người.

Đang chuẩn bị ăn thì cánh cửa truyền đến tiếng động, quay đầu nhìn ra chỗ có tiếng động thì thấy Lục Thần trong bộ quân phục đang cầm chìa khóa mở cửa đi vào.

Trương Kim Lan cũng đã lâu không nhìn thấy con trai, thấy nó trở về liền vội vàng đứng dậy nói: "A Thần, con về rồi à, mau tới dùng cơm đi."

Lúc này Lục Thần mới nhìn thấy ba mẹ đều ở đây, thay gì ấy xong liền đi về phía bên này, la to: "Ba, mẹ, sao mọi người cũng tới đây ạ!"

Về mặt Lục Lâm Phong nhìn anh có phần nghiêm túc nói: "Chị con xảy ra chuyện lớn như vậy con cũng không biết nói với người trong nhà một tiếng, để cho nó bị ức hiếp lớn như vậy, con làm em mà như thế à!"

Đối với trách mắng của ba, anh không có một câu cãi lại, về chuyện của Lạc Hường Đông anh cũng luôn tự trách mình thiếu kiên quyết, biết rõ Lạc Hường Đông khiến cho Lục Viện ngậm nhiềm cực đáng như vậy, thấy chị kiên trì lại thôi không nói gì nữa nên giờ mới để cho Lục Viện chịu nhiềm thương tổn.

"Ba, chuyện này vốn không thể trách A Thần, là do con kiên trì đòi kết hôn, bị tổn thương cũng là tự tìm tới nên không thể trách bất cứ ai được." Lục Viện nói, khóe miệng mang theo nụ cười miễn cưỡng.

Thấy con gái như vậy Trương Kim Lan cũng không muốn con gái buồn nên vội vàng thay đổi đề tài nói: "Được rồi được rồi, đừng nói những chuyện không vui này nữa, ăn cơm trước đi, tất cả mọi người đều đói bụng rồi."

Cơm nước xong Lục Thần bị Lục Lâm Phong gọi vào thư phòng còn Trương Kim Lan lại kéo Lục Viện về phòng nói chuyện.

Ôn Hoàn cho mẹ ăn cơm xong, mẹ Ôn cứ ngồi ở trên xe lăn như vậy bình tĩnh nhìn phía trước, mắt vô hồn không biết rốt cuộc đang nhìn cái gì.

Ôn Hoàn đứng dậy đi tới phòng vệ sinh lấy nước ấm và khăn mặt lau mặt và tay cho mẹ, vừa lau vừa nghĩ lại những ngày tháng ba còn sống trước đây, lúc đó cả nhà bọn họ vui vẻ cỡ nào, cô nghĩ đó là thời gian hạnh phúc và vui sướng nhất trong đời cô.

Càng nghĩ lại, nước mắt càng không ngừng chảy xuống, cộng với những lời Tưởng Tuệ Phương nói lúc trước, những hình ảnh này liên tục xuất hiện trong đầu cô, ngực cảm giận khiến cho cô nhìn chằm chằm vào mẹ như muốn cam đoan với bà: "Mẹ, người yên tâm đi, con nhất định sẽ giúp ba và mẹ lấy lại công bằng, những ngày tốt lành của Thành Dân Sơn sẽ chấm dứt." Vừa nói vừa đưa tay nắm thật chặt tay mẹ.

Cũng không biết có phải Ôn Hoàn dùng sức hơi mạnh hay không mà mẹ Ôn có chút không thoải mái nhíu mày rồi rút tay lại.

Ôn Hoàn để ý tới vệt vàng buong tay mình ra, có chút áy náy nói: "Xin lỗi mẹ, con cần quá mạnh."

Ánh mắt vốn có chút rời rạc của mẹ Ôn quay trở lại, thấy Ôn Hoàn ở trước mặt liền nhìn chăm chăm hồi lâu sau đó mới chậm rãi nói: "Tiểu Hoàn?"

Ôn Hoàn sửng sốt phục hồi lại tinh thần vệt vàng gập đầu liên tục, mẹ đã rất lâu không nhận ra cô, lần nữa nắm lấy tay mẹ không ngừng gập đầu nói: "Vâng vâng, con là Tiểu Hoàn, mẹ, mẹ nhận ra con sao?"

Mẹ Ôn không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm Ôn Hoàn một lúc lâu sau đó lại hỏi không đầu không đuôi: "Tiểu Hoàn, ba con đâu, sao không thấy ba con?"

Ôn Hoàn sửng sốt, khoe miệng bày ra nụ cười khổ nhưng vẫn mạnh mẽ lên tinh thần nói với mẹ: "Buổi tối ba còn có tiệc xã giao mà, không về sớm như vậy được đâu, mẹ mệt sao, nếu mệt thì ngủ một lát đi, chờ lát nữa tỉnh lại ba sẽ quay về"

Nghe cô nói vậy mẹ Ôn như hiểu như không gập đầu rồi lầm bầm vài câu nói: "Ủ, ngủ, mẹ muốn đi ngủ, tỉnh ngủ ông Ôn sẽ về.." Nói xong liền đứng dậy từ xe lăn, xoay người đi vào giường rồi nằm xuống, tự động nhắm mắt lại, hành động cứ như một đứa trẻ học sinh tiểu học.

Ôn Hoàn nhìn mẹ có chút đau đớn len lén lau nước mắt, một lúc sau mới cố gắng bình ổn được tâm tình của mình, không muốn biểu hiện ra sự khó chịu và căm hận ở trước mặt mẹ.

Mẹ Ôn ngủ thật, nhắm mắt không bao lâu liền truyền tới tiếng hít thở nhẹ nhàng. Thấy mẹ ngủ Ôn Hoàn mới lần nữa đi vào nhà vệ sinh thay một chậu nước khác, cần theo khăn mặt lau chùi mặt cho mẹ, trong lòng suy tính tìm thời điểm nào để trình lên những tài liệu mà Tưởng Tuệ Phương cho cô lúc buổi tối.

Giữa lúc Ôn Hoàn đang suy tính như vậy thì Lục Thần vừa từ thư phòng đi ra đang bước vào đây, thấy mẹ Ôn đã ngủ trên giường nên không giơ tay

gõ cửa mà nhẹ nhàng đi vào, hạ thấp giọng hỏi: "Mẹ em ngủ rồi sao?"

Nghe thấy tiếng nói của anh lúc này Ôn Hoàn mới chú ý tới anh đã vào đây bên nhìn anh rồi gật đầu, vì mắt vẫn còn hơi hồng, trong mắt cũng vẫn còn ngân nước mắt.

Lục Thần thấy vậy liền nghiêm túc nhìn cô chăm chú hỏi: "Sao lại khóc?"

Ôn Hoàn chỉ giơ tay lên lau nước mắt rồi khẽ cười với anh nói: "Không, không có, mắt chỉ hơi khô mà thôi."

Lục Thần đương nhiên đoán được những lời kia là nói dối nhưng vì lo lắng mẹ vợ đang ngủ trên giường nên cũng không nói gì thêm mà chỉ yên lặng đứng ở bên cạnh cô.

Anh cứ đứng như vậy nên Ôn Hoàn rửa tay và mặt cho mẹ qua loa xong, thấy mẹ đã ngủ sâu mới kéo Lục Thần đi ra ngoài.

Hai người quay về phòng, Ôn Hoàn mới định đi tới giường thì bị Lục Thần kéo lại giam cô ở trên cánh cửa, mắt nhìn chăm chú vào mắt cô hỏi: "Vừa rồi sao lại khóc?"

Ôn Hoàn không muốn anh lo lắng nên giống như vừa rồi lắc đầu nói: "Không có, không có gì."

Lục Thần không tin, hai tay nâng mặt của cô lên, chăm chú nhìn vào mắt của cô nói: "Đừng nói dối anh, nói cho anh biết."

Ôn Hoàn không nói lời nào, quay đầu đi, những lời Tưởng Tuệ Phương nói với cô mà bảo cô nói hết cho Lục Thần, dù anh là chồng mình là người thân nhất của mình thì cô vẫn không thể nói ra khỏi miệng được.

Thấy cô quay đầu đi Lục Thần vừa định mở miệng thì mắt lại nhìn thấy tay cô cầm tập tài liệu, nghi ngờ nhíu mày hỏi: "Đây là cái gì?" Vừa nói vừa đưa tay cầm tập tài liệu trong tay cô lên, Ôn Hoàn muốn tránh nhưng động tác không nhanh được như anh.

Lục Thần mở túi tài liệu rồi lấy các tài liệu bên trong ra chăm chú nhìn một lúc lâu, có phần bất ngờ nhìn cô nói: "Em lấy thứ này ở đâu ra?" Những tài liệu này bấy lâu nay anh vẫn đang sai người tìm kiếm thu thập nhưng chỉ tìm được một phần trong đó, không đủ để làm sụp đổ Thành Dân Sơn, lại không ngờ trong tay Ôn Hoàn có đầy đủ hết tài liệu và bằng chứng, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

"Người khác cho em, em tra được trước đây sở dĩ ba bị người ta tố giác rồi cuối cùng ích kỷ sợ tội nhảy lầu nhưng thật ra phía sau đều là do Thành Dân Sơn sắp xếp tất cả." Ôn Hoàn giơ tay lấy lại những tài liệu trong tay anh rồi bỏ vào trong túi, mấy thứ này đối với cô rất quan trọng, cô cần nhờ những thứ này để dồn Thành Dân Sơn vào chỗ chết!

Cần tập tài liệu trong tay, giọng nói của Ôn Hoàn có phần lạnh lùng tàn nhẫn nói: "Em muốn đem tất cả những việc ông ta đã làm với ba em trả lại hết cho ông ta!"

Lục Thần nhìn cô, sự nhạy cảm của nghề nghiệp khiến cho anh dường như đã nhận ra điều gì đó, nhìn Ôn Hoàn hỏi: "Tiểu Hoàn, có phải em biết điều gì rồi hay không? Ai nói với em chuyện đó?"

Anh hỏi như vậy làm Ôn Hoàn nhớ tới những điều Tưởng Tuệ Phương nói với cô, căn môi có phần nói không ra lời, cô đau lòng cho mẹ, cảm thấy uất ức thay cho mẹ, càng nghĩ vậy sự căm hận trong lòng với Thành Dân Sơn càng tăng lên, tay nắm chặt tập văn kiện tăng thêm không ít sức.

"Tiểu Hoàn." Nhìn cô như vậy Lục Thần có chút đau lòng, đưa tay kéo cô vào trong lòng, cúi đầu hôn lên tóc của cô, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về trên lưng của cô, không nói gì mà chỉ xoa nhẹ như vậy.

Sự dịu dàng của Lục Thần khiến cho Ôn Hoàn nhớ tới ba mình, nhớ tới khoảng thời gian hạnh phúc trước đây cả nhà cùng chung sống, nhưng vì Thành Dân Sơn nên bọn họ không thể trở lại, thậm chí mẹ còn...

Càng nghĩ trong lòng càng thêm khó chịu, đang tựa ở trong ngực Lục Thần nhưng vẫn không kiềm chế được bật khóc thành tiếng, vừa khóc vừa nói: "Thành Dân Sơn, Thành Dân Sơn sẽ chết không được tử tế, mẹ biến

thành như vậy là tại ông ta hết, nhất định phải nộp những tài liệu này lên trên để cho ông ta cũng nếm mùi khổ sở như ba em năm đó..." Vừa nói tâm tình có phần kích động không nhịn được đập vào vai Lục Thần.

Nghe cô nói vậy trong lòng Lục Thần càng khẳng định thêm một ít nhưng anh không nói gì mà chỉ giơ tay vuốt ve tóc của cô, xoa dịu tâm tình của cô để cho cô dần dần bình tĩnh lại.

Ôn Hoàn ôm Lục Thần khóc một hồi lâu cho đến khi hơi mệt mới từ từ dừng lại.

Lúc này Lục Thần mới nhẹ nhàng buông cô ra, nhìn cô khóc đến nỗi mũi hơi hổng và mắt có chút sưng, anh đau lòng đưa tay xoa mặt cô, cúi đầu hôn lên gương mặt vẫn còn đầm nước mắt của cô, môi dán vào mặt của cô rồi hạ giọng an ủi cô: "Được rồi, không sao nữa, anh ở bên cạnh em rồi."

Ôn Hoàn vẫn còn hơi nức nở nhưng so với lúc trước đã khá hơn rất nhiều, cô không ngừng gật đầu, tay mạnh mẽ vòng quanh hông của anh.

Lục Thần hôn môi cô một lúc lâu, xác định tâm tình của cô đã thực sự bình tĩnh trở lại mới kéo cô đi về phía chiếc giường của hai người, để cho cô ngồi lên giường rồi xoay người đi vào phòng tắm lấy khăn nóng lau chùi nước mắt trên mặt cho cô.

Mặc cho anh lau chùi cho mình Ôn Hoàn vẫn không nói gì nhưng mắt từ đầu tới cuối luôn nhìn anh.

Đợi đến khi Lục Thần đem chậu rửa mặt và khăn mặt vào phòng tắm rồi đi ra, lúc này Ôn Hoàn đang ngồi trên giường mới nhìn anh hỏi: "Anh đã đi đâu tra được những gì?"

Lục Thần nhìn cô một cái, mặc dù không nói rõ là chuyện gì nhưng đương nhiên cũng hiểu cô đang hỏi cái gì, mắt nhìn cô rồi đi tới chỗ cô, song nói rất mơ hồ "Một chút." Anh không biết cô đã biết bao nhiêu nhưng có một số chuyện anh không muốn để cho cô biết, cho dù kêu anh

nói anh cũng không nói được, nếu như có thể anh thực sự muốn giấu cô cả đời.

"Chuyện của mẹ anh đã tra ra được có phải không?" Ôn Hoàn nhìn anh nhưng không chắc chắn lắm.

Nghe vậy Lục Thần cũng nhìn cô một lúc lâu không nói gì, anh bước tới nhẹ nhàng ôm cô thật chặt vào trong lòng.

Trong lòng có chút tức giận liền dùng sức đẩy anh ra, mắt đỏ lên nhìn anh nói: "Anh đã biết từ lâu sao lại không nói cho em, mẹ bị uất ức lớn như vậy anh dựa vào cái gì mà không nói cho em biết!" Ôn Hoàn la to, giọng nói rất lớn tiếng, thậm chí vẻ mặt bắt đầu có phần hung dữ.

Lục Thần mặc cho cô trút hết tâm tình của mình, anh chỉ bình tĩnh nhìn cô thậm chí để kệ cho cô giơ tay đánh lên người anh, không giữ tay lại cũng không đẩy cô ra.

Tâm trạng của Ôn Hoàn rất kích động, trong lòng cũng rất phẫn nộ và tức giận nhưng cũng phải tất cả đều là vì tức Lục Thần mà là giận mình nhiều hơn, giận mình đã nhiều năm trôi qua vậy mà không biết một chút nào trước đây mẹ bị uất ức lớn như vậy, không biết một chút nào trước đây trong lòng mẹ đã có bao nhiêu đau khổ.

Càng nghĩ nước mắt trên mặt Ôn Hoàn càng tuôn rơi nhiều hơn, không ngừng được nước mắt, thậm chí còn có phần khóc không thành tiếng.

Thấy cô khóc ngã cả xuống giường, Lục Thần đưa tay ôm chặt cô vào trong ngực, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về ở sau lưng của cô, an ủi cô nói: "Được rồi, không sao rồi, đều đã trôi qua."

Ôn Hoàn cũng giang tay ôm thật chặt lấy anh, khóc hu hu ở trên người anh, thậm chí nước mắt nước mũi còn trút hết vào quần phục vẫn chưa kịp thay ra của Lục Thần.

Đột nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng đập cửa, giọng của mẹ Lục vang lên ở bên ngoài: "A Thần, Tiểu Hoàn, các con xảy ra chuyện gì ở trong đó,

sao mẹ lại nghe thấy tiếng Tiểu Hoàn khóc?"

Lục Thần quay đầu liếc nhìn cửa phòng rồi lại cúi đầu nhìn thoáng qua Ôn Hoàn.

Dĩ nhiên Ôn Hoàn cũng nghe được tiếng gõ cửa của mẹ, cô chậm chạp lui từ trong ngực của Lục Thần ra, nhưng nhất thời không thể ngừng ngay nước mắt trên mặt được mà chỉ có thể thút thít liên tục giơ tay lau sạch nước mắt trên mặt mình.

Thấy vậy Lục Thần quay về phía cửa cất giọng hô to: "Mẹ, bọn con không sao, mẹ đừng lo lắng."

Trương Kim Lan ở ngoài cửa vẫn thấy có chút không yên tâm bèn tiếp tục gõ cửa nói: "Mau lên, mở cửa ra, mẹ vào xem Tiểu Hoàn."

Nghe Trương Kim Lan bên ngoài nói như vậy Ôn Hoàn ở trong phòng vội vàng nói: "Mẹ, con, con thực sự không làm sao, mẹ quay về phòng ngủ đi." Lúc nói chuyện giọng nói vẫn còn mang theo âm mũi dày đặc, rõ ràng đó là tiếng sau khi khóc.

Nghe thấy Ôn Hoàn nói, Trương Kim Lan ngoài cửa vẫn còn hơi không yên tâm tiếp tục nói qua cánh cửa: "Tiểu Hoàn, có phải con khóc hay không?" Giọng nói kia mang theo âm mũi rõ ràng là đã khóc.

"Không, không có, mẹ nghe lầm rồi." Ôn Hoàn giải thích, lúc nói còn không ngừng giơ tay lau nước mắt trên mặt mình, mặc dù nước mắt đã dừng lại nhưng đôi mắt khóc vừa hồng vừa sưng.

Lục Thần ngẩng ở bên cạnh đau lòng, vội tay lấy chiếc khăn tay để ở tủ đầu giường lau mặt cho cô.

Thấy Ôn Hoàn ở trong phòng kiên trì nói không có chuyện gì, Trương Kim Lan bên ngoài cũng không tiếp tục khẳng định đòi bọn họ mở cửa nữa mà nói qua cánh cửa: "Tiểu Hoàn, nếu A Thần ăn hiếp gì con thì con nói cho mẹ, mẹ nhất định sẽ đứng ở phe của con, biết không?"

Ôn Hoàn cảm động, lại tiếp tục muốn rơi lệ, cô không ngừng gật đầu sau đó nhớ ra Trương Kim Lan ở bên ngoài không thể nhìn thấy nên vội vàng trả lời: "Vâng, con biết rồi."

Nghe cô nói vậy lúc này Trương Kim Lan mới yên tâm xoay người rời đi.

Đợi đến khi Trương Kim Lan bên ngoài đã rời khỏi, trong phòng hai người cứ ngẩn trên giường mặt đối mặt nhìn nhau như vậy, tâm tình của Ôn Hoàn so với vừa rồi đã bình tĩnh hơn rất nhiều, chỉ có cặp mắt khóc hơi sưng khiến Lục Thần nhìn có phần đau lòng.

Khẽ thở dài, Lục Thần một lần nữa đứng dậy đi tới phòng tắm lấy khăn mặt nóng đưa cho Ôn Hoàn. Ôn Hoàn nhận lấy rồi đem khăn mặt đắp lên hai mắt của mình xong nhẹ nhàng dựa vào giường.

Thấy cô nằm như vậy Lục Thần mới chậm rãi mở miệng giải thích: "Chuyện của mẹ là khi anh đi đầu tra Thành Dân Sơn mới biết được, anh không nói cho em là vì anh không biết nói thế nào với em, với lại anh cũng không muốn cho em biết." Anh thật sự không muốn nhìn thấy bộ dạng cô như bây giờ, có một số chuyện không nên biết không hẳn là không tốt.

Ôn Hoàn cắn mạnh môi mình, mắt vẫn còn bị khăn ấm che kín.

Lục Thần nhìn cô tiếp tục nói: "Có thể ở trong mắt em sự thật năm đó đối với em rất quan trọng nhưng với anh mà nói, tâm trạng của em với anh còn quan trọng hơn. Kể từ ngày chúng ta kết hôn trở đi anh đã tự nói với mình, em là người phụ nữ của anh, cả đời này anh phải chú ý che chở cho em, không để cho em bị chút xúu tổn thương nào, anh không mong muốn nhất chính là nhìn thấy nước mắt trên mặt của em."

Ôn Hoàn nghe anh nói vậy càng cắn môi mạnh hơn, thậm chí các đầu ngón tay cũng bắt đầu nắm chặt lại.

Lục Thần đầu nhìn thấy hết những biểu hiện của cô, cúi người thấp xuống lấy chiếc khăn mặt đang đắp ở trên mắt cô ra rồi nhìn chăm chú vào

ánh mắt vẫn còn hơi run rẩy của cô, cúi đầu khẽ hôn lên mắt cô, thấp giọng nói lời xin lỗi: "Bà xã à, anh xin lỗi."

Ôn Hoàn chậm rãi mở mắt ra, cô đâu có trách anh mà chỉ trách bản thân mình, oán hận trong lòng cũng không phải do anh tạo ra. Cô lắc đầu giơ tay lên vòng quanh cổ anh, song lại có chút muốn khóc, mắt và mũi bắt đầu đỏ lên có cảm giác hơi nóng.

Thấy vậy Lục Thầ khẽ cười đưa tay xoa nhẹ mặt cô đầy vẻ yêu thương, chăm chú nhìn cô nói: "Đừng khóc, khóc sẽ không xinh đẹp."

Ôn Hoàn nghẹn ngào, mắt bình tĩnh nhìn lại mắt anh hỏi: "Không xinh đẹp thì anh sẽ không muốn em nữa sao?"

Lục Thầ lắc đầu nhìn cô thề "Vĩnh viễn không bao giờ." Vợ của anh đời này chỉ có một người đó chính là Ôn Hoàn.

Ôn Hoàn cúi đầu bật cười, tay ôm thật chặt lấy cổ anh, nói ở bên tai anh: "Ông xã, xin lỗi, không phải em cố ý muốn nổi giận với anh mà chỉ là trong lòng rất khó chịu nên mới..." Ôn Hoàn nói nhưng lại không thể nói tiếp nữa, chỉ cần nghĩ đến trong lòng vẫn rất khó chịu.

Lục Thầ gật đầu, bàn tay không ngừng vuốt tóc cô, khẽ thấp giọng nói: "Anh biết, anh đâu biết." Giống như dỗ dành một đứa bé, kiên trì một lần lại thêm một lần nữa.

Cả đêm Ôn Hoàn nằm ở trong lòng Lục Thầ một chút buồn ngủ cũng không có. Lục Thầ ôm cô, tay không ngừng khẽ vuốt về lưng của cô, từ đầu tới cuối đầu không dừng lại động tác.

Sáng hôm sau thậm chí trời còn chưa sáng Lục Thầ đã rời giường, nhưng anh không đi vào phòng vệ sinh mà cần điện thoại di động đi tới ban công.

Ôn Hoàn không nghe được anh ở bên ngoài ban công nói cái gì những cũng đoán được một ít, nhìn thoáng qua tập tài liệu anh đặt ở đầu giường, có lẽ đây chính là lúc lấy lại công bằng cho nhà họ Ôn và mẹ.

Ba Lục và mẹ Lục ở đây không lâu lắm, chưa tới hai ngày đã dẫn theo Lục Viện cùng trở về thành phố A. Trước khi bọn họ rời đi Lạc Hướng Đông kia dường như vẫn còn chưa hết hy vọng, đúng lúc Lục Viện và ba Lục chuẩn bị rời đi thì lại tới phía trước căn hộ của Lục Thần, thấy Lục Viện và ba Lục mẹ Lục từ bên trong đi ra liền vội vàng chạy tới nói với mẹ Lục giúp anh ta khuyên nhủ Lục Viện, đừng để cho cô ấy đòi ly hôn.

Nhưng anh ta không ngờ chưa chờ Trương Kim Lan mở miệng, Lục Lâm Phong đứng ở bên cạnh đã tuôn một tràng giáo huấn dạy dỗ anh ta, cuối cùng còn nói rõ cho anh ta biết Lục Viện và anh ta nhất định phải ly hôn, không thể thương lượng khác được.

Ôn Hoàn thấy đáng về Lạc Hướng Đông cô đơn tĩnh mịch, nhưng kết quả ngày hôm nay đều là do chính anh ta tạo ra chứ chẳng phải ai khác. Có những thứ lúc có được lại không biết trân trọng bảo vệ đến khi làm tổn thương trái tim người khác mà vẫn còn muốn nắm chặt thứ tình cảm đó trong tay thì dù có nói nhiều thế nào đi nữa cũng sẽ trở nên vô ích, không còn tác dụng, có một số việc không thể quay về như lúc trước được nữa.

Sau khi Lục Viện rời khỏi thỉnh thoảng Văn Phong cũng có gọi điện tới hỏi thăm tin tức của Lục Viện, anh ta cũng không nói nhiều nhưng hầu như tất cả lời nói đều tập trung về Lục Viện.

Ôn Hoàn không biết Lục Thần giao chuyện này cho ai nhưng rất nhanh đã có kết quả, thậm chí còn bị phơi bày ở trên mạng, nói là Thành Dân Sơn bị kỷ luật để đi điều tra chuyện trước đây. Kể từ lúc những tin tức ít ỏi bị lộ ở trên mạng, đã có rất nhiều các trang báo mạng khác không biết tìm kiếm được tư liệu ở nơi nào đã phơi bày hết chuyện của Thành Dân Sơn ra ngoài, nào là lạm dụng chức quyền, nào là sở hữu bao nhiêu căn hộ đều bị tung hết ra.

Sau khi một loạt tin tức bị đưa ra ngoài ánh sáng, thậm chí có người bắt đầu lật lại những chuyện trước kia, còn lật tới cả vụ của ba Ôn Hoàn, có người đặt nghi vấn chuyện của ba Ôn Hoàn năm đó bị người ta tố cáo liệu có phải quỷ kế của thư ký thị trưởng Thành Dân Sơn hay không.

Cũng bởi vì liên quan tới Thành Dân Sơn, trên mạng bắt đầu có người nghiêm túc nghiên cứu vụ án của ba Ôn Hoàn trước đây, mọi người bắt đầu nghi ngờ chuyện kia có phải có chút kỳ lạ hay không, thậm chí mọi người còn không rõ vì sao lúc đó ba Ôn Hoàn đang bị thẩm vấn vẫn còn chưa có kết quả thì đã nhảy lầi.

Có một số việc không qua nổi những phân tích sâu, càng phân tích thêm thì sẽ càng bị bối mớ ra nhiều nghi vấn hơn, mà bây giờ chính là thời đại tin tức online, bởi vì áp lực của cư dân mạng nên các ngành phải đứng ra điềi tra lại vụ án năm đó một lần nữa.

Hôm nay Ôn Hoàn và mẹ phôi nằ ở trên ban công, mấy ngày hôm nay mẹ dường như đã tốt hơn rất nhiều so với trước kia, mặc dù có lúc không nhớ rõ Ôn Hoàn nhưng thỉnh thoảng cũng nhận ra cô, chẳng qua là ký ức của bà còn rối loạn, cho rằng vẫn đang sống cuộc sống lúc trước ba Ôn chưa rời đi.

Vào lúc này Thành Việt gọi điện thoại tới, Ôn Hoàn cần điện thoại di động nhìn chằm chằm vào màn hình một lúc lâu, mãi ở lần thứ hai Thành Việt gọi tới cô mới bắt máy. Nghĩ tới những lời Tướng Tuệ Phương nói lúc trước, cô hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, nói qua điện thoại: "A lo" Cho đến bây giờ đây là lần đầu tiên nhả nhận với Thành Việt.

Bên kia đầu dây Thành Việt dường như vẫn còn vương mắc điềi gì mãi một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Tiểu Hoàn, có thể ra ngoài gặp mặt được không?"

Ôn Hoàn cần môi, tay cần điện thoại tăng thêm sức một chút, mãi sau mới nói: "Không cần, anh có chuyện gì thì cứ nói luôn ở trong điện thoại đi."

Giống như đã dự đoán trước được cô sẽ từ chối nên Thành Việt bên kia cũng không quá kiên trì mà cần điện thoại hỏi: "Chỗ tài liệu kia là em đưa lên sao?"

Anh ta cũng không nói trắng ra nhưng Ôn Hoàn rất rõ anh ta đang nói cái gì nên không che che giấu giấu phủ nhận mà nói ngay: "Đúng vậy."

"Ha ha..." Bên kia điện thoại Thành Việt cười đau khổ, một lúc sau mới hỏi Ôn Hoàn: "Tiểu Hoàn, em nói nếu trước đây không xảy ra chuyện này thì bây giờ chúng ta sẽ như thế nào?"

Ôn Hoàn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cầm điện thoại khẽ cắn môi, lúc sau mới bình thần mở miệng nói: "Trên thế giới này không có nếu như, phải xảy ra đâu đã xảy ra rồi." Nếu biết rõ bọn cũng không thể quay lại nữa, cần gì phải lẩn tránh, cô thực sự không có thói quen nhìn lại, nếu đã bỏ qua thì chỉ có thể nói bọn họ có duyên nhưng không có phận, không thể trách cứ ai được.

Nghe vậy, Thành Việt bên kia có phần miễn cưỡng cười: "Đúng vậy, xảy ra đã xảy ra rồi, bây giờ em cũng đã là vợ của người khác, anh không còn cơ hội nữa..." Anh thật sự hận, rất hận, hận ông trời cố ý đùa cợt, anh thật sự yêu cô nhưng bắt đầu từ sáu năm trước đã không còn cơ hội.

Ôn Hoàn không nói gì mà chỉ cầm điện thoại nhìn bầu trời xa xăm, trước đây cô cũng đã từng nghĩ rằng bọn họ sẽ sống với nhau hạnh phúc cả đời nhưng mọi việc không theo như ý nguyện, bọn họ đã chia tay. Trước đây cô cũng chẳng tin vào số phận nhưng từ lúc gặp được Lục Thần, cô bắt đầu thay đổi suy nghĩ rằng trên thế giới này thật sự có cái gọi là số phận, trải qua các loại đau khổ, đủ loại không như ý, có lẽ ông trời đã để cho cô được gặp Lục Thần.

Có thể cô đã từng vì mất đi Thành Việt mà đau khổ một thời gian nhưng đó là chuyện đã qua, bây giờ trong lòng cô không hề có Thành Việt mà chỉ có Lục Thần. Vì cô rất rõ, sau này người đàn ông cùng cô đi hết quãng đường chính là Lục Thần, anh sẽ cho cô cái ôm, cánh tay rắn chắc để cô có thể dựa vào.

Bên kia điện thoại Thành Việt cũng im lặng không nói gì, lúc sau mới mở miệng trong giọng nói nghe thấy có sự cô đơn: "Tiểu Hoàn, nếu như bảo em buông tha cho ba anh, em có đồng ý không?" Thực ra đối với vấn đề này trong lòng anh đã sớm có đáp án nhưng dù biết anh và cô không thể anh vẫn muốn chính miệng hỏi cô một câu.

"Không." Ôn Hoàn từ chối, giọng điệu không có bất kỳ sự nhún nhường nào, thái độ kiên quyết mà lại thẳng thắn.

"Ha ha. . ." Thành Việt khẽ cười, nói qua điện thoại: "Đúng vậy, sao có thể đồng ý chứ, trước đây ông ấy đã làm bao nhiêu chuyện xấu xa như vậy."

Ôn Hoàn không nói gì, tay nắm chặt điện thoại đồng thời quay đầu nhìn mẹ ngẩng ở trên ghế.

"Tiểu Hoàn, hình như anh vẫn luôn nợ em ba chữ."

Cách điện thoại Ôn Hoàn bình thản hỏi: "Chữ gì?"

"Thật xin lỗi..." Ba chữ này anh vẫn luôn muốn nói với cô, không phải chỉ bởi vì tình cảm giữa bọn họ mà anh cũng muốn thay ba anh nói lời xin lỗi chân thành tới toàn bộ người nhà họ Ôn.

Ôn Hoàn khẽ cắn môi, gật đầu nói: "Em tiếp nhận."

Nghe Ôn Hoàn nói vậy, Thành Việt bên kia dường như khóc, qua điện thoại giọng nói trở nên có phần run rẩy: "Cảm ơn."

Ôn Hoàn cũng không nói gì, không hiểu sao mũi hơi cay cay, ngẩng đầu để cho mình nhìn bầu trời, mạnh mẽ ép lui ý chí muốn khóc.

Im lặng một hồi Thành Việt mới chậm rãi mở miệng hỏi: "Anh ta có đối tốt với em không?..."

Cũng không chỉ đích danh là ai nhưng hai người đều hiểu đó chính là Lục Thấn.

Ôn Hoàn gật đầu, nói với Thành Việt: "Tốt, bọn em vẫn luôn tốt."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. . ." Thành Việt vừa nói vừa cười nhưng nụ cười trên mặt kia chỉ có chính anh ta mới rõ có bao nhiêu cay đắng.

Hai người cầm điện thoại im lặng một khoảng thời gian rất dài, cuối cùng không ai nói lời tạm biệt mà lặng lẽ cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Ôn Hoàn từ từ nhắm mắt lại ngẩng đầu lên cao rất lâu, lúc sau mới bỏ điện thoại vẫn còn hơi nóng trong tay vào túi, khước miệng hơi nhếch lên cho mình một nụ cười rục rỡ.

Có lẽ do chuyện trên mạng quá lớn cộng thêm những tài liệu Ôn Hoàn đưa lên kia vô cùng đầy đủ để chứng minh trong lúc Thành Dân Sơn đang chức đã lợi dụng chức vụ trong tay chiếm được bao nhiêu tiền tài cho nên kỷ luật không bao lâu liền giáng chức. Chức vụ của Thành Dân Sơn bị bãi bỏ, cùng ngày bị đưa đến cơ quan tư pháp tiến hành tạm giữ, nhưng vì bản án dính dáng đến nhiều người và chuyện nên buổi thẩm vấn công khai còn phải một thời gian nữa. Nhưng vì trông thấy tình hình trên mạng đang sục sôi bàn tán cho nên cấp trên đã công khai phát biểu nói rõ về chuyện của Thành Dân Sơn, mặt khác sẽ tuyệt đối nghiêm minh xử lý công bằng đi điều tra vụ nhảy lầu của thị trưởng Ôn sáu năm trước, sau khi có kết quả sẽ thông báo trực tiếp ở trên mạng cho mọi người biết.

Mọi chuyện xem như là đã có cái kết viên mãn, mặc dù kết quả phán quyết của Thành Dân Sơn vẫn chưa ban ra nhưng cô tin tưởng ngày đó sẽ không xa.

Lục Thần vẫn bận rộn chuyện huấn luyện như trước nhưng vẫn cố gắng đi đầu đàn hai ngày về nhà một lần, có thêm thời gian ở bên cạnh cô hơn.

Ôn Hoàn từ sau khi chuyện của ba bị lộ ra ngoài đã không còn nhận công việc nữa, về vấn đề họp đồng chị Lynda cũng không nhắc lại. Sau này Ôn Hoàn xem TV mới biết được hóa ra trước đây vai mà chị Lynda chuẩn bị cho mình cuối cùng đã phân cho Tiểu Lâm, mà nhìn những chương trình và các buổi họp báo của Tiểu Lâm không khó nhận ra chị Lynda đã chuẩn bị bồi dưỡng cho Tiểu Lâm như thế nào.

Thực ra cô cũng không buồn để ý tới những đi đâu này, với lại trong khoảng thời gian này mỗi ngày không phải họp báo hay tham dự chương trình đối với cô mà nói còn thoải mái hơn, thêm vào đó tình hình gần đây của mẹ đã khả quan hơn lúc trước rất nhiều, tuy rằng ký ức vẫn còn lộn

xộn nhưng dần dần bà đã bắt đầu nhận ra từng chút một, biết cô, bác Trương và cả Lục Thần.

Cô không dám đòi hỏi xa xôi mà chỉ cần mẹ khá hơn một chút, thậm chí có lúc còn không muốn mẹ nhớ tới quãng thời gian đau khổ trong quá khứ kia, nếu vậy mẹ sẽ luôn vui vẻ hạnh phúc, như vậy cũng chẳng có gì là không tốt.

Đang nghĩ vậy, cánh cửa ở phía sau bị người gõ, bác Trương mở cửa đi vào hỏi cô: "Buổi tối cá định làm thế nào, hấp hay là kho tàu?"

Ôn Hoàn gần như không cần nghĩ mà nói ngay: "Kho tàu đi, Lục Thần anh ấy thích ăn thịt kho tàu."

"Được, bác ra ngoài chuẩn bị bữa tối, có chuyện gì gọi bác." Bác Trương vừa nói vừa xoa đầu người chuẩn bị rời đi, lúc rời khỏi không quên giúp cô đóng cửa lại.

Ôn Hoàn cúi đầu nhìn bụng mình, cái bụng vẫn còn bằng phẳng chưa nhìn ra được gì nhưng bên trong lại chứa đựng một sinh mệnh mới, hai ngày trước lúc cô đi kiểm tra biết được, chính là con của cô và Lục Thần.

Lục Thần vì mấy ngày hôm trước phải chuẩn bị cho buổi huấn luyện đặc biệt nên không về nhà, vì vậy vẫn chưa biết, nhưng lúc trưa có điện thoại về nói buổi tối sẽ trở về.

Nghĩ tới buổi tối nói cho Lục Thần biết cô đã có thai anh sẽ có biểu cảm như thế nào Ôn Hoàn lại bắt đầu có chút chờ mong. Mang theo nụ cười, tay nhẹ nhàng đặt ở trên bụng của mình, mắt nhìn ngoài cửa sổ, tâm tình bình tĩnh cũng rất hạnh phúc...

Hoàn

XIN CHÀO, TRUNG TÁ TIÊN SINH

Mạc Oanh
dtv-ebook.com

Chương 74: Ngoại Truyện

Trong lúc Lục Viện và Lạc Hường Đông giải quyết chuyện ly hôn, Lục Lâm Phong đã tự mình đứng ra nói sau này tập đoàn Lục thị và tập đoàn Lạc thị sẽ không có bất cứ hợp tác nào nữa, đồng thời sẽ rút toàn bộ vốn đã đầu tư lúc trước ở Lạc thị và dừng tất cả các dự án đang hợp tác.

Tình hình như vậy không phải là điều Lục Viện hy vọng trông thấy, cô cũng không muốn chuyện trở thành như thế này nhưng Lục Lâm Phong vẫn kiên quyết làm như vậy, không có chút ý tứ muốn nhượng bộ nào.

Sau khi Diệp Hường Tình biết chuyện đã đến tìm Lục Viện, cô ta thật sự đúng là mang thai, bụng hơi nhô lên có thể nhìn thấy rõ ràng.

Diệp Hường Tình chất vấn Lục Viện nói cô chiếm đoạt Lạc Hường Đông nhiều năm như vậy, coi như cô và Lạc Hường Đông không có tình nghĩa vợ chồng, coi như Lạc Hường Đông bán mình cho cô thì vụ đầu tư và hợp tác này Lạc Hường Đông cũng nên được thù lao.

Lục Viện vẫn luôn cảm thấy mình không thể nào so với Diệp Hường Tình, bởi vì cô ta vừa đẹp lại thông minh, không chỉ giúp đỡ Lạc Hường Đông trong công việc mà còn càng có tiếng nói với Lạc Hường Đông. Nhưng khi nhìn bộ dạng kêu gào của Diệp Hường Tình, cô bỗng nhiên cảm thấy Diệp Hường Tình cũng không thông minh như mình nghĩ, ít nhất một người phụ nữ thông minh sẽ không đem người đàn ông mình yêu so sánh với loại đàn ông bán mình làm trai bao.

Dường như Lạc Hường Đông cũng không rõ chuyện Diệp Hường Tình tới đây tìm cô nên khi Lạc Hường Đông đến chỉ quay sang nhìn thoáng qua Lục Viện rồi giờ tay kéo Diệp Hường Tình muốn rời đi.

Diệp Hường Tình không chịu, trong lúc hai người lôi kéo Lạc Hường Đông không cẩn thận lỡ tay đẩy Diệp Hường Tình một cái, Diệp Hường Tình té ngã trên mặt đất, lát sau giữa hai chân chảy đầy máu.

Lục Viện cũng không biết sau đó Lạc Hường Đông và Diệp Hường Tình như thế nào, đứa bé có giữ được hay không, bởi vì cô đã không còn quan hệ gì, giống như hai người liên quan nên cô cũng không muốn biết.

Văn Phong thì ngược lại, từ sau khi chuyện ảnh chụp kia cô lại thỉnh thoảng nhận được điện thoại của anh ta. Từ trong miệng của Ôn Hoàn cô biết được Văn Phong vì chuyện ảnh chụp trước kia đã đặc biệt mở họp báo công khai tin tức, trước mặt của mọi người đã kể về đoạn tình cảm ngây thơ trong sáng năm đó, cũng trình trọng nói với mọi người rằng anh sẽ mãi mãi chờ người con gái kia, đợi cô trở lại bên cạnh anh.

Sau khi cô biết đã lên mạng xem từng video một, trong video Văn Phong nói rất tình cảm, ánh mắt nhìn vào màn hình như là bày tỏ với cô, giây phút đó cô thật sự có chút rung động.

Có đôi khi cô nghĩ có lẽ giữa bọn họ thật sự đã từng có một quãng thời gian yêu nhau ngây thơ trong sáng, nhưng cô lại không nghĩ ra tại sao mình lại quên mất.

Cô không rõ Văn Phong làm thế nào mà được nhà họ Lục cho phép, lúc đầu anh ta chỉ gửi vài tin nhắn và gọi điện thoại, sau đó vào một ngày cô đang vẽ vời ở trong phòng thì bỗng nhiên dì quản gia gõ cửa nói dưới lầu có người tìm cô.

Cô còn đang tự hỏi ai đến tìm cô, lúc vừa bước xuống dưới lầu thì thấy Văn Phong đã ngồi ở trong phòng khách cùng ba mẹ trò chuyện rất vui vẻ, thậm chí còn vừa nói vừa cười.

Từ đó về sau số lần Văn Phong tới nhà càng nhiều thêm, thỉnh thoảng còn ở lại ăn cơm, chơi cờ luyện chữ cùng Lục Lâm Phong, dù sao chẳng có ai đối xử khách sáo với anh ta, thậm chí rất nhanh đã trở nên quen thuộc như người trong nhà.

Đương nhiên Lục Viện có thể lờ mờ đoán ra thực ra ba mẹ đang có ý muốn sắp xếp cô và Văn Phong tiếp xúc nhiều hơn, nhưng tình hình như vậy lại khiến cho cô hơi sợ, không biết nên đối mặt như thế nào, nhất là lúc Văn Phong nhìn cô khiến cho cô không khỏi cảm thấy hẫ hẫ, thậm chí còn có loại cảm giác quen thuộc.

Hôm nay Lục Viện đang vẽ ở trong phòng, không hiểu sao lại nhớ tới mấy ngày hôm trước Văn Phong nói với cô anh sẽ bắt đầu theo đuổi cô, dù cô có nhớ chuyện trước đây giữa bọn họ hay không thì anh cũng không muốn chờ nữa, sẽ chủ động tấn công, lần nữa đoạt lại người yêu của anh về bên cạnh anh

Lúc đó cô có phần bị hù dọa, nhìn anh một câu cũng không nói được, thậm chí còn ngây ngốc bị anh hôn trộm một cái trên môi mà vẫn không hay biết gì.

Nghĩ đến đó mặt tự nhiên hơi nóng lên, dần dần biến thành màu đỏ, hơi nóng khiến cho cô thu hẫ lại dòng suy nghĩ của mình, lắc đầu tự nói với bản thân: "Đừng nghĩ nữa!"

Đột nhiên phía sau truyền tới một giọng nói quen thuộc hỏi: "Đừng nghĩ cái gì?"

Lục Viện có chút bị hù dọa, quay đầu lại thì đã thấy Văn Phong đứng ở sau lưng cô rồi, cô sững sờ đứng tại chỗ còn Văn Phong thì tiến từng bước về phía cô, hai người sát gần nhau, anh hơi cúi thấp đầu, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của anh phả trên mặt mình.

Lục Viện có phần bị dọa, đang định lui về phía sau thì chợt bên hông có thêm một đôi tay giữ chặt thắt lưng cô lại, thân thể hai người dán chặt vào nhau, tim của cô đập nhanh đến nỗi như là muốn nhảy từ trong cổ họng ra, cô nhìn anh không ngừng nuốt nước bọt.

Ánh mắt của Văn Phong từ đầu tới cuối chưa từng dời khỏi mặt cô, anh nhìn chăm chú vào cô đồng thời thấp giọng hỏi: "Nói cho anh biết, vừa rồi em đang nghĩ cái gì?"

Não bộ của Lục Viện dường như có chỗ chưa vận hành, một câu cũng không nói được, chỉ có thể mở to mắt nhìn anh chăm chăm.

Thấy bộ dạng này của cô Văn Phong khẽ hạ giọng cười, giờ một bàn tay lên nhẹ nhàng xoa ở trên mặt cô, ngón tay mơn trớn vuốt ve da thịt trơn mịn của cô sau đó dừng lại trên đôi môi cô, lòng vốn đã rung động từ lâu, kể từ lần đầu tiên gặp lại cô...

Đầu của Văn Phong càng ngày càng tới gần, hơi thở của anh phả vào mặt cô cũng càng ngày càng nóng, Lục Viện đột nhiên phục hồi lại tinh thần giờ tay gắng sức đẩy anh ra.

Văn Phong có phần không dự đoán trước được nên bị cô đẩy lui ra sau vài bước mới ổn định lại thân thể của chính mình, nhìn cô có chút kinh ngạc.

Lục Viện cũng hơi bị hù dọa, mắt không nhìn anh mà nói: "Em, em còn có chút chuyện." Nói xong liền chạy ra khỏi phòng vẽ.

Văn Phong nhìn cô chạy ra xa cuối cùng biến mất ở cửa nhưng không đuổi theo mà bắt đầu suy nghĩ có lẽ tại anh quá nóng vội. Cô đã quên tất cả mọi chuyện trước đây, trí nhớ bây giờ của cô đối với anh chỉ là khoảng trống, chỉ là mơ hồ, anh cần phải cho cô thời gian nhiều hơn nữa, mặc dù bọn họ đã bỏ lỡ mười năm nhưng sau này bọn họ còn nhiều hơn mười năm để quý trọng những ngày tháng bên nhau.

Văn Phong nhận được điện thoại của người đại diện nói đã đến lúc anh nên đứng ra thông báo quá khứ của anh. Trong đầu thầm nghĩ nhất định Lục Viện muốn trốn tránh không gặp anh cho nên định chờ hai ngày nữa quay lại, để cho kiêu lúng túng này phai nhạt đi thì sẽ tới tìm cô.

Nhưng khiến cho Văn Phong có phần bất ngờ trở tay không kịp chính là sau hai ngày anh ra thông báo quay lại thì chuyện lại giống như lần trước bọn họ xa nhau, cô cứ như vậy biến mất không thấy, gọi điện cũng không có người nhận.

Chỉ là lần này điểm duy nhất không giống như lần trước chính là anh đã biết bạn bè của cô, người nhà của cô, không đến mức giống như lúc trước cô ra đi không tìm được ai, ít nhất lần này anh vẫn có thể hỏi thăm chút tin tức của cô.

Văn Phòng cần địa chỉ mà người nhà họ Lục cho tới trước cửa biệt thự nhà họ ở Paris, anh hít sâu vài hơi liên tiếp sau đó mới giơ tay bấm chuông trên cửa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đợi chờ làm cho người ta cảm thấy có phần dài đằng đặc, làm cho người ta cảm thấy vô cùng khó khăn.

Không biết đã đợi bao lâu, cánh cửa vẫn đóng chặt không có người nào ra mở cửa. Hơi nghi ngờ Văn Phong lại giơ tay lên bấm chuông cửa một lần nữa.

Đợi một lúc lâu nữa cánh cửa kia vẫn chưa có người mở ra, còn đang nghĩ ngợi xem có nên ấn chuông cửa lần thứ ba hay không thì đột nhiên nghe thấy có tiếng người kêu ở sau lưng của anh:

"Văn Phong..."

Văn Phong quay đầu lại, Lục Viện đứng dưới ánh nắng chiều nhuộm vàng lên người cô trông giống như bước từ trong tranh ra, đẹp đến nỗi khó tả.

Văn Phong không nói gì, bước từng bước từng bước tới chỗ cô sau đó đứng ở trước mặt của cô. Lục Viện nhìn anh, trên môi mang theo nụ cười bình thản, so với lúc ở trong nước không dám nhìn thẳng anh thì bây giờ Lục Viện nhìn chăm chú vào ánh mắt của anh, không có chút nhún nhường và trốn tránh nào.

Văn Phong nhìn cô, một lúc sau mới mở miệng nói: "Vì sao không nhận điện thoại của anh?"

Lục Viện khẽ cười nhìn anh lắc đầu nói: "Hôm nay đừng nói chuyện này được không?"

"Vậy nói chuyện gì?" Vừa nói nhưng mắt vẫn không rời khỏi gương mặt cô.

Lục Viện hơi cúi đầu khẽ cười rồi lại ngược mặt lên, ánh trời chiếu phản chiếu người cô có chút hờn, nhìn Văn Phong một lúc lâu mới mở miệng nói: "Hôm nay chúng ta nói tới chuyện.... Anh bằng lòng cưới em sao?"

Nghe vậy toàn thân Văn Phong sững sờ, tựa như là có chút không tin vào lỗ tai của mình, nhìn cô trong nhất thời không phản ứng được. Một lúc sau mới hơi phục lại nhưng vẫn sững sờ nhìn cô hỏi: "Em... em vừa nói cái gì?" Không chắc chắn, càng không thể tin được, giống như là đang nằm mơ, cảm giác không quá chân thật...

Lục Viện nhìn anh, mắt nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực của anh, nói lại một lần nữa: "Anh có bằng lòng cưới em không, cưới một người phụ nữ đã từng kết hôn một lần?" Cô đã nhớ ra, nhớ quãng thời gian yêu nhau ngây ngô trong sáng cùng anh, nhớ cậu bé luôn nói sẽ mãi yêu cô kia.

"Bằng lòng!" Lúc này Văn Phong gần như là không nghĩ, mặc kệ tất cả mọi thứ trước mắt là thực hay là ảo thì đáp án của anh cũng chỉ có bằng lòng. Cho dù là thật hay là mộng, hãy để cho anh cưới người phụ nữ anh yêu làm vợ.

Lục Viện cười, nhón chân lên giang tay ôm chặt lấy anh, nhẹ giọng nói ở bên tai của anh: "Văn Phong, em nhớ ra rồi..."

Mặc kệ trước đây vì cái gì mất đi ký ức, giờ chỉ cần cô muốn và anh vẫn yêu cô là đủ rồi.

Hoàn.